"Linda Lael Miller creates vibrant characters and stories I defy you to forget."

—#1 *New York Times* bestselling author Debbie Macomber

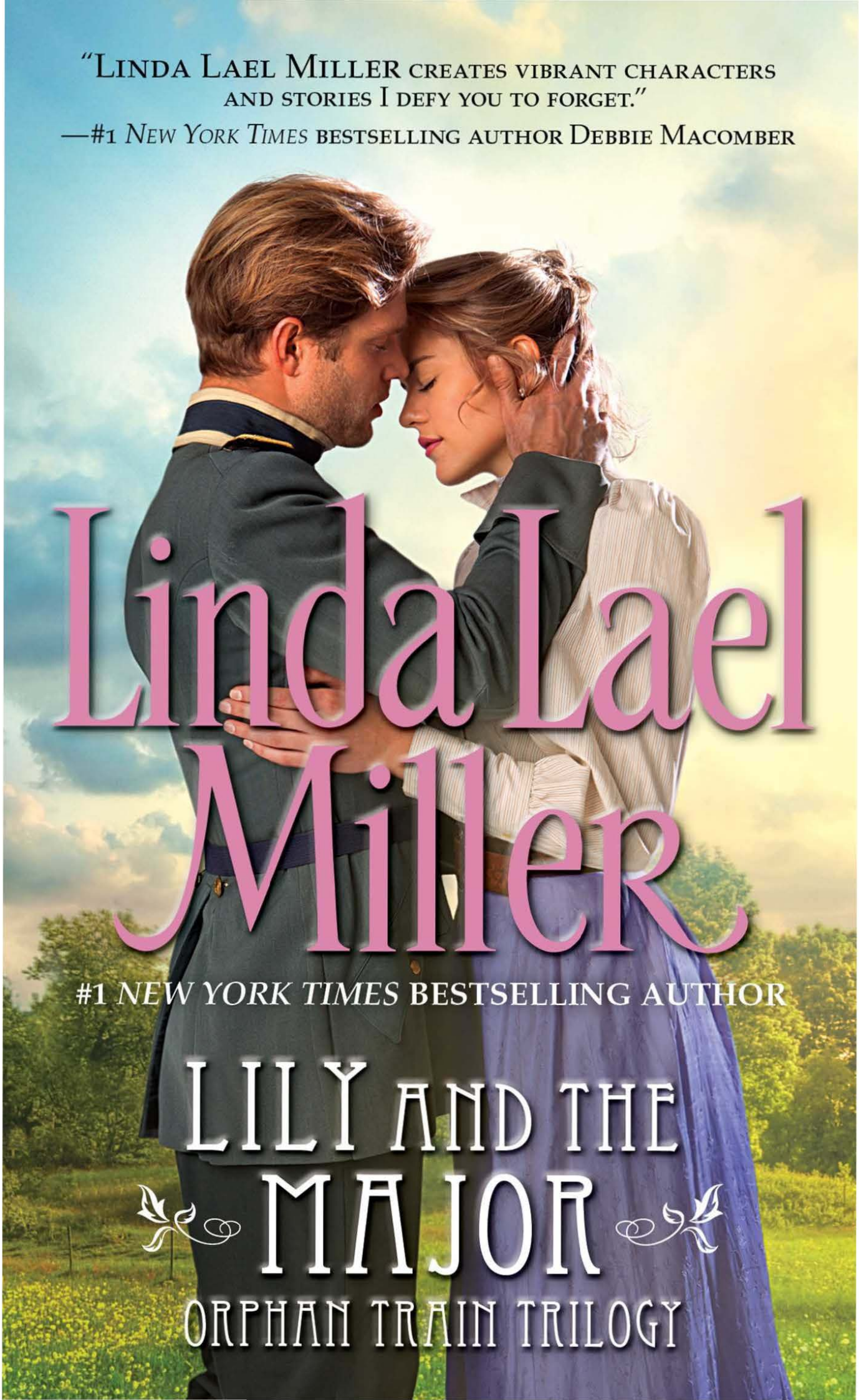

Linda Lael Miller

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

LILY AND THE MAJOR

ORPHAN TRAIN TRILOGY

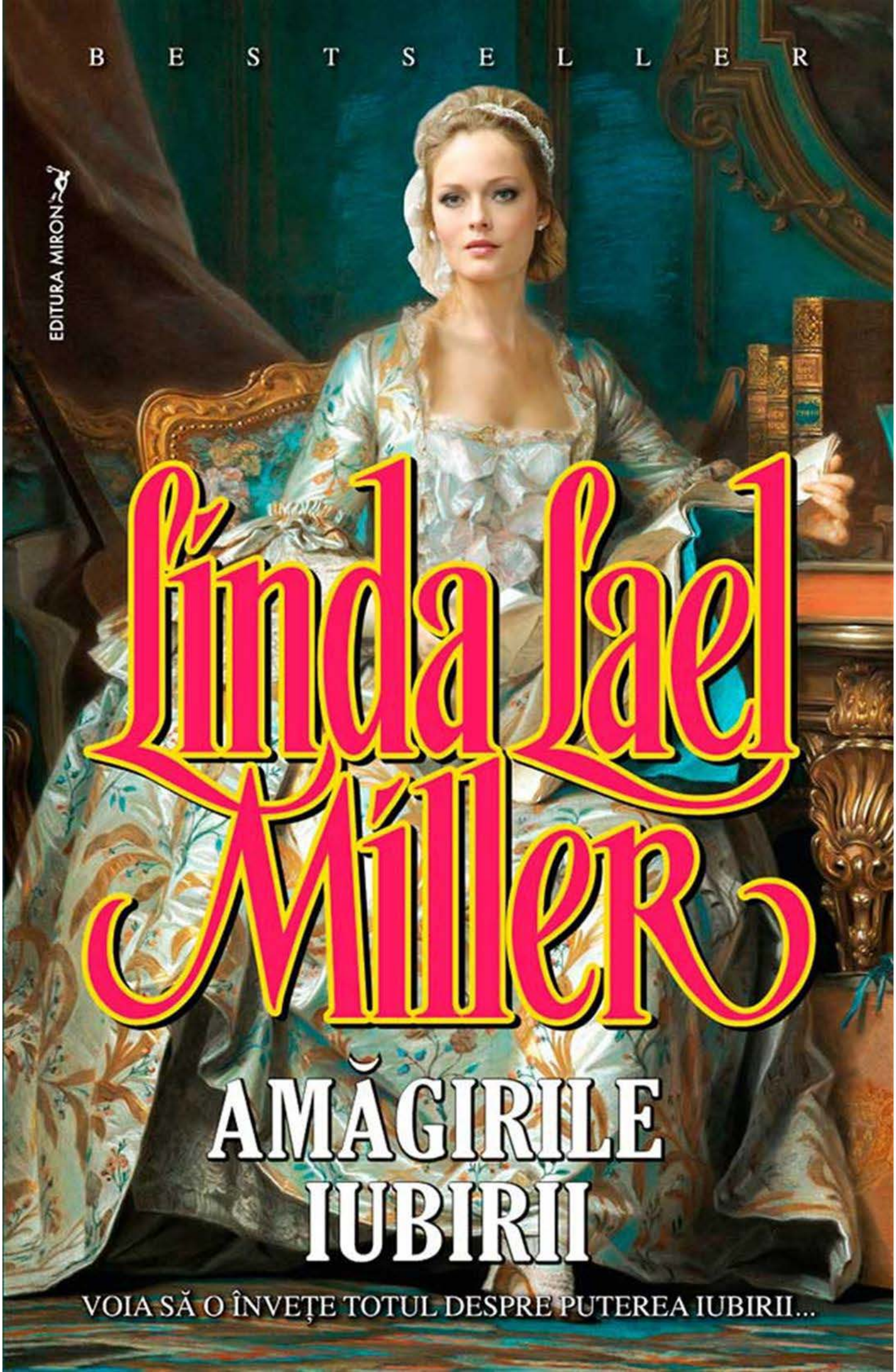
BESTSELLER
EDITURA MIRON
Linda Lael Miller
AMĂGIRILE IUBIRII
VOIA SĂ O ÎNVEȚE TOTUL DESPRE PUTEREA IUBIRII...

LINDA LAEL MILLER

AMĂGIRILE IUBIRII

PROLOG

11/01/2015 12:54

Lincoln, Nebraska
9 decembrie, 1865

Fluierul locomotivei dădu un semnal ascuţit. Simţindu-o pe sora ei, Lily, care avea şase ani, tremurînd în scaunul ţeapăn, îmbîcsit de funingine, Caroline îşi petrecu braţul pe după umerii fetiţei.

Ochii castanii ai lui Lily o cercetară pe Caroline de sub bretonul blond, ciufulit. Emma, care avea şapte ani, stătea lîngă fereastră şi privea siluetele clădirilor îmbrăcate în zăpadă, alunecînd în urmă. Părul ei arămiu lucea în lumina slabă a zilei de iarnă. La fel ca Lily, şi ea ar fi avut nevoie de un piaptăn.

Caroline se străduise din răsputeri să obţină pentru ea şi pentru surorile ei o ţinută prezentabilă. Dar nu dispunea nici de piaptăn, nici de schimburi de haine – nu aveau decît paltoanele şi pantofii aceia vechi şi rochiile modeste date de călugăriţele de la mănăstirea *St. Mary* din Chicago.

Conductorul apăru călcînd greoi pe coridorul îngust – un personaj mătăhălos, lipsit de orice urmă de blîndeţe.

– Aici e Lincoln, Nebraska, răcni el. Haideţi la fermierii, băcanii şi fierarii voştri.

Se întrerupse o clipă şi-şi pironi ochii pe Caroline, apoi pe Lily şi Emma.

– Cred că fermierii or să vrea băieţi, încheie el.

Caroline o strînse pe Lily puţin mai aproape de ea şi privi cu îndrăzneală spre faţa conductorului. Personajul avea un nas mare cît un cartof, străbătut de vinişoare roşii.

– Fetele sînt la fel de bune ca băieţii, rosti ea cu fermitate, făcînd apel la toată îndrăzneala pe care o adunase în opt ani de viaţă. Şi nici nu dau atîta bătaie de cap.

– Faceţi bine şi ieşiţi afară să vă aliniaţi pe peron lîngă ceilalţi, porunci uriaşul, în timp ce vreo zece băieţi se înghesuiau spre fundul vagonului.

Erau cu toţii copii nedoriţi, sau rămaşi orfani. Aveau bileţele de hîrtie cu numere agăţate de gulerul hainei, şi sperau să fie adoptaţi de una dintre familiile care aşteptau de-a lungul traseului.

Trenul se zgîlţîi şi roţile de metal scrîşniră pe şine. Vălătuci de aburi se ridicară spre ferestre.

– O să fie totul bine, rosti Caroline cu blîndeţe, mutîndu-şi privirea de la ochii întunecaţi de teamă ai lui Lily la ochii plini de spaimă ai Emmei.

Ştia că spusese o posibilă minciună de cum rostise cuvintele, dar nu avea de ales. Era sora cea mai mare; era de datoria ei să aibă grijă de Lily şi de Emma.

Fulgi mari coborau lin, cuibărindu-se în părul ciufulit al lui Lily şi al Emmei, în timp ce mărşăluiră toate trei spre grupul de pe peron.

Aşezată în spatele lui Lily, Caroline o apucă strîns de umeri, încercînd să-i dea curaj. Se rugase într-una la Dumnezeu să facă să rămînă împreună toate trei încă de cînd Mama le condusese înlăcrimată la trenul de orfani din Chicago, dar, în adîncul inimii, Caroline ştia că El n-avea să-i îndeplinească ruga.

Un bărbat masiv, cu barbă neagră şi un palton de lînă murdar păşi pe peron; ochii lui negri se îngustară, cercetînd mica adunătură de orfani aliniaţi pentru inspecţie.

Caroline avu un oftat de uşurare cînd bărbatul alese doi băieţi şi plecă. Poate că ea, Lily şi Emma aveau să mai rămână totuşi, măcar puţin împreună,înainte să fie despărţite. Îşi încrucişă degetele îngheţate pe umerii lui Lily.

O femeie grasă, îmbrăcată într-o rochie decolorată, de stambă şi o mantie veche de lînă, urcă greoi scările peronului, tropotind mereu să-şi scuture zăpada de pe picioare. Avea obrajii rotofei şi rumeni, dar nu era nici urmă de veselie în privirea ei.

– Te iau pe tine, zise ea, arătînd cu degetul spre Caroline.

Caroline înghiţi în sec. Nu, se rugă ea în gînd. Nu pot să le părăsesc pe Lily şi pe Emma. Mai încercă o ultimă dată: Te rog, Doamne – sînt mici şi au atîta nevoie de mine.

Amintindu-şi de bunele maniere învăţate de la bunica sa în urmă cu un an, înainte ca ea să moară, Caroline imploră:

– Doamnă, vă rog frumos, reuşi ea să spună, acestea sînt surorile mele, Emma şi Lily şi sînt amîndouă nişte fete cuminţi şi zdravene, sînt destul de mari ca să gătească, să deretice...

Femeia nu se lăsă înduplecată şi scutură din cap.

– Numai tu, domnişoară, se răsti ea.

Caroline nu-şi mai putu stăpîni lacrimile; ele îi umplură ochii şi i se scurseră pe obrajii reci, aspriţi de vînt. Sperase că va fi aleasă ultima, dacă avea să fie despărţită de surorile ei, pentru că ea era cea mai mare şi şi-ar fi amintit pe urmă unde rămăseseră celelalte.

Dar Dumnezeu nu îi acorda nici această favoare.

11/01/2015 12:55

– Să ţineţi minte tot ce v-am spus, spuse ea încet, după ce se îmbrăţişară cu disperare.

Se ghemui şi luă mîinile mici şi crăpate ale lui Lily în mîinile ei.

– Şi cînd o să vă simţiţi singure, cîntaţi cîntecele învăţate de la bunica şi asta o să ne apropie.

Se opri şi o sărută pe Lily pe obraz.

– O să vă găsesc eu pe amîndouă cîndva, adăugă ea. Promit.

Se ridică şi se întoarse către Emma.

– Fii tare, reuşi ea să spună. Şi ţine minte – te rog, ţine minte.

Emma dădu din cap şi lacrimile îi alunecară pe obrajii înroşiţi. Rosti din buze *la revedere* fără să poată da glas cuvintelor, dar Caroline înţelese.

După aceasta, conductorul mînă copiii rămaşi înapoi în vagon, deoarece era clar că nici un orfan nu avea să mai fie ales. Caroline o urmă pe mama ei adoptivă pe treptele alunecoase ale peronului fără a îndrăzni să privească înapoi.

– După părerea mea, mormăi femeia aceea ciudată, legănîndu-şi şoldurile mari în faţa ei ca să-i arate drumul prin stratul bogat de zăpadă, domnişoara Phoebe şi domnişoara Ethel îşi pun norocul la încercare luînd aşa, o străină, doar fiindcă au nevoie de cineva să le ţină de urît...

Caroline nu-i dădu prea mare atenţie; durerea ei era prea mare şi prea adîncă. Abia cînd trenul se puse în mişcare întoarse capul să se uite; matahala aceea gălăgioasă ducea cu ea cele două fiinţe pe care le iubea cel mai mult pe lumea asta.

Femeia o apucă strașnic de umăr şi o trase după ea.

– N-am toată ziua de pierdut cu aiureala asta, bodogăni ea, luînd-o iar înainte. Dacă mi-e cu iertare, domnişoara Phoebe ar fi trebuit să facă treaba asta singură, nu să mă trimită pe mine.

Zăpada era adîncă, murdară de noroi şi amestecată cu balegă şi Caroline reuşea cu greu să ţină pasul. Aproape că n-auzea vorbăria femeii, pentru că inima ei plecase odată cu trenul, îndreptîndu-se către vest şi îşi dorea s-o rupă la fugă în urma lui.

– Cum zici că te cheamă? întrebă femeia pe cînd treceau pe lîngă un magazin general şi se îndreptau către un hotel din cărămidă.

– Caroline Chalmers, răspunse Caroline politicoasă, aranjîndu-şi paltonul şi dîndu-şi pe spate părul lung şi negru.

Simţea zăpada topindu-i-se pe pielea capului.

– Dar pe dumneavoastră?

– Doamna Artemus T. Phillips, răspunse femeia, şi abia cum îşi dădu osteneala să se uite la Caroline, trăgînd-o după ea pe trotuarul alunecos pînă ce trecură iarăşi de un magazin şi de un alt hotel. Cerule mare, abia acum, că mă uit bine la tine, văd că eşti o sfrijitură. Cred că n-o să trăieşti o săptămînă.

Caroline era hotărîtă să reziste oricît era necesar pînă avea să le găsească pe Lily şi pe Emma. Ridică bărbia.

– O să trăiesc, n-aveţi grijă.

– Nu fi obraznică cu mine! o avertiză doamna Artemus T. Phillips, apucînd-o pe Caroline de urechea îngheţată şi împingînd-o după un colţ. Pe onoarea mea, săracii n-au bunul simţ să ştie cînd trebuie să fie recunoscători...

Caroline se zbătu să scape din strînsoare, dar doamna Phillips era puternică, aşa că nu putu să scape din mîna ei.

Mai trecură de un c[illegible] case, iar doamna Phillips [illegible] scînduri acoperit cu zăpadă îngheţată şi împinse poarta.

– Am ajuns, spuse ea, uşurată.

11/01/2015 12:55

Caroline ridică ochii să vadă casa. Era o clădire solidă, de două etaje, cu obloane verzi la ferestre, cu coşuri de cărămidă din care se ridicau rotocoale de fum; era felul de casă în care visase întotdeauna să locuiască. În uşa de la intrare era decupat un oval acoperit cu o bucată de geam îngheţat şi Caroline avu impresia că zăreşte o faţă în spatele lui. O clipă mai tîrziu, o femeie cu păr castaniu, într-o rochie de crep roz, păşi pe verandă. Purta un şal înfăşurat pe umeri şi la gît avea prinsă o broşă cu camee.

Ea-i zîmbi Carolinei şi uitînd de toate, Caroline zîmbi şi ea.

– Deci, asta-i fata noastră, spuse ea.

Nu era nici frumoasă, nici ştearsă, nici tînără, nici bătrînă.

– Intraţi, intraţi.

Caroline fu împinsă în casa în care mirosea plăcut a lavandă şi a scorţişoară.

O altă femeie, arătând exact ca prima, numai că rochia ei era albastră, cobora pe scara abruptă, sprijinindu-se graţios cu o mînă de balustradă.

– Acesta e copilul? întrebă ea, tuşind delicat într-o batistă.

Privi spre doamna Phillips.

– Oh, Ophelia ai făcut o alegere înţeleaptă. E foarte drăguţă.

Caroline înghiţi în sec şi se dădu înapoi, cuprinzîndu-le pe cele două femei cu ochii ei castanii şi mari.

– Aş spune că e o fire cam independentă, se plînse Ophelia Phillips, scuturîndu-şi zăpada de pe umerii mantiei sale modeste.

Deşi vorbea mereu despre alţii numindu-i „săraci", nici ea nu arăta să fie prea bogată.

– Aşa şi trebuie, spuse femeia care le deschisese uşa.

Se aplecă spre faţa Carolinei şi zîmbi

– Eu sînt Phoebe Maitland, spuse ea.

Apoi arătă spre femeia în rochie albastră.

– Şi ea este sora mea, Ethel.

Carolinei îi plăceau cele două surori şi, cu toată durerea care-i chinuise inima în acea zi, era bucuroasă să constate că urma să stea cu ele, în locul îngrozitoarei doamne Phillips.

– Bună ziua, rosti ea politicoasă.

Doamna Phillips tuşi.

– Acum, că mi-am făcut datoria creştinească, zise ea, mă duc să-mi văd de treburile mele.

Domnişoara Phoebe îi mulţumi călduros doamnei Phillips şi o conduse pînă la uşă.

– La început, am crezut că ea urma să mă adopte, i se confesă Caroline în şoaptă domnişoarei Ethel.

Miss Ethel rîse uşor, apoi tuşi din nou.

– Să-mi fie cu iertare, copilă. Ophelia e vecina noastră, iar sora mea a trimis-o să aştepte trenul fiindcă eu nu mă simţeam bine şi n-a vrut să mă lase singură.

Privind în jur, Caroline văzu orologiul înalt, suportul pentru umbrele şi lambriul de stejar. Se gîndi că acesta era numai holul de la intrare.

– N-am fost niciodată într-o casă aşa de mare, mărturisi ea, apropiindu-se de Miss Ethel. O să fac curat în casă?

Tocmai atunci Miss Phoebe apăru din nou, tremurînd din cauza vîntului rece.

– Cum se mai poartă şi Ophelia, spuse ea, împingînd uşa cu un efort vizibil.

– Caroline crede că a luat-o la noi ca să facă ordine în casă, îi spuse Miss Ethel surorii ei, părînd întristată.

Miss Phoebe se apropie [illegible] blîndeţe pe după umeri.

– Nu, vai de mine, nu, spuse ea. O să ne ţii companie, mie şi surorii mele, fiindcă urmează să ne aventurăm în vest.

11/01/2015 12:5

Caroline făcu ochii mari. Poate că mai era vreo speranță să se regăsească cu Lily și cu Emma.

– În vest? repetă ea.

– Plecăm în Wyoming, spuse Miss Ethel, dînd din cap bucuroasă. O să începem împreună o viață nouă.

Caroline nu auzise niciodată de Wyoming, dar înțelese că acesta se afla în vest, acel ținut închis, misterios, care le înghițise pe Lily și pe Emma. Era nerăbdătoare să pornească la drum.

Miss Phoebe începu să se agite prin casă, foșnindu-și jupele de tafta cu multă hotărîre.

– Vino, copilă – sigur ți-e foame și arăți groaznic. Eu și sora mea o să-ți dăm ceva de mîncare, după care vom hotărî ce să facem cu hainele astea oribile ale tale.

Cu toată amărăciunea ei, Caroline mai avea totuși o urmă de mîndrie și se zbîrli. Poate că rochia și ciorapii ei proveneau din rezerva de vechituri a parohiei, dar erau ale ei și nu erau oribile, erau doar modeste.

– Nu-mi trebuie nimic, rosti ea cu fermitate, deși se ținea de Miss Phoebe ca o umbră.

Ajunseră în cele din urmă într-o bucătărie mai mare decît orice-și putuse imagina Caroline vreodată. Miss Ethel îi oferi un scaun la masa uriașă de stejar, și Caroline acceptă să se așeze.

– Bineînțeles că ai nevoie de lucruri, spuse Miss Ethel, așezînd cu blîndețe o mînă pe umerii Carolinei înainte să stea jos. Ce încîntare va fi să cos pentru tine.

– Acum ești copilul nostru, spuse Miss Phoebe cu hotărîre, luînd o farfurie de pe cuptorul încălzit de deasupra sobei cu plită nichelată. Eu și sora mea vom avea grijă de tine.

Deși Caroline se hotărîse să nu mănînce, cînd Miss Phoebe așeză mîncarea dinaintea ei, o înfulecă pe dată, disperată să potolească durerea care-i rodea stomacul.

– Sărmana copilă, spuse Miss Phoebe mult mai tîrziu, plescăind din limbă în timp ce turna ceaiul aromat dintr-un ceainic turtit, maroniu. Spune-ne, dragă, cum ai ajuns să călătorești singură într-un tren de orfani?

Caroline privi încruntată spre rămășițele de friptură, pireu de cartofi și fulgi de porumb cu smîntînă din fața ei. Și lui Lily și Emma le era foame, dar astăzi n-aveau să primească altceva în afară de o bucată de pîine și niște fructe prăpădite. Îi fu rușine că ea mîncase, în timp ce surorile ei trebuiau să rabde.

– Caroline? o îndemnă Miss Ethel.

Caroline respiră adînc și își îndreptă spatele.

– N-am fost singură, spuse ea, din nou fiind gata aproape să plîngă. Am fost cu surorile mele, Emma și Lily.

Surorile Maitland se priviră cu tristețe.

– Vai de mine, șopti Miss Ethel. Am despărțit-o de cei dragi ei, Phoebe. E ca un pui de pasăre smuls din cuib!

Miss Phoebe o bătu ușor pe Caroline pe mînă.

– De-acum încolo, noi vom fi familia Carolinei, spuse ea. Vom pleca în vest, toate trei și ne vom face un cămin fericit.

Miss Ethel oftă filozofic, ridicînd ceașca de ceai la gură.

– Papa ne-a făcut să-i promitem că ne vom ocupa de afacerile lui miniere de acolo, reflectă ea.

Se opri și zîmbi drăgăstos spre Caroline.

– Cum Phoebe se căsătorește cu domnul Gunderson aproape imediat ce vom coborî din tren, eu aș fi fost foarte singură.

După ceai, Caroli[illegible] în salon și măsurată pentru hainele cele noi. Deși nu-și putea stăpîni dorul de Lily și Emma, reuși să se bucure puțin de norocul ei.

11/01/2015 12:55

Caroline se încălzise şi era sătulă pentru prima dată după zile întregi şi urma să aibă haine noi, făcute anume pentru ea, în loc să fie cumpărate de la solduri sau date de pomană de la maici. Miss Ethel se aşezase la clavecin şi cînta *„Isus e un prieten de nădejde"*, iar zăpada cădea leneş prin faţa ferestrelor de la salon.

Era uşor să fii optimist. Cum Lily şi Emma, şi-acum şi ea, plecau în direcţia vest, cu siguranţă aveau să fie din nou împreună cît de curînd.

CAPITOLUL 1

Bolton, Teritoriul Wyoming
15 aprilie 1878

Era bărbatul cu înfăţişarea cea mai scandaloasă pe care Caroline îl văzuse vreodată şi totul depindea de el. Închizînd ochii pe jumătate, ea scoase din buzunar o batistă frumos călcată şi şterse puţin murdăria de pe fereastra birtului pentru a vedea mai bine. Ca rezultat, domnul Guthrie Hayes fu şi mai puţin atrăgător după acest efort. Cu siguranţă, nu arăta ca eroul de război despre care-i povestise elevul ei cu atîta entuziasm.

Un bărbat musculos, poate cu cîţiva centimetri mai înalt decît Caroline, stătea la o masă din colţ, cufundat într-un joc de cărţi. Un cîine galben, zdrenţăros, stătea pe alături, lungit pe podea, cu botul pe labe. Domnul Hayes era îmbrăcat cu nişte pantaloni dintr-o ţesătură aspră, o cămaşă de bumbac nevopsit, bretele şi o pălărie din piele, care arăta de parcă fusese mestecată şi apoi scuipată de un animal mare, nervos. Era neras şi peste un ochi avea un plasture negru.

Caroline nu-i putu vedea [illegible] pălăriei, dar îşi imagina că-l avea, probabil, prea lung. Cîte, [illegible]zi cu limba un colţ curat din batistă şi curăţă o porţiune mai mare din geam.

11/01/2015 12:56

Probabil că în clipa aceea unul dintre bărbaţii de la masa domnului Hayes arătase cu degetul spre Caroline, fiindcă el săltă capul şi se uită direct în ochii ei. Fu cutremurată de un şoc puternic; simţea ceva adînc ascuns în mintea şi sufletul acestui bărbat, ceva minunat şi fatal.

El avu îndrăzneala să lărgească un zîmbet în jurul chiştocului de la o ţigară subţire înfiptă între dinţii lui albi şi puternici. Atît cît putea Caroline să admită, dinţii aceia erau singura lui trăsătură mai acătării.

Domnul Hayes se adresă politicos celorlalţi bărbaţi, azvîrli cărţile şi-şi împinse scaunul departe de masă. Cîinele se ridică să-l urmeze şi el se îndreptă spre uşile turnante.

Caroline se trase înapoi, iar spaima şi încîntarea năvăliră simultan în ea, tăindu-i răsuflarea. Degetele îi tremurau puţin cît se străduí să îndese batista murdară în poşetă. Îşi îndreptă umerii şi îşi ridică bărbia, deşi era de-a dreptul îngrozită.

Domnul Hayes se apropie de ea călcînd agale, cu chiştocul de ţigară încă înfipt între dinţi. În lumina după-amiezii însorite de aprilie, Caroline observă că ochiul vizibil era verde şi presupuse că şi celălalt era de aceeaşi culoare – dacă-l avea, bineînţeles.

Avea o gură puţin ciudată, iar barba, la fel cu ceea ce putea vedea din părul lui, era de un castaniu deschis.

Simpla lui prezenţă producea impresie, în ciuda aspectului pe care-l avea.

– Doamnă, spuse el, ducînd degetele la marginea pălăriei sale soioase, şi Caroline sesiză o uşoară urmă de accent sudist, tărăgănat, în felul cum pronunţă cuvîntul.

Ea trase aer în piept, apoi îl slobozi încet. Dumnezeu îi era martor că nu voia să aibă de-a face cu indivizi de teapa lui Guthrie Hayes, dar el putea fi singura şansă a

lui Seaton. Era gata să facă aproape orice ca să-l ajute pe bărbatul cu care spera să se căsătorească.

Întinse mîna.

– Numele meu este Caroline Chalmers, spuse ea.

Un ochi verde, obraznic, îi cercetă silueta zveltă, apoi reveni la faţa ei. Amuzamentul pe care Caroline îl văzu în adîncimea ochilor lui o iritâ şi simţi un fel de dulce venin împrăştiindu-se în ea.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, Miss Caroline Chalmers?

Chiar în spatele lui, cîinele cel galben schelălăi implorator şi se trînti pe burtă pe trotuarul murdar de lemn.

Caroline îşi trecu limba peste buzele uscate şi, deşi cererea ei era urgentă, se simţi obligată să amîne puţin.

– Animalul acela e bolnav?

– Tob?

Hayes începu să rîdă şi rîsul lui suna bogat şi cald.

Sunetul se ascunse în străfundurile Carolinei şi se topi acolo ca o bucată de ceară lăsată la soare.

– N-aş spune asta. E doar puţin cherchelit – un obicei prost pe care-l are dinainte ca noi să devenim camarazi.

Caroline făcu un pas înapoi şi simţi cum i se-nroşesc obrajii. Din birt se auzea zdrăngănitul unui pian şi căruţele huruiau pe strada plină de noroi şi balegă.

– Tob este un nume foarte ciudat, reuşi ea să spună. De ce i-ai pus numele acesta?

Domnul Hayes oftă a suferinţă, tînjind probabil să se întoarcă la ocupaţiile sale depravate din birtul *Scuipat din focul iadului*, îşi luă pălăria de pe cap, apoi şi-o puse la loc. În timpul acesta [illegible] Caroline zări o claie de păr castaniu cu luciri aurii.

– Miss Chalmers, zise el, cu un calm enervant, n-am venit afară să discut despre cîinele meu. Ce doriţi?

11/01/2015 12:56

Caroline se înroşi mai tare şi, uitîndu-se cu coada ochiului, avu impresia că o vede pe Hypatia Furvis spionînd-o prin vitrina magazinului de îmbrăcăminte. Înainte de apusul soarelui, absolut toate fiinţele cu sînge cald din Bolton aveau să fie informate că învăţătoarea fusese văzută stînd de vorbă cu un bărbat pe care abia te puteai abţine să nu-l numeşti un stricat.

– Miss Chalmers? o trezi el.

– Este adevărat că obişnuiai să salvezi oamenii din închisorile federale, în timpul războiului?

El scoase un băţ de chibrit din buzunarul de la cămaşă, îl pocni de talpa cizmei sale scîlciate şi aprinse chiştocul. Nori de fum albăstrui se rostogoliră spre faţa Carolinei, întinînd aerul proaspăt de primăvară.

– Cine ţi-a spus asta?

Caroline îşi drese vocea.

– Unul dintre elevii mei, mărturisi ea.

Un rînjet neruşinat îi săltă colţul gurii.

– Mă gîndeam eu că arăţi ca o învăţătoare, zise el, şi o mai analiză o dată din cap pînă în picioare cu aceeaşi obrăznicie.

– Zău că eşti tare slăbănoagă. Nu te plătesc destul ca să-ţi cumperi mîncare?

Caroline se simţi profund jignită. Poate că nu era durdulie, aşa cum era moda, dar nici prea slabă nu era. Respiră adînc, să arate că avea totuşi piept, oricît de modest ar fi fost el.

– Sînt plătită suficient, mulţumesc. De fapt, atît cît să-mi permit să-ţi ofer o sumă măricică pentru ajutorul tău.

Hayes trase din ţigară.

– Cît de măricică?

– Două sute treizeci şi şase de dolari şi patruzeci şi şapte de cenţi, răspunse Caroline cu demnitate.

Economisese practic încă din copilărie pentru a aduna ceea ce ea considera a fi o mică avere. Şi-l

iubea pe Seaton Flynn destul de mult pentru a oferi pînă la ultimul cent în schimbul libertăţii lui.

El fluieră uşor şi scutură din cap.

– Sînt bani mulţi, Miss Chalmers. Ce anume ai vrea să fac să-i merite?

Caroline privi în toate direcţiile, apoi coborî vocea şi şopti:

– Vreau să-l eliberezi pe prietenul meu din închisoare.

Domnul Hayes făcu ochiul mic şi azvîrli chiştocul în stradă.

– Ce-ai zis?

Caroline îşi muşcă buza de jos, apoi îşi repetă cererea încet şi clar, aşa cum ar fi făcut cu un elev greu de cap.

– Fir-aş al dracului, înjură domnul Hayes, punîndu-şi mîinile în şolduri. Îmi ceri să încalc legea?

– Şşş! făcu Caroline.

Apoi îl apucă de braţ şi practic îl tîrî într-un loc ferit dintre birtul *Scuipat din focul iadului* şi biroul *Wells Fargo*. Nici nu se putea spune ce avea să scoată Hypatia din treaba asta, dar Caroline simţi că n-are de ales.

– N-ai încălca legea, insistă ea furioasă, încă strîngîndu-l de braţ pe domnul Hayes. Ai face un act de justiţie. Seaton – domnul Flynn este nevinovat. A fost acuzat pe nedrept.

Lacrimile izbucniră, umezindu-i genele. O să fie spînzurat!

Domnul Hayes păru că se-nmoaie puţin. Cîinele venise iar în spatele lui şi-l amuşina pe la glezne.

– Am citit despre asta în ziar, spuse Hayes încruntîndu-se şi frecîndu-şi bărbia ţepoasă cu două degete.

Disperarea o împiedică pe Caroline să remarce surprinzătorul fapt că domnul Hayes ştia să citească.

– Nu a jefuit el di[illegible] ştiu că nu l-a împuşcat pe vizitiu. Domnul Flynn n-are face niciodată un lucru atît de groaznic.

11/01/2015 12:56

Domnul Hayes arăta cuprins de milă, dar şi sceptic, motiv pentru care Caroline i-ar fi tras palme, dar se stăpîni.

– Ce te face să fii aşa de sigură? întrebă el.

Caroline slobozi un oftat răguşit de enervare.

– Fiindcă mi-a spus că n-a făcut-o el!

Hayes ridică mîinile în semn că se predă.

– Păi de ce nu spui aşa? replică el sarcastic. Asta schimbă totul!

Caroline suspină. Probabil că i se înroşise vîrful nasului, dar nu-i păsa. Practic tot ce avea importanţă pentru ea era acum în joc.

– Dacă domnul Flynn ar putea numai să iasă din închisoare, şi-ar putea dovedi nevinovăţia.

– Sau ar putea s-o şteargă la dracu-n praznic, fu Hayes de acord. Flynn a fost condamnat pentru jaf şi crimă, Miss Chalmers. A fost condamnat la spînzurătoare. Şi eu nu pot face absolut nimic.

Se răsuci să plece, dar Caroline îl prinse de mînecă.

– Aşteaptă, se rugă ea. Te rog.

El se întoarse din nou cu faţa către ea.

– A pătrunde în închisorile yankeilor în timp de război era una, Miss Chalmers. Dar acum războiul s-a terminat şi n-am absolut deloc de gînd să mă încurc cu justiţia.

– Justiţie? strigă Caroline. Autorităţile sînt pe cale să execute pe cine nu trebuie! Asta numeşti tu justiţie?

Hayes îşi agăţă degetul de o bretea şi se uită gînditor la Caroline.

– Chiar îl iubeşti pe nătărăul ăsta, nu-i aşa?

– Da, mărturisi Caroline tînguitor.

Cîinele de la picioarele domnului Hayes păru s-o imite.

– Drace, blestemă domnul Hayes. Nu pot să sufăr să văd o doamnă plîngînd.

Cum batista era murdară, Caroline fu nevoită să-şi şteargă ochii cu dosul palmei.

– O să mă ajuţi?

– Nu, răspunse el scurt.

După care plecă, iar cîinele se tîrî amărît după el.

Caroline stătu cîteva clipe, să-şi recapete demnitatea, apoi o porni în urma lui. Nesuferita de Hypatia stătea acum pe trotuar în faţa magazinului mătuşii sale Gertrude, cu braţele încrucişate, urmărind-o cu o privire dispreţuitoare.

– Bună, Caroline! strigă ea cu o voce cîntată.

Caroline îi aruncă o privire scurtă, după care se întoarse la fereastra birtului.

Guthrie Hayes era din nou cufundat în jocul lui de cărţi. În timp ce Caroline se uita pe fereastră, o dansatoare îmbrăcată într-o rochie strîmtă, scurtă, cu dungi roz şi negre, îşi croi drum către el, ţinînd în mînă o cană smălţuită.

Odată ajunsă la masă, luă o sticlă de whisky şi turnă licoarea aurie în cană. Aşeză vasul pe podea, lăsînd să i se vadă jartierele cînd se apleacă. Cîinele bău whiskyul plescăind cu nerușinare, apoi se culcă la loc la picioarele domnului Hayes.

Caroline nu era interesată de comportamentul aparent imoral al cîinelui. Dansatoarea era cea care o călca pe nervi. În timp ce ea privea, stricata aceea nerușinată se aşezase în poala domnului Hayes, fîţîindu-se, şi-şi petrecuse un braţ pe după gîtul lui.

Pentru o clipă, Seaton Flynn şi nenorocirea lui fură daţi uitării.

Tîrfa îi luă pălăria domnului Hayes şi şi-o puse pe cap, după care se aplecă să-i şoptească ceva în ureche în timp ce el făcea cărţile.

Caroline ciocăni [illegible] atenţia domnului Hayes era absorbită de otreapa care se afla în poală la el.

Un rînjet uşor i se întinse pe faţă cînd ascultă ce-i spunea pupăza aceea vopsită, apoi dădu din cap a

11/01/2015 12:56

răspuns. În clipa aceea, Caroline renunţă la orice pretenţie de a salva aparenţele şi se îndreptă cu paşi hotărîţi către uşile turnante.

Fără a se opri să se gîndească – dacă s-ar fi oprit să ia în calcul implicaţiile gestului său, n-ar mai fi avut curaj – Caroline îşi făcu intrarea în birt, stîrnind nori de rumeguş cu pantofii ei de lac.

Zăngănitul enervant al pianului încetă, încetă pocnetul sticlelor pe mese şi la fel murmurul conversaţiilor.

Toată lumea întoarse capul să se holbeze cu mirare la Caroline prin perdeaua albăstrie de fum, pînă ce ea ajunse la scaunul domnului Hayes, se opri în faţa lui şi-şi încrucişă braţele.

Tob scheläi şi-şi puse o labă peste bot. Domnul Hayes ridică ochii către ea şi rînji, iar dansatoarea, avînd încă pălăria pe cap, se uită la Caroline cu un amestec de provocare şi dispreţ în ochii urduroşi, îngroşaţi de rimel.

Impulsul care o împinsese pe Caroline în birt o părăsi brusc şi deveni complet neajutorată. La urma urmei, nu prea putea să-şi susţină cauza de faţă cu atîţia martori; întregul plan era bazat pe discreţie absolută.

– Domnule Hayes, vorbi ea cu greutate, bravînd, vă cer să staţi de vorbă cu mine. Separat.

El ridică o sprînceană, petrecîndu-şi cu nonşalanţă mîna pe după talia dansatoarei. Ea îi puse pălăria la loc pe cap, jucîndu-se cu el.

– Oh, într-adevăr? Despre ce?

Carolinei îi năvăli sîngele în obraji.

– Ştii foarte bine despre ce, domnule Hayes. Numai că faci pe nebunul.

El o împinse pe fată jos din poala lui, cu prea multă blîndeţe, după părerea Carolinei şi se ridică în picioare.

– Cred că am vorbit foarte clar cînd am discutat mai adineaori, Miss Chalmers, spuse el calm, petrecîndu-şi degetele pe după bretele.

Caroline se înroşi. Dacă el avea să repete cererea ei în faţa tuturor acestor oameni, totul va fi pierdut. Ar putea ea însăşi intra la închisoare.

Aproape curtenitor, el îi făcu semn către uşă, invitînd-o să plece.

Cu bărbia tremurînd, Caroline se răsuci pe călcîie, îşi adună poalele cu o mînă şi porni ca o furtună afară din birt, apoi pe trotuar.

Nu se opri să se gîndească la ce făcuse pînă cînd nu ajunse la gardul de scînduri care înconjura clădirea de cărămidă a şcolii, aflată cu trei străzi mai departe. Împinse poarta şi se împletici orbeşte pe alee, cu mîna apăsată pe gură, apoi năvăli în clădire.

Toţi elevii plecaseră acasă, fiindcă se dăduse liber pe ziua aceea înainte de-a se aventura în birt, în căutarea domnului Hayes, aşa că putea plînge nevăzută de nimeni.

Se aşeză într-una din băncile mici, legate între ele cu bare negre de oţel, îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile şi plînse pe săturate. Nu se mai simţise atît de nefericită şi disperată din ziua aceea de demult, din Nebraska, atunci cînd fusese forţată să le lase pe Lily şi Emma în trenul de orfani.

Cu Seaton Flynn, un avocat tînăr şi chipeş, care apăruse în oraş cu diligenţa de după-amiază, cu doi ani în urmă, găsise speranţa de a avea un cămin şi copii, o familie adevărată. O fermecase uşor, cu ochii lui căprui, vioi şi zîmbetul plăcut – el avea şi un dezvoltat simţ al eleganţei şi proprietăţii, spre deosebire de Guthrie Hayes – şi căpătase în scurt timp o clientelă numeroasă. Deşi Caroline observase unele izbucniri de furie rece la Seaton, ea avusese [illegible] că trăsăturile bune ale caracterului său [illegible] trecătoare.

Apoi el fusese acuzat că ar fi jefuit o diligenţă şi că ar fi omorît un om! Seaton fusese luat şi dus în Laramie,

11/01/2015 12:56

judecat şi condamnat, dar Caroline era convinsă că totul era o greşeală îngrozitoare. Îl iubea pe Seaton Flynn, dar nu l-ar mai fi iubit dacă era hoţ şi ucigaş. Ar fi ştiut dacă era.

Cînd uşa scîrţîi în spatele ei şi se deschise, întrerupîndu-i gîndurile, Caroline crezu că vreunul dintre elevii ei se întorsese după o carte sau o tăbliţă uitată. Îşi trase nasul, ridică bărbia şi se strădui să zîmbească. Dar cînd întoarse capul, îl văzu pe Guthrie Hayes în picioare, în spatele clasei.

Camera deveni brusc înăbuşitoare. Caroline se ridică şi se grăbi să ia un băţ lung care atîrna pe un perete. Cu inima bătînd prea tare pentru asemenea activitate, trecu de la o fereastră la alta, deschizîndu-le cu ajutorul băţului.

Curînd însă nu mai avu altceva de făcut decît să-l înfrunte pe domnul Hayes.

– Ce doreşti? întrebă ea.

El stătea tot în cadrul uşii de la clasă, rezemînd tocul cu umărul lui puternic.

– Ai plîns din cauza lui Flynn, spuse el pe un ton serios. Te-ai gîndit vreodată că s-ar putea ca el să nu-ţi merite lacrimile?

Caroline se gîndi la mesele la iarbă verde şi plimbările lungi de duminică după-amiaza făcute împreună cu Seaton Flynn, la sărutările sub clar de lună şi la mulţimea ei de vise frumoase. Inima Carolinei se prăbuşise în hăuri din clipa în care îl văzuse, cînd se izbiseră unul de celălalt la baza scării exterioare care ducea la biroul lui.

– Tu nu-l cunoşti pe domnul Flynn, spuse ea, cît putu de calm, punînd băţul de deschis fereastra la locul lui în cui. Şi sînt de părere că este o cruzime fără margini din partea ta să vii aici şi să mă chinuieşti.

Critica nu păru să-i găsească domnului Hayes punctul sensibil. El ridică din umeri.

– Este evident că nici judecătorul şi nici juraţii nu-l cunosc. L-au găsit vinovat de crimă printre alte lucruri.

Caroline era obosită, descurajată şi exasperată.

– De ce ai venit aici? se interesă ea.

El îşi împinse pălăria pe spate şi se scărpină gînditor în cap.

– Nu prea ştiu de ce, răspunse el, avînd în vedere că am alte lucruri mai bune de făcut.

Amintindu-şi de stricata aceea care practic se lipise de coapsele lui musculoase, Caroline se enervă. Adună cărţile de aritmetică într-un teanc şi le trînti pe catedra ei.

– Acesta nu este un răspuns ca lumea, domnule Hayes.

El avu din nou rînjetul acela care-i făcea gura oblică.

– Cred că irosesc degeaba această conversaţie.

Dintr-un motiv pe care Caroline nu putea să-l ghicească, el părea să se joace cu ea.

– Tu se pare că-ţi iroseşti viaţa, replică ea.

El începu să rîdă şi-şi duse o mînă la piept de parcă i-ar fi înfipt un cuţit în inimă. După aceea se smulse de lîngă tocul uşii şi se împletici pînă ajunse foarte aproape de ea.

– Poate că n-ar trebui să mă insulţi cu atîta uşurinţă, spuse el cu o voce joasă care îi produse Carolinei un gol fierbinte în stomac. Din cîte mi-ai spus, sînt singura ta speranţă pe care o ai ca să-l scoţi pe amicul tău din pîrnaie.

Ea făcu un pas înapoi şi ridică o mînă să-şi aranjeze şuviţele rebele de păr negru care-i atîrnau pe gît.

Singurul ochi al domnului Hayes [illegible] ea făcu această mişcare, apoi reveni alene pe faţa ei. Colţul gurii lui se ridică din nou într-un zîmbet neruşinat. Caroline se simţi ameţită şi se refugie în scaunul ei oficial.

11/01/2015 12:56

– Ai de gînd să mă ajuţi sau nu? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, ridicînd ochii spre Hayes, care se aplecase deasupra ei, cu mîinile rezemate pe suprafaţa lăcuită a catedrei de stejar.

– Încă nu m-am hotărît, spuse el. Aceasta nu este o treabă pe care un bărbat s-o accepte cu uşurinţă, Miss Chalmers. Sînt o mulţime de aspecte care trebuie analizate.

În clipa aceea, Caroline îşi dădu seama că domnul Hayes era mai bine educat decît arătau hainele şi decît lăsa să se vadă aspectul lui general.

– Dar nu spui nu?

El scutură din cap, iar expresia ochiului pe care i-l putea vedea Caroline era de nedumerire.

– Nu. De ce dracu' nu spun nu, nu ştiu, fiindcă ideea asta a ta e nebunie curată. Unul dintre noi, sau chiar amîndoi, am putea ajunge în puşcărie, alături de amorezul tău.

Spre marea lui surpriză, dar şi a ei, Caroline zîmbi, şi el se trase încet înapoi, oarecum alarmat şi mai nedumerit ca oricînd.

– Mulţumesc, spuse ea.

Domnul Hayes mormăi un cuvînt urît, îşi smulse pălăria de pe cap, apoi şi-o puse la loc. După aceea, împunse cu degetul spre Caroline.

– Încă nu m-am hotărît definitiv, să nu uiţi asta.

– N-o să uit, răspunse Caroline, incapabilă să-şi reţină nota de bucurie din voce.Domnul Hayes înjură iar, se răsuci pe un călcîie şi îşi croi drum pe culoarul dintre bănci pînă la uşă. Mormăia încă în barbă cînd păşi afară.

Pentru prima dată de cînd Seaton fusese arestat, Caroline avea inima uşoară. Închise toate ferestrele, şterse tabla, mătură podeaua, apoi plecă, strîngînd la piept îndrumătorul metodic.

Cînd ajunse acasă, Miss Ethel, care avea acum părul cărunt, dar era tot aşa delicată cum fusese, se afla în curtea din faţă, căutînd bumbi în tufele cu trandafirii ei preferaţi. Se lumină la faţă cînd Caroline năvăli pe poartă, fredonînd fericită.

– L-ai uitat în sfîrşit pe ticălosul acela de domn Flynn, spuse încîntată femeia mai în vîrstă.

– Dimpotrivă, şopti Caroline, conspirativ. În curînd le voi dovedi tuturor că Seaton nu este vinovat.

Faţa ridată a lui Miss Ethel se posomorî.

– Dar este vinovat, draga mea, spuse ea. Nu-ţi aminteşti? Unul dintre pasagerii diligenţei l-a identificat.

Caroline îşi continuă drumul pe alee pînă la scări, deşi pasul nu-i mai era la fel de vioi şi îi mai pierise din buna dispoziţie.

– A fost o greşeală, insistă ea. Adevăratul hoţ este cineva care seamănă cu Seaton, asta-i tot.

Nu întoarse capul, fiindcă ştia că ar fi văzut-o pe Miss Ethel scuturînd din cap.

Miss Phoebe era în salonul din faţă, aşezată comod pe o canapea şi stătea de vorbă cu o vecină la o ceaşcă de ceai. Cînd Caroline trecu prin hol, Miss Phoebe înclină din cap şi flutură uşor degetele către ea.

Miss Phoebe avusese în plan să se mărite cu un anumit domn Gunderson imediat ce ea, împreună cu Caroline şi Miss Ethel soseau în Bolton cu treisprezece ani în urmă, dar viitorul mire fusese împuşcat înainte ca ea să fi apucat măcar să despacheteze. Deşi avuseseră nenumăraţi pretendenţi – ca toate teritoriile din vest, Wyominng ducea mare lipsă de femei necăsătorite – nici Miss Phoebe şi nici Miss Ethel nu se mai arătaseră interesate de căsătorie.

Ajungînd în bucătărie, Caroline [illegible] pelerina albastră într-un cuier de lîngă uşa din spate şi luă un colţ de pîine proaspătă din cutia aflată pe dulap. Mirosul de friptură de miel care sfîrîia în cuptor îi răscoli stomacul.

11/01/2015 12:57

Îşi unse pîinea cu unt şi luă ceainicul de pe sobă. După puţin timp, stătea aşezată pe unul dintre scaunele solide de stejar, cu îndrumătorul metodic deschis pe muşamaua în carouri albe şi roşii care acoperea masa şi cu picioarele urcate pe un alt scaun. În timp ce mînca şi bea ceai, îşi planifica lecţiile pentru a doua zi.

Ceva mai tîrziu, Miss Phoebe veni şi deschise uşa cuptorului să se uite la friptura aromată. Împreună cu carnea, se mai prăjeau în tavă morcovi, cartofi şi ceapă.

– A plecat doamna Cribben? întrebă Caroline.

Doamna respectivă era directoarea *Clubului Literar al Comunităţii din Bolton* şi autoarea unor versuri de-a dreptul oribile, care o plictiseau de moarte pe Caroline.

– Da, răspunse Miss Phoebe, strunindu-şi exasperarea.

Părul îi încărunţise, la fel ca al surorii ei, dar era încă o femeie atrăgătoare.

– Nu cred că ar fi durut dacă te opreai să o saluţi. S-a străduit foarte tare să-l convingă pe primar să impună o taxă specială birturilor, pentru ca să putem cumpăra manuale noi primăvara trecută.

Caroline oftă şi încuviinţă din cap. Era o profesoară cu simţul datoriei şi problemele şcolii erau problemele ei, dar gîndul i se lipise de domnul Guthrie Hayes şi nu reuşea să se desprindă de el. Ce-i şoptise oare femeia aceea din birt în ureche de-l făcuse să rînjească aşa? Urcaseră oare amîndoi la etaj să facă lucruri scandaloase?

Caroline încleştă pumnul.

De fapt, ce căuta Guthrie Hayes în Bolton?

– Caroline, ridică Miss Phoebe tonul la ea.

Caroline tresări.

– Îmi pare rău, spuse ea, înroşindu-se. Spuneai că...?

– Spuneam că doamna Cribben mi-a spus că Hypatia Furvis i-a spus ei că ai intrat de-a dreptul în *Scui* – în birtul acela îngrozitor – se opri şi se cutremură. În plină zi!

Caroline înghiţi în sec, rămase cu ochii ţintă la indulgentul ei gardian, apoi un val de căldură îi urcă pe gît în sus şi-i aprinse obrajii. Nu văzu nici o urmă de supărare pe faţa fină, bine întreţinută, dar Miss Phoebe părea că nu ştia ce să creadă.

– Era acolo un domn pe care trebuia să-l întîlnesc, explică ea fără convingere.

– Pentru ce? vru Miss Phoebe să ştie.

Carolinei îi venea extrem de greu s-o mintă pe femeia care-i fusese ca o mamă.

– El este tatăl unuia din elevii mei, spuse ea, ţinîndu-şi ochii în poală şi netezindu-şi fusta de satin cu degete nervoase.Copilul lipseşte de la şcoală şi am vrut să aflu de ce.

– Nu te puteai duce acasă la familia lui ca să întrebi? insistă Miss Phoebe.

Caroline făcu un efort să privească în ochii celeilalte femei. O minciună era o minciună, dar aceasta era o situaţie extenuantă. La urma urmei, viaţa lui Seaton stătea în cumpănă.

– Calvin mi-a spus că mama lui e foarte bolnavă, se eschivă ea, dorind să-i poată ocoli ochii lui Miss Phoebe. N-am vrut s-o deranjez pe biata femeie.

Miss Phoebe oftă.

– Nu cred că e nevoie să-ţi amintesc, Caroline, că o profesoară nu-şi poate permite nici cea mai mică pată pe reputaţia ei. Dacă ajunge vreun cuvînt despre ce-ai făcut la conducerea şcolii – şi cu siguranţă va ajunge – ai putea să-ţi pierzi slujba.

Caroline se imagină ca fiind soţia lui Seaton şi întorcîndu-se triumfătoare în Bolton. Scos de sub toate acuzaţiile prin propriile eforturi, Finn redeschide biroul de avocatură, iar Caroline ar fi ocupată să coasă perdele şi să aibă copii. Slujba ei n-ar mai fi o problemă.

11/01/2015 12:57

– Voi fi mai atentă, promise ea, fără a îndrăzni să-i spună lui Miss Phoebe că Guthrie Hayes acceptase, practic, să-l scoată pe Seaton din închisoare.

Miss Phoebe o mîngîie pe mînă.

– Aşa să faci, draga mea.

Se ridică de pe scaun oftînd şi se duse la dulap să aducă farfuriile pentru cină.

– Sper foarte tare că tu ţi l-ai scos pe avocatul acela din minte, spuse ea.Slavă cerului, sînt o mulţime de alţi tineri în Bolton care ar fi fericiţi să se însoare cu tine.

Caroline îşi ascunse zîmbetul şi se ridică de la masă. După ce închise îndrumătorul metodic şi-l puse deoparte, se scutură de firimituri şi se apucă să aducă tacîmurile de argint dintr-un sertar aflat pe partea laterală a dulapului. Văzu în oglinda ovală a acestuia că era cam aprinsă la faţă şi ochii căprui îi străluceau.

– Nu-ţi face griji, Miss Phoebe, spuse ea veselă. O să mă mărit mai repede decît crezi.

Chiar în clipa aceea, Ethel intră pe uşa dinspre sufragerie, ţinînd în mînă o pălărie de paie pentru grădină.

– Cine se mărită? se interesă ea curioasă.

Caroline rîse şi aşeză tacîmurile de argint alături de farfuriile pe care Miss Phoebe le aranjase deja.

– Eu mă mărit, spuse ea.

– Caroline glumeşte, Ehel, interveni Miss Phoebe cu blîndeţe.

Miss Ethel se arătă de-a dreptul dezamăgită, dar după o clipă se înseninâ.

– A sosit o scrisoare pentru tine astăzi, Caroline, anunţă ea bătîndu-se cu palma peste buzunare. Uite-o.

Caroline primea scrisori destul de rar, iar cînd se întîmpla asta, inima îi pornea în galop. Nu-şi pierduse speranţa, nici după atîţia ani, că va afla veşti despre Lily sau Emma.

Dar plicul avea pe verso o adresă din Laramie şi Caroline recunoscu imediat scrisul îngrijit al lui Seaton.

Asta însemna că domnul Flynn era ţinut în oraşul acela, iar scrisoarea data din ziua cînd fusese judecat.

Degetele îi tremurau uşor cînd deschise plicul şi o senzaţie de repulsie i se cuibări în stomac.

Nu era deloc reacţia la care se aştepta.

Dragă Caroline scrisese el, *mă simt singur aici şi e foarte dor de tine... trebuie să* găsim *cumva o cale* obţinem eliberarea mea... *îţi jur pe tot ce am mai sfînt că nu l-am ucis eu pe omul acela... vom pleca împreu vom începe o viaţă nouă...*

Caroline împături scrisoarea cu grijă la loc şi o p în plic. În imaginaţia ei, se afla în faţa lui Seaton, pr în ochii lui negri şi sinceri, mîngîindu-i părul boga culoarea abanosului, lipită de trupul lui înalt şi zvel

Dar pentru prima oară de cînd începuse a est coşmar, simţi o undă de îndoială strecurîndu-se în sufletul ei. Era oare posibil ca Seaton să fi mintit?

– Scuzaţi-mă, se rugă ea de Miss Phoebe şi Miss Ethel, care se uitau la ea nedumerite şi îngrijorate.

Apoi urcă grăbită pe scara laterală şi alergă pe holul îngust pînă în camera ei.

Simţindu-se în siguranţă în spatele uşii, îşi apăsă o mînă pe inimă şi respiră adînc pînă cînd groaznica îndoială începu să dispară. Seaton Flynn nu era vinovat de nici o crimă, indiferent ce-ar fi crezut judecătorul, juraţii şi Guthrie Hayes. Era şi el tot o victimă, la fel ca bietul vizitiu al diligenţei.

Era oare?

Caroline păşi hotărîtă către biroul ei şi luă în mînă portretele înrămate ale lui Lily şi Emmei pe care le făcuse ea însăşi, din memorie. Le atinse feţele pe rînd, dorindu-şi cu ardoare să ştie unde se aflau şi dacă erau în siguranţă şi fericite.

– N-a făcut-o el, le spuse ea surorilor ei pe care le pierduse, iar ochii lor mari o priviră solemn din spatele sticlei.

11/01/2015 12:57

CAPITOLUL 2

Cînd ajunse în tabăra sa de la poalele dealului, Guthrie opri căruţa, împinse levierul de frînă cu călcîiul şi aruncă hăţurile. Tob sări din spatele căruţei cu un lătrat scurt şi dădu să ajungă la picioarele lui Guthrie, în timp ce acesta dezlega calul şi un cîrd de găini se speriară, împrăştiindu-se în toate părţile.

Gîndindu-se la vizita pe care Caroline Chalmers o făcuse la birtul *„Scuipat din focul iadului"*, Guthrie zîmbi şi îşi împinse plasturele pe frunte – îl purta pentru cazul în care ar fi fost cineva prin Bolton care nu era bine să-l recunoască – apoi duse calul spre nişte tufe de bumbac aflate în apropiere. În spatele lor curgea un pîrîu care izvora de undeva de sus, din munte, iar pe malul lui creştea o iarbă bogată.

Guthrie priponi calul cu o frînghie lungă de un ţăruş bătut în pămînt şi îl lăsă să pască.

Gîndul îi era tot la Caroline cînd se întoarse în tabără, unde Tob îl întîmpină lătrînd. Se încruntă şi se aplecă să mîngîie capul lăţos al cîinelui. Dacă o pricăjită de învăţătoare aflase cine era, n-avea să mai treacă mult pînă să se ducă vestea în tot ţinutul.Luă un braţ de lemne din grămada pe care o ţinea chiar la intrarea în puţul minei sale şi îl aduse la cercul de pietre din mijlocul taberei. Dacă yankeii ar fi avut de gînd să-l

arunce în închisoare pentru ce făcuse în timpul războiului, se gîndi el, ar fi făcut-o pînă atunci. Nu avea de ce să fugă.

Mîinile lui Guthrie îşi vedeau de treabă independent de mintea lui, avînd o practică îndelungată, cît timp făcu focul şi îşi luă cana de cafea, albastră, emailată. Se duse din nou la pîrîu printre tufele de bumbac.

La mai puţin de douăzeci de yarzi de locul unde era instalat cortul lui se afla un mic zăcămînt de cupru, iar Guthrie avea de gînd să rămînă şi să exploateze mina. Rînji cînd se ghemui să umple cana de cafea din rîu. Se săturase să hoinărească dintr-un loc în altul.

Imediat ce mina începea să producă, avea de gînd să-şi ridice o casă la marginea Bolton-ului – cea mai frumoasă din oraş. Pe urmă avea să se întoarcă la Cheyenne, s-o ia pe Adabelle Rogers, o femeie cît se poate de potrivită pentru o nevastă. Dacă mai era liberă, bineînţeles.

Se întoarse cu apa proaspătă în tabără zîmbind. Adabelle avea ochii albaştri, părul blond şi un corp ca un cuib de pene, iar Guthrie abia aştepta să se scufunde în moliciunea ei în fiecare noapte. Cu puţin noroc, patru sau cinci copii aveau să zburde în jurul casei nu după mult timp.

Ghemuindu-se lîngă foc, aşeză ibricul pe tăciuni şi puse cîteva linguri de cafea în el. Zîmbetul lui anticipativ, se stinse cînd Caroline Chalmers îşi croi drum în mintea lui,împingînd-o la o parte pe Adabelle şi privindu-l cu ochii ei mari, cafenii.

Guthrie se ridică în picioare, îşi smulse pălăria şi o aruncă spre cortul prăfuit ce se ridica mai încolo. N-avea de gînd să rişte mina şi pe Adabelle şi toate visele pe care le avea numai pentru că o slăbănoagă de învăţătoare avea nevoie de ajutor.

Oare?

11/01/2015 12:57

Îşi trecu degetele răsfirate prin păr, apoi îşi înfipse degetele pe sub bretele. Caroline nu era nici pe departe ca Adabelle şi totuşi, faţa, silueta şi vocea ei îi inundau creierul. Cînd îi zîmbise pe neaşteptate, acolo, în clădirea şcolii, avusese pentru o clipă impresia că-i fuge pămîntul de sub picioare.

Guthrie îşi azvîrli capul pe spate cu un oftat şi îşi ridică ochii spre cerul de primăvară. Deşi zilele erau deja mai lungi, nu prea mai era lumină. Dacă voia să vîneze ceva pentru cină, era cazul să se apuce de treabă.

Scoase pistolul din tocul de la şold şi-i verifică încărcătorul. Apoi, cu Tob lipit de călcîie, plecă în pădure.

Douăzeci de minute mai tîrziu, se întorcea cu două găinuşe de munte. Le curăţă de pene şi le spălă la rîu, apoi se întoarse cu ele în tabără şi le aşeză pe grătar. Cînd carnea începu să se frigă, împrăştie o aromă care-i răscoli stomacul de poftă. Ridică ibricul de cafea de pe cărbuni, folosind o cîrpă veche să-şi protejeze mîna de mînerul fierbinte şi turnă băutura aromată într-o cană. Bău cafeaua scuipînd din cînd în cînd cîte un bob nemăcinat, cu ochii la soarele care apunea şi întrebîndu-se cîtă dreptate avea Caroline.

Era cicălitoare ca o gaiţă, femeia aia, dar Guthrie avea impresia că era cu capul pe umeri, iar faptul că ea credea în avocatul acela avea o mare greutate pentru el. Poate că Flynn era nevinovat. Poate că un om urma să moară pentru o crimă pe care nu o comisese.

Guthrie puse cana pe un butuc ce servea foarte bine drept masă. Pe urmă aduse un felinar cu kerosen din cort, îl aprinse şi-l agăţă de unul dintre ţăruşii care susţineau frînghia de rufe.

Lumina felinarului, împreună cu flăcările focului împinseră întunericul ceva mai departe, dar Guthrie tot îşi dorea să aibă din nou pereţi în jurul său şi o podea adevărată sub picioare. Cînd se aşeză pe un coş de nuiele aşteptînd ca friptura să fie gata, Tob veni lîngă el şi-şi puse botul pe genunchii lui.Guthrie mîngîie cîinele pe cap cu o mînă, ţinînd cana de cafea în cealaltă, cu ochii la flăcări. În seara aceasta, singurătatea care-l chinuia de cîţiva ani încoace, era mai dureroasă ca oricînd.

O chemă pe Adabelle în gîndul lui, dar din n[illegible] Caroline fu cea care răspunse chemării. Ochii ei frumoşi îl implorau şi buza de jos îi tremura uşor.

Guthrie mîrîi. Pleacă de aici şi lasă-mă în pace. Dar ea rămase. Rămase la cină şi se învîrti în jurul lui cînd se duse pe malul rîului să se spele. Era încă acolo [illegible] se strecură în cort şi se dezbrăcă să se culce.

„Domnul Flynn este nevinovat", o auzea el spu[illegible]. „A fost acuzat pe nedrept". Vedea lacrimile lucindu-n ochii ei. „Or să-l spînzure!"

„Probabil că o merită", mormăi Guthrie, răsucindu-se în pat şi lovind perna s-o aranjeze mai bine. Îşi amintea ce se spusese în ziar despre procesul care avusese loc departe, în Laramie. Flynn era încă acolo, în închisoare, în aşteptarea execuţiei.

Guthrie strînse ochii, aşteptîndu-se să nu poată dormi ore întregi, dar în momentul cînd închise pleoapele, se trezi iarăşi în Pennsylvania de nord, înconjurat de gardul de sîrmă ghimpată din Slaterville, o tabără întărită a yankeilor, care servea drept închisoare...

Rana de baionetă din coastă îl ardea, şi îl durea, alternativ. În întunericul urît mirositor care-l înconjura, auzea vocile altor bărbaţi, unii gemînd, alţii plîngînd, alţii răcnind în somn, din cauza vreunui coşmar sau prinşi în ghearele cu degete de oţel ale durerii.

– Guthrie.

Şoapta răguşită venea de undeva de aproape. Şi el se încordă, încercînd să ridice capul de pe grămada de paie pe care zăcea. Dar efortul era prea mare.

11/01/2015 12:57

O mînă îi găsi umărul prin beznă şi-l scutură uşor.

– Guthrie, tu eşti, nu-i aşa?

În ciuda a toate, a durerii şi a neputinţei şi a febrei pe care o simţea arzîndu-i carnea, Guthrie zîmbi. Vocea era a lui Jacob McTavish, omul care-i era ca un frate. El şi Jacob crescuseră împreună pe plantaţia McTavish din Virginia, unde tatăl lui Guthrie lucra ca arendaş.

Fiindcă mama lui Iacob era o bună creştină, Guthrie fusese educat, la un loc cu cei doi fii ai ei, în sala de studiu din casa cea mare.

– Aşadar, aici te ascundeai, peţitor gălbejit de yankei, spuse Guthrie rîzînd chinuit. După cum reiese din ultima scrisoare pe care am primit-o de acasă, părinţii tăi cred că ai murit.

Acum, că ochii i se mai obişnuiseră cu întunericul, putea să distingă silueta înaltă, greoaie a lui Jacob îngenunchind lîngă el.

– Sînt ca şi mort dacă nu ieşim de aici, şopti Jacob. E un gardian, sergentul Pedlov, care abia aşteaptă o ocazie să mă distrugă. Chiar săptămîna trecută i-a făcut felul unuia din Tennesse.

Guthrie închisese ochii şi murmură o înjurătură.

– Încearcă să te ţii departe de ticălos, spuse el.

O rază de lună se strecură printr-o crăpătură din perete şi argintă profilul prietenului său.

– Poate n-ai băgat de seamă, Jake, dar nu sînt tocmai în stare să mă caţăr pe un gard de sîrmă ghimpată în timp ce cincizeci de yankei încearcă să-mi găsească fundul cu puştile lor.

Iacob îşi trecu mîna prin părul roşcat.

– Am văzut că eşti rănit cînd te-au adus în vagonul acela pentru vite. Am urmărit să văd în ce baracă te pun. Ai avut mare noroc că n-ai ajuns într-unul din spitalele alea de campanie.

Un sunet gîtuit erupse din pieptul lui Guthrie; voise să fie un hohot de rîs ironic, dar ieşise ca un suspin.

Avea încă în nări mirosul de sînge şi încă-i mai răsunau ţipetele în urechi.

– Am ajuns, răspunse el, după o tăcere prelungită. Mi-au turnat acid fenic pe rană şi m-au trimis aici.

– Ai căzut la Gettysburg?

Guthrie dădu din cap cu tristeţe.

– Crezi că e adevărat ce spun yankeii – că l-au pus pe fugă pe generalul Lee şi că războiul e pe sfîrşite?

Deşi lumina era slabă, îl văzu pe Jacob ridicînd din umeri.

– Războiul e pe sfîrşite pentru tine şi pentru mine, spuse el, dacă nu ieşim de aici. Şi n-o să-mi mai văd căminul niciodată dacă Pedlov face ce-are de gînd.

Guthrie ar fi vrut să se răscoale împotriva neputinţei sale, dar nu avea puterea.

– De ce te urăşte aşa de mult?

– De ce crezi că mă urăşte, Hayes? Fiindcă sînt rebel.

Guthrie oftă.

– Mergi pe burtă, Jacob – încearcă să nu-i atragi atenţia sergentului. O să mă gîndesc eu la ceva.

– Ar cam fi cazul să te las acum, zise Jacob, cu glasul plin de aceeaşi dezamăgire care-i frămînta sufletul lui Guthrie.

După ce puse o mînă nesigură pe umărul prietenului său, se făcu nevăzut în întuneric.

Guthrie rămase să zacă în paie. Auzi pe cineva vomitînd pe undeva prin apropiere. Un miros acrişor se adăugă la duhoarea generală de sudoare, de mizerie şi de carne intrată în putrefacţie.

Acum ştia că doamna McTravish, mama lui Jacob, avusese dreptate. Exista cu adevărat iadul; acolo se afla el acum.

Pînă dimineaţa, rana din coastă i se infectase şi făcuse febră. Totul în jurul lui era un miraj fierbinte,

11/01/2015 12:58

pîlpîind îndepărtat, dar auzea un răcnet din afară şi ştia cumva că era ţipătul lui Jacob.

Probabil din cauză că era aşa de îndărătnic, cum ar fi zis tatăl său, Guthrie supravieţuise şi, după un timp, îşi revenise. Imediat ce a fost în stare să meargă, a pornit în căutarea prietenului său.

L-a găsit pe Jacob, înfrînt, cu privirea rătăcită, împingînd cu lopata leşie într-o groapă urît mirositoare. Nori negri de muşte bîzîiau în jurul lui. Jacob nu-şi putea mişca buzele, dar ochii lui spuneau „Ai venit prea tîrziu". Şi-a dat la o parte cămaşa murdară şi a dat la iveală o rană pe umărul stîng – un semn de forma unui diamant.

Pînă în clipa aceea, Guthrie nu-i urîse cu adevărat pe yankei. Îşi spusese că cei mai mulţi dintre ei erau doar nişte copii, ca şi el, care crezuseră că războiul avea să fie o joacă şi descoperiseră că era o treabă cît se poate de serioasă.

– Care este Pedlov? a întrebat, punînd mîna pe o lopată ca să nu dea de bănuit cuiva.

Jacob a continuat să muncească.

– Cel care stă-n picioare lîngă poartă, a murmurat el, care-şi curăţă unghiile cu briceagul.

Guthrie l-a depistat pe individ şi l-a măsurat pe furiş cu privirea. Gardianul era cam cît el de înalt, dar era mai în vîrstă şi mai masiv, iar pielea îi era atît de plină de urme de vărsat de vînt încît trăsăturile îi păreau deformate.

După o vreme, Pedlov a ridicat ochii şi l-a surprins pe Guthrie uitîndu-se la el. Cei doi bărbaţi s-au privit un timp în tăcere, după care Pedlov a întors capul, a scuipat în noroiul plin de gunoaie şi a plecat.

Timp de trei zile, Guthrie l-a urmărit pe sergent, memorînd obiceiurile şi tabieturile acestuia, învăţîndu-i programul zilnic. Era slăbit şi bolnav, dar, printr-o ironie a soartei, Pedlov devenise scopul care-l ţinea în viaţă.

Cînd simţea că-l lasă puterile, nu trebuia să facă altceva, decît să-şi imagineze fierul roşu lipindu-se de carnea lui Jacob.

Într-un tîrziu, Pedlov a fost pus de pază noaptea, la poarta dinspre sud, iar asta era pe gustul lui Guthrie, fiindcă voia într-adevăr să o apuce spre sud.

La o oră după căderea nopţii, s-a strecurat în spatele sergentului şi l-a lovit după cap cu un pietroi pe care-l alesese tocmai cu acest scop. L-a tras pe Pedlov în spatele şirului de butoaie cu apă de ploaie şi i-a luat cuţitul şi uniforma.

În cîteva clipe, Guthrie şi-a schimbat hainele vechi, pătate de sînge, cu uniforma albastră a Uniunii şi, cu palmele transpirate, a apucat puşca. Cîteva minute mai tîrziu, a avut de grijă să stea mai în umbră cînd au trecut pe lîngă el vreo şase yankei, care l-au salutat fără prea mult entuziasm, iar el le-a răspuns printr-un mormăit.

Cînd Pedlov a început să-şi revină, Guthrie a pus căcîiul cizmei pe gîtul lui şi i-a zis:

– Nu m-ar deranja să-ţi strivesc răsuflătoarea ca pe o păpădie, burtă-verde, aşa că să nu-mi dai motive în plus faţă de cele pe care le am deja.

Yankeul a scos un sunet gîtuit, iar Guthrie s-a aplecat să-i pună căluş la gură cu propria sa basma galbenă şi i-a legat mîinile.

După aceea, Guthrie a intrat în baracă şi l-a ridicat pe Jacob, împreună cu alţi şase inşi care păreau destul de zdraveni ca să poată merge. Cînd a ieşit cu grupul pe poarta dinspre sud, oricine l-ar fi văzut în lumina slabă, cenuşie a acelei dimineţi îngheţate, ar fi crezut că este un sergent al Uniunii care ducea la muncă un detaşament de prizonieri.

Deşi în realitate şi el, şi ceilalţi scăpaseră, în acel moment al visului, Guthrie se trezea în mod aproape invariabil înapoi în închisoarea aceea împuţită şi se visa

11/01/2015 12:58

ars cu fierul înroşit, aşa cum fusese Jacob. Această experienţă era atît de reală, încît Guthrie se trezea cu o zvîcnire violentă, se ridica pe coate şi privea nedumerit în jur. Tob, care dormea făcut covrig la picioarele lui, scheuna încet a nemulţumire.

Trupul lui Guthrie era scăldat în sudoare. Îşi căuta prin întunericul din cort pistolul şi-l apucă cu palma udă. Îi trebuiră mai mult de cinci minute ca să discearnă între atunci şi acum, pentru ca apoi să cadă într-un somn agitat, superficial.

Se auzi o explozie asurzitoare, care făcu să zăngăne geamurile de la clădirea şcolii, iar Molly Hagart, o fetiţă de şase ani, cu ochi albaştri şi două codiţe subţiri, negre, sări din scaun. Ridicînd agitată mîna în sus, ea strigă:

– Domnişoara învăţătoare, e cutremurul?

Inima Carolinei tocmai îşi potolea bătaia.

– Nu, Molly, spuse ea, ridicînd vocea să se facă auzită peste hohotele nervoase de rîs ale celorlalţi copii. A fost o explozie de dinamită.

– Poate că cineva jefuieşte banca! zise Johnny Wilbin, agitîndu-şi pistruii pe faţa palidă.

– Sau poate că vechea mină Maitland s-a prăbuşit, speculă Pervis Thatcher.

Mina de cărbune moştenită de Miss Phoebe şi Miss Ethel fusese închisă în urmă cu cinci ani, dar între timp făcuse destul de mulţi bani, care să le întreţină pe bătrînele doamne tot restul vieţii lor.

– Linişte, copii, rosti Caroline cu fermitate. Dacă este ceva ce ar trebui să ştim, va veni cineva să ne spună.

– Este domnul Hayes, dinamitează să scoată cupru, atîta tot, spuse Martin Bates, acelaşi băieţel care-i spusese Carolinei despre escapadele lui Guthrie Hayes din timpul războiului, după ce se lăudase plin de mîndrie că tatăl său era prieten cu el. Nu poţi săpa o

mină fără să foloseşti dinamită. Are un loc undeva pe lîngă Ribbon Creek.

Caroline reţinu informaţia şi readuse cu hotărîre atenţia copiilor înapoi la treburile lor. Dar după terminarea orelor şi după ce spălă tabla, mătură podeaua şi strînse steagul din suportul de lîngă uşă, se duse în grabă la grajdul de unde se închiriau cai şi ceru un cal şi o trăsură.

Plăti taxa de zece cenţi, apoi porni spre Ribbon Creek.

Era ora patru şi jumătate după-amiaza cînd găsi tabăra domnului Hayes după fumul de la focul de tabără.

Un cîrd de găini furioase se împrăştiară sub copitele calului obosit, agitîndu-şi aripile, iar Tob alergă în salturi înspre ea, lătrînd fără prea multă convingere.

Guthrie Hayes nu se afla în mină, aşa cum se aşteptase Caroline, ci era aplecat peste o albie de rufe, cu mînecile suflecate şi cu mîinile băgate pînă la coate în apa plină de spumă. Ea îl văzu făcîndu-şi de lucru cu plasturele cel negru, după care veni spre ea agale, trecînd pe lîngă funia de rufe pe care atîrnau la uscat cîteva perechi de pantaloni.

– Bună, Miss Chalmers, rosti el, în stilul lui neobrăzat.

Pusese mîinile în şolduri acum. Nu avea pălăria pe cap, iar părul lui bogat, castaniu, lucea în soare.

Caroline se aplecă puţin în faţă, ţinînd încă hăţurile în mînă şi se uită cercetător la el.

– Aş fi putut să jur că ieri aveai plasturele peste ochiul drept.

Domnul Hayes duse mîna la plasture, apoi o lăsă repede în jos.

11/01/2015 12:58

– Te-ai înşelat, Miss Chalmers, replică el politicos.

Ea se ridică în picioare şi înfăşură hăţurile cu grijă în jurul levierului de frînă.

– Nu cred, i-o întoarse ea. De obicei nu mă înșel cînd e vorba de asemenea lucruri. Observ detaliile. Vrei să mă ajuți să cobor, te rog?

El ezită un moment, apoi se apropie de trăsură. Cînd mîinile lui îi cuprinseră talia, Caroline regretă că-l obligase să facă acest gest de politețe. O dulce fierbințeală îi coborî în valuri spre picioare din punctul de contact, și, odată ajunsă în degetele de la picioare, năvăli din nou în sus, izbindu-se de punctul de îmbinare al coapselor ei.

Caroline trase aer în piept și se îmbujoră la față cînd văzu că domnul Hayes era conștient de reacția ei scandaloasă. El căpătase din nou zîmbetul acela oblic și-și ținea privirea fixată pe gura Carolinei.

Pentru o clipă, ea crezu că el o să aibă îndrăzneala s-o sărute.

Dar, spre marea ei ușurare și nemărginita ei dezamăgire, o lăsă să alunece lipită de trupul lui și o așeză pe picioarele tremurînde pe pămînt. El stătea încă atît de aproape de ea, încît îi simțea mirosul de soare și transpirația din haine și-i putea simți căldura puternică a trupului.

– Știi, zise el senin, nu este tocmai potrivit să vii aici singură.

Inima Carolinei pierdu o bătaie și pielea dintre sîni i se umezi.

– Ești un adevărat gentleman, spuse ea, deși nu era deloc sigură de lucrul acesta.

Ochiul lui verde clipi.

– Dacă spui tu, Miss Chalmers.

– Te deranjează dacă te dai puțin mai departe? Numai puțin? întrebă Caroline cu respirația întretăiată.

Deși era o zi călduță de aprilie, și dinspre munți adia o briză proaspătă, ea simțea fierbințeala unei zile de august.

– Desigur, răspunse domnul Hayes.

Dar nu făcu nici o mișcare. În afară de cea necesară pentru a-și lipi gura de buzele Carolinei.

Cînd buzele lui o atinseră, ea înțepeni de parcă ar fi fost lovită de trăznet și scînci a protest, amestecat cu acceptare înainte ca el s-o sărute de-a binelea.

În nici un fel nu semăna cu sărutările date în fugă, discrete, pe care Seaton i le furase în timpul plimbărilor lor, sau în salon, cînd Miss Phoebe și Miss Ethel nu erau primprejur. Buzele lui Guthrie erau calde și moi, dar reușeau să le îmblînzească pe-ale ei cu ajutorul plin de pricepere al limbii.

Caroline închisese ochii după șocul inițial, dar îi deschise iarăși, făcîndu-i mari, cînd simți prima intruziune nerușinată. Spre marea ei umilință, nu putu să se desprindă de gura lui; limba ei veni în întîmpinarea limbii lui ca un îndrăgostit pătimaș.

Într-un tîrziu, el se trase înapoi, cu buzele arcuite de un zîmbet leneș, cu mîinile încă pe talia Carolinei.

– Te-a sărutat vreodată astfel prietenul tău, gentlemanul? Bărbatul acela pe care pretinzi că-l iubești?

Obrajii Carolinei luară foc, și ea se smulse din mîinile lui Guthrie ca să-și netezească cu palmele umede poalele rochiei cadrilate.

– Bineînțeles, minți ea. Tot timpul.

Expresia lui Guthrie era aproape compătimitoare.

– Adevărat? o tachină el.

Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, se răsuci și porni înapoi spre albia de rufe.

– Ăsta a fost un test, dăscăliță, deși e greu de spus dacă l-ai trecut sau nu. S-ar putea să crezi că-l iubești pe Seaton Flynn, dar nu [illegible]

Caroline privi uimită cum [illegible] albastră de bumbac din apa cu săpun și o clăti într-o găleată cu apă oarecum mai curată. După ce stoarse cămașa, o întinse, o scutură o dată zdravăn și o atîrnă

11/01/2015 12:58

cu mare pricepere pe frînghia de rufe, alături de cîteva perechi de pantaloni.

Caroline era atît de impresionată, mai întîi de sărutul lui, iar acum de tupeul lui, încît nu putea nici să vorbească.

– Ce cauţi aici, Caroline? întrebă el într-un tîrziu, uitîndu-se la ea în timp ce se întorcea la albie să spele altă cămaşă.

Ea mişcă buzele dar, cum nu ieşi nici un sunet, mai încercă o dată. De data aceasta, reuşi să vorbească. Deocamdată, avea de gînd să treacă peste tupeul lui revoltător.

– Am venit să văd care e hotărîrea ta. În legătură cu domnul Flynn, vreau să spun.

El ridică din umeri.

– N-am luat nici o hotărîre, spuse el, frecînd insistent altă cămaşă de marginile de tablă ale albiei.

Caroline începu să se plimbe de colo-colo. Nu mai văzuse un bărbat spălînd rufe, iar priveliştea aceasta era şi mai deconcertantă decît celelalte şocuri pe care le suferise deja. Ştia că ar fi trebuit să se urce în trăsura ei închiriată şi să plece, dar nu se putea hotărî s-o facă.

– Mă surprinde că n-ai o nevastă, domnule Hayes, spuse ea.

– După sărutul acela, răspunse el, făcîndu-i cu ochiul, cred c-ai face mai bine să-mi spui Guthrie.

Caroline se întoarse cu spatele pentru o clipă, încrucişîndu-şi braţele, fiindcă era sigură că fiecare bucăţică din pielea ei aflată la vedere era roşie cu para. Cînd se răsuci din nou spre el, îl văzu spălînd a doua cămaşă.

Muşchii braţelor sale bronzate se încordară puternic cînd stoarse cămaşa.

– Ce zici? o îmboldi el.

– Asta e condiţia pe care o pui? Vreau să spun, că trebuie să te strig pe numele mic?

El se gîndi puţin.

– Da.

– Şi dacă fac asta, promiţi să-l salvezi pe domnul Flynn?

– Nu, răspunse el, scuturînd cămaşa şi agăţînd-o pe frînghie.

Indignarea Carolinei creştea.

– Acesta nu este un joc, domnule Hayes. E vorba de viaţa cuiva!

– Guthrie, o corectă el încăpăţînat. Şi viaţa altcuiva s-a sfîrşit în timp ce era jefuită o diligenţă.

– Bine! ţipă Caroline. „Guthrie!"

El zîmbi.

– Nu-l iubeşti, îi reaminti el.

Se părea că terminase de spălat, fiindcă îşi trăgea în jos mînecile maieului de piele.

Caroline îşi imagină cu satisfacţie cum ar vărsa întregul conţinut al albiei de rufe în capul lui Guthrie Hayes. Nu-ndrăzni desigur, să meargă mai departe, dar găsi o oarecare plăcere în această fantezie.

– Îl iubesc cu adevărat, insistă ea.

– Ba nu-l iubeşti, replică Guthrie calm.

Apoi făcu un gest larg de invitaţie spre butucul aşezat în picioare lîngă foc.

– Ia un loc, Caroline, şi-o să-ţi explic totul.

Aroganţa dlui Hayes era întrecută numai de proasta lui creştere.

– Pentru tine sînt Miss Chalmers! spuse ea, încrucişîndu-şi braţele şi încăpăţînîndu-se să rămînă în picioare.

– Nu şi dacă vrei să-ţi scot amorezul din închisoare, îi explică Guthrie pe un ton cordial. Şi-acum, Caroline, stai jos înainte să uit că am fost educat să tratez orice cucoană nervoasă ca pe o doamnă.

Caroline se apropie [illegible] aşa.

– Ce s-a întîmplat cu ochiul tău? întrebă ea, ca să-l distragă atenţia de la faptul că trebuia să se retragă învinsă din bătălia aceea.

11/01/2015 12:59

El se aplecă şi-şi umplu cana cu cafea, care arăta a fi suficient de groasă pentru a unge o osie de căruţă şi o privi peste marginea cănii preţ de cîteva minute înainte de a răspunde:

– Poate că l-am pierdut în război, spuse el în doi peri. Vrei nişte cafea?

Ea-şi netezi poalele rochiei.

– Aş prefera ceai.

Guthrie execută o semi-plecăciune ironică.

– Sînt sigur că ai prefera, dăscăliţo, dar n-am decît cafea.

Caroline îşi aminti ce consistenţă avea băutura respectivă şi ridica inconştient buza în semn de dispreţ.

– Nu, mulţumesc, rosti ea cu o politeţe rece. Şi-acum, dacă am putea trece la afaceri.

El trase o ladă de lemn şi se aşeză alături de ea.

– Care afaceri?

Ea trase aer adînc în piept, apoi îl slobozi încet, străduindu-se să-şi controleze furia.

– Salvarea dlui Flynn, bineînţeles.

Guthrie clătină cana de cafea, apoi cercetă urmele de zaţ împrăştiate pe pereţii ei.

– Întotdeauna eşti aşa de insistentă?

– Da, răspunse Caroline cu sinceritate.

Niciodată nu ratase un scop pe care se hotărîse cu adevărat să-l atingă, cu excepţia faptului că nu-şi găsise surorile, dar nu renunţase la asta, bineînţeles. Numai că fusese nevoită să dea prioritate problemei lui Flynn, deoarece era vorba de viaţă şi de moarte.

Domnul Hayes mai sorbi o dată din cafea, după care aruncă ceea ce mai rămăsese în focul care începea să se stingă.

– Ei bine, dăscăliţo, spuse el, aplecîndu-se puţin şi aşezîndu-şi coatele pe genunchi, uneori n-ai încotro, trebuie să fluturi steagul alb.

Pentru o clipă, vocea lui căpătă o nuanţă distantă, chinuită.

– Da, spuse el din nou şi vocea îi era aspră ca o pată de rugină.

– Ce-a fost asta? întrebă Caroline, sincer interesată.

– Confederaţia, în orice caz, spuse el.

Privirea lui ţintea departe, spre o mulţime de vise, toate dragi, toate pierdute.

Ea oftă, pătrunsă de o tristeţe adîncă.

– Trebuie să mai fie şi altceva, spuse ea într-un tîrziu, cu o voce blîndă.

Zîmbetul lui apăru brusc, luminos, ca un soare ieşit dintre nori, fiindcă prin minte îi trecuse o imagine anume.

– Şi dac-ar fi, răspunse el grăbit, nu e treaba ta.

Caroline se simţi pusă la punct.

– Oricum nu-mi pasă, minţi ea.

Urmă o tăcere lungă şi grea.

– Ei bine, izbucni Caroline în cele din urmă, trebuie să vrei ceva! Toată lumea vrea.

Guthrie nu se grăbi să-i dea un răspuns. Privirea lui alunecă pe silueta ei zveltă, apoi reveni pe faţa ei.

Apoi ridică din umeri.

– Vreau o nevastă, Caroline, spuse el. O nevastă blîndă, caldă, moale ca o pernă.

Deşi nu aspira să se mărite nicicum cu bărbatul acesta, Caroline fu ofensată de remarca lui. Ea era la fel de blîndă şi caldă ca oricine, dar în ce priveşte moliciunea unei perne, asta-i lipsea.

– Vrei să spui că vrei o nevastă grasă, spuse ea, ca să-şi apere mîndria rănită.

Guthrie izbucni în rîs.

– Îmi pare rău, Ca[illegible]

– Nu m-ai jignit, minţi ea silit, aranjîndu-şi fustele.

Apoi îl privi din nou în ochi.

– Ţi-ai ales această... nevastă?

11/01/2015 12:59

– Cam așa ceva, spuse el cu un oftat pătimaș, mulțumit, care-i înfierbîntă sîngele Carolinei. O cheamă Miss Adabelle Rogers și locuiește în Cheyenne.

Caroline își mută privirea, sperînd să ascundă înțepătura neașteptată de durere pe care i-o cauzase anunțul lui.

Nu putea înțelege de ce-i păsa dacă domnul Hayes voia să-și ia o mireasă sau nu, din moment ce ea era pe cale să se mărite cu Seaton. Dar îi păsa.

– Mă-ntreb ce-ar spune dacă ar ști că m-ai sărutat, spuse ea, ca să nu-i rămînă datoare.

– Mi-ar scoate și celălalt ochi, răspunse Guthrie, amuzat.

Caroline se cutremură, apoi se ridică repezită în picioare.

– Este dezgustător să vorbești așa, protestă ea.

Guthrie se uită la ea cu un fel de compătimire răbdătoare, care-i jigni încă o dată demnitatea. Era sigură că el gîndea că voia să-l scoată pe Seaton din închisoare din cauză că nimeni altcineva, în afară de un criminal, n-ar dori o învățătoare demodată și slăbănoagă ca ea.

Brusc, hotărî că nu mai poate suporta prezența domnului Hayes, chiar dacă asta însemna salvarea lui Seaton de la spînzurătoare. Îi venea să plîngă, iar respectul de sine decretă că nu-și putea permite să fie iarăși văzută plîngînd de către bărbatul acesta.

– Sînt sigură că voi doi vă potriviți foarte bine, spuse ea, după care păși țanțoșă la trăsură și urcă scara.

Nu observă că Guthrie era în spatele ei pînă cînd el o apucă de talie și-o ridică ușor, să o dea jos.

Speriată, se răsuci în brațele lui. Scoase un mic țipăt de protest, apoi mîinile ei se așezară în mod automat pe umerii lui, în timp ce buzele lui îi găsiră gura și o cuceriră.

– Acum plec, șopti Caroline, amețită, după sărutul lui.

– Rămîi la cină, o anunță Guthrie, cu voce răgușită, după care o luă de mînă și o conduse înapoi la foc.

CAPITOLUL 3

– Povestește-mi despre tine, spuse Guthrie, ghemuindu-se să ridice capacul de pe vasul așezat pe cărbuni și să mestece în el. Aroma pătrunzătoare a tocăniței se ridică în aerul primăvăratic, sporindu-i foamea.

Caroline stătea pe același butuc pe care stătuse și mai-nainte cu un aer sfidător, arătînd totuși de parcă ar fi fost gata să fugă și să se ascundă în pădure. Își netezi fustele pe genunchi și mai ridică bărbia cu o treaptă.

– Sînt institutoare, răspunse ea, făcînd un efort să fie cooperantă. Și, după cum știi, sînt prietenă apropiată cu domnul Seaton Flynn.

– Tu n-ai tată? o întrerupse Guthrie, trîntind capacul este tocana care fierbea în clocot.

Yankeii ăștia îl uimeau de fiecare dată. Acolo de unde venea el, bărbații aveau grijă de femeile lor, în loc să le lase să hoinărească prin ținut și să intre în încurcături.

– Sau un frate?

Caroline făcu ochii mari.

– Poftim?

– În mod sigur n-ai [illegible] bă[illegible]

spuse el calm, așezîndu-se pe lada de lemn. Dacă ai avea, n-ai umbla aiurea prin zonă ca un pui zburătăcit

11/01/2015 12:59

prin ogradă, dînd buzna peste bărbaţii cu care nici n-ar trebui să stai de vorbă.

Ea nu clipi şi nici nu-şi mută privirea.

– Bărbaţi ca tine, domnule Hayes?

– Da. Bărbaţi ca mine. Dacă aş avea o fiică şi ea ar năvăli într-un birt aşa cum ai făcut tu ieri, aş pune-o cu fundul în sus pe genunchi. Cît despre îndrăzneala de a veni în tabăra unui bărbat singură...

Se opri şi scutură din cap a mirare.

Valuri de sînge urcară pe gîtul lui Caroline şi i se opriră în obraji. Ea dădu să se ridice, dar el o prinse de braţ şi o opri.

– Eşti singură pe lume, Caroline? În afară de Flynn, bineînţeles?

Ochii Carolinei lucirăde lacrimi. Ea clipi să le alunge.

– Nu. Am două protectoare, Miss Phoebe şi Miss Ethel Mailand. Ele m-au adoptat cînd aveam opt ani şi le iubesc foarte mult.

Guthrie se rezemă cu coatele de genunchi şi-şi propti bărbia pe dosul palmelor suprapuse.

– De ce a fost nevoie să fii adoptată cînd aveai opt ani? întrebă el.

Interesul lui era sincer.

Caroline oftă.

– Am locuit la Chicago, împreună cu mama mea şi cu celelalte două surori ale mele, în casa bunicii. Bunica a murit cînd aveam eu şapte ani şi a trebuit să ne mutăm într-un apartament, fiindcă nu aveam bani. Mama – cam bea. A încercat să lucreze într-o fabrică de pantofi, dar nu prea reuşea să stea trează.

Caroline ezită puţin şi-i cercetă faţa pentru o clipă, ca pentru a vedea dacă era bine să continue.

– După puţin timp mama a început să aducă acasă tot felul de bărbaţi.

Ochii ei scrutară privirea fixă a lui Guthrie, apoi schimbară direcţia.

– Ei îi dădeau bani şi lucrurile au mers mai bine pentru o vreme. Dar pe urmă a apărut soldatul acela – domnul Harrington.

Guthrie dădu din cap încurajator.

– Domnul Harrinton era sergent, cred, şi nu-i plăceau copiii. Nu i-a trebuit multă vreme pînă s-o convingă pe mama că mie, lui Lily şi Emmei ne-ar fi mai bine dacă ne-am încerca norocul într-un tren de orfani, decît să creştem în Chicago.

Lăsă privirea în jos spre degetele încleştate în poală, care-i albiseră la încheieturi.

– Poate că a avut dreptate. Probabil că am fi sfîrşit ca muncitoare într-o fabrică. Sau mai rău.

Guthrie întinse o mînă şi o strînse peste palmele ei împreunate, dorindu-şi să o poată proteja cumva.

– Protectoarele tale nu le-au adoptat şi pe Lily şi Emma?

Caroline îşi muşcă buza de jos, încercînd să-şi învingă vechea durere şi scutură din cap.

– Au trimis pe o vecină să le aducă o fată de la tren, fiindcă voiau pe cineva să le ţină companie cînd plecau în vest. Păcatul mare este că Miss Phoebe şi Miss Ethel sînt cele mai bune, şi cele mai generoase femei din lume. Cred că ele le-ar fi luat şi pe surorile mele, dacă ar fi venit la gară şi le-ar fi văzut.

El îşi plimbă degetul mare pe dosul palmei şi simţi nevoia să o ia în braţe şi să o ţină strîns. Cu cît auzea mai multe, cu atît mai bine înţelegea nevoia ei disperată de a crede în Seaton Flynn. Probabil credea că avocatul acela i-ar fi oferit un cămin, împreună cu tot ceea ce-i lipsise cînd era mică.

– Ai reuşit să ţii legătura cu Lily şi cu Emma? întrebă el.

Caroline scutură din [illegible]

11/01/2015 12:59

nou.

– N-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi. Nu ştiu nici măcar dacă mai sînt în viaţă.

– Ce-ai făcut ca să le găseşti?

Ea ridică o clipă ochii.

– Am scris o scrisoare la agenţia din Chicago, care ne-a trimis în vest, dar ei nu mi-au putut spune nimic. Aşa că pe urmă am scris o carte.

– O carte?

Guthrie nu-i dădu drumul Carolinei, o ţinea de mînă, iar ea nu încercă să şi-o retragă, deşi el era convins că asta era numai din cauză că uitase că mîinile lor se atingeau.

Ea dădu din cap.

– Este numai o carte subţire, care povesteşte ce s-a întîmplat cu Lily, cu Emma şi cu mine – cum a trebuit să plecăm de-acasă într-un tren de orfani şi restul. Sper că, atunci cînd va fi tipărită, surorile mele vor vedea cartea, sau vor auzi despre ea şi vor lua legătura cu mine.

– Ai aranjat deja să fie publicată?

Caroline se lumină de mîndrie, evident încîntată de efortul ei literar, iar Guthrie se trezi că-şi dorea s-o citească. Dar, totodată, nu era sigur că ar putea suporta multă vreme gîndul la trei fetiţe lăsate într-un tren fără nimeni care să le poarte de grijă.

– Am fost plătită cu o sută de dolari pentru ea, spuse Caroline.

Guthrie zîmbi strîmb.

– E o sumă frumuşică de bani, îşi dădu el cu părerea şi-i dădu drumul la mînă pentru a mesteca iarăşi în mîncare.

– Dar povestea ta care e, Guthrie? întrebă ea, surprinzîndu-l cu garda coborîtă. Ai familie?

Zîmbetul lui păli.

– S-ar putea spune şi aşa, admise el, dar numai cu foarte multă generozitate. Tatăl meu era un arendaş beţiv, care lucra în apropiere de Richmond, Virginia, iar

mama a plecat de-acasă cînd eu aveam patru ani. Am fost crescut de sora mea Iris.

– Pari o persoană foarte educată, comentă Caroline. Eu n-am mers la şcoală decît după ce m-au adoptat surorile Maitland, deşi bunica mea mă învăţase alfabetul şi îmi arătase cum să-mi scriu numele.

Guthrie fu impresionat de această nouă confidenţă, dar nu voia s-o lase pe Caroline să vadă că-i părea rău pentru copilăria ei, aşa că se ridică şi se duse pînă la cort, de unde se întoarse cu două farfurii de tablă şi două linguri, după care răspunse:

– Am primit instruire în casa stăpînilor plantaţiei, împreună cu fiii lor.

Caroline se uită la el cum punea tocană în castroane cu o lingură de lemn.

– Şi sora ta?

– Ea era dusă la vremea aceea.

– Dusă? înghiţi Caroline în sec.

Guthrie îi văzu spaima din ochi; îi era teamă că avea să dea, într-un tîrziu, de urma surorilor ei, numai să afle că urmele lor se opreau în dreptul unor pietre de mormînt.

– Nu moartă, făcu el corecţia, întinzîndu-i una dintre farfurii şi o lingură. Iris a fugit cu un vînzător ambulant. Nu e decît o bănuială, dar cred că n-a vrut decît să scape de bătrînu'.

Caroline dădu din cap a compătimire.

– Ţi-a scris vreodată?

– O dată, răspunse Guthrie, concentrîndu-se asupra farfuriei sale. De undeva din Atlanta. Individul cu care fugise fusese înrolat în armată, iar ea lucra pentru o croitoreasă.

Soarele cobora încet în spatele [illegible] Caroline aruncă o privire în direcţia oraşului. Voia, evident, să se întoarcă în Bolton înainte de căderea întunericului. Dăduse deja dovadă de mare îndrăzneală, pentru o

11/01/2015 12:59

lady, cînd venise la tabără singură. Dacă ar fi rămas dincolo de apusul soarelui, s-ar fi iscat felul acela de scandal despre care oamenii vorbesc ani de zile.

– Tocana ta este bună, zise ea, ridicînd în lingură o bucată de carne. Este carne de vită?

– De urs, răspunse Guthrie.

Caroline lăsă lingura în farfurie.

– Am văzut odată un urs dresat. A trecut prin oraş cu un circ de doi bani şi avea blana roasă şi ochii trişti. Îl ţineau într-o cuşcă şi el mormăia atît de jalnic încît am crezut că o să mi se frîngă inima.

Guthrie hotărî că, dacă norocul lui nu era păcătos atunci n-avea noroc deloc. Părea că orice subiect care apărea în discuţie era menit să-i trezească o amintire nefericită Carolinei.

El o privi, fascinat, cum se scutură de amintirile triste, îşi îndreptă umerii şi puse farfuria deoparte. Tob apăru imediat pentru a înfuleca resturile.

– Nu mai pot suporta incertitudinea nici măcar o clipă, spuse ea. Trebuie să ştiu dacă ţi-ai schimbat hotărîrea. Vreau să spun în legătură cu ajutorul pentru domnul Flynn.

Guthrie puse farfuria jos, oftă, şi-şi trecu degetele prin păr.

– Nu cred, spuse el cu părere de rău. Vreau să sap mina asta, apoi, să-mi construiesc o casă. Şi-apoi, să-ţi spun drept, n-am nevoie de necazurile pe care mi le-ar aduce planul tău.

Văzu cum cuvintele lui nu numai că o dezamăgiră crunt pe Caroline, dar o şi rănirăă. Nu intenţionase asta.

Ea-şi acoperi faţa cu amîndouă mîinile, făcînd un efort evident să-şi păstreze cumpătul, dar umerii i se cutremurară şi nu-şi putu înfrîna suspinele.

Guthrie se simţi ca străpuns de o baionetă de yankeu.

– Caroline, te rog, nu plînge. O să găseşti un alt bărbat într-o zi.

Caroline izbucni, îndurerată:

– Nu vreau alt bărbat! hohoti ea. Îl vreau pe Seaton Flynn!

Guthrie mormăi o înjurătură, se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe agitat în jurul focului, în timp ce cîinele se uita la el cu capul ridicat şi lăsat pe-o parte a mirare.

– După toate aparenţele, individul este un hoţ şi un ucigaş! răcni Guthrie. La dracu', Caroline – chiar şi tu meriţi mai mult decît atît!

– Chiar şi tu? strigă ea, punînd mîinile în şolduri. Ce anume vrei să spui cu asta, Guthrie Hayes?

El stătu în loc, zvîrli mîinile în lături, apoi le lăsă în jos, pocnindu-le de coapse.

– Eşti destul de drăguţă, declară el nefericit. Numai că eşti cam uscăţivă!

Lividă la faţă, Caroline îşi încrucişă braţele peste sînii mici, dar frumoşi.

– Dacă o să mănînc prăjituri şi plăcinte pînă mă fac mai grasă ca o vacă bătrînă dusă la păscut, atunci o să mă ajuţi?

Fără să vrea, Guthrie izbucni în rîs, dar asta nu însemna că nu era descurajat şi supărat. Ba era, şi încă foarte tare.

– Caroline, nu discutăm despre situaţia ta aici. Vorbim despre eliberarea din închisoare a unui individ condamnat pentru crimă. Ai idee cît de gravă e problema asta?

– Dacă acuzaţiile aduse lui Seaton ar fi adevărate, insistă Caroline, ar fi gravă. Dar, din moment ce a fost condamnat pe nedrept, [illegible] este un act de dreptate. Ai [illegible] de Robin Hood.

– Te rog, şopti Guthrie, apăsîndu-şi ochii cu două degete, fără să dea plasturele la o parte.

Îi zvîcnea capul.

11/01/2015 13:00

– Ei bine, dacă poţi trăi avînd moartea unui om nevinovat pe conştiinţă, treaba ta, spuse Caroline.

Porni din nou spre trăsura ei dar, ca şi data trecută, Guthrie o opri.

– Ce ai de gînd să faci? o interogă el, îngustîndu-şi ochiul.

Caroline îşi smulse braţul din mîna lui.

– Dacă nu vrei să mă ajuţi, atunci o să fac eu însămi ceea ce e de făcut.

Guthrie mîrîi.

– Ai fi în stare, nu-i aşa? izbucni el furios. Ai risca să-ţi frîngi gîtul ăla de tîmpită ca să-l scoţi pe escroc din închisoare!

– Nu este escroc, susţinu Caroline indignată, scuturîndu-şi mînecile de praf cu lovituri nervoase. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă n-ai folosi cuvinte urîte în prezenţa mea.

– I-auzi, chiar aşa? rosti el tărăgănat, cu o sclipire în ochi. Nu cumva uiţi, dăscăliţo, că ai nevoie de ajutorul meu?

– N-am uitat asta nici o clipă, spuse Caroline înmuindu-se. Acum trebuie să plec, dacă-mi dai voie. Am nişte treburi de aranjat.

El o apucă de umeri şi o scutură uşor.

– Uite ce e, zise el, nu-ţi dau voie nici măcar să te apropii de Laramie, m-ai auzit? Şi, mai ales, nu vreau să-mi faci cu mîna de la fereastra închisorii!

– Ce vrei tu, îl repezi Caroline, nu mă priveşte. Bună seara, domnule Hayes şi mulţumesc foarte mult pentru tocană.

Străbătu drumul pînă la trăsura ei, apoi urcă, iar Guthrie îşi dădu seama că, dacă nu intervenea cu hotărîre, ea avea să facă vreo încercare nesăbuită de a-l ajuta pe Flynn şi-ar fi fost în cele din urmă ori împuşcată, ori arestată, ori amîndouă.

– Bine, oftă el, ridicînd ochii spre ea. O să vorbesc cu martorii, şi cu Flynn şi cu seriful [illegible]

Dacă tot o să mai cred că e vinovat după ce fac toate astea, n-o să mişc un deget să-l eliberez. Ne-am înţeles, Caroline?

Un zîmbet triumfător îi lumină faţa, strălucind ca soarele în dimineaţa de Paşte şi, deşi era cea mai plăcută imagine pe care Guthrie o văzuse vreodată, se simţi rănit.

– Te vom aştepta la cină mîine seară, la ora şase, îl anunţă ea, apucînd hăţurile. După aceea, eu şi cu tine vom discuta amănuntele privitoare la salvarea lui Seaton. Au arestat pe cine nu trebuia, Guthrie. Vei vedea!

El făcu un pas înapoi.

– Ar fi mai bine să pleci de-aici. Probabil că lumea a început şi-aşa să vorbească.

Expresia de pe faţa Carolinei spunea că nu-i păsa de bîrfe. Era evident că tot ce-şi dorea era şansa de a-şi clădi o viaţă fericită alături de bărbatul pe care credea că-l iubeşte, iar Guthrie se oferise voluntar să transforme acest vis în realitate.

El oftă şi îşi trecu degetele prin păr. Ce ciudat cum putea un bărbat să îmbătrînească fără să devină în mod necesar mai înţelept.

În dimineaţa următoare, Guthrie se duse să lucreze în mină ca de obicei. Folosi tîrnăcopul şi lopata pe rînd, pînă ce sudoarea îi făcu părul leoarcă şi i se prelinse pe frunte. Cămaşa se lipise de el şi îşi imagina că mirosea mai rău decît birtul *„Scuipat din focul iadului"* într-o noapte de sîmbătă din August.

Dacă voia s-o facă pe Adabelle fericită, atunci cînd ea avea să vină să locu[illegible] dea mai multă atenţie amănuntelor rafinate ale vieţii.

Lucră pînă ce soarele stătu să apună, după care ieşi împleticindu-se din puţul minei. Găsi o bucată de săpun într-un desag, apoi smulse o cămaşă curată şi o

11/01/2015 13:00

pereche de pantaloni de pe frînghia de rufe, unde îe atîrnase cu o zi mai înainte.

În mod normal, reflectă el, în timp ce-şi croia drum printre tufele de bumbac să ajungă la pîrîu, n-ar fi trebuit să ia cina cu Caroline. Asta n-ar face decît să-i dea speranţa că el avea să-l scoată pe neisprăvitul acela de amorez al ei din pîrnaie şi, în plus, invitaţia ei eram dubioasă.

Era posibil ca ea să nu-l aştepte deloc.

Ajuns la pîrîu, Guthrie aruncă o privire spre apă, se cutremură, apoi se aşeză pe iarba de pe mal să-şi scoată cizmele. Probabil că nici mîncarea n-o să fie bună, se gîndi el, dacă stai să te gîndeşti la silueta uscăţivă a Carolinei.

Îşi dădu bretelele în jos şi se dezbrăcă de cămaşa soioasă, îmbibată de transpiraţie. Tob veni după el, alergînd în salturi între stăpînul lui şi pîrîul rece ca gheaţa.

Cîinele scînci a milă cînd îl văzu pe Guthrie îndreptîndu-se zgribulit către pîrîu cu săpunul în mînă.

Cînd băgă piciorul în apă, Guthrie scăpă o înjurătură. Nu era nici mai mult, nici mai puţin decît zăpadă topită. Dac-ar fi aşteptat pînă sîmbătă, ar fi făcut o baie caldă la *„Scuipat din focul iadului"*, sus, la etaj. Guthrie se frecă cu săpun din creştet pînă-n tălpi, înjurînd într-una, iar dinţii îi clănţăneau încă atunci cînd ieşi afară şi se apucă să se şteargă pe pielea ca de găină cu cămaşa curată. Zilele astea avea să-şi cumpere, în sfîrşit, un prosop.

După ce se îmbrăcă, strînse hainele murdare şi se întoarse în tabără. Odată ajuns acolo, propti un ciob de oglindă între pietrele aflate lîngă intrarea în puţul minei şi se inspectă.

Părul castaniu îi stătea ţepos în sus, iar barba era deasă ca o pădure. Aduse, bodogănind într-una, aparatul de ras şi umplu un lighenaş cu apă caldă din

ceainicul de pe cărbuni. Folosi săpunul cel galben pentru a face spumă şi se apucă să se radă.

Poate că ar trebui să-i spună Carolinei că a păcălit-o cînd a făcut-o să creadă că-şi pierduse un ochi. La urma-urmei, ei îi povestise deja mai multe despre viaţa lui de dinainte, decît o făcuse faţă de Adabelle.

Pe de altă parte, s-ar putea ca ea să nu înţeleagă că îi plăcea să poarte plasturele fiindcă îi dădea un aer ameninţător şi-i ţinea la distanţă pe mulţi, în locurile unde nu-i convenea să i se pună prea multe întrebări.

După ce-şi aruncă apă pe faţă ca să îndepărteze urmele de spumă, Guthrie se pieptănă şi-şi puse plasturele pe ochi.

La şase fără un sfert, după cum arăta ceasul pe care i-l dăduse tatăl lui după terminarea războiului, Guthrie îi dădu lui Tob să mănînce restul de tocană şi înşeuă murgul cel sprinten pe care-l folosea de obicei la căruţă. Avu grijă să nu ajungă la casa înaltă, albă, cu gard de scînduri şi trandafiri înfloriţi, înainte ca ceasul să bată ora şase.

Caroline îi deschise uşa cînd bătu şi făcu ochii mari de surpriză cînd îl văzu. El nu-şi dădu seama dacă era din cauză că arăta aşa de fercheş sau din cauză că totuşi venise.

– Intră, spuse ea.

Era îmbrăcată cu o fustă neagră, elegantă, şi o bluză roz, cu guler încreţit, care-i veneau de minune.

Guthrie păşi peste prag şi fu imediat asaltat de aroma de pui fript. Îi lăsă gura apă.

Caroline închise uşa, apoi îi atinse plasturele plină de curiozitate.

– Dacă tot porţi grozăvenia asta, şopti ea, cel puţin pune-o pe acelaşi ochi în fiecare zi.

Înainte ca el să-i poată răspunde ceva, ea se răsuci cu un foşnet de fuste apretate şi o luă înainte, să-l conducă în salonul de alături.

11/01/2015 13:01

Cînd privi în jur la căminul cu poliţa sculptată, la spineta îmbrăcată în dantelă pe care stăteau o mulţime de fotografii puse în rînd, la sofa şi la scaunele împletite, vechea lui dorinţă puse stăpînire pe el. Dacă s-ar fi întîmplat să nu aibă niciodată nimic altceva în afară de o casă ca aceasta şi o femeie cu care s-o împartă, ar fi fost mulţumit.

Două femei în vîrstă îşi făcură apariţia din altă încăpere, uitîndu-se la el cu priviri sfioase, pline de încîntare. După Seaton Flynn, se gîndi Guthrie, orice individ adus în casă de protejata lor, constituia o îmbunătăţire.

– Miss Phoebe şi Miss Ethel Maitland, rosti Caroline politicoasă, permiteţi-mi să vi-l prezint pe domnul Guthrie Hayes din Virginia.

La această introducere, Guthrie îşi permise o jumătate de zîmbet. Ea îl făcuse să apară ca un gentleman, în loc de fiul unui arendaş cu reputaţia că ajută prizonierii să evadeze din închisorile yankeilor. Mai mult ca sigur că nu le spusese celor două această parte a poveştii.

– Bună ziua, rosti el şi două voci îi răspunseră ca un ecou.

– Caroline a pregătit cina de astă seară cu mîna ei, ciripi una dintre surorile Maitlant, privind cu mîndrie la protejata lor.

Guthrie bănui că anunţul era menit să-l încurajeze, aşa că zîmbi, întrebîndu-se dacă era posibil ca o friptură de pui să miroasă atît de bine şi să fie totuşi rea la gust.

– Ştie să şi coasă, spuse cealaltă domnişoară bătrînă.

Caroline roşi şi-şi feri ochii pentru o clipă.

– Vreţi să luaţi loc? întrebă ea, apucîndu-l pe Guthrie de braţ şi ghidîndu-l spre un scaun.

Era confortabil scaunul acela moale, tapisat, faţă de lada lui de lemn de lîngă butuc. Cele două surori îi

zîmbeau învăluite într-un nor de lavandă. El evident că vedeau în el un posibil mire pentru fata lor şi asta îl făcu să se foiască pe scaun.

Probabil Caroline nu le spusese despre Adabelle şi despre casa pe care Guthrie avea de gînd s-o ridice, acum că mina lui producea minereu.

– Domnul Hayes este miner, spuse Caroline, stînd în picioare lîngă scaunul lui.

Dacă i-ar fi pus o mînă pe umăr, ar fi putu poza pentru un fotograf.

– Şi tatăl nostru se ocupa de minerit, spuse una dintre surori.

– Aveţi de gînd să vă stabiliţi aici în Bolton, domnule Hayes? întrebă cealaltă.

Guthrie zîmbi larg. Lucrurile ar fi mai plăcute pentru Adabelle dacă avea să fie aşteptată de un grup dintre doamnele oraşului.

– Ştiţi, de fapt, eu...

Înainte să le poată spune despre femeia cu care intenţiona să se însoare şi despre casa pe care avea de gînd s-o construiască pentru ea, simţi o izbitură în scaun. După o clipă de nedumerire, îşi dădu seama că fusese piciorul Carolinei.

Era evident că gazda lui nu voia ca el să-şi dezvăluie planurile legate de mireasa pe care voia s-o aducă în Bolton.

– Domnul Hayes este necăsătorit, le informă ea pe cele două surori pe un ton hotărît. Ne aşezăm la masă?

Caroline îl urmărea pe Guthrie cu coada ochiului, în timp ce el accepta un castronaş chinezesc plin cu pireu de cartofi. El părea la fel de surprins de abundenţa şi de calitatea mîncărurilor, pe [illegible] aspectul lui deosebit de prezentabil.

Sub stratul acela de praf de mină şi sub barba nerasă se ascunsese un bărbat foarte chipeş, în ciuda

11/01/2015 13:01

plasturelui de pe ochi. Asta nu însemna că aspectul lui aducea vreo modificare planurilor ei, desigur. Chiar dacă sărutul lui îi dăduse senzaţia că pămîntul îşi luase zborul şi-o aruncase plutind pînă la stele...

– Învăţătoarele sînt de obicei mame bune, se ştie, remarcă Miss Ethel, întinzînd unt pe un biscuit cu mişcări delicate.

O parte a gurii lui Guthrie se ridică în felul pe care Caroline îl cunoştea deja.

– Da, doamnă, spuse el politicos, privind cu gravitate în pireul de cartofi. Cred că aveţi dreptate.

Pentru o clipă, Caroline lăsă ochii în jos, jenată de felul în care protectoarele ei o împingeau sub nasul lui Guthrie ca pe o bucată de friptură apetisantă. Ştia că trebuie să suporte tot circul acela dacă voia să aibă o explicaţie pentru legătura ei cu domnul Hayes. Era nevoie de timp pentru a pune la punct amănuntele planului de evadare a lui Seaton.

– Aţi fost vreodată căsătorit, domnule Hayes? se interesă Miss Phoebe.

– Da, doamnă, răspunse el din nou.

Caroline se înecă cu bucăţica de friptură pe care tocmai o înghiţea, iar Miss Ethel întinse grăbită mîna să o bată pe spate.

Musafirul lor zîmbi după ce Caroline se linişti şi se uită la el peste şervetul apretat cu care îşi apăsa buzele.

– Am neglijat să-ţi spun asta, Miss Caroline? întrebă el mieros.

Caroline îi aruncă o uitătură urîtă şi-şi puse încet şervetul în poală.

– Da, domnule Hayes, cred că ai uitat, răspunse ea cît se putu de calm.

Probabil că asta era tot o minciună la fel ca plasturele de pe ochi.

– Soţia dumneavoastră trăieşte? întrebă Miss Phoebe, cu un aer îngrijorat.

Uitase de mîncare.

Privind faţa lui Guthrie, Caroline văzu o umbră de tristeţe profundă trecînd pe faţa lui, ca un nor.

– Nu, răspunse el. A murit la cîţiva ani după terminarea războiului.

Caroline fu izbită de cuvintele lui; pentru o clipă, durerea lui fu şi a ei. Suferi pentru femeia aceea necunoscută aşa cum ar fi suferit pentru Lily sau pentru Emma, sau pentru oricare dintre protectoarele ei.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Trebuie să fi fost foarte tînăr cînd v-aţi înrolat, remarcă Miss Phoebe cu simţ practic.

Caroline observă că Guthrie era recunoscător pentru schimbarea de subiect.

– Aveam şaisprezece ani, doamnă, răspunse el, servindu-se cu încă o bucată de friptură.

Miss Ethel ţîţîi.

– Prea tînăr pentru armată, după părerea mea, zise ea.

– Au existat o mulţime de asemenea tragedii de ambele părţi, interveni Miss Phoebe. După cină, Caroline strînse farfuriile şi aduse o plăcintă de mere caldă. O aşeză chiar în faţa lui Guthrie şi tăie prima felie pentru el.

Miss Phoebe tuşi discret.

– Ai putea să-i serveşti domnului Hayes desertul pe veranda din faţă, draga mea, spuse ea, consultîndu-şi micul ceasornic prins de corsajul bluzei sale albe. Sora mea şi cu mine trebuie să plecăm, avem repetiţie la cor şi desigur nu s-ar cuveni ca tu şi domnul Hayes să rămîneţi singuri în casă.

Guthrie îi făcu cunoscut lui Caroline, pe furiş de surorile Maitland şi-şi împinse scaunul înapoi.

11/01/2015 13:01

– Sînt sigur că Miss Caroline n-ar face ceva care să dea prilej de bîrfe, rosti el cu subînţeles.

Făcea, evident, aluzie la scandaloasele vizite pe care ea le făcuse la birt şi în tabăra lui.

Caroline avu chef să-i ardă un şut în fund; în schimb, zîmbi arătîndu-şi dinţii.

– Trebuie să ţii la reputaţia ta, zise ea.

În timp ce Miss Ethel şi Miss Phoebe traversau strada către Prima Biserică Presbiteriană, Caroline aduse pe tavă cafea fierbinte şi cîteva felii de plăcintă pe veranda din faţă. Guthrie stătea pe leagăn, cu picioarele depărtate şi cu o expresie de profundă mulţumire pe faţă.

Caroline aşeză tava pe măsuţa împletită din faţa leagănului. Fără să ştie din ce motiv, se simţea pătrunsă de încîntare, iar vocea îi tremură puţin cînd vorbi.

– Se pare că Miss Ethel şi Miss Phoebe te-au plăcut.

Cînd se aşeză în leagăn alături de el, avu grijă să lase între ei un spaţiu considerabil. Guthrie o privi cu o sclipire în ochi şi un zîmbet crispat. Soarele apunea şi pe cer apăreau primele stele în jurul lunii palide.

– Sînt cam nerăbdătoare să te vadă măritată, zise el.

Caroline trînti pur şi simplu plăcinta în mîinile lui Guthrie.

– Ele cred că am inima frîntă, îi spuse ea. Vor să continui să-mi trăiesc viaţa. Iar pentru ele, asta înseamnă să-mi găsesc un soţ.

Guthrie luă plăcinta şi muşcă din ea. Pe faţa lui se citea o aprobare fără rezerve.

– Într-adevăr? întrebă el, cu gura plină.

Caroline îşi pierduse firul gîndurilor, din cauză că stătea aşa de aproape de el, pe lîngă toate celelalte motive.

– Într-adevăr ce?

– Ai inima frîntă?

Întrebarea o luă prin surprindere.

– Sigur că da, spuse ea, [illegible]

Guthrie mai luă o bucată de plăcintă şi-n felul în care mesteca, fără grabă, savurînd bucăţica, avea ceva aproape insuportabil de senzual.

– Nu ai o pasiune prea mare faţă de amorezul ăsta al tău, nu-i aşa?

O peliculă delicată de transpiraţie îi umezi pielea dintre sîni, şi Caroline făcu un efort să se abţină să-şi facă vînt cu evantaiul. Avu grijă să-şi ferească ochii de Guthrie.

– Te înşeli, domnule Hayes.

– Îhî, aprobă Guthrie ironic.

El aşeză farfuria de plăcintă pe măsuţă şi vorbi cu o voce joasă, tărăgănată, care suna ca un fel de mîngîiere. Puse uşor mîna pe ceafa Carolinei, făcînd-o să se înfioare din creştet pînă-n tălpi.

– Felul în care ai reacţionat cînd te-am sărutat aseară îmi spune exact inversul, dăscăliţo.

Caroline înţepeni şi întoarse capul să se uite la el.

– Eşti insuportabil de arogant, domnule Hayes! pufni ea.

Muzica de orgă tulbură apusul, venind dinspre biserica aflată peste stradă, apoi răsună un cor de voci discordante.

Degetul lui descrise un cerc pe pielea delicată a gîtului ei.

– Dacă un bărbat nu poate să-i taie răsuflarea unei femei şi s-o facă să geamă, pentru ca apoi să explodeze ca zece tone de dinamită aruncate în focul iadului, spuse el fără nici o intonaţie, atunci ea n-ar trebui să se mărite cu el, fiindcă n-o să fie fericită.

Faţa Carolinei luă foc, dar putu să se îndepărteze de el. Îşi simţea sînii grei, în[illegible] bluzei, şi pîntecul arzînd.

Guthrie continua să-i mîngîie ceafa. În mod sigur îi simţise fiorul care o străbătea. Caroline nu se simţi în stare să se uite la faţa lui. Închise ochii încet.

11/01/2015 13:02

– Nu mi-ai spus că ai fost căsătorit, spuse ea pe un ton inexpresiv, după ce lăsase să treacă scandalos de mult timp.

Trebuie să mărească distanţa dintre ea şi Guthrie Hayes, altfel simţea că se topeşte.

Leagănul scîrţîi uşor cînd Guthrie luă mîna de pe ceafa ei, iar muzica de la biserică se auzea ca un murmur liniştitor.

– N-am avut nici un motiv s-o fac, răspunse el calm.

– Cum o chema?

Cu coada ochiului, Caroline îl văzu pe Guthrie trecîndu-şi mîna prin păr.

– Nu are importanţă.

– Cred că pentru ea avea. Şi pentru tine.

Guthrie oftă cu tristeţe.

– Annie. O chema Annie.

Caroline îşi împreună mîinile în poală, propti călcîiul în podeaua verandei şi împinse, punînd leagănul în mişcare.

– Ai iubit-o?

– Nu e o întrebare cam indiscretă?

Nu fusese chiar dur, dar era clar că n-avea chef să-i răspundă.

Caroline nu-şi petrecuse ultimii ani în compania unor copii încăpăţînaţi fără să înveţe cîte ceva despre insistenţă.

– Probabil, aprobă ea. Dar tot vreau să ştiu.

Maxilarul lui Guthrie se încordă uşor şi el întoarse capul, arătînd un interes exagerat unei tufe de răsură care creştea în colţul opus al curţii.

– Am iubit-o.

Instinctul o făcu pe Caroline să mai însenineze puţin atmosfera.

– Era grasă?

El izbucni într-un hohot de rîs care era numai în parte de amuzament; în mare măsură, simţi Caroline, era de uşurare.

– Nu. De ce dracu' îmi pui o asemenea întrebare?

Caroline ridică uşor din umeri.

– Ai lăsat să se înţeleagă cît se poate de clar că preferi femeile durdulii.

Guthrie zîmbi silit.

– Împlinisem nouăsprezece ani, şi mergeam pe douăzeci, cînd m-am însurat cu Annie. La vremea aceea, nu ştiu dacă aveam preferinţe – îmi plăceau toate femeile.

Încurajată de faptul că nu era prea multă lumină, în afară de cea venită de la lună şi de cea oprită de perdelele de la salon, Caroline întinse mîna şi împinse plasturele negru de pe ochiul lui Guthrie în sus spre frunte.

Nu fu deloc surprinsă să vadă un ochi verde perfect sănătos, care o privea încordat. Obrajii îi luară foc cînd Guthrie îi făcu cu ochiul şi, încet, îşi retrase mîna.

El începu să rîdă de reacţia ei.

– Îmi pare rău, spuse el cu o voce guturală. Aveam de gînd să-ţi spun.

– De ce naiba vrei să porţi chestia asta, cînd n-ai nevoie de ea?

Guthrie îndesă plasturele în buzunarul de la cămaşa lui curată, dar şifonată.

– Multă vreme am umblat de colo-colo, spuse el, apoi se ridică în picioare, întorcînd spatele spre ea şi prinzîndu-se cu mîinile de balustrada verandei. Din cauza lucrurilor care s-au întîmplat în război, trebuie să am grijă în caz că m-aş [illegible] să mă fi ţinut minte.

11/01/2015 13:02

Inima Carolinei se opri o clipă, apoi porni să bată din nou.

– Eşti căutat pentru vreo crimă? întrebă ea, cu vocea înăbuşită de spaimă.

El se întoarse să se uite la ea, cu braţele încrucişate pe pieptul tare ca piatra.

– Nu tocmai. Dar nu mi-am făcut prea mulţi prieteni printre yankei.

– Ai făcut tu ceva, insistă Caroline.

Ştia asta la fel de bine cum îşi cunoaştea sala de clasă, deşi n-ar fi putut spune de ce.

Guthrie oftă.

– Am omorît un om.

– Era război...

– Asta s-a întîmplat după aceea, Caroline.

Ea-şi mută privirea, ţinînd mîinile strînse în poală.

– Cu siguranţă ai avut un motiv.

– Asta depinde de punctul de vedere, răspunse Guthrie. Şi ca să-ţi spun drept, n-am simţit niciodată nevoia să discut acest incident cu un judecător unionist. Pînă s-o cunosc pe Adabelle şi să găsesc mai apoi cupru în dealurile astea, aveam de gînd să mă mut dintr-un loc într-altul tot restul vieţii mele.

Caroline simţi o înţepătură în inimă cînd îl auzi spunînd că femeia aceea, care-l aştepta în Cheyenne, fusese cea care schimbase cursul vieţii lui Guthrie, cu toate că ştia că n-ar fi trebuit să-i pese.

– Trebuie să ştiu împrejurările crimei, spuse ea, ridicîndu-se în picioare, cu faţa la el. Spune-mi ce s-a întîmplat, te rog.

El rămase rezemat de balustradă, cu braţele încrucişate peste piept. Deşi ar fi avut ocazia perfectă s-o ia pe Caroline în braţe şi s-o sărute, aşa cum făcuse în tabără, nu schiţă nici o mişcare.

– De ce?

– Fiindcă nu pot să stau în compania unui criminal, explică ea cît se poate de calm.

În lumina care se furişa dinspre ferestre, Caroline îi văzu un muşchi tresărind pe faţă.

– De ce nu? Se pare că nu te deranjează să te măriţi cu unul.

Caroline îşi stăpîni furia. Oricît l-ar fi detestat pe domnul Hayes ca persoană, avea nevoie de ajutorul lui şi nu-şi putea permite să-l jignească prea tare.

– Asta fiindcă sînt convinsă că Seaton este nevinovat, replică ea cu demnitate. Dar tu ai mărturisit, pur şi simplu...

Guthrie îşi împreună palmele, implorînd-o să tacă.

– Pe omul pe care l-am omorît îl cunoşteam din timpul războiului, spuse el.Vocea lui era guturală, inexpresivă şi rece. Şi trebuia să fie omorît.

– Aş putea să mă duc la şerif, anunţă Caroline, deşi ştia că niciodată n-ar fi făcut acest lucru.

Abia după ce rosti cuvintele îşi dădu seama că Guthrie îi dăduse, fără să vrea, o armă pe care putea s-o folosească împotriva lui.

– N-ai nici o dovadă, spuse Guthrie.

Privirea lui era atentă, deşi nu putea citi expresia ochilor lui.

Ea ridică din umeri şi bravă.

– Poate că cineva, undeva, are o dovadă.

Guthrie păşi brusc înainte şi o apucă strîns de braţe cu palmele lui puternice, bătătorite. Apoi îi dădu drumul la fel de brusc cum o apucase.

– Ceea ce am spus mai devreme, aşa rămîne, Caroline, spuse el după o tăcere lungă, încordată. Dacă eu hotărăsc că Flynn este vinovat, atunci o să atîrne în laţ chiar dacă ar fi să i-l petrec eu după gît. Mulţumesc pentru cină.

După spusele acestea, [illegible] apoi străbătu aleea. Calul lui era priponit de un ţăruş lîngă gard.

Caroline se repezi în urma lui.

11/01/2015 13:02

– Vreau să merg cu tine, strigă ea. Vreau să zic, cînd o să te duci în Laramie.

Umerii lui Guthrie deveniră rigizi şi el se răsuci încet către Caroline, uitînd de calul care-l aştepta.

– Nu, spuse el.

– Ba da, se-ncăpăţînă Caroline.

CAPITOLUL 4

În dimineaţa următoare, Guthrie înhamă calul la căruţă şi plecă în oraş, să facă provizii, cu Tob înfipt în spatele său ca un rege aflat în turneu. Poate ca o concesie făcută Carolinei, sau poate fiindcă obosise să fugă departe de tentaculele războiului, care se întindeau mereu să-l sugrume, Guthrie aruncă plasturele pentru ochi într-un smoc de ierburi uscate pe lîngă care trecea.

La magazinul general îl aştepta o scrisoare parfumată cu lavandă şi Guthrie zîmbi cînd o îndesă în buzunarul de la cămaşă. Orice ar fi spus Caroline, îşi spuse el, Adabella nu era deloc grasă. Era durdulie, aşa cum era un curcan apetisant de Crăciun.

În timp ce negustorul, un individ mărunţel, sfrijit, cu creştetul capului pistruiat înconjurat de smocuri de păr roşu, lua de pe rafturi articolele cerute de pe lista lui Guthrie şi le punea în cutii, el făcu o plimbare prin magazin. Într-unul dintre colţuri se afla un raft cu cărţi, şi el cercetă titlurile, mijindu-şi ochii şi trecînd cu degetul pe muchiile tari.

11/01/2015 13:02

Mai mult decît orice altceva, rafturile pline cu cărţi însemnau pentru Guthrie bogăţie. Prezenţa cărţilor îi spori dorul de Willow Growe, de plantaţia McTavish din

Virginia şi-l făcu să tînjească după o anumită frumuseţe a sudului care, dispăruse probabil pentru totdeauna.

Cînd luă în mînă un volum de Swinburne, i se puse un nod în gît, dar un zîmbet amar îi răsări în colţul gurii cînd se întrebă la cîţi dintre fermierii, minerii şi ciobanii din jurul Boltonului le plăcea să citească poezie. Răspunsul se afla în stratul de praf care se ridică dintre paginile cărţii cînd o răsfoi.

El suflă să îndepărteze cît de cît praful şi deschise la prima pagină. Cînd avea să-şi construiască propria casă la marginea oraşului, aceasta urma să aibă o cameră întreagă rezervată pentru cărţi şi pentru citit, aşa cum existase una la Willow Growe.

– Aş fi dispus să vă fac un preţ bun pentru cartea aceea, spuse proprietarul magazinului, aducîndu-l înapoi la realitate.

Guthrie realiză că se lăsase furat pe gînduri, din moment ce nu-l auzise pe omul acela apropiindu-se. Aşa-i trebuia, dacă se-ncurcase cu o femeie cum era Caroline.

– Cît?

– Cinci cenţi, veni răspunsul ferm.

– Vîndut, spuse Guthrie, dîndu-i cartea şi îndreptîndu-se înspre fereastra din apropiere.

Se opri în dreptul ei, cu degetele înfipte pe după bretele şi privi afară.

Tob aştepta nerăbdător în fundul căruţei, deşi stătea cu ochii ţintă spre birtul *„Scuipat din focul iadului"*, aflat ceva mai jos pe stradă. Probabil avea în minte imaginea unui castron plin cu whisky irlandez, se gîndi Guthrie şi zîmbi uşor.

Tocmai voia să plece din dreptul ferestrei, cînd o văzu pe Caroline călcînd hotărîtă pe trotuarul de pe cealaltă parte a străzii. Nu ştiu dacă s-o strige sau să o evite, dar, înainte de a putea lua vreo hotărîre, ea-l zări pe Tob în căruţă.

O clipă mai tîrziu, traversa strada cu paşi nesiguri, în rochia ei elegantă, cu garnitură de dantelă albă.

Guthrie ieşi din magazin, spunîndu-şi că nu avea cum s-o evite. De fapt, nu voia s-o facă.

– De ce nu eşti la şcoală? întrebă el, ridicînd degetele la borul pălăriei şi vorbind pe un ton cordial, de parcă n-ar fi avut loc nicicînd schimbul acela de cuvinte din faţa casei Carolinei.

Ea ridică puţin bărbia, iar el avu pentru o clipă senzaţia că se scufundă rostogolindu-se, în adîncimile cafenii ale ochilor ei. Se propti ferm cu picioarele pe scîndura trotuarului, ca pentru a se întări.

– Este sîmbătă, domnule Hayes, explică ea.

Deşi atitudinea ei nu era chiar distantă, ea nu se îndură să zîmbească.

– Sînt fericită să constat că ai renunţat la plasturele acela caraghios.

Guthrie avu brusc o viziune în care el o întindea cu blîndeţe pe Caroline pe un covor bogat de iarbă, pe malul unui pîrîu, şi îi învăţa trupul zvelt să guste toate nuanţele plăcerii. Un fior puternic îl străbătu şi corpul îi deveni rigid.

Pe urmă îşi aminti de Adabelle şi pipăi buzunarul cu scrisoarea în efortul de a stabili un fel de contact cu ea.

Privirea Carolinei coborî pe plicul parfumat ascuns numai în parte de degetele lui, apoi îi urcă din nou pe faţă. El zări o licărire de furie în ochii ei, şi, spre mirarea lui, îi făcu mare plăcere să constate că era geloasă.

– De la Adabelle? întrebă ea cu voce dulceagă.

Guthrie afişă un zîmbet fericit şi dădu din cap.

Caroline făcu ochii mari, dar cuvintele ei şi tonul vocii erau concesive.

11/01/2015 13:02

– Sper că ai încă de gînd să mă ajuţi, spuse ea.

De fapt, Guthrie sperase că cearta lor din seara precedent o făcuse să renunţe la idea de a-l scoate pe

amoreza... dădea seama că se înşelase.

Deşi era conştient că era o laşitate, o folosi pe Adabelle drept scuză.

– Nu sînt sigur că viitoarea mea soţie va fi de acord.

Caroline miji ochii şi făcu un pas spre el. Ea mirosea a soare şi a vanilie, iar vintrele lui se încordară mai tare.

– Ştiu că viitoarea ta soţie n-ar fi de acord cu sărutul pe care mi l-ai dat zilele trecute, spuse ea cu voce cîntată.

Guthrie îşi smulse pălăria de pe cap, apoi o trînti la loc. *Pe toţi dracii*, femeia asta era enervantă.

– Dacă nu încetezi să mă ameninţi, Miss Chalmers, şopti el, noi doi o să ne încăierăm. Şi-ţi garantez că eu o să înving!

– Acum cine ameninţă? i-o întoarse ea, ridicînd o sprînceană.

De la vîrsta de zece ani, cînd una dintre verişoarele lui Jacob îi luase praştia favorită şi i-o aruncase în fîntînă, Guthrie nu mai avusese aşa o poftă nebună să pună o fată cu faţa în jos pe genunchi şi să-i tăbăcească fundul. Zîmbi, arătîndu-şi dinţii.

– Îmi dai voie să-ţi mai amintesc încă o dată că tu eşti cea care are nevoie de un favor?

Bravada o părăsi în mod evident – deveni palidă şi se trase un pas înapoi – dar mîndria ei era încă foarte prezentă.

– După cum ţi-am spus aseară, spuse ea cît putu de încet, să nu fie auzită de trecătorii de pe stradă, dacă nu te pot convinge să mă ajuţi, o s-o fac singură.

Guthrie ştia că ar fi trebuit să-i spună că n-are decît, dar nu putea suporta ideea că ea şi-ar asuma un asemenea risc.

– De ce nu-ţi găseşti şi tu un om de treabă să-l torturezi, şopti el, pe deplin conştient că se uita lumea la ei, şi să-l laşi pe sconcsul ăla acolo, în Laramie?

Ochii ei se aprinseră de o furie dezlănţuită ca furtunile de vară, dar nu se dădu bătută.

– Ieri s-a încheiat trimestrul şcolar, îl anunţă ea, pentru ca băieţii să-i ajute pe taţii lor să strîngă vitele şi să le însemneze cu fierul roşu. Nu există nici un motiv să nu pot merge în Laramie.

După spusele acestea, ea se răsuci şi porni în jos pe stradă către poştă, iar lui îi fu jenă să o atingă sau să o prindă de braţ. Scăpă o înjurătură, care-l făcu pe Tob să latre speriat din fundul căruţei, apoi se răsuci pe călcîie şi intră înapoi în magazin.

După ce Caroline îl văzu pe Guthrie părăsind magazinul şi luînd-o în jos pe stradă către birtul *„Scuipat din focul iadului"*, cu cîinele acela urît lipit de călcîie, ieşi din oficiul poştal şi traversă strada spre magazinul cu rochii şi pălării de damă.

Hypatia Furvis o întîmpină cu un zîmbet unsuros.

– Caroline, intonă ea. Ce te aduce pe aici? Ai nevoie de o rochie pentru balul de primăvară?

Nimeni n-o invitase pe Caroline la bal, iar Hypatia ştia asta cît se poate de bine. Îi plăcea s-o înţepe pe fosta ei colegă de şcoală fiindcă n-o iertase niciodată pentru că ieşise cîştigătoare la concursul de scriere din clasa a opta şi numele ei ajunsese în ziarele din Laramie pînă în Cheyenne. În plus, Hypatia avusese şi ea speranţele ei cînd Seaton Flynn apăruse în oraş şi se apucase de avocatură.

– Da, spuse Caroline, cu o hotărîre bruscă, deşi de obicei îşi cosea singură rochiile, în loc să le cumpere de gata sau să meargă la croitoreasă. Vreau o rochie.

Hypatia, o tînără scundă şi ştearsă, cu dinţii mari şi părul creţ, de aceeaşi culoare cu blana unui şoarece de cîmp, fu luată prin surprindere.

– Presupun că te-a [illegible] spuse ea oftînd, în timp ce căuta printre umeraşele de pe cuier

11/01/2015 13:03

să-i găsească o rochie pe măsură. Oamenii vorbesc. Spun că ești cam prea prietenoasă cu bărbatul acela.

Caroline se uită la Hypatia cu ochi mari.

– Așa? Habar n-aveam că „oamenii" sînt interesați de problemele mele personale.

Hypatia avu politețea să roșească.

– Petrece o grămadă de timp în birt, spuse ea, într-un acces de îndrăzneală. Și poartă plasturele acela îngrozitor pe ochi, ca un pirat din romanele ieftine. Nu pot să-mi dau seama ce aștepți de la el.

Sub mîinile Hypatiei apăru o creație spumoasă de dantelă roz, iar Caroline luă rochia de pe cuier să se uite la ea. În mod normal, nu s-ar fi uitat de două ori la ceva atît de înzorzonat, dar inima îi tresări cînd puse rochia pe ea și se uită în oglinda de alături.

Culoarea îi aduse o nuanță trandafirie în obraji și îi făcu ochii castanii să danseze. Dacă nu se înșela, volănașele corsajului cu tăietură adîncă avea s-o facă să pară durdulie.

– Cît costă? întrebă ea gînditoare, uitînd de comentariile Hypatiei.

– Mai mult decît și-ar putea permite o învățătoare, spuse Hypatia înțepată.

La una ca asta, nimic n-ar mai fi putut-o împiedica pe Caroline să cumpere rochia, chiar dacă avea să dea pe ea aproape tot salariul ei pe ultima lună.

– O iau, spuse ea.

Hypatia rămase cu gura căscată, apoi miji ochii și smulse rochia din mîinile Carolinei.

– Foarte bine, pufni ea, dar să nu încerci să o aduci înapoi mîine, după ce ai purtat-o.

Caroline ar fi zîmbit în timp ce o urma pe Hypatia la casa de marcat, dacă n-ar fi existat problema că, de fapt, nu avea un însoțitor pentru balul din seara aceea. Nu putea să se ducă singură.

Cu un aer absent, plăti rochia din salariul ei cîștigat cu destulă greutate și părăsi magazinul cu ea sub braț, pusă într-o cutie mare, albă.

Guthrie tocmai ieșea din birt cînd ea păși pe trotuar. Cîinile Tob mergea pe lîngă el, lingîndu-se pe bot.

Caroline trase aer în piept să prindă curaj, privi într-o parte și-n alta, apoi traversă strada.

– Am să-ți cer o favoare, spuse ea cu îndrăzneală, oprindu-se în fața lui. Dacă e necesar, sînt dispusă chiar să plătesc.

Guthrie oftă și își puse mîinile în șolduri. Atitudinea lui trăda suspiciune.

– Ce mai e?

– Este un bal diseară, la școală, spuse Caroline, cu vocea puțin tremurată, și-aș vrea să fii tu însoțitorul meu.

Ochii lui verzi clipiră și ea avu impresia că-i zărește o strîmbătură a gurii înainte să vorbească.

– M-ai plăti ca să te duc la un bal? întrebă el. Mă placi mai mult decît lași să se vadă, Miss Chalmers.

– Nu îmi placi deloc, susținu Caroline înțepată. Numai că – știi – am motivele mele pentru care vreau să merg acolo.

– Îmi închipui că ai, răspunse el sec. Probabil că n-ai mai făcut un gest atît de spontan din ziua în care te-ai născut.

Caroline se strădui să-și pună frîu enervării, iar lucrul acesta era și mai greu de realizat din pricină că Guthrie părea să se bucure din plin de stînjeneala ei.

– Ei, mergi sau nu?

Guthrie oftă și își ridică pălăria a respect.

– Aș fi onorat, Miss [illegible] și buzele îi tremurară aproape imperceptibil, în timp ce ochii îi [illegible] în orbite. Și n-am permis niciodată în viața mea unei femei să-mi plătească atențiile. N-am de gînd să fac începutul cu tine.

11/01/2015 13:03

Fața Carolinei luă foc la implicațiile acelei remarci.

– Mulțumesc, spuse ea tulburată.

El își puse pălăria la loc pe cap, încă zîmbind ironic de stînjeneala ei, cu un aer oarecum îngîmfat.

– O să vin să te iau pe la șapte, spuse el. Să fii gata.

Caroline nu se putu uita în ochii lui, pentru că știa că i-ar vedea strălucind a rîs, iar stăpînirea ei de sine s-ar fi făcut țăndări. Dădu scurt din cap, se răsuci și se îndepărtă cu mers apăsat. Sîngele îi pulsă în obraji pînă ajunse acasă.

Miss Ethel săpa veselă un rond de flori, dar se ridică greoi în picioare cînd o văzu pe Caroline intrînd pe poartă. Trecu cu privirea întîi pe cutia rochiei, apoi se opri pe fața protejatei ei.

– Te duci la balul de primăvară pînă la urmă. Eu și sora mea ne pierdusem speranța, din moment ce nu ai spus nimic...

– Încercam să uit de bal, mărturisi Caroline cu un oftat. Dar Hypatia Purvis nu m-a lăsat.

Miss Ethel se lumină la față.

– Minunat, spuse ea, fără să bage de seamă remarca privitoare la adversara Carolinei. Cine te însoțește? Sper că domnul acela minunat care a venit aseară la cină.

Caroline nu-și putu reține zîmbetul văzînd încîntarea sinceră a lui Miss Ethel.

– Da, spuse ea, punînd mîna liberă pe umerii fragili ai protectoarei sale și sărutînd-o pe frunte. Merg cu Guthrie.

Bătrîna domnișoară chicoti emoționată.

– Are felul acela tărăgănat de a vorbi, specific din Virginia.

Fața ei cu trăsături fine deveni solemnă.

– Orice s-ar spune despre politica lor, sudiștii aceștia știu să se poarte ca niște gentlemani.

Ca să nu izbucnească în rîs cînd o auzi numindu-l gentleman pe Guthrie Hayes, Caroline se mușcă de buze și dădu din cap. Apoi se scuză și intră grăbită în casă.

Ajunsă sus, în camera ei, scoase rochia cea extravagantă din cutie și o scuturâ s-o netezească. Cînd o puse pe ea, dantelele foșniră ca o șoaptă minunat de plăcută.

Caroline îi admiră croiala timp de cîteva minute, apoi o atîrnă cu grijă în șifonier și se așeză la măsuța de la toaletă. Fața care o privea din oglindă era îmbujorată de nerăbdare, iar ochii străluceau.

Ridicîndu-și mîinile, Caroline își desfăcu cocul greu de la ceafă, lăsîndu-și părul negru să se reverse în jurul umerilor și pe sîni. Lăsă bărbia în jos și exersă privirea aceea galeșă cu care le văzuse pe alte femei uitîndu-se la bărbați.

După părerea Carolinei, pe ea o făcea să arate cam cretină. Își ridică bărbia, adoptînd poziția ei obișnuită, plină de mîndrie și începu să-și perie părul negru ca abanosul. Portretele înrămate ale lui Lily și Emmei îi atraseră atenția. Se duse la birou și le luă în mînă. Auzi în gînd treci voi de copii care cîntau:

Trei flori îmbobocite în cîmpie,
Își odihneau frumoasele petale,
O margaretă, un crin și-un trandafir...

Îi veni să plîngă și atinse fețele mici pe rînd, apoi lăsă tabloul jos. Lily trebuia să aibă acum nouăsprezece ani, iar Emma douăzeci. Încerca să-și imagineze cum arătau, acum că erau mari și se rugă în gînd să-și fi găsit bărbați puternici și [illegible] iubitori.

11/01/2015 13:03

Poate că n-au supraviețuit să devină adulte, gîndi Caroline întristată. Se întîmplase asta cu o mulțime de copii, care nu fuseseră niciodată bine îngrijiți sau hrăniți.

Soarele strălucea și în seara aceea se va duce la bal, chiar dacă avea să se afle în brațele domnului Hayes, în loc de brațele lui Seaton.

După ce-și prinse părul într-o coadă, luă un toc și hîrtie, se așeză în leagănul de pe verandă și începu o scrisoare către Seaton. Voia să-l liniștească, dar fără a da la iveală planurile ei, pentru cazul în care i-ar fi cenzurat scrisorile, însă mai mult de *„Dragă domnule Flynn"*, nu-i veni în minte nimic.

Deși stătea cam prost cu banii, Guthrie se duse la birt să-și facă baia săptămînală, apoi merse la bărbier pentru un ras și un tuns și o frecție care îi făcu obrajii să ia foc. Își cumpără chiar și un costum de gata și o cămașă, deși nu-și imaginase că va mai purta asemenea haine înainte de ziua cînd avea să stea cu Adabelle în fața preotului.

Adabelle.

Abia în drum spre casă, cu Tob tolănit pe bancă, lîngă el, fiindcă restul căruței era plin cu provizii, își amintise de scrisoare.

Avu un sentiment de rușine cînd o scoase din buzunar și rupse plicul la un capăt. O hîrtie de scris albastră, fină, alunecă dinăuntru și el o despături cu mișcări grăbite, enervat. Nu însemna că o trăda pe Adabelle dacă o ducea pe Caroline la bal.

Încruntîndu-se, citi cuvintele frumos așternute pe pagină. Îl iubea. Îi era dor de el. Abia aștepta să poată fi împreună și să pună temelia unei familii.

În mod normal, o menționare atît de directă a urmărilor naturale ale căsătoriei ar fi făcut ca țesătura pantalonilor lui Guthrie să devină prea strîmtă la încheietura coapselor. Acum nu făcu altceva decît să-i tulbure conștiința.

Cu toată firea ei arțăgoasă și silueta uscățivă, Caroline trezea ceva în el. Ceva profund.

Guthrie puse scrisoarea la loc în plic și-l vîrî în buzunarul de la cămașă. Trebuia să-și dea seama că învățătoarea aia sclifosită îi va provoca necazuri încă de cînd îl chemase afară din birtul *„Scuipat din focul iadului"* în plină zi.

Alungit lîngă el, Tob scheună compătimitor, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile. Întinse mîna și mîngîie ușor cîinele pe cap. Avea s-o ducă pe Caroline la bal, din moment ce-și dăduse atîta osteneala să facă baie, să-și cumpere costum și să se radă și avea să se ducă în Laramie să discute cu individul acela, Flynn între patru ochi. Practic, își dăduse cuvîntul. Dar după aceea, avea să se ducă direct în Cheyenne, s-o ia pe Adabelle și s-o ducă în Bolton.

Un zîmbet leneș i se lăți pe față. Odată ce Adabelle avea să fie cu el, purtînd verigheta lui pe deget, gîndul la pacostea aceea de dăscăliță avea să-i dea pace.

Cînd ajunse în tabăra lui, Guthrie descărcă proviziile, depozitînd cea mai mare parte dintre ele în gura puțului de mină. Atîrnă costumul cel nou de frînghia de rufe și-l admiră. Zîmbetul îi pieri cînd își imagină ziua nunții sale, iar femeia agățată de brațul lui fu Caroline, în loc de Adabelle.

Nu putea să-și alunge gîndurile muncind, în orice caz, nu fără a distruge tot efectul băii fierbinți pe care o făcuse în oraș, așa că scoase volumul de Swinburne și se duse lîngă pîrîu să citească. Cum nu dormise deloc în noaptea precedentă, după conflictul verbal avut cu Caroline, sfîrși prin a se prăbuși pe burtă în iarba moale, sforăind.

Cînd se trezi, Tob îl lingea pe față și după-amiaza era aproape dusă. Înjurînd, Guthrie se ridică grăbit în picioare și se întoarse [illegible]

11/01/2015 13:03

Focul era aproape stins, așa că îl aprinse din nou. Apoi își tăie o bucată de carne sărată de porc pe care o cumpărase în ziua aceea din oraș și o aruncă într-o

tigaie, să se prăjească. N-avea să-i placă deloc gustul, se gîndi el nemulţumit, după friptura de pui servită de Caroline la cină cu o seară înainte.

Oricum, să fie a naibii ea de femeie. Începea să-şi dorească să n-o fi văzut şi să nu fi auzit nicidată de ea.

Mîncă puţin din carnea sărată fără să-i simtă gustul şi-i dădu o porţie generoasă de resturi lui Tob. Apoi se duse la pîrîu şi se frecă pe dinţi cu bicarbonat de sodiu.

Sosi la casa Carolinei exact la timp, după ce se mustrase singur tot drumul fiindcă însoţea la bal o femeie cînd plănuia să se însoare cu alta. Cînd Adabelle avea să vină în Bolton, avea cu siguranţă să audă zvonuri despre el şi învăţătoarea aceea...

Apoi Caroline îi deschise uşa, îmbrăcată într-o rochie roz de dantelă care-i ridica sînii şi-i împingea către el ca pe o ofertă ademenitoare. Părul îi înconjura faţa ca un nor pufos, negru, strălucitor, iar pielea îi lucea ca razele de lună răsfrînte într-o oglindă. Guthrie ştia că ar fi trebuit să fie îndrăgostit de o altă femeie, dar nu-şi putu aduce aminte care era numele ei nici să-l fi omorît.

CAPITOLUL 5

Era tulburător,se gîndi Caroline, felul în care domnul Hayes părea să devină mai chipeş cu fiecare ocazie cînd îl vedea. Prima oară cînd îl întîlnise, în faţa birtului, crezuse că nu era altceva decît un neisprăvit. Acum, stînd în picioare pe veranda ei, îmbrăcat în costum şi pregătit s-o ducă la balul de primăvară, el avea un aer aristocratic.

Probabil că-şi imagina această ultimă parte, hotărî ea, zîmbind.

– Intră, domnule Hayes, spuse ea, lăsîndu-l să treacă.

Miss Phoebe şi Miss Ethel stăteau îngrămădite una într-alta în uşa de la salon, iradiind de încîntare. Caroline îşi dădu seama că le dezamăgise, probabil, pe cele două surori, refuzînd pretendenţii – pînă la Seaton, bineînţeles – pentru a se concentra asupra meseriei sale şi asupra cărţii pe care o scrisese, despre trenul de orfani.

– Ce chipeş sînteţi, îi spuse Miss Ethel lui Guthrie, împreunîndu-şi mîinile mici, pline de inele.

Guthrie zîmbi şi se înclină uşor. Ghicise, desigur, că cele două surori admirau [illegible]

– Veţi fi prezentă la bal, nu-i aşa, Miss Ethel? se interesă el, cu amestecul potrivit de convingere şi neîncredere în voce.

11/01/2015 13:03

Miss Ethel se îmbujoră şi ochii îi străluciră.

– Oh, nu, spuse ea, fluturînd o mînă şi aşezînd-o apoi pe piept.

Guthrie se arătă dezamăgit.

Miss Phoebe interveni.

– Plecaţi odată, îi se adresă ea lui Guthrie şi Caroline. Balul trebuie să înceapă.

Caroline îi dădu lui Guthrie şalul ei cel mai bun, cel pe care Miss Ethel îl croşetase pentru ea de Crăciunul trecut, din fir de mătase naturală, iar el i-l aşeză pe umeri. Se simţea intimidată şi oarecum dezorientată, iar faptul că ea fusese cea care îl invitase pe Guthrie la bal îi stătea ca o piatră pe suflet. Dar dacă el ar fi fost cel care făcea invitaţia, aşa cum cerea obiceiul, probabil că l-ar fi refuzat.

Calul domnului Hayes era priponit lîngă gardul casei. Ştiuse, probabil, că şcoala era foarte aproape, din moment ce fusese odată acolo, aşa că nu găsise necesar să vină cu trăsura.

Merseră pe cărarea de lîngă drum, deoarece trotuarele nu ajungeau aşa de departe de centrul oraşului, iar Caroline îşi sprijinea confortabil mîna de braţul lui Guthrie. Dinspre şcoală se auzeau sunete slabe de muzică de vioară, iar stelele sclipeau ca nişte pete de argint pe cerul întunecat.

Doar pentru seara aceasta, hotărî Caroline, avea să uite de necazurile ei şi să se concentreze numai asupra clipei. Ridică privirea spre faţa luminată de lună a lui Guthrie şi zîmbi şovăielnic. Fusese la o sută de baluri în viaţa ei, şi, totuşi, această experienţă era, într-un fel, foarte diferită.

În umbra arţarului din faţa casei doctorului Lendrum, Guthrie se opri şi o răsuci încet pe Caroline cu faţa la el.

– Retrag ce-am spus, rosti el răguşit. Vreau să spun, despre faptul că eşti uscăţivă. Adevărul este că arăţi atît de bine încît îmi vine foarte greu să mă port ca un gentleman.

Simţind cît de greu îi fusese să facă mărturisirea aceea, Caroline zîmbi cu blîndeţe, în timp ce inima îi zburase din piept şi plutea printre stele.

– Mulţumesc, spuse ea, şi deşi ştia că nu s-ar fi cuvenit, cu atîta lume în jurul lor, ea-şi dori fierbinte ca el s-o sărute.

În timp ce viorile atacară un ritm mai vioi în clădirea şcolii, Guthrie se aplecă şi atinse cu buzele gura Carolinei. Ea simţi cum se naşte în ea un fior care se răspîndi apoi în pămîntul de sub picioarele ei, ca rădăcinile unui copac. Mîinile ei alunecară pe reverele hainei lui, apoi se întîlniră şi se împletiră după gîtul lui, iar ea se ridică pe vîrful picioarelor ca să ajungă mai aproape de el.

Cu un geamăt înfundat, Guthrie o strivi de trupul lui şi o sărută mai adînc. Ţinea o mînă chiar sub sînul ei, şi ea simţi sfîrcul întărindu-se, aşteptînd atingerea lui.

Dar, în loc s-o dezmierde, Guthrie înjură şi se desprinse brusc de ea.

– Îmi cer scuze, spuse el respirînd cu greu şi se-ntoarse cu spatele spre Caroline.

Fiindcă nu era convinsă că poate vorbi – dacă el ar fi dus-o într-un loc intim şi ar fi făcut dragoste cu ea, n-ar fi fost în stare să protesteze – Caroline ridică mîinile să-şi verifice coafura, apoi îl apucă pe Guthrie de braţ. N-aveau decît să se împace cu situaţia.

Luminile, rîsetele şi muzica se revărsau în curtea şcolii prin uşile de la intrare, care erau deschise la perete, iar Guthrie aproape că o împinse pe Caroline în sus pe scări, apoi înăuntru.

11/01/2015 13:04

Băncile fuseseră împinse la perete şi clădirea şcolii gemea de lume. La intrarea Carolinei şi a lui Guthrie în sală, toţi ochii se îndreptară spre ei. Caroline ridică

bărbia sfidătoare, deşi prima pornire fusese să se răsucească pe călcîie şi să fugă.

Se pare că Guthrie îi simţise ezitarea, fiindcă îi zîmbi şi o trase imediat în mijlocul celor care dansau. În sfîrşit, aceea,se gîndi Caroline, privindu-l cu uimire, putea aproape să creadă că iubea un adversar al fostei Confederaţii, în locul lui Seaton Flynn. Se întrebă dacă Guthrie învăţase să danseze în casa cea mare a plantatorului, aşa cum învăţase citirea, scrierea şi aritmetica. Sau poate îl învăţase o femeie – misterioasa Annie, de exemplu?

Dansară pînă cînd Carolinei i se tăie răsuflarea şi încă o dată după aceea. Guthrie nu părea să le observe pe celelalte femei care stăteau îngrămădite în clădirea şcolii şi sperau să-i atragă privirea, şi plecă de lîngă Caroline numai cît să aducă un pahar de punci pentru ea, cînd muzicanţii amatori ieşiră afară să fumeze şi să ia cîte o înghiţitură de whisky din sticlă.

– Acesta este acel pierde-vară care caută cupru sus pe deal? întrebă Hypatia, care-şi făcuse apariţia imediat ce Caroline rămăsese singură.

Făcuse ochii mari de uimire şi-şi tot pipăia părul cînepiu cu o mînă care tremura uşor.

– Numele lui este Guthrie Hayes, spuse Caroline, simţindu-se roşie la faţă şi, pentru prima dată de la arestarea lui Seaton, fericită. Şi nu este un pierde-vară.

Îşi spuse în sinea ei că-i lua apărarea lui Guthrie fiindcă voia ca oamenii să creadă că ţinea la el, încît să nu-şi dea seama mai pe urmă cine se afla în spatele evadării care urma să aibă loc.

Hypatia îşi făcea vînt cu carneţelul de dansuri.

– Ştim cu toţii, surîse ea afectată, ce înseamnă o recomandare din partea ta.

Inima Carolinei se înfierbîntă. Hypatia se referea la încăpăţînarea cu care-l susţinuse pe domnul Flynn, bineînţeles. La fel

considera că loialitatea Carolinei era prost orientată. Dar, înainte să găsească un răspuns usturător, Guthrie veni înapoi cu un pahar de punci.

Ochii lui verzi păreau s-o devoreze pe Caroline, cît timp dansaseră, dar priveau şi cu un fel de neîncredere, şi avea buzele arcuite de zîmbetul acela galeş care-o făcea de fiecare dată să se simtă puţin ameţită.

– Mulţumesc, domnule Hayes, spuse ea, recunoscătoare pentru punci, dar mai ales pentru întrerupere.

Hypatia rămase pe loc, aşteptînd să fie prezentată, dar Caroline luă fără grabă o înghiţitură din băutura răcoritoare înainte de a se hotărî.

– Miss Furvis, îmi dai voie să ţi-l prezint pe prietenul meu, domnul Guthrie Hayes? Domnule Hayes, Miss Hypatia Furvis.

Guthrie înclină din cap spre Hypatia, fără să pară întru-totul conştient de prezenţa ei. În cele din urmă, aceasta plecă, ofensată.

– Voia ca tu s-o inviţi la dans, spuse Caroline.

Guthrie o apucă de braţ şi o conduse către uşă. Scările erau pline de bărbaţi care sorbeau din sticle şi rîdeau, dar se dădură la o parte să le facă loc, făcînd tăcere pînă cînd perechea trecu de ei.

El o conduse pe terenul de joacă, şi Caroline se aşeză într-un leagăn, cu paharul de punci în mînă. Guthris scoase din buzunar o ţigară de foi, o aprinse, apoi se rezemă de barele care susţineau leagănul, cu ochii aţintiţi asupra ei.

Caroline ştia că lumina lunii cădea pe sînii ei, dar nu făcu nici un efort să se acopere, aşa cum ar fi făcut de obicei. Era convinsă că se afla sub influenţa unei vrăji.

– Se fac deseori petreceri din astea [illegible]

Vocea lui era puţin răguşită, dar, Caroline puse asta pe seama prostului obicei de a fuma ţigări de foi.

Muzicanţii începură să cînte din nou şi majoritatea celor aflaţi afară intrară

11/01/2015 13:04

– Cam o dată pe lună, răspunse Caroline, ridicînd din umeri.

Ea recapitula în minte sărutul lui de sub umbra arţarului şi senzaţia pe care o simţise cînd trupul ei se atinsese de al lui în timpul dansului.

El trase din ţigară, apoi urmări rotocoalele de fum pe care le expiră.

– Mîine plec spre Laramie, spuse el. Vreau să-mi spui tot ce-ţi aminteşti despre împrejurările în care s-a petrecut atacul diligenţei.

Chiar atunci, două fetiţe coborîră în fugă scările, chicotind şi ţipînd. În spatele lor venea un băiat care ţinea în mînă ceva care semăna a broască. Toţi cei trei copii erau elevii Carolinei.

– Maggie, strigă ea.

Una dintre fetiţe se opri în loc şi se uită la ea cu ochii mari. Avea în păr o fundă enormă, albastră, asortată cu rochia ei de sărbătoare.

– Da, Miss Chalmers?

Caroline îi dădu paharul de punci.

– Vrei să-mi duci paharul înăuntru, te rog?

Magie dădu din cap, bucuroasă că-i putea face un serviciu, luă paharul şi o zbughi cu el înspre clădirea şcolii.

Caroline oftă şi se ridică din leagăn. Pentru ea, bucuria serii dispăruse, intervenise realitatea şi nu avea cum s-o ignore.

– Seaton era plecat cu treburi cînd a avut loc jaful şi crima, spuse ea, pornind în direcţia străzii, iar Guthrie o urmă, rezemînd o mînă uşor pe spatele ei, ca pentru a o proteja. El deschise poarta cu mîna cealaltă şi o împinse dincolo de ea.

Guthrie dădu din cap gînditor.

– Există cineva care ar putea garanta lucrul acesta?

Caroline scutură din cap.

– El era dus în Laramie, iar... crima s-a petrecut pe drumul de acolo pînă

oprită de şase oameni care purtau măşti, iar şeful lor era înalt şi brunet la fel ca Seaton. Un martor a declarat că el a împuşcat vizitiul şi l-a omorît, deşi omul îi dăduse deja casa de bani.

Cînd îşi imagină scena, ea se cutremură şi tăcu, dar, găsi, ca de obicei, că era imposibil ca Seaton să comită o asemenea atrocitate cu sînge rece.

– Trebuie să existe o mulţime de bărbaţi înalţi şi bruneţi de aici pînă în Laramie, remarcă Guthrie. Ce i-a determinat să-l aleagă tocmai pe Flynn?

Caroline înghiţi în sec.

– A fost un om în diligenţă – el a spus că a văzut ochii banditului şi că nu avea să-i uite niciodată, indiferent cît ar mai fi avut de trăit.

– Asta tot nu explică de ce l-au arestat pe Flynn, insistă Guthrie calm.

– Martorul l-a întîlnit pe Seaton într-un birt, la cîteva zile după ce avusese loc jaful şi crima. El a spus că l-a recunoscut.

Se opriră din nou sub arţarul doctorului Lendrum, dar, de data aceasta, starea de spirit şi motivele erau dureros diferite. Guthrie o prinse pe Caroline cu blîndeţe de coate cu palmele sale mari.

– Este, totuşi, cuvîntul unui singur om, spuse el. Nu este suficient.

Nevinovăţia lui Seaton era pentru Caroline un zid de piatră, dar ea începea să vadă în el mici fisuri şi spărturi. Fu cuprinsă de furie cînd îşi dădu seama că, deşi Guthrie cunoştea, fără îndoială, povestea din ziare, era destul de crud ca s-o facă pe ea să i-o spună din nou.

– Un bărbat, care pretindea că făcea parte din banda care jefuise diligenţa a fost arestat după o încăierare într-un birt, spuse ea cu voce [illegible]. El susţinea că Seaton era şeful bandei.

El îşi îşi trecu o mînă prin păr.

– Fir-ar să fie, Caroline – ţie asta nu-ţi spune nimic?

11/01/2015 13:04

– Călătorul din diligență era bătrîn și pe jumătate orb, strigă Caroline, iar celălalt nu era altceva decît un criminal de rînd! Unul s-a înșelat, celălalt a mințit!

– Și dacă te-nșeli? i-o reteză Guthrie.

– Și dacă am dreptate? i-o întoarse Caroline imediat.

Guthrie o împinse pe cărare spre casa ei.

– O să primești vești de la mine în cîteva zile, spuse el cînd ajunseră la verandă. Vreau să stai potolită pînă atunci.

Caroline dădu din cap, dar nu-și dădu cuvîntul. Încerca doar să păstreze pacea aparentă. Privi cu inima ridicată în gît cum Guthrie îi întoarse spatele, coborî treptele și străbătu aleea pînă la poartă.

El dezlegă calul și se urcă în șa, apoi rămase o clipă cu ochii țintă la ea înainte să plece.

Caroline stătu pe verandă pînă cînd îl pierdu din vedere, apoi intră grăbită în casă.

Miss Ethel și Miss Phoebe se retrăseseră deja în camerele lor să se culce, dar lumina din salon era aprinsă.

Cu gîndul la bărbatul care plecase călare în noapte, Caroline dădu fitilul mic, pînă ce lampa se stinse, apoi urcă repede scările.

Odată ajunsă în camera ei, dezbrăcă rapid șalul și frumoasa ei rochie roz, apoi căută prin dulap pînă ce găsi fusta-pantalon pe care și-o făcuse pentru călărie în urmă cu cîțiva ani. O trase pe ea, împreună cu niște cizme maro și o cămașă albă, simplă, după care începu să arunce haine de schimb și articole de toaletă într-o sacoșă de pînză.

Dacă domnul Guthrie Hayes crezuse că ea avea de gînd să-i încredințeze viitorul ei, se înșelase amarnic.

Caroline se opri în hol, întrebîndu-se dacă nu era bine să le trezească pe protectoarele ei și să le spună că pleacă. După ce stătu acolo cîteva minute, mușcîndu-și buzele, se hotărî să n-o facă. O asemenea

scenă n-ar face decît să le supere pe toate trei, și, oricum, nimic n-ar fi putut schimba decizia Carolinei.

Coborî în bucătărie, scrise în grabă un bilet și îl puse în mijlocul mesei, rezemat de zaharniță.

Promit să vă explic totul cînd mă întorc acasă, scrise ea. *Vă rog, nu vă faceți griji pentru mine.*

Peste aproximativ o săptămînă, după ce se va limpezi această confuzie îngrozitoare, o să se întoarcă în Bolton, împreună cu Seaton și o să-și ceară scuze. Cu siguranță că protectoarele ei o vor înțelege.

La grajdul cu cai de închiriat, Caroline îl trezi pe Joe Brawn, paznicul de noapte, care, adormise din cauza băuturii și îi ceru un cal. În schimbul unei sume de bani considerabile, Joe îi aduse un armăsar murg.

Cînd se strecură în tabăra lui Guthrie, peste mai puțin de o oră, bănuielile Carolinei se adeveriră. Focul se stinsese, iar Tob nu lătra pentru a-și anunța stăpînul că sosise cineva. Asta însemna că Guthrie își pusese lucrurile la adăpost și plecase aproape imediat după ce se întorsese din oraș.

Caroline intenționa să plece în urma lui și socoti că el se afla deja la o distanță considerabilă înaintea ei. Oricum, el se îndrepta înspre Laramie și asta era tot ce avea nevoie să știe.

Porni la drum, sperînd să fie pe urmele lui, dar nu prea aproape.

Noaptea era lungă, iar către ziuă se făcea răcoare de-a binelea. Caroline tremura de frig cînd se opri pe o pajiște cu iarbă deasă, pentru a lăsa calul să se odihnească. În fața ei se întindea o cîmpie largă, mărginită în zare de un șir de munți.

Un val de îndoieli o [illegible] Caroline în timp ce mînca bucata de pîine pe care [illegible] pînză și încerca să gîndească limpede. Probabil că Laramie era ceva mai departe decît crezuse ea la început, recunoscu în sinea ei.

11/01/2015 13:04

Îi era îngrozitor de foame şi îngheţase pînă în măduva oaselor. Zări un foc de tabără în depărtare şi auzi lătratul unei cîine.

Caroline ştia că putea să nimerească peste tîlhari, sau chiar peste indieni, dar se rugă să aibă parte de un alt fel de primire şi-n plus, îi era prea frig şi foame ca să se ţină departe.

Inima începu să-i bată nebuneşte cînd Tob apăru din întuneric, lătrînd şi sărind fericit. Bătrînul murg se opri în loc şi necheză speriat, dar Caroline îl îndemnă cu călcîiul şi se apropie de lumina puternică a focului.

Guthrie o primi cu o atitudine ostilă. O trase pe Caroline jos de pe cal, apoi o ţinu aproape suspendată în aer şi o întrebă:

– Ce dracu' cauţi aici?

Caroline fu cuprinsă de o dulce amărăciune.

– Pune-mă jos, spuse ea.

Guthrie îi dădu drumul, bodogănind şi se dădu un pas înapoi.

– Aştept să-mi explici, porunci el.

Caroline oftă şi-şi ridică dosul palmei la frunte.

– Guthrie, te rog, sînt atît de obosită şi sînt moartă de foame, şi ştim amîndoi de ce sînt aici.

El o apucă de braţ şi o trase după el pînă lîngă foc, iar bietul cal se împletici în urma lor. Caroline se aşeză pe şaua lui Guthrie, cu faţa la flăcări şi-şi adună genunchii la gură. El duse calul să-l lege ceva mai departe, vorbind cu el cu mult mai multă blîndeţe decît i se întîmplase de cîte ori vorbise cu ea.

Puţin mai tîrziu, Guthrie se întoarse lîngă foc, aducînd şaua ei, pe care o trînti pe pămînt lîngă ea.

– Poftim, spuse el repezit şi scoase din buzunarul hainei o bucată de pastramă.

Caroline luă bucata de carne uscată şi muşcă din ea cu poftă. Tob îşi aşeză botul grizonat pe genunchii ei şi scheună.

Fiecare trăsătură a feţei lui Guthrie trăda o furie cumplită.

– Ar trebui să te duc chiar în clipa asta înapoi în Bolton, să te azvîrl pe scări la uşa bătrînelor tale doamne şi să uit de toată nebunia asta.

Tremurînd, Caroline termină de mîncat bucata de carne şi luă cana de cafea pe care i-o întinse el. Licoarea avea un gust îngrozitor, dar îi dădea ceva de făcut pînă cînd Guthrie îi ţinea inevitabila predică.

– Ştii ceva, continuă el, n-o să mai rămînă nimic din reputaţia ta pînă cînd o să ajungi acasă. Toată lumea va presupune că noi doi am petrecut noaptea împreună.

Caroline fu cuprinsă de oboseală şi disperare. Dacă Guthrie avea s-o ducă înapoi şi refuza să o ajute, nu ştia ce avea să mai facă. Seaton urma să fie spînzurat în prima săptămînă din mai şi timpul trecea repede. O lacrimă îi alunecă încet pe obraz.

Spre surprinderea ei, Guthrie i-o şterse cu degetul mare de la mînă. Lumina flăcărilor dansa pe faţa lui cînd se uită spre el.

– Cred că ar trebui să te odihneşti puţin, dăscăliţo, spuse el cu voce scăzută. O să discutăm despre defectele tale mîine dimineaţă.

După spusele acestea, el întinse o pătură direct pe pămînt, apoi puse încă una deasupra.

Caroline ridică privirea de pe patul improvizat spre faţa lui Guthrie, care era ascunsă de întunericul nopţii de marginea pălăriei sale.

– Doar nu te aştepţi să dorm cu tine? întrebă ea cu o voce plăpîndă şi neobişnuit de timidă.

Deşi îi zări linia maxilarului în lumina slabă a lunii, Caroline nu-şi putu [illegible] curios sau amuzat.

– N-am de gînd să stau treaz toată noaptea, răspunse el pe un ton indiferent, şi acesta este singurul pat de care dispunem.

11/01/2015 13:04

Indignată, Caroline vărsă ce-i mai rămăsese din cafea şi se ridică în picioare.

– Trebuie să merg la baie, spuse ea.

Guthrie se aşezase pe pătură să-şi scoată cizmele.

– Prima uşă spre dreapta, glumi el. Şi nu te duce prea departe. Te-ai putea trezi în situaţia de a petrece restul nopţii cu un indian Shoshone.

Groaza puse stăpînire pe Caroline, dar natura nu-şi slăbi insistenţa. Ocoli focul de tabără şi se aventură la numai cîţiva paşi de lumina lui.

Cînd veni înapoi, Guthrie se vîrîse în pătură, iar Tob se încolăcise la picioarele lui. Stînjenită, Caroline îşi descălţă cizmele şi se strecură între pături.

– Guthrie?

El oftă răguşit.

– Ce e?

– Dacă sînt indieni Shoshone prin zonă... n-or să vadă focul nostru de tabără?

– Dacă nu sînt orbi, da.

Împotriva voinţei sale, Caroline se mută puţin mai aproape de el. El rîse şi îşi petrecu braţul peste talia ei.

– Îţi mulţumesc fiindcă m-ai lăsat să rămîn, spuse ea, sperînd ca vocea să-i sune calm şi egal.

În realitate, în ea era o furtună de emoţii şi senzaţii.

– Nu prea am avut de ales, răspunse Guthrie, mormăind somnoros. Noapte bună, Caroline.

Peste cinci minute, el sforăia deja, dar Caroline încă simţea că-n interiorul ei era un război în plină desfăşurare şi stătea să audă şi să identifice fiecare zgomot al nopţii. Apoi Guthrie se agită în somn şi mîna lui se aşeză posesiv pe sînul ei stîng.

Coapsele Carolinei înţepeniră brusc, iar sfîrcul sînului se întări, pulsînd, sub palma lui Guthrie. Ştia că ar fi trebuit să se tragă mai departe de el, dar senzaţia era foarte plăcută şi-n plus, era sigură că indienii pîndeau chiar lîngă marginile pădurii.Guthrie gemu şi se

rostogoli, lipindu-se de ea, dar Caroline ştia că nu e treaz. Respiraţia lui era prea adîncă şi prea regulată. El îşi luă mîna de pe sîn, dar se mută cu degetele răsfirate pe abdomenul ei.

Caroline se înfioră, cuprinsă de curiozităţi şi dorinţe pe care îi veni greu să le alunge. Voia de la el ceva mai mult, dar ce anume, habar n-avea.

– Domnule Hayes, şopti ea, scuturîndu-l de mînecă.

– Dormi, mormăi el drept răspuns.

Caroline îşi dorea ca Guthrie s-o strîngă în braţe, deşi ştia că asta ar fi o greşeală, din punct de vedere practic. Lumea părea uriaşă şi plină de pericole, şi ea se simţea mică şi neajutorată. Avu nevoie de tot curajul de care dispunea ca să şoptească.

– Te rog să mă iei în braţe. Mi-e frică.

– Crede-mă, Caroline, răspunse el cu voce guturală, nu îndrăznesc.

Ea începu să plîngă încet şi Guthrie înjură, apoi o trase pe Caroline lîngă el şi o lipi de pieptul lui. Ea avu impresia că el îi atinsese părul cu buzele.

– Poate că semăn cu mama mea, suspină ea.

Pînă în noaptea aceea, teama ei fusese confuză. Acum, că începea să înţeleagă cît de puternice puteau fi plăcerile cărnii, teama ieşise la suprafaţă, perfect conturată, poruncind să fie înfruntată şi acceptată.

Guthrie îi găsi mîna şi o strînse în palma lui.

– Ce vrei să spui?

Cuprinsă de amărăciune, Caroline îşi umezi buzele cu limba.

– Este prima dată cînd stau aşa de aproape de un bărbat şi nu sînt în picioare, mărturisi ea, roşind în întuneric, plină de bucurie amestecată cu disperare. Şi mă tem că-mi place.

El izbucni în rîs şi [illegible] se mişcară pe spatele ei.

– Şi ce este rău în asta?

11/01/2015 13:05

– Femeile bune sînt cuminţi, rosti ea cu tristeţe. Ele cred că atingerea unui bărbat este lucru cel mai rău care li se poate întîmpla.

Guthrie rîse cu poftă, iar Caroline îi trase un cot în piept.

– Nu e de rîs, Guthrie Hayes! ţipă ea. Eu îmi deschid inima în faţa ta şi tu ce faci? *Rîzi!*

Buzele lui erau aşa de aproape de urechea ei încît îi simţea respiraţia caldă.

– Dacă n-ai de gînd să taci şi să te culci, o avertiză el, o să-ţi arăt eu toate felurile în care e plăcut să te atingă un bărbat. Absolut toate.

Caroline deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc imediat. Foarte curînd, Guthrie adormise din nou.

Caroline rămase cît se poate de trează, deşi era atît de obosită, cu ochii aţintiţi spre cerul plin de stele. Îi părea că toată fiinţa ei se răzvrătise, trup şi suflet – simţea o spaimă nesfîrşită şi tot atîtea durere – dar senzaţiile nu erau foarte neplăcute. Era şi un fel de uimire şi o undă de bucurie.

O lacrimă îi alunecă pe obrazul îmbîcsit de praf. Alături de Seaton nu existase spaimă, şi, în mod sigur, nici durere, în afară de suferinţa pe nedrept impusă de lumea din afară. Dar nu existase nici uimire şi nici bucurie adevărată.

Plînse în tăcere, singură, deşi era strîns lipită de pieptul lui Guthrie şi-n cele din urmă, adormi.

Soarele nu se ridicase încă peste munţi cînd Guthrie o scutură pe Caroline, s-o trezească. Cînd se ridică de pe pătură, Guthrie îi puse o cană de cafea în mînă, dar nu părea prea bine-dispus. Era neras de două zile şi Caroline nu putu citi pe faţa lui dacă noaptea care trecuse însemnase ceva pentru el.

– Nu mă întorc înapoi, spuse Caroline hotărîtă, după ce se întări cu o înghiţitură din cafeaua aceea cu gust rău.

Guthrie azvîrli rămăşiţele de cafea din ibric în iarbă, iar Caroline îi văzu furia reţinută pe fiecare trăsătură a feţei. Asta îi produse durere, după felul intim în care el o ţinuse în braţe noaptea trecută.

– Nu e nevoie să fii aşa de prost-dispus, spuse Caroline, fără prea multă siguranţă în voce, îndepărtîndu-şi firele de păr care-i alunecară pe faţă. Nu-ţi stă bine.

El se lăsă pe vine lîngă ea ca s-o privească direct în faţă şi ochii lui verzi aruncau săgeţi de furie.

– Să nu vorbeşti cu mine de parcă aş fi unul dintre elevii tăi din clasa întîi, o avertiză el cu voce înăbuşită. Aici, eu comand. E clar?

Caroline se smulse dintre pături şi se ridică în picioare, avînd grijă să nu verse cana de cafea.

– Dimpotrivă, spuse ea cu demnitate, tu lucrezi pentru mine – îţi aminteşti?

Guthrie se ridică în picioare şi înaintă ameninţător către ea, forţînd-o să se dea un pas înapoi.

– Nu fi prea sigură de asta, îi spuse el cu nările palpitînd. Ştii ce, dăscăliţo, aş putea foarte bine să mă urc pe calul meu şi să mă întorc chiar acum în Bolton. Am de săpat o mină acolo şi o casă de construit. Am o femeie care m-aşteaptă s-o cer de nevastă şi, cu cît mai repede ne punem pirostriile pe cap, cu atît o să mă bucur mai mult. Aşa că, dacă vrei să te duc pînă în Laramie, ai grijă să nu mă mai enervezi nici măcar o dată!

Caroline îşi muşcă buza. În ultima parte a discursului, cînd Guthrie ridicase degetul şi-l scuturase către ea, Caroline tresărise, iar acum îi era ruşine de asta.

– Nu prea te gîndeai la iubita ta Adabelle noaptea trecută, cînd m-ai strîns în braţe, scapţi ea în barbă, după ce Guthrie plecă să pună şeile pe cai.

11/01/2015 13:05

El se opri în drum, deşi era destul de departe ca să audă şi se răsuci să se uite la ea pe sub marginile pălăriei lui jerpelite.

– Ce-ai zis?

Caroline își încrucișă brațele pe umeri. Părul îi atîrna în dezordine, hainele îi erau șifonate și prăfuite, se afla rătăcită în mijlocul unui cîmp, împreună cu cel mai dificil bărbat care existase vreodată și trebuia să se ducă la baie.

– Am zis că m-au mușcat țînțarii azi-noapte, minți ea.

Guthrie o cercetă cu privirea preț de o clipă, apoi plecă să-și vadă de treburile lui. Caroline găsi un tufiș în spatele căruia să se ascundă și-și văzu de ale ei.

CAPITOLUL 6

Cîmpia acoperită cu iarbă deasă se întindea de jur-împrejurul lor, așternîndu-se ca un covor pînă la munții aflați în depărtare, iar cerul părea un tablou pictat în albastru, dar Caroline nu prea avea răgazul să admire priveliștea. Guthrie călărea în goana cea mare, iar curajosul Tob se ținea alături de calul lui, pe cînd murgul Carolinei se afla într-un dezavantaj evident. În cele din urmă, cînd soarele ajunsese la zenit și Caroline era convinsă că o să leșine dacă nu se oprea să se odihnească, însoțitorul ei își struni calul și întoarse capul spre ea pocnindu-se cu pălăria lui jerpelită peste coapsă.

– Dacă nu poți să ții pasul, rosti el, nervos, ștergîndu-și fruntea cu mîneca înainte să-și așeze pălăria la loc pe cap, de ce nu te întorci înapoi în Bolton, să mă lași pe mine să mă ocup de treaba asta?

Caroline împinse bărbia în față. Pentru nimic în lume nu voia să-l lase să vadă cît era de ușurată că avea parte de cîteva clipe de odihnă.

– Ai vrea tu, i-o reteză ea furioasă. Ei bine, n-o să faci ce vrei tu. Vreau să fiu sigură că faci lucrurile cum trebuie.

Guthrie se uită [illegible] la calul ei închiriat.

– Animalul acesta n-o să [illegible] să în Laramie, darămite și tot drumul înapoi. Mai bine l-am lăsa în primul grajd care ne iese în cale.

11/01/2015 13:05

Caroline bătu uşor cu palma gîtul înspumat al calului şi dădu din cap. În sfîrşit, erau amîndoi de acord asupra unui lucru.

– Dar eu pe ce o să călăresc? întrebă ea.

– Nu cred c-o să ne dea nimeni un cal bun în schimbul amărîtului ăsta. Va trebui să călăreşti pe acelaşi cal cu mine.

El dădu frîu calului şi se apropie de ea, privind-o ameninţător.

– O să ne încetinească destul de mult şi nu-mi place asta.

– Ce-ţi place ţie nu mă interesează cîtuşi de puţin, răspunse Caroline înţepat.

Guthrie mai rămase o clipă în loc, ridicînd colţul gurii într-un rînjet neruşinat, apoi întoarse calul şi plecă în galop, intrînd într-un pîlc de copaci. Caroline nu avea de ales, aşa că porni pe urmele lui.

Copitele cailor călcau aproape fără zgomot pe pămîntul acoperit cu un strat moale şi gros de frunze moarte. Doar pocnetul unei crengi, ciripitul păsărilor sau scîncetul lui Tob, întrerupeau din cînd în cînd tăcerea.

Într-un tîrziu, ajunseră la un pîrîiaş argintiu şi Guthrie descălecă. Calul şi cîinele alergară grăbiţi către apă să-şi potolească setea.

Pe Caroline o dureau îngrozitor coapsele cînd descălecă şi-şi duse calul pe malul rîului. Nu era obişnuită să călărească; în general, mergea pe jos cînd avea treabă undeva. Acum, fiecare muşchi al corpului părea să implore, ţipînd îndurare.

– Mai bine ai bea puţină apă cît mai ai ocazia, spuse Guthrie, apoi plecă şi o lăsă acolo, să-şi mestece raţia de carne uscată.

Caii se adăpaseră pe săturate şi acum păşteau ceva mai departe de malul pîrîului. Guthrie scoase bidonul care-i atîrna de o curea de piele petrecută peste umăr

şi se ghemui pe mal să-l umple cu apă curată, rece ca gheaţa.

Carolinei îi era sete încă dinainte de a mînca pastrama aceea sărată ocnă, dar nu găsise nici o modalitate elegantă de a bea apă. Cana pe care Guthrie o folosea ca să-şi bea cafeaua era vîrîtă pe undeva prin desagii lui, iar îndrăzneala ei nu mergea atît de departe încît să-i scotocească prin lucruri.

În cele din urmă, se chirci pe malul pîrîului şi bău apă din căuşul palmelor. Gustul era delicios şi răcoritor, iar ea nu-şi putu reţine un suspin de satisfacţie.

Guthrie înşuruba capacul bidonului, şi se uita spre ea cu zîmbetul lui oblic.

– De ce zîmbeşti? Îl interogă Caroline.

Zîmbetul lui avea o aroganţă care o făcu să se dea cîţiva paşi înapoi.

– Tocmai mă gîndeam în ce hal ai fi fost dacă ai fi încercat să faci călătoria asta de una singură, zise el.

Apoi îi întoarse spatele şi plecă să adune caii.

Caroline ştia că el avea dreptate, şi asta o înfurie şi mai tare. Încălecă pe calul ei prăpădit într-o tăcere încăpăţînată şi nu mai scoase nici o vorbă pînă cîteva ore mai tîrziu, cînd Guthrie îndreptă calul în direcţia unei căruţe cu coviltir, înconjurată de o turmă de oi murdare de praf şi de noroi. Auziseră behăitul animalelor dinainte să le vadă.

Cînd îl zăriră pe Tob, cei doi cîini collie ai oierului se apropiară în salturi, gata să-şi apere protejatele. Cu un lătrat plîngăcios, Tob sări în faţa lui Guthrie pe şa şi se ghemui acolo, tremurînd, ca o pasăre mare şi păroasă.

Caroline încă făcea eforturi să-şi potolească surpriza produsă de această întîmplare, cînd oierul se apropie de ei. Era un individ [illegible] de ciori, îmbrăcat în nişte haine peticite, cu o pălărie maltă pe cap, care trebuie să fi fost cîndva elegantă şi ţinea o puşcă la şold.

11/01/2015 13:05

Guthrie ridică degetele spre marginea pălăriei.

– ÎNă ziua, spuse el cu un zîmbet menit să-l liniş tească pe străin.

Deşi purta un pistol în tocul de la şold, nici măcar nu apropie mîna de el. Totuşi, Caroline avea convingerea că arma ar sări imediat în palma lui dacă ar fi avut nevoie de ea.

– ÎNă ziua, spuse oierul, cercetîndu-i pe cei doi vizitatori cu un aer solemn.

Cîinii lui stăteau la distanţă, dar îşi dezveleau dinţii mîrîind încet, ameninţător.

Caroline ştia că duşmănia lor era îndreptată către Tob, dar tot îi era frică. Cîinii aceia nu erau jucării, ci animale de pază şi erau foarte răi dacă erau provocaţi.

Guthrie mîngîie cu mîna îmbrăcată în mănuşă spatele lui Tob, care continua să tremure, în timp ce zîmbea prietenos către oier.

– Căutăm un loc unde să lăsăm animalul acesta, spuse el, arătînd cu capul spre calul epuizat al Carolinei.

Ea se apropie călare de însoţitorul ei şi i se adresă cu jumătate de gură:

– Domnule Hayes, calul acesta nu-mi aparţine. Este închiriat şi va trebui să-l dau înapoi.

Guthrie avu insolenţa s-o ignore complet.

– Te îndrepţi cumva spre Bolton?

Oierul stătu pe gînduri, frecîndu-şi barba cu degetele.

– Cam mulţi văcari prin locurile alea, rosti el gînditor. Poate că n-o să le placă de mine şi de oile mele.

Guthrie scoase două ţigări de foi din buzunarul de la cămaşă – cu mişcări foarte încete, observă Caroline – şi îi întinse oierului una dintre ele. Îşi aprinse ţigara, apoi îi dădu chibritul aprins bărbatului aflat în picioare lîngă el.

– Dacă trec cam la şapte, opt mile depărtare, cred că murgul o să păşească

– Aş putea face asta, răspunse omul.

– Mulţam, spuse Guthrie.

Caroline coborî de pe murgul ei obosit şi se căţără, cu mare greutate şi cu ajutorul mîinii lui Guthrie, pe spatele calului lui. Avînd în vedere că ducea în mînă sacoşa ei de pînză, procesul fu lipsit complet de graţie.

– N-ar trebui să-i dăm nişte bani? şopti ea în urechea lui Guthrie.

– Nu l-ar durea, răspunse Guthrie abia mişcîndu-şi buzele.

Caroline scoase o monedă din buzunarul ei de la cămaşă şi încercă să zîmbească atunci cînd i-o întinse oierului. În curînd avea să rămînă lefteră, iar economiile pe care le avea acasă, la *Bolton City Bank*, îi erau destinate lui Guthrie, ca să-l scoată pe domnul Flynn din închisoare.

– Mulţumesc, spuse ea.

Oierul încercă moneda cu dinţii, apoi îi dădu drumul în buzunarul vestei sale zdrenţăroase. După ce schiţă o scurtă plecăciune din cap, individual se răsuci pe călcîie şi porni înspre tabăra lui, ducînd murgul de căpăstru.

Tob se convinsese cu mare greutate să sară jos din şa, simţindu-se ameninţat de prezenţa celor doi cîini ai oierului.

– Şi dacă nu duce bietul animal înapoi în Bolton? se agită Caroline.

Îşi petrecuse un braţ pe după talia musculoasă a lui Guthrie, dar era sigură că oricum avea să alunece de pe spatele lucios al calului. Sacoşa îi atîrna greu în mîna cealaltă şi se clătina incomod pe coapsa ei.

– Dacă îl ţine pentru el?

Guthrie plescăi din limbă şi întoarse calul încet, dar Caroline fu cît pe-aici să cadă de-a rostogolul în iarbă.

– În cazul acesta, cred că va trebui să plăteşti cît valorează la grajdul de unde l-ai închiriat. Probabil că n-o să fie prea mult.

11/01/2015 13:18

Caroline se agăţă cu pumnul strîns de cămaşa lui, străduindu-se cu disperare să rămînă călare pe cal. Îi venea uşor să vorbească, din moment ce nu erau banii lui.

– Sper numai să se poarte bine cu el.

– Orice tratament e sigur mai bun decît să fie obligat să ţină pasul cu un cal care are numai jumătate din anii lui, comentă el, îndemnîndu-şi calul să meargă în galop.

Caroline se ţinea strîns de el, aproape să-l sugrume. Chiar dacă ar fi fost în stare să găsească ceva de spus, ar fi fost prea mare efortul de a rosti cuvintele, aşa că îşi lipi obrazul între omoplaţii lui Guthrie şi îndură.

Cînd se opriră, în sfîrşit, din nou, de data aceasta lîngă un pîrîu îngust, adăpostit între copaci, Caroline era epuizată şi mîna o durea din cauză că se ţinuse strîns de cămaşa lui Guthrie ore întregi. O durea şi o ustura pielea de pe partea interioară a coapselor. Înainte să descalece, lăsă sacoşa de pînză să-i cadă jos din mînă.

Guthrie nu arăta deloc să fie obosit şi, pînă şi Tob, care alergase pe lîngă cal întreaga după-amiază, abia părea să se resimtă.

– Vezi dacă găseşti ceva crengi şi bucăţi de coajă de copaci să faci focul.

Guthrie făcu comanda peste umăr, în timp ce ducea calul la apă.

Deşi pe Caroline o deranjă tonul lui, nu se aşteptase deloc să întreprindă această călătorie fără să-şi facă partea ei de treabă, aşa că umblă prin zonă pînă ce adună un braţ de crengi şi coajă de copac.

Cînd ajunse înapoi în tabără, Guthrie aşezase deja cîteva pietre în cerc pentru foc şi construia, fluierînd, o frigare improvizată din două beţe cu capetele ramificate şi încă unul mai lung şi mai gros.

Carolinei îi chiorăi stomacul şi gura i se umplu de apă. Abia îndrăzni să întrebe:

– O să avem la cină altceva în afară de carne uscată?

Guthrie se ridică în picioare, zîmbind şi băgă cuţitul de vînătoare înapoi în teaca lui de la cingătoare.

– Asta depinde de cît de bun ţintaş sînt, răspunse el.

Scoase cîteva beţe de chibrit din buzunarul de la cămaşă şi i le întinse Caroline.

– Poftim. Aprinde focul.

Caroline se gîndi că un foc de tabără nu putea fi foarte diferit de cel din vatra şemineului din salonul de acasă. Lăsă braţul de lemne să cadă înăuntrul cercului de pietre şi luă chibritele din mîna lui.

Guthrie scoase pistolul de 45 din tocul de la şold şi puse cu grijă pe balotul de pături aşezat pe o stîncă mare, plată.

– Ştii cum să foloseşti obiectul acesta? întrebă el.

Caroline se uită la pistol şi se cutremură.

– Nu. Natura meseriei mele nu presupune prea multă vărsare de sînge.

El începu să rîdă.

– Cred că sînt unii dascăli care n-ar fi de aceeaşi părere, replică el. Lăsă pistolul acolo unde îl pusese şi scoase puşca aflată într-o apărătoare specială sub şaua lui. Pielea din interiorul coapsei din dreapta a Carolinei fusese practic jupuită de obiectul respectiv.

Focul prinse viaţă şi Caroline se ridică anevoie, îşi scutură palmele una de alta şi zîmbi satisfăcută. Acum trebuia să aducă nişte bucăţi mai mari de lemne pe care le văzuse mai devreme, ca să-l menţină aprins.

Guthrie armă puşca cu zgomot şi ea se sperie.

– Nu te îndepărta prea tare de 45-ul ăsta, o avertiză el, şi dacă vine cineva, ţinteşte-l drept în boaşe.

Tăcu o clipă, abordînd zîmbetul acela oblic al lui.

– Asta în cazul în care nu apar chiar eu.

Caroline îşi mută privirea de la Guthrie la pistol şi simţi cum i se scurge culoarea din obraji. Deşi nu-i

11/01/2015 13:19

plăcea absolut deloc ideea de a ţine în mînă un obiect atît de periculos, împrejurările nu erau chiar obişnuite. Puteau fi bandiţi, vagabonzi sau indieni în zonă.

– Numai să nu stai prea mult, răspunse ea, înghiţind în sec.

El îşi lăsă ochii verzi să alunece peste ea cu o expresie apreciativă, amuzată, apoi se răsuci şi plecă printre copaci, însoţit de Tob, care sălta în urma lui. Cînd se îndepărtă puţin, începu să fluiere o melodie veselă, auzită la birt.

Caroline adună restul de lemne, mereu conştientă de prezenţa pistolului, reuşind să strîngă o grămadă suficient de mare pentru a întreţine focul aproape pînă la ziuă. Tresări auzind o împuşcătură în depărtare şi speră că Guthrie doborîse un iepure sau o găinuşă de munte. Dar era la fel de posibil,se gîndi ea, ca tovarăşul ei de călătorie să fi căzut pradă glonţului unui indian Shoshone.

Se simţi extrem de uşurată, douăzeci de minute mai tîrziu, cînd Guthrie îşi făcu apariţia cu o carcasă de iepure într-o mînă. Slavă Domnului, jupuise deja animalul şi-l curăţase, dar Caroline avea prea mare poftă să mănînce altceva decît pastramă ca să mai facă mofturi.

Stătu şi privi cît Guthrie spălă bine carnea în pîrîu, după care îi dădu iepurele ei. Ea îl ţinu ca el să-şi poată curăţa lama cuţitului.

Cînd se întoarse la foc, Guthrie luă iepurele de la Caroline şi-l aşeză cu pricepere în frigare. Tob scheuna şi lătra la cîţiva paşi depărtare, evident nerăbdător să-şi primească partea de festin.

Carnea pusă la prăjit mirosea extrem de ademenitor şi, pe măsură ce lumina zilei scădea, cei doi călători se traseră instinctiv mai aproape de foc. Sfîrîitul vesel al flăcărilor îi mai ridică moralul Carolinei şi o făcu să se simtă mai în siguranţă, dar toţi muşchii ei protestau

împotriva tratamentului dur la care fuseseră supuşi peste zi.

O privire furişă spre Guthrie îi aminti că existau mai multe feluri şi grade de siguranţă. În noaptea aceea urmau să împartă culcuşul din nou şi virtutea ei se afla, fără îndoială, în mîinile lui. Dacă s-ar hotărî să nu se poarte ca un gentleman, ea se temea că nu va fi în stare să-i reziste.

Şi era sigură că el ştia asta.

El răsuci iepurele încet în frigare şi, cînd anunţă că friptura e gata, ea îşi aşteptă porţia cu la fel de multă nerăbdare ca o femeie a cavernelor după o iarnă lungă, plină de privaţiuni.

Guthrie îi dădu ei o porţie, luă una pentru el, apoi îi aruncă o bucată generoasă lui Tob.

După ce termină de mîncat carnea aceea delicioasă, Caroline se simţi sătulă şi ceva mai puţin slăbită, dar era plină de grăsime. Privi cu jind în direcţia pîrîului mărginit de umbre.

– Aş vrea să fac o baie, se confesă ea.

Guthrie respinse idea cu o mişcare din cap şi un oftat de lene, apoi se rezemă de şaua lui, cu braţele încrucişate şi cu privirea aţintită spre flăcările focului. Se ştersese pe degete de pantaloni, dar îi rămăsese un strop de grăsime în colţul gurii.

– Apa e prea rece, zise el.

Caroline îşi freca degetele de iarba deasă, dar tot nu se simţea curată şi n-avea de gînd să-şi folosească fusta drept şervet. Nu mai avea decît un rînd de haine în sacoşa de pînză şi nu ştia cît timp avea să mai treacă pînă să aibă din nou acces la şifonierul ei.

Deasupra capului, stelele clipeau, parcă pîlpîind pe cerul întunecos. [illegible] un [illegible] umit flăcările jucăuşe.

– Deşi vorbeşti despre căsătorie şi despre casa pe care vrei s-o construieşti, îndrăzni Carole, străduindu-se

11/01/2015 13:19

să fie calmă, cred că-ţi place să dormi sub cerul liber şi să vînezi ca să ai de mîncare la cină.

Guthrie zîmbi strîmb.

– Există unele avantaje, mărturisi el, oftînd din nou, dar sînt pregătit să am nişte pereţi şi un acoperiş al meu, unde să mă apuc de făcut copii.

În clipa aceea, Caroline simţi mai intens căldura flăcărilor. Nu era obişnuită ca bărbaţii – sau femeile, în cazul ei – să vorbească atît de deschis în prezenţa ei, deşi, cu multă vreme în urmă, cînd locuise împreună cu mama ei în Chicago, văzuse şi auzise lucruri şi mai rele.

– Presupun că Adabelle este foarte potrivită pentru asta, spuse ea, dorindu-şi să-şi poată lua cuvintele înapoi chiar în clipa în care le rostise.

El pufni în rîs şi se aşeză într-o poziţie mai confortabilă.

– Chiar aşa, fu el de acord.

Ofensată, Caroline îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

– Nu e ea singura femeie din lume care poate avea copii, să ştii. Nu este un lucru chiar aşa nemaivăzut, nemaiauzit.

Ochii lui Guthrie sclipiră amuzaţi în lumina focului.

– N-am zis niciodată că ea e singura femeie care poate face copii, spuse el calm.

Caroline vru să zvîcnească în picioare, dar Guthrie întinse mîna şi o prinse de braţ cînd dădu să se ridice. Cu o smucitură abilă, o făcu să alunece în genunchi lîngă el, cu ochii în ochii lui. Ea era la fel de neputincioasă în faţa lui la fel cum fusese iepurele acela cînd privise în ţeava puştii.

– O să-i fii credincios? întrebă Caroline.

Avu din nou impresia că altcineva rostise cuvintele în locul ei; ea nu voise să le rostească.

– Cînd o să-mi fie soţie, da, răspunse Guthrie.

Nu făcu altceva decît să se uite la Caroline, studiind-o ca şi cum ar fi fost un mister pe care îl avea de rezolvat,

dar ea se simţi de parcă el i-ar fi desfăcut părul din agrafe, de parcă ar fi atins-o în modul cel mai intim.

Caroline era umedă şi o durea la încheietura coapselor. Voia să se desprindă de el, dar n-ar fi putut să mişte sau să vorbească nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta. O copleşi un amestec de vină şi de dorinţă, ca o flacără pustiitoare, şi abia mai putea respira.

Oare aşa simţea Kathleen, mama ei frumoasă şi nefericită, cînd o atingeau bărbaţii? se întrebă ea. Acestea erau aceleaşi senzaţii periculoase care puteau face o femeie să-şi trimită copiii spre vest într-un tren de orfani, şi să nu mai ştie niciodată ce s-a ales de ei?

Gîndul o făcu pe Caroline să plîngă încet, de neputinţă şi confuzie şi, spre surprinderea ei Guthrie scoase din gît un sunet jos, mîngîietor şi o trase lîngă el. O adăposti în braţele lui puternice şi ea îi simţi buzele trecînd peste tîmpla ei, dar se limită la atît.

El voise numai să-i ofere un ascunziş, se gîndi Caroline şi asta o impresionă cît se poate de tare.

– O să fie totul bine, spuse el şi Caroline simţi cum barba lui îi înţepa obrazul. O să fie foarte bine, dăscăliţo.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi. N-o să fie nimic bine. Chiar dacă ar reuşi să-l scape pe Seaton de laţul călăului şi şi-ar împlini visul de a se mărita şi a avea o familie, tot ar mai rămîne o problemă. Începea să-i pese de bărbatul acesta, Guthrie Hayes, într-un fel pe care nu-l crezuse niciodată posibil. Şi avea presentimentul că această problemă n-avea să dispară doar fiindcă aşa voia ea sau odată cu trecerea timpului. Nu, acesta era felul acela de iubire care se depune adînc în inima unei persoane, grea ca o piatră de moară, şi rămîne acolo, blocînd intrarea oricărui alt sentiment.

Guthrie îi mîngîie părul îmbîcsit de praf şi umezeală, de parcă pletele i-ar fi fost proaspăt spălate cu apă de ploaie şi ar fi fost parfumate de soare şi de aerul dimineţii.

11/01/2015 13:20

– Mi-e frică, spuse ea.

Nu plănuise cuvintele, nu le conturase în minte. Apăruseră acolo, brusc, ca o altă entitate lîngă focul de tabără.

El se răsuci uşor, de parcă s-ar fi aflat pe o saltea de puf, nu pe pămîntul tare al ţinutului Wyoming.

– Asta e din cauză că alergi prea repede spre ziua de mîine, spre ziua care vine după mîine şi tot mai departe, cu gîndul, vreau să spun. Cel mai mare secret al vieţii, dăscăliţo, este să-ţi limpezeşti gîndurile la ziua pe care o trăieşti.

– Oamenii trebuie să-şi facă planuri de viitor, protestă Caroline, dar nu foarte vehement.

Ştia că ar trebui să se desprindă din îmbrăţişarea necuviincioasă a lui Guthrie, dar nu se putea convinge să o facă. Îi plăcea să fie ţinută în braţe; îi dădea o senzaţie după care tînjise de cînd fusese despărţită de Emma şi Lily acolo, pe platforma gării din Lincoln, Nebraska.

– A face planuri pentru viitor nu este acelaşi lucru cu a te muta cu casa acolo, răspunse Guthrie, mormăind cuvintele de parcă era pe jumătate adormit. Prea mulţi oameni se străduiesc într-atît să vadă ce-o să fie luna viitoare sau anul viitor, încît nu mai observă ziua în care trăiesc. În felul acesta, le poate trece viaţa fără s-o observe.

Cuvintele lui aveau un sens pentru Caroline, dar avea bănuiala că aşa s-ar fi întîmplat indiferent de ce i-ar fi spus ei. Îşi aşeză capul pe pieptul lui cald şi musculos şi ascultă cum îi bate puternic şi ritmic inima lui sub ureche.

Gîndul că ar sta întinsă alături de Guthrie într-un pat adevărat, simţind sub obraz pielea în locul cămăşii lui aspre, o aduse pe Caroline înapoi la realitate. Se ridică brusc în capul oaselor şi-şi acoperi faţa cu palmele.

Zîmbetul lui Guthrie era, ca de obicei, neruşinat şi atoateştiutor.

– Care e necazul, dăscăliţo?

Cum Caroline nu putea să-i răspundă că începea să-i placă prea mult să fie ţinută în braţe, că începea să aibă fantezii periculoase, nu prea găsi altceva să răspundă. Privea cum dansează lumina de foc pe trăsăturile feţei lui Guthrie şi se miră.

El era un călăreţ vagabond transformat în miner, cu Dumnezeu ştie cîte secrete îngrozitoare ascunse în trecut, dar era extrem de atrăgător.

– Cred că mă gîndeam la domnul Flynn, minţi, rostind prima minciună care-i veni în minte. Nu sînt de părere că ar aprecia faptul că... stăm aşa de aproape.

Guthrie se întinse, scoase un sunet masculin, jumătate oftat de oboseală, jumătate de nemulţumire şi închise ochii.

– Nu cred că se află în situaţia de a-şi permite prea multe mofturi, spuse el. Dar dacă vrei să dormi acolo în întuneric, unde te poate găsi oricînd un shoshone, n-ai decît.

Caroline era îngrozită de indieni, dar îi era şi mai mare spaima de senzaţiile pe care le simţea. În plus, era murdară – cu siguranţă nu era obişnuită cu asta – iar muşchii îi pulsau de durere.

Se ridică, fără o vorbă, şi porni printre copaci către rîul argintat de lună din apropiere.

Se dezbrăcă, în timp ce Tob scheuna protector pe mal, lîngă ea, păşi în apa rece a pîrîului, simţind sub tălpi pietricelele alunecoase. Cu toate că apa era rece, îi produse o stare de bine, fiindcă îi alunga senzaţiile acelea ciudate pe care i le crease apropierea de Guthrie. Se spălă de parcă ar fi putut cumva să îndepărteze ceea ce descoperise despre ea, cu cîteva minute mai devreme, lîngă focul de tabără al lui Guthrie Hayes.

11/01/2015 13:20

CAPITOLUL 7

A doua zi, tîrziu după-amiaza, Guthrie şi Caroline ajunseră în Clinton. Jaful şi crima de care fusese acuzat Seaton Flynn avuseseră loc la cinci mile depărtare de acest mic orăşel de văcari.

Guthrie se îndreptă direct către hotel, o clădire cu două etaje, din scînduri vechi, care stătea abia vizibil aplecat spre dreapta. Ferestrele mari din faţă îi dădeau localului un aer de mirare.

Caroline cercetă clădirea cu o privire neliniştită.

– De ce ne oprim aici?

Guthrie îşi aruncă un picior peste oblîncul şeii şi se lăsă să alunece pe pămînt, lăsînd-o pe Caroline să se uite la el de sus, de pe cal. Schiţă un zîmbet şi-şi puse pălăria la loc pe cap.

– Nu putem să ne apucăm de pus întrebări pe-aici despre atacul diligenţei dacă arătăm ca doi călăreţi vagabonzi, explică el. Trebuie să ne spălăm puţin.

Nu era nici o îndoială că Guthrie avea nevoie să se radă şi să-şi schimbe hainele, pentru a nu spune decît atît, iar Caroline refuză să se gîndească la felul în care trebuia să arate ea însăşi.

– Ai dreptate, aprobă ea nemulţumită şi-l lăsă să o apuce de talie şi s-o dea jos din şa. Era încă îngrozită de gîndurile pe care le avusese în legătură cu el în

noaptea care trecuse, cînd stătuseră culcaţi unul lîngă altul şi avu grijă să-i ocolească privirea.

După ce o aşează cu picioarele pe pămînt, Guthrie o apăsă pe bărbie şi o forţă să se uite la el. Sclipirea din ochii lui îi spuse Carolinei că el îi ghicise gîndurile.

– Cînd îţi imaginezi un lucru nu este tot la fel atunci cînd îl faci, sublinie el cu voce guturală.

Caroline înghiţi în sec şi se înroşi puternic şi în extrem de uşurată cînd Guthrie se desprinse de ea şi plecă să priponească armăsarul de un gard. Tob stă deja în faţa uşilor turnante ale birtului aflat ceva mai pe stradă şi schelălăia încet, implorător.

– Vrea ceva de băut, explică Guthrie, păşind pe trotuarul de lemn, apoi se întoarse să-i ofere mîna Carolinei.

Amintindu-şi felul în care cîinele băuse whisky în [illegible], Caroline căzu pe gînduri.

– Cred că are o înclinaţie nesănătoasă spre băutură.

Guthrie încuviinţă din cap.

– Aşa este. O dată, în Texas, am cîştigat zdravăn la un joc de pocher şi trei sau patru cowboy au venit după mine la tabără să mă informeze că nu erau deloc bucuroşi că-şi pierduseră cîştigul pe o lună. Tob n-a făcut altceva decît să stea lungit pe burtă, fiind prea ameţit de băutură ca să-mi sară în ajutor, în timp ce musafirii m-au zvîntat în bătaie.

Caroline îşi imaginează scena şi se înfioră.

– Ai fost rănit grav?

El se opri lîngă uşa deschisă a hotelului şi aşteptă să treacă întîi Caroline.

– M-a cam durut o vreme şi eram plin de vînătăi de toate nuanţele, de la verde la negru, dar n-am avut nici un os rupt.

Ea schiţă o grimasă, apoi privi în jur. Holul era strîmt şi modest, iar podeaua era acoperită de un covor oriental ponosit.

11/01/2015 13:20

Pe peretele din spatele biroului de înregistrare se aflau o mulţime de compartimente şi în fiecare colţ, cîte o plantă prăfuită se ridica pînă în tavan, ceea ce făcea ca spaţiul să apară şi mai strîmt decît era.

Caroline se simţea stînjenită şi sufocată. Îşi aranja ţinuta în timp ce Guthrie se îndrepta spre birou. Spera că lui îi rămăseseră destui bani ca să plătească pentru două camere, cîte o baie fierbinte pentru fiecare şi cîte o masă bună la restaurant.

Pentru prima oară, Caroline regretă banii risipiţi pe rochia roz pe care şi-o cumpărase pentru balul de primăvară. Îi părea o investiţie frivolă şi prostească, acum, cînd lucrurile stăteau cu totul altfel decît atunci.

Guthrie vorbi cu funcţionarul aflat în spatele biroului, un individ spilcuit, cu fruntea umbrită de un cozoroc verde, apoi se întoarse şi-i întinse Carolinei o cheie.

– Cît a costat? întrebă ea în şoaptă.

El abordă zîmbetul acela oblic, ciudat.

– Nu-ţi face griji, dăscăliţo. Facem socotelile la sfîrşit.

Caroline nu găsi că răspunsul lui era din cele mai satisfăcătoare.

Uşa de la camera ei era prima din dreapta, în capătul scărilor. O descuie şi trecu dincolo de prag, dar el îi dădu sacoşa de pînză care-i atîrnase în mînă grea ca o nicovală în timpul ultimei părţi a călătoriei.

– Mulţumesc, spuse ea intimidată, acum că erau din nou printre oameni.

Cît fusese noapte şi se aflaseră departe de civilizaţie, îi fusese mai uşor să coboare garda. Acum trebuia să-şi amintească de manierele potrivite unei învăţătoare.

El se aplecă înspre ea şi o sărută uşor pe frunte.

– Ne întîlnim jos peste o oră, să luăm cina, îi spuse el şi, după ce încuviinţă din cap, Caroline închise uşa.

Camera era strîmtă, cu tavanul înclinat coborînd deasupra patului atît de jos încît ar fi putut să ajungă cu

mîna la el, iar fereastra da înspre strada aglomerată şi zgomotoasă care trecea pe dedesubt.

Caroline se întoarse şi se sperie de propria ei imagine. Nu observase că exista o oglindă, chiar dacă era înceţoşată şi crăpată, pe partea interioară a uşii.

– Cine este? întrebă ea şi vocea îi tremură cînd îşi văzu în oglindă părul ciufulit, hainele murdare, cizmele scîlciate şi faţa mînjită de praf.

– E Molly, doamnă, pentru baia dumneavoastră.

Gîndul la posibilitatea de a se scufunda într-o cadă cu apă fierbinte îi ridică moralul Carolinei. Se grăbi să deschidă uşa.

O femeie tînără, durdulie, cu părul castaniu, cîrlionţat, aştepta în hol, mototolind poalele şorţului în mîinile asprite de muncă.

– Este o cadă colo la capul holului, spuse ea, arătînd direcţia cu mîna. Putem s-o umplem pentru dumneavoastră sau puteţi folosi apa care a rămas de la ultimul care a făcut baie.

Caroline îşi suprimă un fior.

– Am nevoie de apă proaspătă, vă rog, spuse ea, şi vă rog să frecaţi bine cada, înainte s-o umpleţi.

Slujnica păru ofensată.

– Asta costă bani în plus, o avertiză ea, ridicînd un deget. Apa fiartă care n-a fost folosită e cinci cenţi.

Caroline scoase o monedă din buzunarul de la fustă şi i-o întinse fără alt comentariu.

– O să bat cînd e baia gata, o informă slujnica, ridicînd din umeri.

Examină moneda, apoi îi dădu drumul în buzunarul de la şorţ.

– Da' s-aveţi grijă să nu staţi prea mult acolo. E o grămadă de lume care vrea să se scalde astă seară.

Peste douăzeci de minute, Caroline intra în cămăruţa rezervată pentru baie. Nu exista încuietoare la uşă,

11/01/2015 13:20

așa că luă un scaun din hol și-l propti cu spătarul clanță.

În mijlocul încăperii se afla un lighean mare de spă rufe, plin cu apă din care ieșeau aburi. Avea să foarte înghesuită înăuntru, dar cel puțin părea curat atîrnă hainele curate într-un cîrlig înfipt în perete, a începu să se dezbrace.

Folosind propriul ei săpun – Carolinei îi era frică se uite măcar la bucata de săpun oferită din pa hotelului – își spălă părul, apoi frecă bine fiecare c cățică de piele de pe corp. Ieși din lighean, cu picioa pe podeaua goală și rece de lemn și se șterse cu prosop subțire, pe care-l găsise lîngă spălător, în cam ei, după care se îmbrăcă în rochia ei de stambă.

Ajunsă înapoi în cameră, se opri în fața oglinzii și perie părul. Fiindcă ar fi durat mult pînă să se usuce, ea trebuia să se-ntîlnească cu Guthrie pentru cin peste puțin timp, își împleti părul într-o singură coadă l legă cu o fundă albastră.

Guthrie o aștepta în hol, spălat și proaspăt ras, inima îi tresări cînd dădu cu ochii de el. Se certă în gînd pentru felul în care reacționase. De fapt, era ca logodită cu Seaton Flynn, deși el nu-i dăduse încă u inel și era timpul să înceapă să țină cont de asta.

Sau poate era deja prea tîrziu?

– Ai făcut baie, spuse ea.

Efortul de a-și ascunde tulburarea nu făcu decît să i-o sporească.

Guthrie pufni în rîs.

– Este o baie alături, deasupra birtului. În vreme ce Tob își potolea setea la parter, eu m-am dichisit puțin.

Îi oferi brațul, așa cum făcuse în seara balului și Caroline i-l acceptă.

Guthrie o conduse afară, pe trotuar, deoarece hotelul nu avea restaurant, apoi traversară strada către un

restaurant cu ferestrele murdare și podeaua acoperită cu rumeguș.

– Mă tem că acesta este cel mai bun local din oraș, șopti Guthrie în urechea Carolinei.

Respirația lui caldă o făcu să se-nfioare.

Caroline trecu cu privirea peste mesele și băncile așezate pe capre de lemn. Rumegușul de pe podea era îmbîcsit de zeamă de tutun și resturi de mîncare, iar pereții aveau nevoie urgentă de un strat proaspăt de var. Dacă acesta era localul cel mai bun pe care i-l putea oferi Guthrie, se gîndi ea, atunci Dumnezeu s-o ferească de cel mai rău.

– Foarte drăguț, zise ea.

Guthrie zîmbi silit și o invită să se așeze la una din mesele libere, apoi se așeză în partea opusă ei și-și puse pălăria lîngă el, pe bancă.

– Trebuie să-ți spun ceva, dăscăliță, faci foarte bine față situației.

Caroline se uită în ochii lui.

– Poate că nu mă dau ușor bătută, spuse ea, ridicînd dintr-un umăr.

Undeva, în încăpere, niște bărbați rîdeau foarte tare, probabil de o glumă.

– Aici este aproape ca-ntr-un birt.

O chelneriță grăbită se apropie de masă și își puse mîinile în șolduri. Avea părul spălăcit, pieptănat pe spate și subțire ca o foiță de ceapă.

– Avem pui și vită, rosti ea pe un ton inexpresiv. Ce să vă aduc?

– Dacă nu vă supărați, începu Caroline, adoptînd o poziție foarte țeapănă, aș putea să arunc o privire în bucătărie?

Guthrie îi aruncă o privire surprinsă, apoi își îndreptă atenția către chelneriță, care rînjea disprețuitor:

– Ești o cucoană, nu-i așa? Poate ai prefera să iei masa la pensiunea domnișoarei Brayson, oleacă mai

jos pe stradă. Cel puţin acolo o să fii sigură că n-a scuipat nimeni în ciorbă.

Obrajii Carolinei se aprinseră de indignare şi se ridică de pe bancă.

– Cred că aş prefera, într-adevăr, spuse ea cu un calm impus cu mari eforturi. Unde se află mai exact această pensiune?

– Caroline, interveni Guthrie, chinuindu-se să nu ridice vocea.

Ea nu-i dădu nici o atenţie.

– Eşti bună să-mi explici direcţia, i se adresă ea chelneriţei, străduindu-se să nu-şi piardă curajul.

Guthrie o ţintui cu privirea şi se ridică apucînd pălăria în mînă. În local se făcu o linişte adîncă, ceilalţi clienţi aşteptînd să vadă ce urma.

Chelneriţa căpătase o expresie dezolată; probabil că avea să fie mustrată fiindcă alunga clienţii.

– Este la trei străzi depărtare spre vest, pe colţ. Are o firmă în curte.

– Mulţumesc, spuse Caroline.

Ar fi ieşit afară din local singură, călcînd ca o prinţesă ofensată, dacă Guthrie n-ar fi apucat-o de braţ s-o conducă spre ieşire, ca şi cum ar fi fost ideea lui să plece.

– Nu ţi-a trecut deloc prin cap, o interogă el, scuturînd-o puţin de braţ cînd ajunseră pe trotuar, că eu aş fi preferat să rămîn? Puteai, cel puţin, să-mi ceri părerea!

Caroline ridică privirea spre soarele care apunea şi porni în direcţia lui.

– N-ai decît să rămîi, dacă vrei.

Guthrie făcu o mişcare de rotaţie din umeri, fapt ce-i sugeră Carolinei un cocoş cu penele zbîrlite.

– Mulţumită ţie, dăscăliţo, n-o să mai pot pune piciorul acolo.

– De ce nu? se interesă Caroline, ridicîndu-şi poalele fustei să traverseze strada.

– Nu vreau să discut despre asta, mormăi Guthrie.

Cînd ajunse pe cealaltă parte a străzii, Caroline se opri.

– Ţi-e teamă că cei de-acolo or să creadă că eşti un soţ ţinut sub papuc! exclamă ea încîntată.

Guthrie îşi roti privirea în jur neliniştit, să se asigure că nu erau auziţi şi gîtul lui căpătă o nuanţă vineţie.

– Eu nu sînt soţul nimănui, îi atrase el atenţia vorbind printre dinţi, iar dacă aş fi, cu siguranţă nu i-aş permite unei femei să-mi spună mie unde să mănînc!

Caroline porni din nou în direcţia pensiunii, lăsîndu-l pe Guthrie să aleagă. Putea să vină cu ea, sau putea să-şi încerce norocul într-un alt local unde putea lua masa. În mod sigur era şi el la fel de sătul de pastramă ca şi ea, fiindcă îşi potrivi pasul după al ei, bombănind.

Mîncarea de la pensiunea domnişoarei Brayson era lipsită de imaginaţie şi de gust, dar localul era curat. Guthrie şi Caroline îşi terminară porţiile şi Guthrie plăti consumaţia. Apoi salutară şi plecară.

Se lăsa seara şi magazinele se pregăteau de închidere.

– Tob unde e? întrebă Caroline. El a mîncat?

Guthrie zîmbi în colţul gurii, şi îşi încetini mersul cînd ajunseră peste drum de biroul şerifului.

– A mîncat vreo şase ouă fierte tari cînd am fost eu cu el în birt.

Caroline scutură din cap.

– Şi presupun că acum doarme în camera ta?

– După şase ouă?! Glumeşti? Ne aşteaptă afară pe scări.

Guthrie deschise uşa de la biroul şerifului şi se dădu înapoi s-o lase pe Caroline să intre prima.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnilor? întrebă şeriful pe un ton amical.

Era un bărbat ceva mai vîrstnic, destul de solid, cu o mustaţă grizonată, ţepoasă.

– Am dori să punem cîteva întrebări în legătură cu atacul unei diligenţe, spuse Guthrie, deschizînd poarta din paravanul de sîrmă împletită care separa celulele şi biroul şerifului de intrare.

O lăsă din nou pe Caroline să treacă înaintea lui.

– Cel pentru care este acuzat domnul Seaton Flynn, spuse ea.

Guthrie tocmai îşi scotea pălăria de pe cap şi zîmbea către omul legii, dar găsi momentul şi o împunse pe Caroline în coaste. Mesajul pe care voia să i-l transmită era cît se poate de clar.

Tăcere.

– Faceţi parte din familia lui Flynn? întrebă şeriful, cercetîndu-i cu atenţie pe sub sprîncenele la fel de dese şi grizonate ca mustaţa.

– Miss Flynn este sora lui, răspunse Guthrie înainte ca ea să-şi decline identitatea. Şi eu sînt vărul lui, Jeffrey Mason.

Guthrie şi şeriful îşi strînseră mîinile, în timp ce Caroline se muşca de limbă să nu protesteze împotriva minciunilor pe care le spunea Guthrie.

– Numele meu este John Teemo, spuse omul legii.

Se vedea că-l cîntărise pe Guthrie şi hotărîse că îl socotea în ordine. Asta dovedea cît era de priceput.

– Cazul vărului tău este destul de limpede, domnule Mason, după cum probabil ştii. A fost acuzat pentru crimă şi jaf şi condamnat la spînzurătoare.

Ochii lui albaştri se opriră o clipă pe faţa Carolinei.

– Îmi pare rău, doamnă.

Guthrie îşi încrucişă braţele şi îşi miji ochii, aparent căzut pe gînduri.

– Mă-ntreb dacă e cineva pe-aici care ne-ar putea arăta locul exact unde s-a întîmplat evenimentul? Am vrea numai să vedem locul cu ochii noştri.

– Înţeleg, spuse domnul Teemo, politicos. V-aş putea duce acolo chiar eu, mîine dimineaţă. Poate aţi vrea să

vorbiţi şi cu Rafa Binchlyn cît mai staţi pe aici. El era în diligenţă cînd a fost atacată şi bietul Cal Walden a fost ucis. A văzut totul.Privi încă o dată cu părere de rău spre Caroline.

– A depus mărturie la judecată.

Caroline se lupta să-şi stăpînească sentimentele tulburi care o inundau. Nu avea voie să înceapă să-şi piardă încrederea în domnul Flynn acum, nu cînd ajunsese atît de departe. Nu mai putea să nege, cel puţin faţă de ea însăşi, că sentimentele faţă de el se schimbaseră irevocabil, din cauza domnului Hayes, dar asta n-o absolvea de jurămîntul făcut că avea să vegheze să se facă dreptate.

– Eu şi... vărul meu sîntem convinşi că el s-a înşelat, spuse ea. Seaton n-ar face niciodată una ca asta.

– Se pare că a şi făcut, doamnă, rosti şeriful pe un ton solemn.

Guthrie o apucă de braţ şi o strînse destul încît să-i rămînă urme, în timp ce-i arăta şerifului o faţă prietenoasă.

– Eu şi Miss Flynn o să plecăm acum, spuse el. O să ne întoarcem mîine, pe la nouă, dacă sînteţi de acord.

Şeriful încuviinţă din cap.

– Şi nu uitaţi de bătrînu' Rafe Blinchly. El v-ar putea spune exact ce s-a întîmplat.

– Unde l-am putea găsi, vă rog? se amestecă nerăbdătoare Caroline.

Ştia că Guthrie ar fi pus aceeaşi întrebare, dar vrusese să-i arate că nu putea el să-i spună cînd să vorbească şi cînd să tacă. Mersese prea departe cu comenzile.

– La ora asta, spuse şeriful, consultînd ceasul care atîrna de un lanţ petrecut peste pîntecul lui bombat, Rafe este de obicei la *Jartiera de Aur* – mă scuzaţi, doamnă – stă cu coatele rezemate de bar.

Guthrie îşi mută mîna de pe braţul Carolinei pe spatele ei. Reuşi cumva s-o împingă afară din biroul şerifului fără să lase să se vadă că folosea forţa.

– Vreau să merg la localul ăsta, *Jartiera de Aur,* cu tine, şopti Caroline, imediat ce ajunseră din nou pe trotuar, şi nu-mi pasă dacă eşti pentru sau împotrivă, domnule Hayes!

– Sînt împotrivă, spuse Guthrie printre dinţi. Şi facem treaba aşa cum vreau eu, sau te pun mîine în prima diligenţă spre Bolton, iar eu o iau în direcţia Cheyenne.

Domnul Flynn era ţinut în închisoarea din Laramie, şi Adabelle locuia în Cheyenne. Mesajul era cît se poate de clar pentru Caroline.

– Cîtă vreme vrei să-l ajuţi pe Seaton, replică ea, nu-mi pasă nici dacă te însori cu mama lui Tob!

Această ultimă parte era o minciună, bineînţeles.

Caroline se îndrăgostise de domnul Hayes, oricît ar fi vrut ea să-şi înăbuşe sentimentele. Prin urmare, nu se mai putea căsători cu domnul Flynn, desigur, dar cel puţin avea să meargă pînă la capăt cu planul ei de a-l elibera ca omul să-şi poată dovedi nevinovăţia.

Guthrie zîmbi, făcînd-o pe Caroline să se întrebe dacă el îi ghicise iarăşi gîndurile.

– Ca să-l pot ajuta pe... prietenul tău... am nevoie de ajutorul tău, dăscăliţo. Iar dacă permit să fii aruncată afară din birt cu fundul ăla mic şi drăguţ pe trotuar, nu ar fi de nici un folos cauzei noastre.

Caroline putea distinge clădirea stabilimentului respectiv la capătul întunecat al străzii. Sus, pe faţada ei, cineva pictase cuvintele *Jartiera de Aur* cu litere înflorite. Lumina se revărsa afară prin ferestrele murdare împreună cu zgomotele, cu muzica şi hohotele brutale de rîs.

– Numai să ţii minte, spuse ea, gîndindu-se la fetele împopoţonate dinăuntru, cărora le plăcea să stea în

poalele bărbaţilor şi să le şuşotească în ureche, că nu te plătesc să te destrăbălezi.

– Nu mă plăteşti deloc, îi reaminti Guthrie fiindcă n-am spus că accept slujba asta. Aşa că întoarce-te în camera ta şi aşteaptă-mă. O să vin la tine dacă aflu ceva.

Carolinei nu-i plăcea să fie dată la o parte în felul acela, ca pe un copil care-i încurca pe oamenii mari, dar ştia că n-ar obţine nimic dacă ar da buzna într-un loc nepotrivit pentru o lady. Aşa că dădu scurt din cap şi porni înapoi spre hotel.

Nu se putu abţine să nu întoarcă o clipă capul şi, cînd făcu asta, îl văzu pe Guthrie rînjind către ea. El îi făcu cu ochiul, apoi intră pe uşile duble ale birtului.

Pe drum, Caroline se opri să admire într-o vitrină un costum de călătorie din catifea verde la care era asortată o pălărie cu pene. Nu se grăbea să se întoarcă la hotel.

Prea nerăbdătoare să aştepte în camera ei, urcă treptele din spatele hotelului şi se aşeză lîngă Tob, care stătea lungit pe o treaptă, cu botul pe labe. El o întîmpină cu un scîncet prietenos.

Ea îl mîngîie pe cap. Bietul animal era probabil epuizat, după ce ţinuse pasul cu calul lui Guthrie atîtea ore.

– Într-una din zilele astea, curînd,i se adresă ea cîinelui, domnul Hayes o să-şi construiască o casă şi tu o să ai un hambar călduţ în care să dormi. Sau poate că doamna Hayes o să te lase în casă, să dormi pe un preş, deşi eu una nu m-aş baza pe asta. Am impresia că femeia aceea nu este chiar atît de minunată cum ar vrea stăpînul tău să credem.

Tob scheună plîngător şi Carolinei îi fu imediat milă de el.

– Nu asculta ce spun eu, spuse ea, mîngîindu-l pe spate. N-ar trebui să te influenţeze numai pentru că nu m-aştept să-mi placă mie de femeia aceea.

– Ai dreptate, interveni o voce masculină familiară. N-ar trebui.

Caroline se uită în jos prin spaţiul dintre treptele de lemn şi îl văzu pe Guthrie stînd în picioare şi privind spre ea cu zîmbetul acela nesuferit al lui întins pe faţă.

Ea ignoră observaţiile lui înţepătoare şi vru să se ridice, dar se răzgîndi. Îşi strînse fustele în jurul picioarelor cu ostentaţie şi tuşi să-şi dreagă vocea.

– Nu ai avut nevoie de prea mult timp, remarcă ea.

Guthrie începu să urce treptele.

– Cît timp te aşteptai să petrec la *Jartiera de Aur,* dăscăliţo? întrebă el, arcuind o sprînceană.

Carolinei îi luară obrajii foc, dar ridică bărbia şi-şi îndreptă umerii.

– Destul cît să joci poker, să te intoxici şi... şi... destul de mult, asta e tot.

El se aşeză cu o treaptă mai jos cu un oftat şi îşi îndreptă privirea către apusul ce se zărea deasupra acoperişurilor dărăpănate din oraşul acela de frontieră. Cerul era scăldat în nuanţe de purpuriu, galben şi auriu.

Caroline se abţinu cu un mare efort de voinţă să nu întindă mîinile ca să-i maseze umerii domnului Hayes, aşa cum ar fi făcut, probabil, o soţie. Nu putea să-şi dea seama de unde îi venise această pornire.

– L-am găsit pe Binchly, spuse el, după ce trecură cîteva momente de tăcere. O să ne arate mîine locul unde a avut loc crima şi jaful şi o să ne povestească ce s-a întîmplat, aşa că n-o să mai trebuiască să-l deranjăm pe şerif.

– Bine, aprobă Caroline, fiindcă nu găsi altceva de spus. Îi era groază să viziteze locul acela împrejurat de umbra morţii şi a lăcomiei, deşi era sigură că avea să găsească acolo dovezi despre nevinovăţia lui Seaton.

Guthrie privi spre ea peste umăr. Era evident că n-avea de gînd să treacă peste ceea ce auzise mai devreme.

– Adabelle n-ar fi rea cu cîinele meu, spuse el.

Gestul lui de a lua apărarea femeii aceleia nu era necesar şi, din această cauză, Caroline se enervă şi mai tare.

– Sînt sigură că este un înger, replică ea.

Se ridică în picioare, dar Guthrie o apucă de fustă şi o trase înapoi în jos. Ea se izbi cu fundul de scîndura scării.

– Cum de o urăşti pe Adabelle aşa de tare, cînd nici n-o cunoşti? o interogă el.

– Nu o urăsc, insistă Caroline nemulţumită.

Nu putea să recunoască ce simţea cu adevărat, bineînţeles. Domnul Hayes ar rîde cu siguranţă dacă ar şti că „dăscăliţa" se îndrăgostise de el.

Guthrie miji ochii, apoi îi deschise mari şi ea îi văzu licărirea de rîs din ei.

– Eşti geloasă, o acuză el.

Caroline se plesni cu palmele pe genunchi de enervare.

– Nu sînt deloc.

El pufni în rîs, plin de aroganţă masculină, apoi se ridică mai sus cu o treaptă, alături de ea. Ea deveni brusc conştientă de mirosul lui, de căldura şi puterea lui.

– Ba da, eşti.

Continuă să-i vorbească după aceea, dar ceva se schimbase. El vorbea cu o voce joasă, fermecătoare, rostind cuvinte magice care păreau să se topească în mintea ei la o clipă după ce erau rostite. Vocea lui o mîngîia, ţinînd locul mîinilor lui, făcîndu-i respiraţia grea şi inima să zvîcnească.

Caroline scoase un geamăt slab, de protest, dar, cu puterea minţii, cu ajutorul acelor cuvinte care nu lăsau nici o urmă în memoria ei, el îi înfrînse ultima urmă de rezistenţă.

Era, de fapt, de parcă i-ar fi dezbrăcat hainele, una cîte una, sărutînd fiecare petic de piele dezvelit. Caroline nu citise în nici o carte şi nici nu-şi imaginase vreodată că o asemenea intimitate era posibilă şi se temea de ceea ce avea să se întîmple dacă nu-şi recăpăta controlul asupra simţurilor.

S-ar fi putut să fie otrăvită, căci îşi simţea muşchii lipsiţi de orice putere, dar în interior, trupul ei zvîcnea şi tremura plin de viaţă. Îşi lăsă capul să alunece pe umărul lui Guthrie, dar mîinile lui se odihneau senine pe genunchi. Le putea vedea.

Şi totuşi le simţea umblînd pe pielea ei. Netezind, conturînd, excitînd, chinuind.

El continua să vorbească, cu vocea aceea pe care numai ea i-o putea auzi, iar presiunea caldă, plăcută, din trupul ei creştea asemenea apelor umflate de ploaie. Cuvintele curgeau mereu, ca un rîu de argint şi poate că erau în altă limbă, într-atît le găsea de neînţelese. Erau ca nişte fuioare fermecate de fum care se răsuceau în jurul ei, pătrundeau în trupul ei.

– Oh, suspină Caroline, încleştîndu-şi palmele pe treapta de lemn cînd se produse în ea o explozie minunată care o scuturâ violent, apoi se destramă în valuri care-i măturară fiinţa unul după altul. Guthrie o cuprinse cu braţul şi o lipi uşor de trupul lui pînă ce cutremurul se potoli.

CAPITOLUL 8

Caroline închise ochii şi înconjură strîns cu braţele genunchii care-i tremurau, încercînd din răsputeri să-şi recapete echilibrul. Bărbatul acesta o fermecase într-un fel, aruncase asupra ei o vrajă care-i schimbase pe vecie sentimentele pentru Seaton Flynn. Doamne, Dumnezeule, cît îl ura pe Guthrie pentru că-i luase visele fără să-i ofere în schimb altceva decît suferinţă şi ruşine!

– Caroline.

Ea nu deschise ochii.

– Ce e?

– Uită-te la mine.

Ea întredeschise o pleoapă. Întunericul devenise atît de dens încît abia îi putea distinge conturul lui Guthrie în lumina slabă venită dintr-o fereastră aflată sub scară.

– Ce e? repetă ea, de data aceasta cu o notă clară de nerăbdare.

– Ceea ce s-a întîmplat aici nu te transformă într-o femeie rea.

Caroline era încă puţin ameţită şi mai nedumerită decît fusese vreodată în viaţa ei. Se aplecă să se uite mai bine la Guthrie.

– Este generos din partea ta să spui asta, domnule Hayes, avînd în vedere că *tu* ai fost atacatorul iar eu am fost, în cel mai rău caz, prada ta neajutorată.

El izbucni în rîs, se ridică în picioare şi-i întinse o mînă Carolinei să se ridice după el.

– Dacă ai fi vrut să mă opresc, sublinie el, fără să-i poarte pică, n-ar fi trebuit să faci altceva decît să-mi spui.

– Cum era să-ţi spun să te opreşti cînd tu nici măcar nu mă atingeai? se răsti ea.

După aceasta, Caroline se apucă să-şi scuture fustele, să cîştige timp pentru a încerca să găsească o scuză acceptabilă. Tristul adevăr era că se lăsase furată de plăcere cît ascultase cuvintele lui Guthrie şi nici măcar nu-i trecuse prin gînd să protesteze.

În spatele ei, pe platforma scării, Tob aştepta să fie invitat în hotel.

Guthrie o luă pe Caroline de mînă şi o conduse în jos pe scări, iar cîinele se luă după ei, tropotind ritmic cu unghiile pe treptele de lemn.

– Aş putea să te pun într-o diligenţă mîine dimineaţă, la prima oră, să te întorci în Bolton, se oferi Guthrie, iar Caroline fu dezolată să constate că el era nerăbdător să scape de ea. Peste cîteva zile, ai fi înapoi la Miss Phoebe şi Miss Ethel, vie şi nevătămată.

Caroline scuturâ din cap cu hotărîre.

– Nu pot să mă întorc acasă înainte să-l eliberez pe domnul Flynn, spuse ea.

Guthrie oftă.

– S-ar putea să fii nevoită să pleci, drăguţo, spuse el blînd, conducînd-o prin spaţiul îngust dintre hotel şi birtul zgomotos de alături.

Caroline nu remarcase cum se numea localul.

– La urma urmei, pînă acum nu există nici un motiv să credem că judecătorul şi juraţii s-au înşelat cu privire la ceea ce s-a întîmplat.

Caroline se cutremură, străbătută de un fior rece pe care-l puse pe seama brizei de noapte. Ajunseră pe trotuar şi se apropiară de uşa hotelului. Tob tropotea

încă în urma lor, convins că avea să fie acceptat înăuntru.

– Ai fost vreodată de faţă la vreo spînzurare, domnule Hayes?

– Guthrie, o corectă el. Şi, da, doamnă, am văzut odată cum a fost spînzurat un om pentru dezertare. Nu este un spectacol la care ar trebui să fii de faţă, tu sau oricare altă lady.

Numai o lady nu se simţea Caroline; genunchii îi erau încă moi după episodul acela scandalos de pe scara din spate, cînd se întîmplase totul şi nimic.Îşi duse mîna la gît cu un gest mecanic şi înghiţi în sec cînd Guthrie îi deschise uşa, lăsînd-o să intre.

– Noapte bună, spuse ea, oprindu-se în capătul scării.

Spera din toate puterile că nimeni dintre cei care stăteau de vorbă şi fumau în hol nu ghicise ce se petrecea cu ea. Dar, de fapt, nici ea nu ştia prea bine ce a fost, aşa că de unde puteau ei să ghicească?

Guthrie îi dădu drumul de mînă dar, într-un fel ciudat, privirea lui o ţinea legată de el cu la fel de multă eficienţă.

– Sper că o să te mai gîndeşti la ce ţi-am spus despre întoarcerea ta acasă, spuse el cu voce scăzută. Protectoarele tale cred, probabil, că te-am răpit.

Caroline n-avea nevoie să se mai gîndească; analizase problema din toate unghiurile, începînd din ziua aceea îngrozitoare cînd aflase vestea că domnul Flynn fusese arestat şi aruncat în închisoare.

– Am luat hotărîrea cu multă vreme în urmă, spuse ea. Şi am lăsat un bileţel pentru Miss Phoebe şi Miss Ethel.

El oftă şi se propti cu cotul de stîlpul şlefuit din capătul balustradei. În mîna cealaltă ţinea pălăria lui jerpelită.

– Probabil că sînt convinse că eu te-am forţat să scrii biletul acela şi tu ştii asta al naibii de bine. Iar în ce priveşte hotărîrea ta, este greşită.

Caroline ridică din umeri cu nonşalanţă, deşi pe dinăuntru era tulburată şi plină de spaimă şi confuzie.

– Bună sau rea, nu mi-o schimb. N-ai vrea ca Adabelle să te creadă dacă ai fi acuzat de o crimă pe care n-ai comis-o?

Guthrie privi în jur stînjenit şi, cînd ridică ochii spre Caroline, ea îi văzu strălucind de furie. I se adresă cu o voce scăzută.

– Dacă nu vrei să ajungi în puşcăria şerifului Teemo, acuzată pentru conspiraţie, atunci ai grijă ce vorbeşti!

Ştiind că el avea dreptate, Caroline lăsă pentru o clipă ochii în pămînt. Guthrie profită de faptul că o prinsese cu garda jos şi o apucă de mînă, apoi o trase cu el în sus pe scări. Credinciosul lui cîine se grăbi să-i urmeze, aproape fără să-l observe sau să-l oprească nimeni.

Domnul Hayes aşteptă, ca un gentleman, deşi cu siguranţă nu era, pînă ce Caroline descuie uşa de la camera ei. Fusese o zi lungă şi grea şi patul din colţul camerei ei arăta ispititor.

Pentru o clipă, Guthrie păru că ar vrea să spună ceva. Dar pînă la urmă se răsuci şi plecă, pocnindu-se cu pălăria peste coapsă de exasperare. Tob, însă, se strecură în camera Carolinei, măturînd podeaua cu burta, apoi se încolăci la piciorul patului, scheunînd înfundat.

– Nu te condamn deloc, spuse Caroline, apoi închise uşa şi o încuie. Nici eu n-aş vrea să dorm cu el.

Începu să se dezbrace. În noaptea aceea avea să-şi permită luxul de a dormi în cămaşă de noapte, în loc să doarmă îmbrăcată cu ce se găsea pe ea şi îşi făcu toaleta de seară pe îndelete. Stătea pe marginea patului şi-şi pieptăna părul, cînd auzi o bătaie în uşă.

Caroline auzise despre necazurile care i se puteau întîmpla unei femei lipsite de apărare, aflată departe de casă şi se bucură de prezenţa lui Tob, oricît era el de neeficient.

– Cine-i acolo? strigă ea, cu o voce tremurătoare care vrusese să sune foarte ferm.

– Îmi vreau cîine înapoi, veni răspunsul tărăgănat, imposibil de confundat al lui Guthrie.

Caroline se duse la uşă şi o deschise foarte puţin, scoţînd capul dinapoia ei.

– Se pare că preferă să stea cu mine, răspunse ea politicos.

Pe faţa lui se încordă un muşchi, apoi se relaxă. Guthrie fluieră uşor şi cîinele scînci, după care se ridică în picioare şi se supuse chemării stăpînului său.

Dezamăgită, Caroline închise uşa în urma cîinelui aceluia lipsit de voinţă şi răsuci cheia în broască. După aceea, auzind un zgomot din birtul de vis-â-vis, rezemă scaunul de clanţă.

Dormi bine în noaptea aceea, în ciuda confuziei care o tulbura şi care ar fi ţinut-o trează dacă s-ar fi aflat acasă. Aventurile trăite alături de Guthrie o epuizaseră.

În dimineaţa următoare, devreme, chiar înainte de răsăritul soarelui, Caroline se trezi să se spele şi să se îmbrace. Ştiind că avea să meargă călare, se echipă cu fusta pantalon şi bluza scurtă pînă în talie, care se asorta la ea. Tocmai îşi terminase de prins părul în agrafe, cînd cineva bătu la uşă.

O deschise, aşteptîndu-se să-l găsească pe Guthrie în prag. Era în schimb, şeriful Teemo, însoţit de un bărbat pe care nu-l cunoştea. Se gîndi că Guthrie îi dezvăluise adevărata identitate şi intenţiile, şi inima aproape îi sări din piept, inundîndu-i obrajii cu valuri de sînge. Fu convinsă că avea să fie arestată fiindcă plănuise să-l ajute pe domnul Flynn să evadeze.

– 'Neaţa, Miss Flynn, rosti şeriful politicos, ducînd mîna la borul pălăriei sale, perfect periate.

Caroline îşi aminti cu o întîrziere de o clipă că Guthrie o prezentase şerifului ca fiind sora lui Seaton.

– Bună dimineaţa, spuse ea, abia izbutind să împingă cuvintele afară din gît.

– Acesta este domnul Rafe Binchly, doamnă, continuă şeriful. El este omul care a fost de faţă cînd a avut loc jaful şi crima.

Caroline măsura cu privirea bărbatul care fusese în parte responsabil de condamnarea lui Flynn – dar privirea ochilor lui de un albastru pal era stînjenitor de directă.

– Bună dimineaţa, rosti ea politicos.

Bărbatul dădu mîna cu ea şi înclină din cap.

– Rafe şi cu mine ne-am gîndit că poate acceptaţi să luaţi micul dejun cu noi la închisoare, continuă şeriful Teemo. L-am invitat deja pe vărul tău şi el va sosi de îndată.

Caroline nu luase niciodată micul dejun într-o închisoare, şi spera că, pe viitor, n-avea să-şi facă un obicei din asta. Dar îi era foame şi nu se simţea prea atrasă de idea de a lua masa în cantina de peste stradă. În plus, îi plăcea şeriful John Teemo şi avea încredere în el.

– Mulţumesc, spuse ea. Mi-ar face mare plăcere.

O clipă mai tîrziu se afla în hol, unde apăru şi Guthrie, mai puţin cîinele lui. O apucă pe Caroline de braţ şi o strînse uşor, cu subînţeles, dar nu spuse nimic.

Cînd Caroline şi însoţitorii săi păşiră în strada încă întunecată, soarele se străduia să alunge noaptea cu degete subţiri de aur. O femeie veselă, zîmbitoare, tocmai adăuga un braţ de lemne în soba din incinta închisorii cînd intrară.

Folosindu-se de şorţ, femeia ridică un vas mare, albastru, de pe sobă şi turnă cafea în cănile care aşteptau pe masă. Părul ei blond-cenuşiu strălucea în lumina slabă a felinarului.

– John, îl certă ea în glumă pe şerif, ai putea să te deranjezi să mă prezinţi şi pe mine.

– Soţia mea, se conformă şeriful, zîmbind.

Guthrie interveni exact în clipa cînd Caroline deschisese gura să vorbească şi foarte bine făcu. Ea şi-ar fi spus adevăratul nume.

– Ea este Caroline Flynn, spuse Guthrie. Şi eu sînt vărul ei, Jeffrey Mason.

Puse ceva mai mult accent pe primul nume, probabil ca s-o atenţioneze pe ce nume să i se adreseze.

După asta, Caroline se temu să mai vorbească prea mult. Ea era o persoană onestă şi minciunile nu prea se lipeau de limba ei. Se bucură de micul dejun bogat, care consta din plăcinte fierbinţi, cu afine, cîrnaţi prăjiţi şi omletă, alături de ceilalţi bărbaţi, gîndind între timp că vagabonzii şi beţivii se străduiau, probabil, să ajungă în închisoarea oraşului numai ca să mănînce preparatele culinare ale doamnei Teemo.

După ce terminară de mîncat şi soarele începuse să lumineze cerul, Caroline, Guthrie şi domnul Binchly porniră spre locul unde avuseseră loc jaful şi crima în căruţa domnului Binchly. Tob îşi făcu apariţia în ultimul moment şi sări în spatele lor, cu limba atîrnînd de un cot.

Caroline sări peste banchetă şi se aşeză pe o ladă de lemn pentru scule, lîngă prietenul ei canin. Îi ciufuli blana de pe spate şi el scînci în semn de bun venit.

Nu peste mult timp, domnul Binchly opri căruţa într-o curbă a drumului. Deasupra capului atîrnau stînci uriaşe, ca nişte giganţi aliniaţi de o parte şi de alta a drumului.

Guthrie coborî de pe bancheta căruţei şi ridică mîinile în sus, iar Caroline îl lăsă să o dea jos, deşi atingerea lui îi invadă sîngele cu scîntei de foc. Tob sări în urma lor.

Domnul Binchly arătă cu mîna spre stînci.

– Au aşteptat diligenţa în spatele bolovanilor, cinci sau şase inşi, spuse el, ridicînd mîna să se scarpine în smocul de păr alb care-i acoperea barba.

Sclipirea de spaimă din ochii lui o sugrumă pe Caroline şi ei îi fu imposibil să arunce măcar o privire înspre Guthrie.

– Doi dintre ei erau acolo sus, spuse el, arătînd către stînca aflată cel mai jos, iar ceilalţi erau călare pe cai. Cel înalt, Flynn, l-a împuşcat pe sărmanul bătrîn Cal Walden şi l-a omorît.

– Domnul Walden a pus mîna pe puşcă? reuşi Caroline să întrebe, în timp ce Guthrie se căţăra pe o stîncă, să ajungă în ascunzişul tîlharilor.

– Nu, doamnă, răspunse Rafe cu tristeţe. El le-a dat caseta cu bani fără nici o împotrivire. Flynn l-a omorît numai fiindcă aşa a avut chef.

Pe Caroline o străbătu un fior cînd şi-l imagină pe bărbatul pe care-l iubise cîndva şi-n care avusese încredere, împuşcînd un om cu sînge rece. *Nu putea fi adevărat*, insistă în sinea ei.

– Cum de-ai văzut toate astea? întrebă Guthrie, urcat acum pe o stîncă, cu mîinile în şolduri. Nu erai în interiorul diligenţei?

– Călătoream sus pe capră, lîngă Cal, răspunse Rafe cu vocea uşor tremurată. N-avea rost să stau înăuntru, unde n-aveam cu cine să stau de vorbă.

Guthrie întoarse capul să cerceteze împrejurimile, iar pe faţa lui nu se putea citi nimic din poziţia în care se afla Caroline.

– Cum se face că nu te-a împuşcat şi pe tine? întrebă el.

– Individul cu ochi negri – Flynn – m-a lovit cu patul puştii. Mă gîndesc că a crezut că am murit, fiind aşa de bătrîn. Cînd mi-am revenit, dispăruseră. Îmi curgea sînge din rana de la cap, da' l-am pus pe bietu' Cal în diligenţă şi m-am întors cu ea în Clinton.

Guthrie coborî cu îndemînare de pe vîrful stîncii, după care se plimbă cu Rafe de colo-colo multă vreme. Într-un tîrziu, Guthrie se declară satisfăcut.

Îi mulţumi lui Rafe pentru timpul acordat şi o urcă pe Caroline în spatele căruţei, unde i se alătură imediat şi Tob. În timp ce Guthrie discuta încet cu domnul Binchly în partea din faţă a căruţei, Caroline se gîndi din nou la Seaton Flynn pe care-l cunoştea ea şi încercă iarăşi să şi-l imagineze jefuind o diligenţă şi omorînd un om.

Se dovedi a-i fi imposibil.

După ce Rafe îi lăsă în faţa hotelului, Guthrie deveni tăcut şi asta o tulbură pe Caroline. Îşi dorea ca el să se uite la ea, să-i spună ce credea, dar, totodată îi era teamă să citească expresia din ochii lui sau să audă ce avea de spus.

Îşi luară bagajele de la hotel şi merseră pe jos pînă la grajdul cu cai de închiriat. Din cînd în cînd, Tob îi lingea mîna Carolinei, parcă voind s-o aline, dar Guthrie nu rosti nici o vorbă pînă nu apăru ţinînd de frîu doi cai, al lui şi încă unul pentru ea, cu pete albe şi negre.

Înainte ca ea să poată întreba ceva, Guthrie rosti inexpresiv:

– Am dat ceasul tatălui meu în schimbul lui.

Caroline rămase cu gura căscată.

– Nu poţi să faci una ca asta, protestă ea, cînd fu din nou în stare să vorbească. Nu-ţi dau voie.

Drept răspuns, el îi făcu vînt în şa.

– N-ai de ales, replică el.

– Dar ceasul tatălui tău!

– Nu-ţi face probleme, spuse Guthrie, aproape de cordialitate, îl uram pe ticălos.

Caroline amuţi, cel puţin pentru o vreme. Guthrie pusese sacoşa de pînză în spatele şeii ei, ca să nu mai fie nevoită s-o care în mînă, iar dimineaţa era senină şi însorită. Cînd se îndepărtaseră bine, ea îşi apropie calul de Guthrie şi spuse:

– Crezi că domnul Flynn este vinovat, nu-i aşa?

Guthrie îşi modifică de mai multe ori poziţia pălăriei pe cap, ca pînă la urmă s-o aşeze exact aşa cum fusese iniţial.

– Da, răspunse el, după o tăcere prelungită.

Caroline avu impresia că primise o palmă peste faţă, deşi ştia de la început că Guthrie era înclinat să vadă partea întunecată a lucrurilor, atunci cînd era vorba de Seaton.

– Atunci de ce mai eşti aici? întrebă ea. De ce ai dat ceasul de la tatăl tău în schimbul unui cal pentru mine, dacă n-ai intenţia să mă ajuţi?

El oftă şi-şi roti privirea peste cîmpia plată din jurul lor, acoperită cu iarbă şi arbuşti.

– Dacă aş fi sigur că te-ai întoarce acasă, la şcoala ta şi la protectoarele tale şi te-ai ocupa să-ţi găseşti un soţ bun, aş renunţa. Dar tu ţi-ai pus în cap să duci planul acesta pînă la capăt, fie ce-o fi, şi ştiind asta nu pot să te las singură. N-aş mai dormi niciodată bine, în nici o noapte, chiar de aş trăi nouăzeci şi nouă de ani.

Caroline înghiţi în sec şi apucă de oblîncul şeii cu amîndouă mîinile, ţinînd frîul strîns între degete.

– Cred că-ţi doreşti să nu mă fi întîlnit niciodată, rosti ea cu voce slabă. Ai fi putut acum să te însori cu Adabelle şi să-ţi vezi de viaţa ta.

– Ai ghicit, dăscăliţo, răspunse Guthrie morocănos, evitîndu-i privirea.

Ea trase aer adînc în piept, apoi îl slobozi încet.

– Probabil ai constatat că domnul Binchly este un martor credibil.

Guthrie îi aruncă o privire şi, pentru o clipă, zîmbetul lui oblic îi arcui buzele.

– Părea că ştie ce vorbeşte.

Caroline înghiţi în sec şi se muşcă de buză.

– Da, spuse ea, într-un tîrziu. Dar eu tot cred că s-a înşelat.

Guthrie oftă.

– Crezi? întrebă Caroline, simţind nevoia să stea de vorbă.

– Ce să cred? întrebă Guthrie iritat.

– Crezi că era mai bine să nu mă fi întîlnit?

El o studie îndelung şi cîntări răspunsul destul de mult timp.

– Nu, spuse el. Dar probabil aşa se va întîmpla pînă cînd se va termina toată povestea asta.

Caroline era fericită. Indiferent ce s-ar fi întîmplat mai tîrziu, Guthrie era bucuros că o întîlnise. Nu se opri să se întrebe de ce lucrul acesta era aşa de important.

– Poate n-o să-ţi pară rău, îndrăzni ea. Poate o să le povesteşti nepoţilor tăi că ai ajutat un om nevinovat să scape de la moarte.

Tonul lui era aspru şi nu se uită spre ea cînd se aplecă în faţă, rezemîndu-se cu braţul de oblîncul şeii.

– Şi poate că n-o să am nici un nepot, dăscăliţo. Mulţumită ţie, s-ar putea să-mi petrec tot restul vieţii într-o închisoare federală.

Gîndul acesta o îngheţă pe Caroline.

– Ar fi o ironie, remarcă ea, ţinînd cont de reputaţia ta de corsar.

– Mă bucur că gîndeşti aşa, răspunse Guthrie sec.

– Pe cine ai omorît?

Cuvintele scăpară din gura lui Caroline înainte să aibă timp să le calculeze impactul.

Spre surprinderea ei, Guthrie răspunse la întrebarea ei îndrăzneaţă.

– Un om, se numea Pedlov, spuse el. Eu şi cu el am avut un mic conflict în timpul războiului. Mai pe urmă, a venit să mă caute.

Caroline era atît de copleşită de curiozitate încît abia mai putea să respire.

– Şi?

– A găsit-o pe Annie în locul meu. Era singură acasă.

Un fior de gheaţă se strecură în sufletul Carolinei şi rămase acolo, ameninţînd s-o sufoce. Zgomotele – copitele cailor pe pămînt, gîfîitul lui Tob, propria ei suflare – păreau să fi dispărut cît aşteptă urmarea, fără a îndrăzni să-l impulsioneze pe Guthrie în vreun fel.

El făcu economie de cuvinte.

– Ea a murit.

Caroline strînse ochii într-o încercare zadarnică de a-i feri de brutalitatea imaginii. Ştiu, fără să mai întrebe că bărbatul acela, Pedlov, cine va fi fost el, o omorîse pe Annie.

– Îmi pare foarte rău, spuse ea, punînd o mînă pe braţul lui.

El nu-şi retrase braţul, dar îi simţi muşchii încordîndu-se sub atingerea ei.

– Ai întrebat, spuse el cu voce aspră, guturală. Acum ştii.

După aceasta, Caroline nu mai încercă să converseze cu el. De fapt, dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, ar fi ales alt subiect.

Puţin după ora prînzului, ajunseră la un ochi de apă înconjurat de urme de copite şi se opriră să adape caii. Guthrie scoase bidonul de după umăr şi i-l întinse Carolinei.

– Cît mai e pînă ajungem în Laramie? întreba ea, după ce luă două înghiţituri din apa stătută.

Guthrie nu se uită în ochii ei şi luă mai multe înghiţituri din bidon înainte de a-i răspunde.

– Trei sau patru zile, dacă avem noroc.

Cînd se gîndi că o să doarmă iarăşi pe pămîntul tare, Caroline fu deprimată. În plus, nu putea să garanteze pentru ceea ce avea să se întîmple dacă trebuia să mai împartă atîtea nopţi pătura cu Guthrie. Duse mîna streaşină la ochi, să-i ferească de soarele puternic al amiezei şi scrută orizontul.

– Poate există vreo fermă pînă acolo...

Pentru prima oară de cînd recunoscuse că-l omorîse pe omul acela, Guthrie zîmbi.

– S-ar putea să găsim vreun hambar în care să dormim, prevesti el. Dar tot n-avem mai mult decît o pătură.

Caroline îşi mută repede privirea, cu obrajii în flăcări.

– Nu mă gîndeam la asta, minţi ea.

Guthrie izbucni în rîs.

– Pe dracu' nu te gîndeai.

Apoi scoase nelipsita pastramă din desagă şi le dădu, Carolinei şi lui Tob, porţii egale.

– După ce se termină călătoria asta, mormăi Caroline, rupînd o bucată de carne uscată, n-o să mai mănînc niciodată aşa ceva.

Guthrie o apucă de talie şi o azvîrli fără menajamente înapoi în şa.

– Ai grijă, dăscăliţo, o avertiză el. Îţi sfidezi soarta.

În sinea ei, Caroline fu de acord, dar nu se gîndea la pastramă.

Pînă după-amiaza, nori negri se adunară pe cer, întunecîndu-l. Caroline şi Guthrie merseră împotriva vîntului tot mai puternic, oprindu-se doar o dată, după-amiaza tîrziu, pentru a-şi odihni caii, şi ajunseră la un hambar de fîn, izolat, cu o oră mai devreme de apusul soarelui.

Construcţia avea acoperiş, dar n-avea pereţi şi era pe jumătate plin cu baloţi de fîn puternic mirositor. Caroline privi în jur, dezamăgită. Sperase la nişte condiţii mai bune şi eventual la prezenţa unei femei cu care să stea de vorbă.

– Nu este pe aici şi o casă a fermei?

Guthrie ridică din umeri, ţinîndu-şi cu o mînă pălăria să nu-i zboare de pe cap şi s-o pornească de-a rostogolul prin preerie.

– Tot ce se poate. Dar s-ar putea să fie la cîteva mile depărtare şi peste cinci minute o să plouă cu găleata. Adună ce lemne poţi pentru foc pînă mă ocup eu de cai.

Caroline nu-şi amintea de vreun moment în viaţa ei cînd primise atîtea ordine. Porni să caute în jur, bodogănind într-una, dar nu găsi decît balegă uscată.

Adună un braţ şi-l răsturnă sub o streaşină a hambarului, cu buzele arcuite a dezgust. Guthrie pufni în rîs cînd o văzu ştergîndu-şi palmele de poalele fustei.

Tunetul făcu pămîntul să se cutremure, apoi un fulger sparse cerul şi se năpusti să spintece pajiştea înverzită. Caii nechezară şi se zbătură în frînghiile cu care erau legaţi de un stîlp din colţul hambarului, iar Tob scheuna şi încerca să se vîre sub un balot de fîn.

– Se pare că va trebui să ne ţinem unul altuia de cald la noapte, spuse Guthrie şi ochii îi jucau a rîs cînd privi spre Caroline, aşteptînd o replică.

Caroline îşi încrucişă braţele peste umeri şi se întoarse cu spatele. Ploaia curgea pe acoperişul de deasupra capetelor lor şi se revărsa peste streşini, coborînd în jurul lor pereţi cristalini.

Simţi palmele lui Guthrie pe umerii ei şi-şi trase răsuflarea cînd el o răsuci încet spre faţa lui.

– Caroline, rosti el cu blîndeţe, nu-ţi face griji. Ţi-am mai spus că nu am nici o intenţie să te forţez.

Buza de jos îi tremura puţin şi părea că nu şi-o poate stăpîni. Răspunsul îi scăpă de pe buze înainte ca ea să-l poată opri.

– Nu sînt sigură că ai avea nevoie, mărturisi ea cu tristeţe.

În spatele lor, nu departe de pedeaua ploii, focul cu balegă uscată se străduia să alunge răcoarea nopţii.

El îşi luă pălăria de pe cap şi o aruncă pe fîn, apoi îi înconjură talia cu braţele.

– Atracţia dintre noi este foarte puternică, spuse el şi acum suna de parcă el era cel forţat. Pe toţi sfinţii, am încercat să mă stăpînesc.

Cu un geamăt înfundat de protest, el înclină capul şi atinse buzele Carolinei cu buzele sale.

Ea era hotărîtă să-i reziste, dar această atingere caldă o făcu să se ridice imediat pe vîrfurile picioarelor. Scînci încet cînd el începu invazia, cucerindu-i gura cu limba lui. El puse o mînă sub sînii ei şi, cînd degetul lui trecu uşor peste un sfîrc, Caroline se scuturã de un fior dulce, violent.

– Sigur nu vrei să te întorci în Bolton? întrebă Guthrie, cu voce înăbuşită, cînd vraja se destrămă brusc.

Caroline îşi rezemă fruntea de umărul lui şi descoperi că haina îi era umedă de ploaie.

– Sînt sigură, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

Mîna lui Guthrie îi alunecă încet pe spate, coborînd pe şolduri. O împinse spre el cu îndrăzneală, apoi o bătu uşor cu palma.

– Să nu spui că nu te-am prevenit, dăscăliţo, spuse el. Apoi se dezlipi de ea şi plecă.

În jurul hambarului erau împrăştiate aşchii putrede de lemn şi Guthrie le adună şi le puse pe foc. Mîncară la cină inevitabila porţie de pastramă, după care, Guthrie încropi un pat sus, pe claia de fîn.

Noaptea veni mult prea repede.

– Cred că o să mai stau puţin lîngă foc, spuse Caroline, cu ochii ţintă la jarul rămas.

Îi era cumplit de frig şi se simţea atrasă spre Guthrie de parcă cineva ar fi apucat-o de păr s-o tîrască spre el.

Îl auzi căscînd undeva sus, sub acoperiş.

– Ploaia a mai încetat puţin, spuse el. Lupii or să iasă curînd la vînătoare.

Caroline se ridică în picioare cu demnitate şi-şi netezi fusta. Guthrie avea o puşcă şi ştia cum s-o folosească. Dacă urma să apară vreun lup, voia să fie aproape de el în clipa aceea. Ea se căţără cu greutate pe baloţi pînă ajunse în culcuşul uscat şi cald pe care-l pregătise Guthrie.

Nu-i putea vedea faţa, dar îl simţea zîmbind, cel puţin în sinea lui. Cînd el o prinse de mînă, îl lăsă s-o tragă în patul improvizat.

Paiele de sub ea erau moi şi se întinse lîngă Guthrie, apoi se ghemui aproape de el.

Guthrie îi cuprinse faţa în palmă, şi-o mîngîie cu degetul mare pe obraz. Caroline crezu că era pregătită să-i simtă buzele pe gura ei, dar nu era. Scoase un ţipăt uşor şi-şi înfipse degetele în părul lui.

Guthrie aşează un picior peste ea şi Caroline îi simţi pe coapsă bărbăţia tare şi puternică. În timp ce trupul ei se pregătea să-l primească ea se întreba cum avea să-l cuprindă fără să fie rănită.

El o sărută pe gît în jos, în timp ce degetele îi descheiau nasturii de la bluză.

Caroline se arcui instinctiv, oferindu-se mîinii lui.

– Guthrie?

El îi îndepărta bluza şi-i descheie şnurul corsetului. Trecu apoi cu degetul peste sfîrcul sînului şi ea suspină de plăcere.

– Da?

– Eu... n-am făcut asta niciodată, şopti ea cu mare greutate. Şi... mi-e frică.

El coborî capul mai jos şi-i rotunji sfîrcul tare cu limba înainte să răspundă.

– N-o să te mint, Caroline. O să te doară puţin cînd o să pătrund în tine, numai acum, prima oară. Dar ceea ce am să fac cu tine înainte şi după asta o să răscumpere totul.

Caroline se gîndi la ceea ce se întîmplase pe scara din spatele hotelului. El făcuse atunci dragoste cu ea folosindu-se de cuvinte şi se scufundase atît de adînc în plăcere încît crezuse c-avea să se înece în ea. Cum urma să fie cînd avea să se dăruiască lui cu adevărat?

Ea prinse în palmă sînul dezvelit şi i-l oferi.

– Iubeşte-mă, Guthrie, imploră ea cu vocea sugrumată. Iubeşte-mă.

El o cuprinse lacom cu gura şi supse cu brutalitate, iar Caroline ţipă scurt, dar nu de durere, ci de plăcere. Avu senzaţia că sînii ei fuseseră creaţi pentru a-l hrăni

şi a-i face plăcere bărbatului acestuia şi, undeva, în adîncul sufletului, simţi durere la gîndul că n-avea să-i poată hrăni pe copiii lui.

Caroline nu se temea că va rămîne însărcinată; auzise ea cîndva că nu i se întîmpla niciodată unei femei cînd se culca pentru prima dată cu un bărbat.

Dorind cu disperare să-l facă pe Guthrie să simtă la fel cum simţea ea, căută cu palma încheietura coapselor lui şi-şi răsfiră degetele pe bărbăţia lui care împungea ţesătura pantalonilor. Un geamăt profund izbucnit pe sînul ei o anunţă că descoperise drumul către putere şi-i descheie grăbită nasturii, bucurîndu-se de chinul lui ce-şi aştepta eliberarea.

El îşi dădu capul pe spate şi gemu cînd ea îi cuprinse bărbăţia cu palma şi-l mîngîie cu degetele, iar Caroline se simţi ca vrăjită. Îşi mişcă mîna în sus şi-n jos, făcîndu-l pe Guthrie să intre în delir.

Într-un tîrziu, el o prinse de încheietura mîinilor şi-i ridică braţele în sus, apăsîndu-le în fîn. Deschise gura să capete aer, ca un om aflat în prag de înec şi încercă să vorbească, dar se văzu nevoit să renunţe.

Caroline îşi eliberă o mînă să-l mîngîie pe ceafă şi să-l împingă cu blîndeţe înapoi, spre sînul ei.

Guthrie îi scoase cizmele din picioare, una cîte una, apoi fusta şi pantalonaşii cu volane. Ea-şi trase braţele de pe mînecile corsetului. Se înfioră de aerul rece care pătrundea între trupul lui şi al ei, întărindu-i sfîrcurile.

Guthrie se ridică deasupra ei, respirînd întretăiat în timp ce-şi dezbrăca pantalonii.

– Caroline, scrîşni el, spune nu acum, dacă vrei, fiindcă peste cîteva minute va fi al naibii de tîrziu.

Caroline ştia că trebuia să-l respingă, dar nu fu în stare nici să vorbească, nici să se mişte de sub trupul lui. Îşi arcui gîtul şi el se prăbuşi peste sînii ei gemînd şi-i frămîntă sfîrcurile cu o foame disperată. Îi ridică mîinile Carolinei deasupra capului şi le ţintui de încheieturi şi senzaţia de vulnerabilitate îi înzeci plăcerea.

Într-un tîrziu, Guthrie îi eliberă braţele şi alunecă în jos, sărutînd-o pe piept, pe pîntec şi fiecare atingere a buzelor lui o excita pe Caroline mai tare. Cînd îl simţi îndepărtînd mătasea feminităţii ei, scoase un ţipăt şi-şi înfipse degetele în umerii lui puternici, iar Guthrie îşi coborî gura pe trupul ei.

Ea se încordă, neştiind ce-avea să urmeze şi gemu înăbuşit cînd el o atinse cu limba. Degetele ei se agăţară disperate în părul lui.

– Oh, Guthrie, scînci ea, fără să ştie dacă voia ca el să se oprească sau să meargă mai departe.

Atît ştia, să implore.

El îi ridică picioarele pe umerii lui şi murmură lipit de carnea ei tremurîndă:

– Vreau totul, Caroline. Totul.

Înainte ca ea să-i absoarbă cuvintele, el o cuprinse din nou, complet de astă dată.

Caroline auzea strigătele cu care se chemau animalele în noapte, lupi sau coioţi şi propriile ei gemete de plăcere, pentru ca apoi ţipătul ei de eliberare să intre în rezonanţă cu ele. Guthrie o împinse înapoi pe pătură, sărutînd-o pe coapse înainte de a se desprinde de ea.

Fusese satisfăcută, dar nu împlinită şi, de data aceasta, Caroline nu se mulţumi doar cu o parte din ceea ce-i putea Guthrie oferi. La fel ca el, voia totul.

Ea-l cuprinse cu braţele de după gît şi-l trase spre ea, să-i sărute gura mirosind a mosc. El stătea acum întins între coapsele ei şi ea putea simţi tăria caldă a bărbăţiei lui aşteptînd la porţile împlinirii, ca un cal troian dincolo de zidurile Troiei.

Caroline deschise porţile pentru cuceritorul ei de bună voie şi, cu o exclamaţie guturală, el o pătrunse, dar foarte puţin. Ea se undui sub el, îndemnîndu-l cu şoapte disperate, dar el refuză să se grăbească. Trupul ei se înfierbînta tot mai tare şi îl simţi relaxîndu-se să-l primească pe Guthrie.

– Nu vreau să fac să te doară, spuse Guthrie cu voce răguşită, jucîndu-se cu degetele în părul ei despletit şi mîngîindu-i pometii înalţi ai obrajilor.

– Dorinţa doare, îi spuse Caroline. Te rog, Guthrie, nu mă lăsa să aştept.

El lăsă capul în jos ca să o sărute uşor, fremătînd.

– Caroline...

Lipsa lui îi producea o durere amară, devastatoare, care se răspîndea din centrul feminităţii către toate părţile trupului şi sufletului ei. Instinctul îi împinse şoldurile în sus şi Guthrie nu se mai putu abţine. Împinse cu putere, străpungînd ultima barieră care-i mai separa şi Caroline ţipă, speriată de violenţa durerii.

Guthrie rămase nemişcat în trupul ei, mîngîindu-i tîmpla cu buzele, iar ea se agăţă de cuvintele de alinare şoptite de el pînă ce durerea scăzu. Abia atunci el începu să se mişte înăuntrul ei, retrăgîndu-se, cuprinzînd-o apoi din nou cu multă blîndeţe.

Pe măsură ce ritmul lui creştea, Caroline devenea tot mai înfierbîntată. Nu peste mult timp, ea se unduia şi se răsucea sub el, încleştîndu-şi degetele în muşchii de pe spatele lui, rostogolindu-şi capul pe pătură.

Dincolo de acoperişul hambarului şi de norii care acopereau cerul, stelele goneau nebuneşte în cercuri şi spirale, sorbind-o pe Caroline înspre ele. Plăcerea ajunsă la apogeu trecu dincolo de puterile ei şi sufletul îi zbură către ceruri, deşi trupul rămase sub Guthrie în culcuşul lor de paie.

Ea se întoarse în sine însăşi la timp pentru a-l mîngîia şi a-l alina pe Guthrie cînd el îşi zvîrli capul pe spate şi încremeni în braţele ei de o satisfacţie care-i păru suficient de puternică încît să-l facă fărîme.

După cîteva scufundări adînci, disperate, el izbucni într-un ţipăt, trupul i se cutremură deasupra ei, apoi se prăbuşi alături de ea, tremurînd

CAPITOLUL 9

Caroline se lipi de el, arînd uşor cu degetele prin părul des de pe pieptul lui, aşteptînd, între timp, ca trupul ei să-şi potolească tremurul. Corpul îi era acoperit de un abur fin de transpiraţie, la fel ca al lui Guthrie.

– Te-am prevenit, spuse el, după foarte mult timp.

Se ridicase de lîngă ea să-şi aranjeze hainele.

Caroline nu-i putea vedea faţa, iar tonul lui nu-i spunea absolut nimic.

– Nu strica ce-a fost, Guthrie, spuse ea. Va trebui să înfrunt adevărul destul de curînd. Deocamdată, lasă-mă să-mi imaginez că totul e la fel ca mai înainte.

Era prea tîrziu. Realitatea se strîngea în jurul Carolinei ca o haită de lupi, gata să sară, gata s-o sfîşie. Era destrăbălată şi nesăbuită, cu nimic diferită de mama ei, şi ceea ce era mai rău, trădase un bărbat care o iubea şi care avea încredere în ea.

Se răsuci pe o parte cu un scîncet înăbuşit, de disperare şi-şi adună genunchii la gură. Îşi acoperi faţa cu amîndouă mîinile, iar umerii şi spatele i se scuturau de profunzimea durerii.

– Caroline, şopti Guthrie, şi numele ei sună ca un reproş tandru.

El se ridică în capul oaselor, o trase în poala lui şi o înveli cu pătura să o apere de răcoarea nopţii ploioase. Îi trecu uşor cu mîna prin păr.

– Iubito, nu plînge. Te rog.

Îşi lipi buzele de tîmpla ei.

– O să fie totul bine, îţi promit.

– Îmi p-promiţi! suspină Caroline, fiindu-i teamă să-l creadă.

Îşi strînse palmele, făcîndu-le pumn şi le aşeză, inutile, pe pieptul lui, fiindcă nu se putu convinge să-l lovească.

– C-cum poţi să p-promiţi aşa ceva?

El o strînse la piept, legănînd-o uşor.

– N-a fost vina ta, o asigură el cu glas înăbuşit, ci a mea. Cred că m-am străduit să te seduc din ziua aceea, cînd ai intrat la *„Scuipat din Focul Iadului"*. Într-o bună zi, o să te măriţi cu un bărbat cumsecade şi o să mă alungi din mintea ta.

Îi ştergea obrajii de lacrimi.

– Poate nici n-o să-ţi mai aminteşti de noaptea asta.

Caroline n-avea să uite noaptea aceea specială nici în o mie de vieţi – nici nu dorea s-o uite, Dumnezeu să aibă milă de ea – dar era prea mîndră să mărturisească asta cu voce tare. În plus, o rănise faptul că Guthrie împărtăşise o asemenea experienţă tulburător de frumoasă cu ea şi era, totuşi, în stare să spună că o astfel de amintire se va şterge curînd, ca versurile unei poezii proaste sau ca întîmplările dintr-un vis. Era clar că ea nu însemna pentru el nimic mai mult decît tîrfele pe care le frecventase de-a lungul anilor, dar pentru ea, el avea să rămînă mereu dureros de special.

– Domnul Flynn n-o să mă mai vrea acum, suspină ea nefericită. Nici un bărbat cumsecade n-o să mă mai vrea.

Nu e vorbă, că nici ea nu-l mai voia pe domnul Flynn; asta nu era treaba lui Guthrie. Mergea pînă la

capăt cu planul ei de evadare, cel puţin asta mai putea face, dar, după ce Seaton avea să fie salvat de la spînzurătoare, va trebui să-i spună că logodna lor s-a rupt.

– Voi fi o fată bătrînă cu reputaţia pătată!

Guthrie pufni în rîs şi-i apăsă capul pe umărul lui.

– Sss! spuse el şi sunetul purta amprenta unui zîmbet. Acolo, undeva, se află bărbatul tău. Este foarte cumsecade. Şi o să fie plăcut surprins cînd va descoperi că a adus o tigroaică în patul lui.

Caroline încremeni, insultată.

– O ce?

El începu să rîdă şi o strînse puternic în braţe, producîndu-i aproape la fel de multă plăcere ca atunci cînd o iubise. Caroline nu-şi amintea să mai fi fost ţinută în braţe.

– O tigroaică, răspunse el. Prea multe femei nu fac altceva decît să stea întinse sub trupul bărbatului, ţepene ca nişte scînduri, aşteptînd ca el să termine.

La aceste cuvinte, febra se întinse pe obrajii Carolinei şi îndoiala de sine îi inundă sufletul. O adevărată lady nu dădea din picioare, nu zgîria, nu se unduia şi nu ţipa; o adevărată lady se mulţumea să îndure, închizînd ochii şi gîndindu-se la altceva pînă ce totul lua sfîrşit. Începu să plîngă din nou, de data aceasta înăbuşit. Cu amărăciune.

Guthrie o aşeză cu grijă pe paie şi o înveli cu pătura, după care plecă, fără să spună o vorbă. Deşi el era bărbatul care o nefericise pe Caroline pentru totdeauna, ea simţi dureros lipsa braţelor lui puternice în jurul ei şi a căldurii umărului lui sub obrazul ei.

El reveni după cîteva minute şi pînă atunci ochii Carolinei se obişnuiseră suficient de bine cu întunericul ca să vadă că el avea în mînă bidonul de apă şi încă ceva, ce semăna a batistă. El umezi peticul de pînză, îi depărtă picioarele şi se apucă să o spele de urmele nopţii de dragoste cu mişcări uşoare şi sigure.

Caroline se muşcă de buză, îngrozită de faptul că se excita din nou. Se rugă ca el să nu simtă ce se întîmpla cu ea, dar el pufni într-un rîs răguşit şi-şi răsfiră degetele pe pîntecul ei. Despărţi cu degetul mare de la mînă cîrlionţii care-i acopereau încheietura coapselor şi-i mîngîie mugurele ascuns.

– O tigroaică, repetă el cu o nuanţă de îngîmfare. Miss Caroline, Miss Caroline, eşti o mică destrăbălată.

Caroline scăpă un geamăt printre dinţi şi închise ochii, strîngînd pleoapele. Ridică genunchii şi-i depărtă larg, iar Guthrie continuă să se joace cu ea, făcîndu-i pielea să transpire din nou. Vocea îi mîngîia locul acela sensibil cu aceeaşi îndemînare ca degetul lui.

Caroline întinse mîinile, îl apucă de umeri şi încercă să vorbească, dar nu putu. Din gîtul ei ieşeau doar sunete strangulate, incoerente, primitive şi aspre de dorinţă.

Guthrie pufni în rîs.

– Umm, dulceaţa mea, dai mult de furcă unui bărbat.

Vîrî mai multe degete în trupul ei, de data aceasta fără blîndeţe, pentru că nu de asta avea ea nevoie acum şi el o ştia.

Caroline îl întîmpină cu plăcere, încordarea din ea crescînd ca tensiunea unui arc de ceas întins pînă la maxim, apoi se destinse într-o spirală umedă. În clipa extremă, şoldurile ei se ridicară de pe pătură, în căutarea mîinii lui; cînd se lăsă în jos, somnul aştepta în moliciunea păturii, să o cuprindă.

Cînd Caroline se trezi, cerul era senin şi albastru şi crezu că aroma cafelei umplea aerul proaspăt de primăvară doar în imaginaţia ei. Îşi trase hainele pe ea şi găsi peria de păr în sacoşa de pînză pe care Guthrie avusese grijă să i-o lase alături. După ce-şi pieptănă părul, îl împleti într-o coadă simplă şi coborî cu băgare de seamă de pe claia de fîn.

Guthrie îi întinse o cană de cafea aburindă şi nelipsita bucată de pastramă.

– Mulţumesc, murmură ea, fără să fie în stare să-l privească în ochi.

La urma urmei, el făcuse dragoste în noaptea care trecuse, nu o dată, ci de două ori şi o numise tigroaică. Acum, habar n-avea cum să vorbească cu el.

– Vrei să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic? întrebă el şi în vocea lui nu era nici acuzaţie, nici supărare, ci doar sinceră curiozitate.

Caroline se forţă să se uite la el, poate ca un fel de penitenţă. Deşi era timpul să se radă, el arăta la fel de tulburător de chipeş cum fusese în noaptea trecută.

Asta n-o să meargă niciodată.

Ea luă o înghiţitură din cafea şi-l privi gînditoare un timp înainte să răspundă.

– Da. Şi-o să avem grijă ca nimic de felul acesta să nu se mai întîmple vreodată.

Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet de încîntare şi ochii îi jucau sub borul pălăriei. În mod normal, era de aşteptat ca un bărbat care era proprietarul unei mine de aramă să-şi poată permite o pălărie mai acătării, reflectă Caroline.

– Şi Flynn? întrebă el brusc. Ai de gînd să-i spui ca din întîmplare că tu şi cu mine...

Caroline întinse mîna şi-şi apăsă degetele pe buzele lui moi, nefiind în stare să asculte şi restul.

– Da, spuse ea necăjită. O să-i spun exact ce s-a întîmplat. N-ar fi corect să-l mint.

De data asta, Guthrie fu cel care-şi feri ochii. Îşi îndreptă privirea către o pereche de cerbi care păşteau în depărtare şi duse ceaşca la gură.

Nu avea să scape chiar aşa de uşor, nu după ceea ce făcuse.

– Dar Adabelle? întrebă Caroline. Tu o să-i spui?

– Probabil că nu, răspunse el cu o oarecare întîrziere, oftînd.

Caroline nu-şi putea crede urechilor.

– Ce?

Guthrie ridică din umeri.

– N-ar face decît să-i producă durere. Şi, oricum, noi nu însemnăm nimic unul pentru celălalt.

Cuvintele lui, rostite cu atîta calm, îi zdrobiră sufletul Carolinei ca roţile unei locomotive. Ea se ridică în picioare şi se întoarse cu spatele, iar mîinile îi tremurau cînd duse cana la gură. El o pusese pe acelaşi plan cu tîrfele cu care avusese de-a face şi asta o rănea în punctele ei cele mai sensibile.

Îl simţi în spatele ei încă dinainte ca el să-i pună mîinile pe umeri şi s-o răsucească cu faţa spre el.

– Ce s-a întîmplat?

Se forţă să zîmbească în timp ce scutura din cap.

– Nimic. Ai dreptate – nu însemnăm nimic unul pentru celălalt. Sîntem complet nepotriviţi.

Spunînd asta, buzele ei se arcuiră uşor şi el îi atinse faţa cu vîrful degetelor.

– Um-hmm, făcu el.

După aceea, aruncă cu vîrful cizmei praf peste focul pe care-l făcuse din bucăţile de lemn găsite pe podeaua hambarului cu o seară înainte.

– Atunci ne-am lămurit, spuse Caroline.

Guthrie încuviinţă din cap, dar ochii lui păreau aţintiţi pe buzele ei.

Ea se dădu un pas înapoi.

– Desigur, mă aştept să-ţi respecţi cuvîntul de gentleman şi să păstrezi distanţa noaptea.

El pufni în rîs şi o prinse uşor cu mîna de bărbie.

– Eu nu sînt un gentleman, o avertiză el cu ochii sclipind, şi nu mi-am dat cuvîntul pentru nimic.

După spusele acestea, el îi întoarse spatele şi plecă să pună şeile pe cai.

Caroline se repezi în urma lui.

– O clipă, domnule Hayes, spuse ea, folosind tonul ei cel mai profesional. Mă tem că trebuie să-ţi cer să-mi promiţi...

El se răsuci şi-i înfruntă privirea.

– Nu te afli în poziţia de a-mi putea cere ceva, dăscăliţo, o întrerupse el. În caz că ai uitat, eu sînt cel care comandă, iar tu cea care se supune.

Caroline ridică bărbia.

– S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea cu demnitate, dar asta nu-ţi dă dreptul să te foloseşti de trupul meu. Eu nu sînt una dintre prostituatele tale, domnule Hayes şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai ţine minte asta.

Zîmbetul lui fu blînd şi iute ca mercurul şi el schiţă o plecăciune specifică sudiştilor.

– N-aş aduce niciodată o jignire caracterului tău comparîndu-te cu o femeie decăzută, o asigură el. Dar nu eşti tocmai o lady.

Caroline se răsuci pe călcîie, roşie la faţă, neştiind prea bine dacă fusese jignită sau lăudată. Porni cu paşi grăbiţi spre cealaltă parte a hambarului să-şi rezolve problemele personale. Cînd veni înapoi, Tob lătra de nerăbdare să pornească la drum, iar Guthrie se urcase deja pe calul său. Deşi Caroline era departe de a fi o călăreaţă experimentată, mai bine ar fi murit decît să ceară ajutor.

Se apucă de oblîncul şeii, îşi fixă piciorul în scară şi se azvîrli pe cal.

Guthrie aşteptă pînă ce o văzu în şa, apoi întrebă cu o nevinovăţie exagerată:

– N-ai uitat nimic?

Caroline îşi aminti abia atunci de sacoşa de pînză. Se uită lung la tovarăşul ei de călătorie, apoi se aruncă jos de pe cal şi se căţără pe claia de fîn să-şi recupereze sacoşa. Pînă ce ajunse din nou să se urce pe murgul ei pătat, Guthrie era departe. Tob rămăsese

să o aştepte şi acum o îndemna să se grăbească, lătrînd agitat.

Strîngînd din dinţi, Caroline îşi îndemnă calul la galop şi micşoră distanţa dintre ea şi Guthrie.

Oprindu-se doar pentru pauze scurte, merseră pînă după-amiaza tîrziu, cînd ajunseră la o fermă izolată.

Singurul locuitor al fermei, un bătrînel care purta pe cap un melon şi era îmbrăcat în haine de lucru, fără cămaşă pe dedesubt, îi întîmpină în uşa cabanei. Avea o căutătură mînioasă şi ţinea o puşcă cu ţeavă dublă îndreptată spre pieptul lui Guthrie.

– Cu ce treburi pe-aici? răcni el.

Guthrie zîmbi în felul acela galeş al lui şi se aplecă în şa.

– Uşurel, veteranule, spuse el. Eu şi nevasta mea nu vrem decît să adăpăm caii.

Fermierul îi cercetă cu privirea de sub borul pălăriei sale prăfuite şi încruntarea lăsă loc unui zîmbet care lăsă să i se vadă gingiile ştirbe.

Era evident că plăcerea de a avea companie era la el mai mare decît precauţia. Caroline ştia că fermierii aceia nu vedeau oameni cu lunile.

– Bine, vedeţi întîi de cai şi pe urmă veniţi înăuntru, spuse bătrînul, rezemînd puşca de peretele cabanei. Mă cheamă Efraim Fisk.

– Guthrie Hayes, răspunse însoţitorul Carolinei.

– De cînd sînt eu „nevasta mea"? şopti Caroline printre dinţi, fără a-şi lua ochii de la faţa luminată de bucurie a dlui Fisk.

– Dacă ar şti că nu eşti decît femeia mea, şopti Guthrie la rîndul lui, zîmbind, în timp ce cobora din şa, s-ar putea aştepta să te împart cu el.

Caroline tremură de furie, dar nu putea face nimic.

– Decît femeia ta, într-adevăr, scrîşni ea.

El o lăsă să alunece în jos pe trupul lui înainte să-i vîre un deget sub nas.

– Nu mă obliga să-ţi demonstrez că am dreptate, dăscăliţo, îi spuse el pe un ton scăzut, dar jovial. Mai sînt multe mile lungi şi pustii de aici pînă în Laramie.

– Ai cumva nişte tutun de mestecat? se interesă domnul Fisk.

Stătea în bătaia brizei şi mirosul care venea dinspre el făcu ochii Carolinei să lăcrimeze.

Cum nu-l văzuse niciodată pe Guthrie mestecînd tutun, fu surprinsă cînd el scoase din desagi o mică cutie de tablă şi i-o întinse fermierului cu un zîmbet prietenos.

Domnul Fisk deschise capacul, strecură un deget înăuntru şi-şi îndesă un cocoloş de tutun în gură. Ochii lui se plimbară pe silueta Carolinei de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă, iar ea încremeni.

– Vrei să intri să te odihneşti oleacă? întrebă el.

Dacă individul mirosea atît de rău în aer liber, Caroline îşi putea imagina cu uşurinţă cum ar fi fost să te afli cu el în spaţiul închis al cabanei. Refuză cu un zîmbet politicos şi cu o mişcare din cap.

– Mă simt bine, mulţumesc, spuse ea.

Guthrie scotea apă din puţ. Umplu mai întîi bidonul – Caroline simţi o împunsătură de durere, amintindu-şi de felul intim în care o spălase în noaptea dinainte – apoi lăsă caii şi pe Tob să bea apă pe săturate.

– Am o friptură bună de oaie acolo în casă, o îmbie domnul Fisk şi, deşi Caroline îi deplîngea singurătatea, n-ar fi fost în stare să mănînce ceva gătit de el nici dacar fi murit de foame.

Guthrie scrută cerul dinspre vest. Cîmpia se desfăşura către orizont ca o pătură maronie, ondulată.

– Cred că avem timp să mai rămînem puţin, spuse el.

Domnul Fisk se lumină la faţă de încîntare, apoi se întoarse şi intră în cabană, iar Caroline îl ţintui pe Guthrie cu o privire disperată.

– De ce? şopti ea nefericită. Probabil că a gătit biata oaie cu copite şi cu lînă cu tot.

Ochii lui Guthrie rîdeau, deşi buzele doar îi tremurară uşor.

– Nu uita de limbă şi de ochi, răspunse el, împingînd-o către uşa deschisă a cabanei.

Interiorul cabanei mirosea chiar mai rău decît se aşteptase Caroline, dar fu impresionată, împotriva voinţei ei, de graba cu care gazda lor se repezi să adune de pe jos cămăşile şi cizmele. Voia să aibă o casă ordonată pentru musafirii lui.

– Nevasta mea aşteaptă, îi spuse Guthrie confidenţial, în timp ce domnul Fisk lua un ceainic din cîrligul de deasupra focului şi-l aşeza pe masă. Din cauza asta, e cam pretenţioasă la mîncare.

Aşteaptă? exclamă Caroline în gînd. Apoi îşi dădu seama că asta însemna că aşteaptă un copil şi lăsă ochii în jos de jenă.

Guthrie reuşi să-şi facă de lucru cu lingura şi să pretindă că mestecă pentru a-l convinge pe domnul Fisk că mănîncă din friptura pe jumătate stricată, fără a pune de fapt vreo bucătură în gură. Cînd fermierul ieşi afară, să aducă o cană de apă din hambar, Guthrie puse castronul pe podea şi Tob înfulecă imediat conţinutul.

– Puteţi foarte bine să dormiţi în hambar la noapte, spuse domnul Fisk, cînd se întoarse, scoţînd dopul urciorului pe care-l avusese şi întinzîndu-l către Guthrie.

Guthrie îl ridică la buze şi bău – Caroline îl văzu înghiţind – apoi oftă a satisfacţie şi se şterse cu mîneca la gură.

– Mulţam, răspunse el. E foarte amabil din partea ta.

Caroline îi dădu cu piciorul pe sub masă. Deşi venea noaptea şi probabil că erau indieni şi alte pericole în jur, nu se simţea în largul ei în acest loc deprimant şi ar fi vrut să plece mai departe.

Ea zîmbi călduros către domnul Fisk.

– Nu trebuie să vă întoarceţi la vitele dumneavoastră?

– Oi, o corectă, după ce trase o duşcă zdravănă, din sticlă. Am oi. Acum are grijă de ele fratele meu Feenie.

Feenie Fisk. Caroline savură pentru o clipă numele şi-şi lărgi zîmbetul.

– N-am vrea să vă deranjăm, spuse ea. Eu şi... bărbatul meu o să plecăm.

– Rămînem, interveni Guthrie.

– Cre' că mă duc să văd dacă ogaru' ăla nu-şi bagă nasu' în răzoru' meu de napi, anunţă domnul Fisk, diplomatic, ridicîndu-se de pe scaun şi croindu-şi drum către uşă.

– Nu-mi place aici, şopti Caroline către Guthrie, în clipa cînd bătrînul dispăru pe uşă. Vreau să plec!

El se aplecă peste masă, nas în nas cu ea şi ea-i simţi respiraţia plăcută.

– Atunci n-ai decît să pleci, dăscăliţo. Şi cînd te întîlneşti cu haita aceea de indieni shoshone ieşiţi la vînătoare, ale căror urme le-am văzut pe drum, salută-i din partea mea.

Caroline făcu ochii mari şi simţi cum îi fuge culoarea din obraji.

– I-ai văzut?

– Le-am văzut urmele şi rămăşiţele focului lor de tabără. Am avut noroc că n-au dat peste noi azi-noapte, să-l pună pe Tob în frigare.

– Încerci numai să mă sperii, protestă Caroline.

Dar se gîndea la distanţa pe care o mai aveau de parcurs şi la toate poveştile îngrozitoare pe care le auzise despre atacurile indienilor.

– Asta încerci, nu-i aşa?

El o privi cu un aer solemn.

– Tu ce părere ai?

Caroline se foi pe lada de portocale care folosea drept scaun.

– Rămîn, spuse ea, generoasă.

Guthrie o scutură cu blîndeţe de coadă.

– Bine, atunci, probabil că-ţi vei putea păstra podoaba. Şi-acum, să nu mă mai superi, altfel o să propun să faci curăţenie în cabană din tavan pînă la podea, ca să-i mulţumeşti domnului Fisk pentru ospitalitate.

– Nu ai îndrăzni.

El se ridică în picioare, săltînd sprîncenele a întrebare. Oprindu-se în prag, spuse:

– O să duc caii în hambar. Cîtă vreme voi fi plecat, te rog să te gîndeşti la felul cum trebuie să se comporte o soţie bună.

Caroline ţîşni în picioare, cu pumnii strînşi pe lîngă corp, apoi se lăsă, dezolată, să cadă înapoi pe lada ei. Nu avea cum să se revolte, fiindcă depindea de bărbatul acesta să ajungă în Laramie. Biata Adabelle, gîndi ea. Viaţa sărmanei femei avea să fie un coşmar.

Cu excepţia nopţilor, desigur. Care puteau foarte bine să răscumpere totul.

Cînd fu sigură că Guthrie plecase, Caroline se ridică şi ieşi afară, unde îşi puse mîna streaşină la ochi şi scrută orizontul să vadă dacă era vreo urmă de indian. Mulţumită că nu exista pericolul iminent al unui masacru, porni spre hambar cu paşi pe care-i socoti precauţi.

Cînd intră ea, Guthrie îşi peria calul obosit şi, deşi întîmpină apariţia ei cu un zîmbet, nu spuse nimic şi nici nu se opri din treabă. Domnul Fisk se îngrijea de calul ei pătat şi vorbea suficient pentru toţi la un loc.

Caroline se aşeză pe un balot de fîn umed, pretinzînd că se gîndeşte la felul în care trebuie să se comporte o soţie bună.

După ce terminară de îngrijit caii, domnul Fisk anunţă că are chef să sărbătorească şi tăie gîtul unei găini care nu mai făcea ouă. Zîmbind sfios şi clipind des din gene la Guthrie de cîte ori îl vedea uitîndu-se la ea, Caroline pregăti cu conştiinciozitate o supă de pui cu găluşte şi o cratiţă plină cu pireu de napi.

Dlomnul Fisk declară că asta fusese cea mai bună mîncare pe care o mîncase de la Crăciunul din '68 încoace şi se oferi să doarmă afară în hambar, pentru ca Guthrie şi Caroline să poată dormi în patul lui.

Caroline era sigură că hambarul era mai curat, dar nu mai voia să aibă necazuri cu Guthrie, aşa că îşi ţinu părerea pentru ea. Guthrie zîmbi şi-i mulţumi bătrînului, apoi spuse că îi plăcea să doarmă într-un loc de unde să-şi poată supraveghea calul, atunci cînd era plecat de acasă.

Domnul Fisk se arătă înţelegător şi le oferi un felinar cu cherosen, cu care să-şi lumineze drumul prin întuneric pînă la hambar.

Tob, care se hrănise cu rămăşiţele de la friptura de oaie, porni cu pas săltat alături de Caroline, atingîndu-i din cînd în cînd palma cu nasul lui rece şi umed. Ea se gîndea cum să facă să petreacă încă o noapte alături de Guthrie Hayes fără să cedeze din nou farmecelor lui, ca o destrăbălată.

Odată ajunşi în hambar, el o împinse către o scară de lemn care ducea către podul unde se usca fînul.

– Am aşternut pătura mai devreme, spuse el.

După aceea, stinse felinarul şi-n hambar se făcu întuneric ca într-o fîntînă, cu excepţia cîtorva raze de lună care se strecurau prin crăpăturile din pereţi.

– După dumneavoastră, doamnă Hayes, adăugă el, pocnind-o uşor cu palma peste fund.

Caroline nu prea avea de ales, aşa că urcă scara, dar fierbea pe dinăuntru. Ajunsă în pod, găsi cu uşurinţă pătura, datorită unei ferestre care lăsa să intre razele de lună şi se apucă să-şi facă un culcuş în paie.

– Cina pe care ai pregătit-o a fost foarte bună, spuse Guthrie, lăsîndu-se să cadă pe o găleată aşezată cu gura în jos pentru a-şi scoate cizmele. Amorezul ăla al tău, care jefuieşte diligenţe şi omoară oameni, nu merită o femeie ca tine.

Caroline n-avea de gînd să-i spună lui Guthrie că hotărîse să nu se mai mărite cu Seaton. Nu voia să fie nevoită să-i explice motivele. Se aşeză pe pătură şi se descălţă, la rîndul ei, de cizme.

– Probabil că nici n-o să *vrea* o femeie ca mine.

– Ba o să vrea, dacă are cît de cît minte la cap, replică Guthrie, scoţînd nişte sunete foarte masculine în timp ce se ridica în picioare şi se întindea. Tigroaicele sînt rare şi sînt foarte preţioase.

Caroline se întinse cît mai aproape de marginea păturii. Se întoarse cu spatele la Guthrie, rugîndu-se ca el să n-o atingă, fiindcă ştia că ar fi fost pierdută. Cu toate acestea, nu rezistă fără să întrebe:

– Adabelle este tigroaică?

Guthrie se foi îndelung pînă să se strecoare în pat şi să-şi găsească o poziţie confortabilă.

– Aşa sper, dăscăliţo, căscă el. Sper foarte tare.

Caroline simţi ceva ţîşnind din paie, la cîţiva paşi de locul unde se afla ea şi fixînd-o cu nişte ochi apropiaţi, roşii. Se mută puţin mai aproape de Guthrie.

– Ai fi putut crede că domnul Fisk şi fratele lui sînt nişte bărbaţi nervoşi, fiindcă trăiesc singuri aici, nu-i aşa?

Guthrie căscă şi se întinse din nou. Mîna lui se aşeză uşor pe şoldul Carolinei.

– Dormi, Caroline, spuse el. Mîine pornim devreme la drum.

Caroline îşi trecu limba peste buze. Animalul acela cu ochii roşii continua să se uite la ea.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu mi-ai mai spune tigroaică, spuse ea pe un ton înţepat.

El pufni în rîs şi o trase în curbura trupului lui.

– Ştiu, răspunse el. Dar îmi place cum sună, aşa că, probabil o să-ţi mai spun astfel.

Caroline închise ochii, sperînd că animalul aflat la pîndă o să-şi vadă de treburile sale. Următorul lucru pe

care îl ştiu fu acela că se iveau zorile şi paiele din jurul lor luceau de parcă fuseseră aurite peste noapte.

Iar Guthrie stătea aplecat asupra ei, zîmbindu-i din ochi.

Caroline ştia ce voia el şi ştia că se cuvenea să-l refuze dar, din nu ştiu ce motiv, nu găsi cuvintele. Îşi arcui gîtul şi-şi muşcă buza, în timp ce Guthrie îi descheia bluza şi corsetul pentru a-i găsi sînii.

El o dezmierdă cu gura încet, cu tandreţe, pînă ce Caroline începu să geamă înăbuşit şi să-şi unduiască şoldurile sub trupul lui, căutîndu-l. Îşi descheie singură nasturii fustei şi o împinse în jos, rămînînd goală.

Guthrie o pătrunse lin, cu o alunecare prelungă, şi ea îi veni în întîmpinare, ridicîndu-se să-l primească. El îşi strecură palmele sub şoldurile ei şi gemu cu faţa lipită de gîtul ei, sărutînd-o mereu.

– Ai milă, tigroaico, şopti el.

Dar Caroline nu avea nici un fel de milă. Oricum, nu pentru Guthrie Hayes.

CAPITOLUL 10

Eliberarea o făcu pe Caroline să ţipe gutural, şi Guthrie îi înăbuşi strigătele punîndu-i mîna pe gură. O clipă mai tîrziu, el îşi slobozi sămînţa, murmurînd şi arcuindu-se repetat pe trupul Carolinei.

El rămase unit cu ea pînă ce respiraţia îi reveni la normal. Apoi, fără o vorbă, Guthrie se ridică, îşi trase hainele pe el şi coborî scara.

Caroline ştia că, dincolo de graniţa vrăjită a plăcerii, o aştepta disperarea, aşa că se ţinu departe de ea pe cît putu de mult. Guthrie se întoarse cu o găleată de apă caldă şi cu sacoşa ei de pînză tocmai cînd efortul începuse să doară.

El nu spuse nimic. Puse numai găleata şi sacoşa la îndemîna Carolinei şi coborî din nou scara.

Caroline scoase o batistă din sacoşa ei şi făcu o baie improvizată. După ce se spălă, îmbrăcă un corset şi pantaloni curaţi şi îşi trase pe deasupra aceeaşi bluză şi fustă. Ar fi grozav, gîndi ea, să aibă din nou felul ei civilizat de viaţă.

Cînd ajunse la cabană, avea părul proaspăt pieptănat şi împletit, corpul şi faţa bine spălate.

Cînd ea intră, Guthrie prăjea ouă pe soba din cabană. O privi cu afecţiune intimă, apoi spuse:

– Stai jos, tigroaico. Micul dejun e gata.

Caroline se aşeză pe lada pe care stătuse cu o seară înainte şi privi în jur.

– Unde este domnul Fisk?

Guthrie ridică din umeri şi presără piper pe ouă dintre-un recipient de metal.

– E pe-aici, pe undeva.

Timbrul vocii lui o atinse pe Caroline în profunzimile ei, încă sensibile după ce făcuseră dragoste şi o făcu să se foiască pe scaun.

– Plecăm mai departe azi?

El răsturnă două ouă pe o farfurie surprinzător de curată şi le împinse în faţa ei. Ele priveau în sus spre ea ca doi ochi aurii enormi.

– Da, răspunse Guthrie.

Caroline luă o furculiţă în mînă şi o examină atent înainte de a începe să mănînce.

– Şi indienii?

Guthrie se aşeză lîngă ea aducînd şi pentru el o farfurie şi o furculiţă, iar ea îi simţi zîmbetul, deşi nu i-l văzu.

– Poate că te-aş putea da pe tine şi pe Tob în schimbul liberei mele treceri spre Laramie.

Înainte ca ea să găsească o replică la spusele lui, domnul Fisk intră şchiopătînd în cabană. Era evident că făcuse un efort mare în ceea ce priveşte aspectul său exterior, fiindcă mîinile şi faţa îi străluceau de curăţenie şi de răceala apei din puţ, iar părul său des stătea ţeapăn.

– î Neaţa, spuse el vesel, răsturnînd în farfuria sa ouăle rămase în tigaia de pe sobă.

Gălbenuşurile i se vedeau în gură cînd continuă:

– Cînd Feenie o să afle că a ratat găluştele alea făcute de mătăluţă, doamnă, o să crape de ciudă.

Caroline murmură un „mulţumesc" modest şi continuă să mănînce, ştiind că avea nevoie să prindă putere pentru ziua aceea. În plus, oricît arătau de rău, ouăle aveau un atu în favoarea lor: nu erau carne sărată.

– Tu şi Feenie ar trebui să vă luaţi nişte neveste, spuse Guthrie, pe un ton cu care i-ar fi putut sugera să-şi cumpere nişte sîrmă pentru coteţul găinilor, sau perdele pentru ferestrele cabanei.

Domnul Fisk pufni în rîs la sugestia lui.

– Cre' că una ar fi de ajuns pentru amîndoi, pen' că unu' dintre noi e mai tot timpu' plecat.

Caroline se înecă cu mîncarea şi Guthrie o bătu uşor pe spate.

– Două femei ar însemna două necazuri, aşa e, fu el de acord, abordînd un aer gînditor, deşi Caroline îi văzu un zîmbet dansînd în privire.

Ea se uită dezaprobator la el. Avea mare nevoie să fie educat şi Caroline nu invidia deloc sarcina aceasta, care-i revenea Adabellei Rogers.

După micul dejun, Caroline spălă vasele, în timp ce Guthrie se duse în hambar să pună şeile pe cai. Deşi era bucuroasă să se vadă plecată de la ferma domnului Fisk, nu rămăsese indiferentă la încîntarea cu care acesta le acceptase compania.

– Am dormit bine în hambarul dumneavoastră, spuse ea, politicoasă, în momentul cînd ea şi Guthrie erau gata de plecare. Vă sîntem recunoscători.

Pentru prima oară de cînd se întîlniseră, domnul Fisk îşi scoase pălăria, dînd la iveală o chelie pătată de pistrui.

– Să mai treceţi pe-aici, doamnă, spuse el.

Acţionînd din impuls, Caroline îl sărută pe obrazul veştejit, iar el se înroşi de plăcerea acestui mic gest de intimitate.

Cînd ea, Guthrie şi Tob se îndepărtaseră destul de mult de fermă, Guthrie se întoarse în şa să se uite la Caroline.

– Gestul pe care l-ai făcut a fost foarte drăguţ. Probabil că domnul Fisk nici nu-şi mai aduce aminte care a fost ultima dată cînd cineva l-a atins cu afecţiune.

Caroline fu stînjenită de lauda lui şi de plăcerea disproporţionat de mare pe care i-o produsese ea. Cînd venea vorba de bărbatul acesta, ea avea tot atîta demnitate ca Tob.

– Remarca aceea, referitoare la faptul că ar putea împărţi o nevastă cu fratele lui, aproape că m-a făcut s-o iau la fugă, mărturisi ea. Cred că a fost cel mai scandalos lucru pe care l-am auzit vreodată.

Guthri începu să rîdă şi scoase o ţigară de foi din buzunarul de la cămaşă. După ce o aprinse şi trase un fum din ea, răspunse:

– Prea iei viaţa în serios, dăscăliţo. Doar nu crezi că s-ar fi dus să aducă acasă cu forţa o femeie.

Caroline zîmbi fără să vrea la imaginea care-i apăru în minte. Oricît ar fi regretat că făcuse dragoste cu Guthrie, era inundată de o stare de bine şi fericire generală şi se hotărî să se bucure de asta atîta timp cît era posibil.

În noaptea aceea, instalară tabăra lîngă un pîrîu, şi Guthrie prinse cîţiva păstrăvi pentru cină. Deşi Caroline îşi jurase că n-o să-l mai lase să facă dragoste cu ea, el o aplecă peste un bolovan care-i ajungea pînă la brîu şi alunecă în feminitatea ei pe la spate, iar ea îl primi cu un ţipăt primitiv de plăcere.

În ziua următoare, puţin înainte de ora prînzului, soseau în Laramie.

Acum, că mai erau doar cîteva minute pînă avea să dea ochii cu Seaton Flynn, bărbatul pe care crezuse cîndva că-l iubeşte, plăcerea descoperită de Caroline de cînd devenise femeie fu înlocuită de un sentiment de ruşine. Nu era cu nimic mai bună, îşi reaminti ea, decît destrăbălata ei mamă. Probabil că peste cîţiva ani va ajunge să bea şi să aducă bărbaţi străini într-o cămăruţă murdară, exact aşa cum făcuse Kathleen. Oare şi ea avea să-şi alunge copiii, fiindcă aşa-i spunea un bărbat care-i putea oferi plăcere şi băutură?

– La ce naiba te gîndeşti? întrebă Guthrie iritat, întrerupîndu-i şirul gîndurilor negre. Arăţi de parcă te-ar fi băgat cineva în făină.

Zgomotul şi agitaţia din Laramie îi atraseră atenţia Carolinei. Auzea în depărtare împuşcături, muzică de pian, bărbaţi şi femei rîzînd împreună în numeroase birturi.

– Dacă am avea un copil, Guthrie? întrebă ea, abia reuşind să rostească acele cuvinte care-i produceau spaimă.

Îl iubea pe Guthrie şi nu fusese în stare să-i reziste, în ciuda riscurilor. Dar acum povestea fermecată se sfîrşea şi realitatea dădea năvală peste ea.

El nu-i răspunse la întrebare, poate fiindcă nu ştia ce să-i răspundă, sau poate fiindcă n-o auzise. Dădu pinteni calului şi o luă puţin înaintea ei, apoi se opri şi descălecă în faţa biroului şerifului.

Seaton era mai slab decît şi-l amintea Caroline şi degetele cu care se ţinea de barele celulei se albiseră de strînsoare. Caroline se uită în ochii lui şi o speria faptul că nu simţea decît indiferenţă.

– Ştiam eu că o să vii, spuse el, întinzînd o mînă către ea.

Ochii lui negri, atît de expresivi şi luminoşi, păreau să o dezmierde.

Caroline se ţinu la distanţă, deşi reuşi să zîmbească stins. Primul impuls fu să-i spună că-i cedase lui Guthrie, nu doar o dată, ci de mai multe ori, dar se abţinu. Nu era nici timpul, nici locul pentru asemenea confidenţe, dar nu putea să mai amîne ruperea logodnei nici măcar o clipă; n-o lăsa conştiinţa.

– Trebuie să-ţi spun ceva, spuse ea repezit, cu respiraţia întretăiată. Nu ne putem căsători.

În spatele ei, în biroul şerifului, îl auzea pe Guthrie discutînd cu omul legii.

Vocea lui Seaton era plîngăreaţă, pielea aburită.

– Ce?

– Am totuşi de gînd să te ajut, şopti ea, făcînd un pas spre el, în dorinţa sinceră de a răscumpăra păcatele pe care avea de gînd să le mărturisească.

Pe neaşteptate, el întinse mîna şi o apucă de coadă, lipind-o cu faţa de gratiile celulei, apoi îi trase capul pe spate. Toate acestea se întîmplară atît de repede, încît Caroline nu apucă nici să respire, dar să mai ţipe.

Era o nuanţă de violenţă în felul cum gura lui îi strivea buzele, devorîndu-le. Cînd limba lui îi invadă gura, intimitatea ei secretă nu înflori, aşa cum se-ntîmplase cu Guthrie şi ea îşi puse amîndouă mîinile pe pieptul lui Seaton şi-l împinse.

El o privi furios şi surprins.

– Nu, domnule Flynn, spuse ea, folosind modul formal de adresare pe care îl preferase el întotdeauna. De acum încolo, lucrurile trebuie să se schimbe între noi.

Ştia că îi ardeau obrajii, ştia că el crede că supărarea ei izvora din nevinovăţia feciorelnică. Şi ştia că dispreţul datorat celor întîmplate între ea şi Guthrie avea s-o distrugă.

Uşa biroului se deschise şi Guthrie veni lîngă ea.

– Flynn, spuse el.

Acel singur cuvînt era o întrebare, o afirmaţie şi un rezumat în acelaşi timp.

Ochii frumoşi ai lui Seaton se îngustară.

– Tu cine eşti? întrebă el.

Caroline se întări, aşteptînd explozia, dar ea nu veni. Vocea lui Guthrie era de o politeţe rece.

– Mă numesc Guthrie Hayes, spuse el.

Seaton îşi plimbă privirea de la unul la altul şi Caroline îşi spuse că era imposibil ca el să ştie că fuseseră intimi numai uitîndu-se la ei.

– Ce vrei, domnule Hayes?

– O să vorbim despre asta cînd o să fim singuri, răspunse Guthrie, aruncînd o privire semnificativă spre Caroline.

Ea rămase pe loc, fiindcă văzuse că celelalte două celule erau goale.

În cele din urmă, Guthrie tuşi cu înţeles.

Caroline îşi puse o mînă pe piept.

– Doar nu vrei să spui... dar a fost ideea mea...

– Afară, spuse Guthrie.

Caroline ezită, apoi îşi aminti că soarta lui Seaton era în mîinile lui Guthrie. Nu-şi putea permite să-i nesocotească ordinele, oricît ar fi vrut să facă asta. Ţinînd bărbia sus şi avînd grijă să nu se uite spre niciunul dintre cei doi bărbaţi, Caroline ieşi din închisoare cu aerul că asta fusese hotărîrea ei. Străbătu biroul şerifului cu paşi măsuraţi, dar, imediat ce ajunse pe trotuar, o luă la fugă spre spatele clădirii.

Cum fereastra lui Seaton nu avea geam, ci numai gratii, Caroline putea auzi destul de bine ce se vorbea înăuntru.

–... de ce sînt nevinovat, se auzi vocea lui Seaton.

Tonul lui devenise amical şi voios.

– Mă tem că va fi nevoie de mai mult decît cuvîntul tău să mă convingă, răspunse Guthrie calm. Autorităţile au multe dovezi împotriva ta.

Caroline avu impresia că aude gratiile zăngănind şi îşi imagină mîinile puternice ale lui Seaton strîngîndu-se pe ele.

– La dracu', izbucni el. Vreau să ştiu cum se face că ai venit aici cu Caroline.

Inima ei se opri, practic, din bătaie, în timp ce aştepta răspunsul lui Guthrie.

– Hai să spunem că lucrez pentru ea, răspunse el, după o tăcere prelungită şi Caroline începu din nou să respire. Se pare că te consideră un posibil soţ.

Seaton nu păru prea convins.

– Totuşi, un bărbat şi o femei, singuri pe drum...

– Caroline este o femeie cuminte, spuse Guthrie calm.

Caroline închise ochi. Ţipetele ei destrăbălate din noaptea care trecuse îi răsunară în urechi şi parcă mai simţea suprafaţa netedă a bolovanului sub sîni şi sub pîntec şi tăria bărbăţiei lui Guthrie, cu care îi produsese atîta plăcere. Exact înainte de ultima străpungere, el îi apucase pulpele în palme şi le ridicase, îndepărtîndu-le larg, şi universul explodase în faţa ochilor ei.

– Dacă te-ai atins de ea, spuse Seaton, te omor.

În vocea lui Guthrie se simţi apărînd un zîmbet, un zîmbet leneş şi insolent.

– Avînd în vedere că eu sînt probabil singurul lucru care mai stă între tine şi laţul spînzurătoarei, poate vei fi mai diplomat pe viitor.

Tob apăru lîngă Caroline şi scînci, frecîndu-şi nasul de coapsa ei. Probabil că voia whisky, neruşinatul.

– Chiar dacă aşa stau lucrurile, contracară Seaton, am vorbit cît se poate de serios.

Guthrie trecu peste ameninţare – la fel şi Caroline – cu un uşor hohot de rîs.

– Nu-ţi face griji, Seaton. Învăţătoarele slăbănoage cu limba ascuţită ca briciul nu sînt pe gustul meu. Mie îmi plac femeile durdulii, blînde şi calde.

Ofensată, Caroline porni nervoasă către uşa din faţă a clădirii. Tocmai punea piciorul pe trotuar cînd Guthrie apăru în cadrul uşii.

El privi direct spre ea şi buzele i se arcuiră cînd îi observă obrajii aprinşi şi ochii care aruncau scîntei.

– Dacă nu vrei să auzi lucruri care te-ar putea supăra, tigroaico, spuse el, să nu mai tragi cu urechea pe la ferestrele puşcăriilor.

După aceasta, el se lovi cu pălăria peste coapsă şi dispăru împreună cu Tob în birtul de alături.

Caroline porni în direcţia uşilor turnante, apoi se opri. Nu i-ar fi fost de nici un ajutor domnului Flynn dacă intra şi ea în puşcărie, deoarece în multe oraşe era ilegal ca o femeie să intre într-un asemenea stabiliment.

Trecu pe partea cealaltă a străzii şi începu să se plimbe nervoasă înainte şi înapoi pe trotuarul de lemn, fără să-i pese că atrăgea privirile trecătorilor.

După licoarea băută cu domnul Fisk şi durerile de cap cu care se alesese, lui Guthrie nu-i păsa dacă n-avea să mai vadă whisky cîte zile ar fi avut. Cumpără o băutură pentru Tob şi o puse pe podea, lăsîndu-l să bea direct din pahar.

Rezemîndu-se cu spatele de bar, Guthrie studie clientele. Afacerea mergea prost; se aflau doi cowboy la masa de biliard, iar strada care ducea spre magazine, era plină de cocote gătite în rochii viu colorate.

Guthrie alese o roşcată voinică, fiindcă nu semăna deloc cu Caroline şi ea-şi croi drum în jos pe scări, în timp ce penele verzi de păun din păr i se arcuiau pe faţa pictată. Rochia avea o nuanţă stridentă de albastru care, asociată cu verdele penelor, crea un efect înfiorător.

Cînd ajunse lîngă el, papagalul vopsit se lipi de pieptul lui şi toarse:

– Pe mine mă cheamă Comoda. Da' pe tine?

Guthrie nu se putu abţine şi pufni în rîs.

– Mama ta ţi-a pus numele ăsta, rosti el tărăgănat, sau l-ai inventat tu?

Ea se frecă de el.

– Mi l-a dat cineva, spuse ea. Mi-a plăcut, aşa că l-am păstrat. Nu crezi că sînt comodă?

Încă îi tremurau genunchii după ultima noapte petrecută cu Caroline, dar Guthrie nu era bărbatul care să jignească o femeie în mod intenţionat.

– Al dracului de comodă, răspunse el

Spera din toată inima că nu-şi pierduse gustul pentru femeile durdulii din cauza tigroaicei de Caroline.

– Ascultă, drăguţo, deocamdată aş vrea numai răspuns la nişte întrebări.

Ea-şi petrecu mîna pe sub braţul lui şi-l conduse în spatele unei draperii, unde se afla un scaun cu spătar şi o canapea prăfuită.

– Întreabă, iubitule, spuse ea, aşezîndu-se pe catifeaua roasă a canapelei şi bătînd cu palma locul de lîngă ea.

Guthrie îşi scoase pălăria şi se aplecă în faţă, rezemîndu-se cu coatele pe genunchi. Întoarse apoi capul spre ea şi zîmbi afabil.

– Cunoşti un bărbat pe nume Seaton Flynn?

Umerii largi şi albi ai femeii, subliniaţi de rochia ei decoltată, se cutremurară.

– E ticălosul ăla chipeş cu ochii negri – care l-a omorît pe vizitiul diligenţei.

– Pari foarte sigură că e vinovat.

– Sînt sigură. Şi sînt la fel de sigură că e şi ticălos.

Guthrie răsuci pălăria în mînă. Înainte să o ia pe Adabelle, va trebui să-şi cumpere una nouă. Scoase un dolar de argint din buzunarul vestei şi-l aruncă în poala ei largă.

– Povesteşte-mi despre el.

– La nici o fată nu-i place să-l ia, oftă Cozy, netezindu-şi fusta de satin şi culegînd dolarul din poală. Ţinu pentru o clipă moneda în mînă, apoi o strecură în corsajul rochiei.

– Este un individ josnic. Îi place să facă femeia să ţipe un pic şi nu fiindcă l-ar vrea.

Stomacul lui Guthrie se strînse cînd şi-l imagină pe Flynn chinuind-o pe Caroline şi, pentru prima oară de cînd o găsise pe Annie plină de răni şi violată, avu poftă să ucidă. Se calmă spunîndu-şi că mulţi bărbaţi erau blînzi cu soţiile lor şi duri cu prostituatele.

Comoda nu părea deranjată de încremenirea lui.

– Flynn l-a omorît pe vizitiul acela, fii sigur. Şi a jucat la cărţi o parte din aurul furat chiar aici, la *Capra verde*.

Guthrie se încruntă.

– Avea un birou de avocatură în Bolton. Oamenii îl respectau, consideram că e un om de treabă.

Oamenii? pufni Guthrie în sinea lui. *Caroline*.

– Nu e el avocat, cum nu sînt nici eu, spuse Cozy. Da' vorbea despre o femeie pe care o cunoştea acolo. Le pune pe fete să răspundă la numele ei în timp ce era cu ele.

Nu era necesar să întrebe care era numele; Guthrie îl ştia foarte bine.

O bătu pe Comoda uşor pe mîna plină de inele ieftine, mari.

– Mulţumesc, scumpo, spuse el, ridicîndu-se de pe canapea şi punîndu-şi pălăria pe cap.

Cercetă cu privirea interiorul slab luminat al birtului, din obişnuinţă. Înainte să iasă de după draperie, era aproape sigur că avea s-o vadă pe Caroline uitîndu-se la el prin una dintre ferestrele murdare.

O zări, în schimb, plimbîndu-se în susul şi în josul trotuarului de pe cealaltă parte a străzii.

Caroline avea „un ceva" al ei care-l făcea pe Guthrie să zîmbească pînă şi în cele mai grele situaţii. Îşi potrivi expresia feţei, chemă cîinele pocnindu-se cu palma peste coapsă şi ieşi din birtul *Capra verde*.

Caroline se opri din mers, îşi încrucişă braţele şi aşteptă pînă ce Guthrie traversă strada.

– Ei? se repezi ea.

– Ei, ce? replică el, aplecîndu-se spre ea atît de mult încît aproape îşi lipi nasul de al ei.

– Nu te plătesc să pierzi vremea prin birturi, scrîşni Caroline.

– Aşa cum ţi-am mai spus, îi explică Guthrie, nu mă plăteşti deloc. Şi nici n-o s-o faci, dăscăliţo.

Caroline ar fi putut să jure că simţea trotuarul clătinîndu-se sub picioarele ei.

– P-pleci?

– Ţi-am spus că o să iau o hotărîre după ce discut cu şeriful şi cu Flynn însuşi şi am luat-o. Este vinovat, Caroline.

Ea începu să scuture din cap încă dinainte ca el să termine de vorbit. Seaton nu putea fi vinovat, nu voia să accepte asta. Ar fi ştiut dacă era.

– Guthrie, te rog...

El o luă de braţ şi o împinse în josul străzii. Deşi maxilarul îi era încleştat ca o capcană de prins urşi, schiţă cîteva zîmbete către cei ce treceau pe lîngă ei.

– Telegrafiază acasă să-ţi trimită bani, tigroaico, spuse el cînd se opriră în faţa uşilor de la bancă, vopsite în nuanţe de verde. O să ai nevoie de un bilet pentru diligenţă să te întorci în Bolton.

Cînd dădu să plece, Caroline îl opri.

– Asta-i tot? rosti ea nefericită. Pleci şi gata?

Guthrie era rece şi încremenit de parcă nici n-ar fi cunoscut-o.

– Da.

Spre marea ei disperare, Caroline simţea lacrimile arzîndu-i ochii.

– Înţeleg, spuse ea, stăpînindu-le.

– Bine, răspunse el, întorcîndu-se să plece.

– Transmite-i salutările mele Adabellei.

El se opri, înţepenit, apoi întoarse capul peste umăr.

– Îmi închipui c-o să-mi faci cunoştinţă cu ea după ce o aduci acasă.

Caroline n-ar fi lăsat pentru nimic în lume să se vadă că spusele lui o răniseră.

– Aşa îmi închipui şi eu.

– O să te duci acasă, nu-i aşa?

Caroline ştia că există o singură cale să se desprindă de Guthrie şi să-şi construiască un oarecare fel de viaţă din ruinele viselor ei.

– Da, spuse ea. O să mă duc acasă.

Citi pe faţa lui durere amestecată cu uşurare.

– Cît despre ceea ce s-a întîmplat între noi...

Caroline îl întrerupse, fiindcă nu putea să audă continuarea, ştiind dinainte ce avea să spună.

– Cred că nu mai trebuie ca vreunul dintre noi să se gîndească la asta, spuse ea. Sau să vorbească despre asta.

Guthrie dădu din cap.

– La revedere, Caroline, rosti el gutural.

Apoi îi întoarse definitiv spatele şi porni în jos pe stradă, de data aceasta fără să mai privească înapoi.

Caroline rămase în faţa băncii, respirînd adînc, pînă ce fu sigură că putea să vorbească fără să izbucnească în plîns. Apoi intră în clădire şi-l rugă pe un funcţionar să telegrafieze la banca din Bolton după o parte din economiile ei.

După aceasta, trecu grăbită strada şi intră în magazinul general, de unde-şi cumpără o pereche de pantaloni de dril, împreună cu cîţiva indispensabili, o pălărie cu borurile largi, un pistol şi gloanţe.

Cu aceste cumpărături învelite în hîrtie şi legate cu o sfoară sub braţ, ajunse în hotel, unde se încuie într-o cameră şi ceru să-i fie adusă apă caldă, curată, pentru baie. După ce se spălă, Caroline se îmbrăcă în pantaloni şi cămaşă, păstrînd indispensabilii pentru călătorie şi se încălţă cu cizmele ei. Apoi duse hainele cu care plecase de acasă la o spălătorie pentru a fi curăţate şi călcate.

Oamenii se holbau la ea, văzînd-o îmbrăcată ca un bărbat, dar Caroline nu le dădu nici o atenţie. Avea lucruri mai importante la care să se gîndească în afară de părerea celor din jur.

Lua masa în micul restaurant al hotelului cînd Guthrie îşi făcu apariţia acolo, din pură întîmplare. Îi aruncă o privire din treacăt, apoi se răsuci brusc pe călcîie şi rămase cu gura căscată.

– Caroline? întrebă el în şoaptă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Ea zîmbi.

– Bună, domnule Hayes, îl salută ea călduros. Vrei să stai jos?

El îşi trăsese deja un scaun, înainte ca ea să-l invite. Acum, se lăsă să cadă pe el.

– De ce dracu' eşti îmbrăcată aşa?

Caroline luă o bucăţică de friptură şi o mestecă bine înainte să răspundă cu o voce mieroasă.

– Nu pot să-mi imaginez de ce ar avea hainele mele vreo importanţă pentru tine.

– Nici n-au, o repezi Guthrie.

Se afla o fereastră lîngă masă şi Tob stătea de cealaltă parte a geamului, cu labele pe pervaz şi o expresia demnă de toată mila.

– Numai că, ei bine, o lady nu umblă în haine bărbăteşti.

Ea arcui sprînceana şi îi ignoră remarca.

– Nu-i dai niciodată de mîncare bietului cîine? întrebă ea, iar Tob începu să scheune şi să mîrîie.

– Mănîncă mai bine decît mine, mormăi Guthrie. Caroline, vreau să ştiu ce pui la cale.

– Îmi văd de treburile mele, răspunse ea, tăindu-şi încă o bucată de friptură.

Îl simţea pe Tob urmărind drumul bucăţii de carne din farfurie pînă la gura ei.

– Este o atitudine pe care o recomand cu toată convingerea, domnule Hayes. Zău că ar trebui să încerci şi tu.

Guthrie înjură, deşi nu era clar dacă se enervase pe Caroline sau pe cîine. Împinse scaunul înapoi, se ridică, se repezi ca o furtună în bucătărie şi reveni peste cîteva minute cu un os mare din supă. Se duse cu el afară şi i-l aruncă lui Tob înainte de a se întoarce la masa Carolinei.

– Te duci acasă? întrebă el, mijindu-şi ochii din nou.

Dincolo de fereastră, Tob ronţăia osul cu o încîntare deplină. Caroline terminase de mîncat şi împinse farfuria deoparte.

– Da, spuse ea. Mă duc acasă.

Se abţinu să adauge că avea de gînd să mai rezolve cîteva lucruri înainte de a pleca. Oftă.

– Iar tu te duci în Cheyenne?

– Da.

Răspunsul lui Guthrie sună aproape defensiv, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să protesteze.

– Dar o să mă întorc în Bolton peste vreo săptămînă sau două.

Caroline sorbi o înghiţitură de ceai. Se hotărîse să plece din Bolton, după ce Seaton avea să fie eliberat şi să înceapă să-şi caute surorile. Numai această hotărîre făcea suportabil gîndul că Guthrie urma s-o aducă pe Adabelle acolo. O chelneriţă veni la masa lor înainte ca ea să mai fie nevoită să spună ceva şi Guthrie comandă o porţie de tocană de vită şi plîine proaspătă.

– Nu pui la cale vreo prostie, nu-i aşa? întrebă el după ce chelneriţa dispăru.

Caroline zîmbi.

– Bineînţeles că nu, îl asigură ea.

Doar o mică evadare, adăugă ea în gînd, în timp ce împingea scaunul să se ridice.

– Acum te rog să mă scuzi, dar vreau să mă odihnesc puţin. Mîine va fi o zi lungă.

Guthrie întinse mîna, cu iuţeala unui şarpe şi o apucă de încheietură. Fără vreun efort aparent, o forţă să se aşeze înapoi pe scaun. Cu toate acestea, faţa lui exprima remuşcare.

– Caroline, spuse el încet. Îmi pare rău. Vreau să spun, fiindcă am făcut dragoste cu tine.

Ar fi putut mai bine să o înjunghie cu furfuliţa, decît să-şi ceară scuze pentru asta, dar ea reuşi să zîmbească, de parcă n-ar fi durut-o.

– Nu-ţi face griji, domnule Hayes. Nu am de gînd să o aştept pe Adabelle la marginea oraşului, să-i povestesc cum ne-am petrecut timpul cît am fost împreună.

– Fir-ar să fie, şopti el cu asprime, privind în jur să se asigure că nu-i auzea nimeni, nu asta mă frămîntă pe mine. Am profitat de tine cînd ştiam că n-o să mai fie pe urmă nimic între noi şi îmi pare rău.

– Am fost acolo, aşa că te-ai folosit de mine, încuviinţă Caroline pe un ton degajat, împingîndu-şi din nou scaunul. Crede-mă, n-am crezut nici o clipă, că însemn ceva pentru tine, Guthrie, aşa că, fii bun şi păstrează scuzele tale bîlbîite pentru tine. Şi dacă mai încerci încă o dată să mă opreşti o să ţip aşa de tare încît o să ţi se spargă timpanele.

Gîtul lui căpătă culoarea sîngelui şi maxilarele i se înţepeniră, dar nu schiţă nici o mişcare cînd Caroline se ridică să plece.

Se duse direct în camera ei, care se afla la etajul al doilea al hotelului, scoase pistolul şi hîrtia tipărită pe care o primise odată cu el. Făcu exerciţii să înveţe cum se încarcă şi se descarcă şi era atît de absorbită de această activitate încît, cînd văzu ceva mişcător în dreptul ferestrei, fu gata-gata să apese pe trăgaci.

Tob stătea cocoţat pe scara de incendiu din afară, cu nasul turtit pe geamul ei.

Caroline puse pistolul pe noptiera de lîngă pat şi se duse să ridice fereastra. În clipa următoare, cîine ateriză în cameră şi se ghemui la picioarele ei, scoţînd sunete de bucurie.

– Credeam că ai plecat deja spre Cheyenne, spuse Caroline, aplecîndu-se să mîngîie cîinele.

Spera ca Adabelle să fie bună cu Tob, deşi avea, din partea ei, toată libertatea să-l trateze pe Guthrie după cum socotea ea.

Tob se întinse pe podea, bucurîndu-se de atenţia acordată. După cîteva minute, Caroline încercă să-l gonească afară pe fereastră, dar el nu voia să plece. În cele din urmă, ea închise geamul şi trase zăvorul. Laramie era un oraş străin, zgomotos şi era bucuroasă că avea companie.

Tocmai trăsese storul şi se pregătea să se dezbrace şi să se bage în pat, cînd auzi o bătaie în uşă. Gîndindu-se că venise Guthrie să-şi recupereze cîinele, încrucişă braţele şi întrebă cu voce cîntată.

– Cine-i acolo?

– Mesaj, doamnă, răspunse o voce necunoscută.

O bucată de hîrtie alunecă pe sub uşă şi ea o apucă grăbită.

Ştiu imediat că scrisul greoi, cu litere exagerat de mari, era al lui Guthrie. *„Nimic n-o să schimbe vreodată faptul că eşti o lady"*, scrisese el. *„La revedere, tigroaico. Cele mai calde salutări, G.H."*

Caroline strînse biletul la piept pentru o clipă, apoi mototoli hîrtia şi o azvîrli pe podea. Guthrie era o parte din trecutul ei, iar ea trebuia să se gîndească la viitor.

CAPITOLUL 11

Tob apăru, cum făcea de obicei, exact cînd Guthrie era gata de plecare, în dimineaţa următoare. Dar schelăia şi fugea înapoi spre Laramie, înainte să vină, în silă, alături de calul lui Guthrie. Încă mult timp după ce ieşiseră din Laramie, Tob continuă să facă acelaşi lucru.

– Animal prost, mormăi Guthrie, strunindu-şi calul. Caroline a plecat şi te-a legat de degetul ei mic, nu-i aşa? Ei bine, la dracu', n-ai decît să te întorci la ea. Eu pot să-mi găsesc oricînd un alt cîine neisprăvit ca tine.

Tob scheună a scuză şi se întinse cu burta pe pămînt, cu botul pe labele din faţă, cu labele din spate tremurînd.

– Hai, du-te, porunci Guthrie, pleacă de-aici. Oricum n-am nevoie de un ogar bătrîn ca tine.

După un scurt lătrat de jale, Tob se întoarse şi o rupse la fugă înapoi spre Laramie. Guthrie îl aşteptă cîteva minute, dar animalul nu se întoarse.

– Blestemata aia de dăscăliţă slăbănoagă, mormăi Guthrie, apoi dădu pinteni calului. Am auzit de multe josnicii în viaţa mea, dar să fure cîinele unui om...

Deschise capul bidonului, luă o înghiţitură de apă proaspătă, şi se şterse cu mîneca la gură. La dracu' cu Caroline *şi* cu cîinele. O avea pe dulcea lui Adabelle care-l aştepta în Cheyenne.

Ea avea să-şi apese sînii aceia exagerat de mari pe pieptul lui şi el avea s-o uite cu totul pe Caroline. Oricum, Adabelle era stilul acela de femeie pe care un bărbat şi-o dorea ca soţie. Pe *ea* n-aveai s-o găseşti hoinărind prin ţinut în pantaloni bărbăteşti şi încercînd să convingă bărbaţi necunoscuţi să o ajute să pună la cale o evadare.

Nu numai asta, dar probabil că ar fi căpătat nişte copii slăbănogi, leşinaţi şi arţăgoşi de la Caroline, conform teoriei că aceste trăsături se transmit în familie. Adabelle, în schimb, era de aşteptat să-i dăruiască o jumătate de duzină de bebeluşi voinici, liniştiţi şi cu voci muzicale.

Guthtie se încruntă. Pentru prima oară, visul lui părea oarecum, ei bine, neinteresant. Totuşi, visul acesta îl ţinea încă în frîu, fiindcă şi el se simţea puternic tras înapoi spre Laramie. Laramie şi Caroline. Guthrie îşi spuse că simţea asta numai din cauză că-i era dor de cîine – şi nu întoarse capul în direcţia opusă.

Împotriva voinţei şi bunei sale judecăţi, se gîndi la Caroline, cînd stătea goală şi arcuită sub el cu trupul ei zvelt care răspundea cu graţie la fiecare comandă a lui. Slăbănoagă sau nu, fu el nevoit să recunoască, cel puţin acolo, în intimitatea minţii lui, Caroline avea un stil pe care un bărbat putea învăţa, cu puţin studiu, să-l placă.

Mult de tot.

După ce se opri pentru scurt timp la bancă, Caroline se duse la grajdul de închiriat, unde răscumpără calul mărunţel pe care Guthrie îl obţinuse în schimbul ceasului său şi alese un cal bun şi pentru domnul Flynn. Dacă planul ei îndrăzneţ urma să meargă, ea şi Seaton aveau nevoie de cai iuţi.

Tob venea lătrînd pe stradă, să o salute, tocmai cînd scotea caii din grajd. Şi, pentru o clipă minunată, Caroline crezu că Guthrie se întorsese. Apoi, cu inima strînsă, îşi dădu seama că Tob venise singur.

Bucuroasă că are cel puţin un prieten în această lume nesigură, Caroline se opri la măcelărie şi cumpără un os cu multă carne pentru Tob, după care îşi îndreptă umerii şi porni cu pas sigur către puşcărie. Avea pistolul în buzunarul de la pantaloni şi era încărcat. Spera numai că n-o să se descarce din greşeală, să rănească pe cineva.

Ca, de exemplu, pe ea.

Ajunsă la închisoare, Caroline fu încîntată să-l găsească pe domnul Flynn luînd micul dejun singur. Cînd o văzu, el se ridică atît de repede de pe priciul lui încît aproape răsturnă tava. Rămase cu ochii căscaţi cînd văzu hainele cu care era îmbrăcată Caroline.

– Sfintele Dumnezeule, Caroline! Chiar ai ieşit în văzul lumii îmbrăcată astfel?

Dacă Seaton era tulburat de anunţul ei anterior că logodna lor luase sfîrşit, nu lăsa, în orice caz, să se vadă. Probabil, reflectă ea cu mărinimie, nu absorbise încă dezamăgirea şi avea nevoie de timp să-şi pună sentimentele în ordine.

În ceea ce o privea, Caroline era extrem de uşurată că nu avusese nevoie să ameninţe pe nimeni cu pistolul din buzunarul ei. Mai tîrziu, după ce trecea pericolul, avea să-şi ia rămas bun de la Seaton şi avea să se pregătească din nou de plecare, de data aceasta pentru a le căuta pe Lily şi Emma.

– Lasă acum problema hainelor mele, spuse ea lapidar. Am afară doi cai şi am venit să te eliberez ca să poţi dovedi că eşti nevinovat.

Seaton se prinsese cu mîinile de gratii şi le zgîlţîia, în graba lui de a se vedea liber.

– Va trebui să iei cheile de la bătrînul Charlie – le ţine la el tot timpul.

Caroline scoase pistolul şi îl privi încruntată.

– N-am putea să tragem cu pistolul în lacăt cumva?

Înainte să aibă timp să analizeze ideea, mîna lui Seaton ţîşni pe neaşteptate şi o prinse de încheietură.

O strînse cu cruzime şi ea făcu ochii mari de surpriză. Flynn o trase spre el cu violenţă izbind-o de gratii.

– Unde e Hayes? scrîşni el, smulgîndu-i pistolul dintre degete cu mîna cealaltă în timp ce vorbea.

Caroline clipi din ochi, nedumerită. Deşi mai observase deviaţii de comportament la el, abia cum îşi dădu seama de unde proveneau ele.

– Domnule Flynn, insist să-mi dai drumul...

El o strînse cu şi mai multă violenţă făcînd-o pe Caroline să ţipe de durere.

– A plecat, şopti ea. A spus că eşti vinovat.

– Zău, aşa a spus? scrîşni Seaton, ţinînd-o încă lipită de gratii şi ridicînd pistolul la tîmpla ei, deoarece auzise paşii cuiva în biroul din faţă. Charlie! răcni el, făcînd-o pe Caroline să tresară violent şi să închidă ochii.

Înţelegînd că Guthrie avusese dreptate, Caroline simţi o durere profundă.

Seaton era hoţ şi, ceea ce era mai rău, era şi criminal.

– Ţine-ţi răbdarea în frîu, mormăi bătrînul, iar Caroline auzi legătura de chei zăngănind în ritm cu paşii bătrînului. Ce dracu', doar nu eşti la hotel şi nu eşti vreo mare personalitate.

Revenindu-şi în fire, Caroline vru să strige, să-l avertizeze, dar Seaton o simţise probabil încordîndu-se pentru efort, fiindcă îi înăbuşi gura cu palma. Cînd încercă să-l muşte, crezu că degetele lui aveau să-i strivească maxilarul.

Ochii mici ai lui Charlie erau aproape să iasă din orbite cînd o văzu pe Caroline lipită de gratiile celulei, cu pistolul înfipt în tîmplă.

– Stai calm, Flynn, îngăimă bătrînul gardian. Doar nu vrei să împuşti o lady.

– Deschise uşa şi n-o să păţească nimic, scrîşni Seaton.

Carolinei îi vîjîia capul şi-i era greaţă de frică şi dezgust. Se întreba cu disperare cum de putuse fi atît

de naivă încît să-l creadă pe bărbatul acesta, *să-l iubească*.

Apoi, în ciuda ameţelii şi a nesiguranţei produse de groază, înţelese adevărul. Nu-l iubise niciodată pe Seaton, iubise bărbatul care crezuse ea că este, un potenţial soţ şi tată, inventat de mintea ei.

Charlie ţinea în mînă inelul de chei.

– Vezi? spuse el calm. Am cheia aici. O să-ţi dau drumul. Numai să nu apeşi pe trăgaci.

În clipa cînd Charlie deschise uşa, Seaton o împinse pe Caroline în celulă cu o asemenea forţă încît ea se izbi de peretele interior şi căzu jos. Se repezi afară şi îl lovi puternic în cap pe Charlie cu patul pistolului şi bătrînul se prăbuşi, sîngerînd pe podea. Seaton rămase în picioare şi îndreptă pistolul spre capul lui Charlie. După maxilarele încleştate şi strălucirea din ochii lui Flynn, Caroline îşi dădu seama că el avea de gînd să-l ucidă.

– Seaton, nu! ţipă ea, simţind amărăciunea de la fiere invadîndu-i gura în urma cuvintelor, apoi se repezi şi-l acoperi pe gardianul rănit cu trupul ei. Te implor, nu-l omorî!

Seaton îi aruncă o privire lungă, timp în care Caroline se rugă fierbinte să vină şeriful. Acesta era un bărbat mai tînăr decît Charlie, era competent şi puternic, şi, dac-ar fi venit la timp, ar fi putut împiedica o evadare şi poate chiar o crimă.

Caroline gîndi repede.

– Dacă tragi un foc, izbucni ea, oamenii vor auzi. Vor şti că s-a întîmplat ceva şi vor veni în fugă!

Abia atunci, Seaton lăsă pistolul jos. Broboane de sudoare îi acopereau fruntea şi buza de jos.

– Ai zis că sînt caii afară?

Caroline înghiţi în sec, şi-l bătu pe umăr pe bătrînul Charlie cu un aer absent.

– Da.

Oftă, resemnată. Nu prea erau speranţe ca şeriful să apară destul de curînd pentru a-l opri pe Seaton, şi

Caroline se enervase. Nu era de mirare că existau atîtea crime în lume, din moment ce oamenii legii nu-şi luau slujba în serios.

Seaton se pregătea să fugă, dar se răzgîndi şi se apropie de Caroline, care stătea întinsă pe podeaua murdară a celulei, încă încercînd să-l apere pe Charlie. Seaton o apucă strîns de bărbie şi scrîşni:

– Hayes te-a avut, ştiu asta. Jur pe tot ce am mai sfînt, Caroline, amîndoi veţi plăti pentru asta.

Caroline se holbă la el, încremenită.

Şocul ei se agravă cînd el se aplecă şi o sărută tandru, apoi îi muşcă buza şi i-o supse.

– Va veni şi vremea mea, Caroline. Şi-atunci o să te învăţ ce înseamnă să te dăruieşti unui bărbat.

Flynn se ridică în picioare, încă strîngînd în mînă pistolul.

– Mai ai gloanţe pentru ăsta?

Năucită de evenimentele petrecute în ultimele minute, Carolinei nici nu-i trecu prin gînd să mintă. Dădu din cap ca în transă şi băgă mîna în buzunar după pumnul de gloanţe pe care le cumpărase; nu voia altceva acum decît să-l vadă pe Flynn plecat şi s-o lase în pace, pe ea şi pe Charlie. Bătrînul îşi apăsa mîna pe piept, chinuindu-se să respire.

– Pe curînd, spuse Seaton, ducîndu-şi degetele la buze şi zîmbind. N-ai decît să ţipi scumpo, o avertiză el cînd să plece şi nu numai că o să-l împuşc pe boşorogul ăsta, dar o să te iau şi pe tine ostatică.

Caroline înghiţi în sec, îngrozită de eventualitatea oricăreia dintre oferte.

– N-o să ţip, promise ea.

Şi nu ţipă.

În clipa cînd auzi uşa de afară închizîndu-se în urma lui Seaton, se repezi la rastelul cu arme al şerifului şi-şi luă o puşcă. Spera numai să fie încărcată.

Se repezi afară pe trotuar ca să-l vadă pe Seaton îndepărtîndu-se călare pe unul dintre caii cumpăraţi cu

banii ei cîştigaţi cu destulă greutate. Îşi propti puşca în umărul stîng şi apăsă pe trăgaci şi arma se descărcă atît de violent încît o trînti pe spate pe trotuarul de lemn.

Exact atunci se hotărî şi şeriful să-şi facă apariţia.

– Ce dracu? se miră el, smulgînd puşca din mîinile Carolinei, pe care o ridică în picioare cu aceeaşi mişcare.

– Fuge! strigă Caroline, zdruncinată, atît fizic, cît şi psihic.

Acum Seaton se mai zărea doar ca un punct în depărtare.

În clipa aceea, Charlie ieşi din clădirea închisorii împleticindu-se şi ţinîndu-şi o mînă la rana sîngerîndă de la cap.

– Flynn a evadat, spuse el.

Ochii lui se opriră asupra Carolinei plini de reproş.

– Eu cred că această micuţă doamnă i-a adus un pistol şi probabil că tot ea a adus şi calul cu care a fugit.

– Închide-o, spuse şeriful, împingînd-o pe Caroline înspre Charlie şi repezindu-se să încalece pe calul său.

Alţi cinci, şase bărbaţi i se alăturară şi plecară împreună cu el.

– Doar n-ai de gînd să mă bagi pe mine la închisoare? întrebă Caroline îngrozită, cînd Charlie o apucă de braţ cu blîndeţe şi o împinse înăuntru. Ţi-am salvat viaţa!

– Numai că din cauza ta viaţa mea a fost în pericol, i-o întoarse Charlie.

O escortă pe Caroline pînă în celula ocupată mai înainte de Seaton, închise uşa cu zgomot şi o încuie cu grabă.

Caroline se repezi spre gratii, agăţîndu-se cu mîinile de ele.

– Nu înţelegi! se văită ea. Eu am crezut că domnul Flynn este nevinovat!

– Nu dau doi bani pe ce ai crezut, Miss. Adevăru' e că individul era condamnat pentru jaf şi crimă, iar tu l-ai făcut scăpat. O să fii judecată pentru asta.

Caroline simţi că o lasă puterile. Dincolo de fereastra celulei, auzi un urlet sfîşietor, care nu putea fi decît al lui Tob, credinciosul ei prieten.

Deznădăjduită, se dezlipi de gratiile celulei şi se apropie de fereastră. Apoi, ridicîndu-se pe marginea priciului unde avea să doarmă, probabil, multă vreme, se uită afară printre gratii.

Tob stătea acolo, printre butoaie goale şi alte obiecte aruncate, privind-o cu ochi trişti. Caroline luă mîncarea rămasă de la micul dejun al lui Seaton şi i-o aruncă lui Tob, după care se dădu jos de pe prici.

– Oh, domnule Charlie! strigă ea cu o voce cîntată.

– Ce e? veni replica lipsită de orice fel de căldură.

Biroul şerifului era, evident, plin de cetăţeni curioşi care voiau să audă povestea lui Charlie referitoare la întîmplarea din dimineaţa aceea.

– Aş putea să vă vorbesc între patru ochi?

Charlie îşi făcu apariţia bombănind. Comportarea lui arăta că, avînd în vedere faptul că fusese cît pe-aici să fie ucis, se simţea îndreptăţit într-o anumită măsură la puţină linişte şi într-o mai mare măsură la cîteva momente de glorie. Purta un bandaj uriaş pe cap, ceea ce-i aminti Carolinei că văzuse cîndva aşa cîţiva soldaţi din războiul revoluţionar.

– Ce vrei? se răsti el.

Caroline coborî vocea la un ton confidenţial.

– Am nevoie la toaletă, spuse ea, necăjită că era nevoită să prezinte un subiect atît de personal unui bărbat.

Charlie întinse un deget cărnos către prici.

– Oala de noapte este acolo, dedesubt, răspunse el, se întoarse şi ieşi.

– Domnule Charlie! strigă Caroline.

Trebuie să-l facă pe gardian s-o asculte. Oala de noapte, folosită acolo, în celulă, nu-i putea oferi intimitatea necesară.

– Am zis să folosești blestemata aia de oală de sub pat! strigă Charlie de dincolo de ușă, iar Caroline se ruşină atît de tare încît îşi acoperi faţa cu palmele şi se întoarse cu spatele, gemînd.

Aşteptă cît putu de mult, dar pînă la urmă fu nevoită să-şi rezolve problema. Abia terminase cînd uşa biroului se dădu de perete şi apăru un bărbat tînăr, ţinînd în mînă un creion şi o bucată de hîrtie.

Acesta se uită la ea cu un aer solemn pe sub cozorocul lui verde.

– Numele dumneavoastră doamnă? întrebă el politicos.

Ea se agăţă de gratii cu ochii ţintă la el.

– De ce vrei să-l obţii? replică ea.

El zîmbi, dînd la iveală un spaţiu larg între dinţii de sus.

– O să scriu despre dumneavoastră în ziar.

Caroline oftă şi îşi aplecă fruntea pe gratii. Şi-o imagina pe Hypatia Furvis citind povestea decăderii ei, şi pe Miss Ethel şi Miss Phoebe distruse din pricina acestui scandal.

– Este obligatoriu?

– O să deveniţi faimoasă, promise reporterul. Veţi fi un fel de femeie haiduc.

– Tocmai de aceea mă tem, răspunse Caroline, deznădăjduită.

– Numele d-voastră?

Ea oftă.

– Caroline... Hayes.

Reporterul notă grăbit.

– Domnişoară sau doamnă?

– Doamnă, minţi Caroline, gîndindu-se că lui Guthrie avea să-i fie învăţătură de minte faptul că o puştoaică, indiferent în ce măsură încălcase ea legea, pretindea că e soţia lui. La urma urmei, nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat dacă el n-ar fi părăsit-o.

– Soţul meu este domnul Guthrie Hayes.

Ideea îi plăcea tot mai mult.

– Şi cîinele acela de la fereastră este al meu.

– Soţul dumneavoastră vă lasă să ajutaţi alţi bărbaţi să evadeze din închisoare? întrebă tînărul, cu o uimire scandalizată.

Caroline oftă.

– Soţul meu m-a părăsit, spuse ea pe un ton tragic. Iar eu l-am eliberat pe domnul Flynn fiindcă am crezut sincer că fusese acuzat pe nedrept. Acum, însă, mă găsesc într-o situaţie foarte delicată.

Înainte ca tînărul ziarist să mai pună vreo întrebare, apăru şeriful.

– Ieşi afară de-aici, Vince, spuse el.

Era un bărbat masiv, impozant, cu părul grizonat şi o mustaţă neagră, deasă, şi Caroline făcu instinctiv un pas înapoi, dezlipindu-se de gratii. Şeriful stătea cu mîinile în sîn şi se uita la prizonieră.

– Cred c-o să te bucuri să afli că l-am pierdut.

Obrajii Carolinei luară foc.

– Nu mă bucur deloc, spuse ea supărată, încrucişîndu-şi braţele. Individul este un ucigaş şi un hoţ!

– Foarte rău că nu te-ai gîndit la asta înainte să-l ajuţi să evadeze, răspunse şeriful, pe un ton nemulţumit.

Lacrimile năvăliră în ochii Carolinei, dar ea şi le înăbuşi. Era o neînţelegere la mijloc şi, dacă l-ar fi putut face pe şerif să vadă lucrurile din punctul ei de vedere, cu siguranţă ar pune-o în libertate. Un singur lucru era sigur: nu-şi putea permite să dispere.

– După cum i-am explicat şi ajutorului dumneavoastră, Charlie – căruia i-am salvat viaţa – n-aş fi adus niciodată pistolul aici, cu mine, dacă aş fi ştiut ce avea domnul Flynn de gînd să facă.

– Părerea mea e că ai crezut c-o să te ia cu el, spuse şeriful dispreţuitor.

Caroline trase aer adînc în piept, apoi îl slobozi încet, aşa cum făcea cînd se confrunta cu un elev dificil. Apoi, rar şi pe înţeles, explică ce se întîmplase, deşi îl scoase pe Guthrie din poveste, bineînţeles.

Cînd încheie, se aştepta ca şeriful s-o elibereze, dar nu se întîmplă aşa. El scutură din cap şi spuse:

– Ar trebui ca cineva să te pună cu faţa în jos pe genunchi şi să te bată la fund pînă îţi vine mintea la cap.

După aceea plecă, lăsînd-o pe Caroline să privească lung în urma lui, furioasă şi neajutorată. Rămăsese singură, cu un prici şi o oală de noapte drept confort şi cu un cîine plîngăcios, aflat dincolo de fereastra ei, drept singur prieten.

Se aşeză pe prici şi îşi îngropă faţa în palme. Probabil că nici Kathleen nu decăzuse într-atît încît să ajungă la închisoare,se gîndi ea nefericită. Cît de dezamăgite ar fi Emma şi Lily dacă ar vedea-o acum.

Guthrie îşi instalase tabăra mult în afara oraşului Laramie, cînd Tob ţîşni din întuneric, repezindu-se să-şi frece nasul de el şi scîncind.

– Pînă la urmă ţi-a venit mintea la cap, nu-i aşa? întrebă Guthrie, ciufulind blana galbenă a cîinelui.

Se simţise singur şi prezenţa animalului îl mai încălzea puţin.

Tob bău apa pe care i-o puse Guthrie într-un vas şi mîncă resturile de friptură pe care i le dădu, apoi începu să-şi frece nasul de mîneca lui şi să-l tragă cu dinţii.

Guthrie stătea jos, pe pămînt, cu spatele rezemat de şaua lui şi-şi vîrî mîinile în sîn, încăpăţînîndu-se să privească în lumina focului.

– A plecat şi a intrat în necaz, nu-i aşa? întrebă el.

Cîinele aproape plîngea, scheunînd de nerăbdare şi Guthrie îi simţea dinţii prin ţesătura cămăşii.

Guthrie se ridică de jos, oftînd, aruncă ţărînă peste foc cu vîrful cizmei şi se apucă să pună şaua pe cal. Nu-i păsa nici cît negru sub unghie de Miss Caroline Chalmers, îşi spuse el, dar nu putea suporta să vadă un cîine suferind.

Un sfert de oră mai tîrziu, părăsise deja tabăra şi se îndrepta din nou spre Laramie, în timp ce Tob alerga neobosit înaintea lui. Se întreba ce-o fi găsit neisprăvitul

acela de cîine la tigroaică. De cînd era el nu mai văzuse o femeie care să aibă atîta nevoie de supravegherea unui bărbat.

Supraveghere, pe dracu, se gîndi el, întorcînd capul să scuipe. Avea nevoie de o dădăceală zdravănă, pentru început, apoi de cîteva ore pline de activitate în patul unui bărbat, ca să ştie cine era şeful.

După cîteva ore, văzu acoperişurile şi pereţii caselor din Laramie ridicîndu-se ca nişte umbre în lumina lunii. Îşi lăsă calul mai la pas, cuprins de temerile ţinute pînă atunci la distanţă.

Adînc în inima sa, rosti prima rugăciune spusă de la înmormîntarea lui Annie, cînd i se adresase lui Dumnezeu cam aşa: „Tu mergi pe drumul tău, eu pe al meu".

„Ştiu că-ţi place să faci lucrurile, în general, după dorinţa Ta, Doamne, dar trebuie să recunoşti că nu Te supăr cu grijile mele prea des. Şi sînt de părere că, după ce mi-ai luat-o pe Annie în felul acela, îmi eşti dator. Aşa că, uite ce-Ţi cer, Doamne: ai grijă de Caroline. Te rog, ai grijă de Caroline".

Amy, soţia mărunţică şi drăguţă a şerifului John Stone, venise la ora cinci să-i aducă cearşafuri şi pături curate Carolinei, iar Charlie plecase mormăind nemulţumit să-i aducă friptură de pui de la cantina de peste stradă. Pastorul de la biserica presbiteriană trecuse pe-acolo s-o avertizeze că flăcările iadului o pîndeau îndeaproape.

Una peste alta,se gîndi ea dezamăgită, stînd întinsă acolo, pe prici, sub razele lunii şi răcoarea nopţii de primăvară, care pătrundeau printre zăbrelele de la fereastră, nu avusese o zi bună.

Oftă şi-şi trase pătura pînă sus la bărbie, scăpînd un suspin. Fusese o proastă, întîi fiindcă se dăruise unui hoinar care avea de gînd să se însoare cu alta şi nu dădea doi bani pe această întîmplare, apoi fiindcă eliberase un ucigaş din închisoare. Dacă domnul Flynn

omora din nou pe cineva, avea să fie, cel puţin, în parte, din vina ei.

O lacrimă îi ţîşni din ochi, se scurse pe tîmpla Carolinei şi-i ajunse în păr. În ambele cazuri, avusese cele mai nobile intenţii, care valorau acum doar ca o dovadă că drumul către iad era într-adevăr pavat cu bune intenţii, aşa cum spunea Miss Phoebe mereu. Miss Ethel refuzase mereu să folosească denumirea „iad", chiar şi într-un context teologic.

Dincolo de peretele care separa celulele de biroul şerifului se auzi un tropot de cal şi Caroline înţepeni în patul acela îngust şi tare, îngrozită de gîndul că Seaton Flynn se întorsese după ea. Se înşelase în multe privinţe, dar ştia cît se poate de sigur că ameninţările domnului Flynn nu erau vorbe goale.

Dar cînd uşa se dădu de perete şi Caroline se ridică brusc în capul oaselor, silueta lui Guthrie era cea pe care o văzu în lumina venită de la felinarul şerifului.

Caroline avea nevoie de un salvator, dar în persoana lui Guthrie Hayes îl văzu pe îngerul răzbunător. Înghiţi în sec şi se apucă strîns cu mîinile de marginea priciului, aproape bucuroasă că gratiile o separau de el

– Guthrie, spuse ea, înclinînd din cap, politicoasă.

În lumina lunii care izvora din fereastră, Caroline îi văzu maxilarul încleştat şi ochii îngustaţi ca lama.

– Îţi dai seama că ticălosul ăla ar fi putut să te omoare? scrîşni el. Sau să te ia cu el?

Caroline se cutremură de amintirea evenimentelor, apoi reuşi să afişeze un zîmbet curajos.

– Dar nu s-a întîmplat nimic.

Şeriful rămăsese în spatele lui Guthrie, să asculte şi să privească, ţinînd felinarul sus. Era evident că nu avea încredere în vizitatori şi, după cele întîmplate în ultimele ore, Caroline nu-l putea condamna.

Îşi muşcă adînc buza de jos.

– G-Guthrie, trebuie să mă scoţi pe cauţiune. Nu pot rămîne aici.

– Să te scot? Femeie, acesta este locul cel mai sigur unde ai putea sta, cel puţin pînă îl găsim pe Flynn. În plus, dacă ai ieşi chiar acum, probabil că ţi-aş suci gîtul ca la un pui.

Obrajii Carolinei luară foc la această insultă.

– Nu e nevoie să fii necioplit, spuse ea indignată.

– O să mă întorc mîine dimineaţă, îi spuse Guthrie pe un ton obosit şi, cînd se întoarse să plece, Caroline se repezi jos din pat şi se agăţă cu mîinile de gratii.

– Guthrie, te rog, nu pleca! strigă ea. Nu poţi să mă laşi aici!

El încremeni cu spatele la ea şi, pentru o clipă, Caroline crezu c-o să plece fără să mai spună nimic. Dar el întoarse capul şi se uită la ea peste umăr.

– După cum spuneam, tigroaico, pînă-l găsim pe domnul Flynn, n-aş vrea să te ştiu în altă parte. În plus, cîteva zile petrecute aici îţi vor acorda timpul necesar să meditezi la modul tău greşit de comportare.

După spusele acestea, ieşi afară împreună cu şeriful.

– *Guthrie!* ţipă Caroline, cu mîinile încleştate pe gratii.

Dincolo de fereastră, Tob scheuna compătimitor.

– Guthrie! strigă încă o dată Caroline.

Uşa se deschise, dar şeriful era cel care apăru în cadrul ei.

– Obiceiul meu e să potolesc puşcăriaşii gălăgioşi cu apă rece, anunţă el. Aşa că, doamnă Hayes, te sfătuiesc să taci.

Caroline îşi înghiţi răcnetul de furie şi se răsuci pe călcîie, dezlipindu-se de gratii, ca să se arunce pe pat. Acoperindu-şi capul cu perna, plînse în hohote, de durere şi de furie, pînă rămase stoarsă de puteri.

În cele din urmă, adormi.

Alături, în birou, Guthrie ceru înapoi pistolul şi centura de gloanţe pe care şeriful îi spusese să le lase pe masa lui.

– Chiar e nevasta ta? întrebă Stone, părînd îngrozit de ideea că vreun bărbat se putea *gîndi* măcar să vină după o femeie aşa arţăgoasă cum era Caroline.

Guthrie pufni în rîs, amintindu-şi cum se purta Caroline cînd făcea dragoste cu ea.

– E femeia mea, spuse el, perfect conştient că acela nu era chiar un răspuns.

Stone se cufundă în scaunul lui care scîrţîia din toate încheieturile şi se scărpină în ceafă. Formase o poteră care să-l caute pe Flynn, dar atît el cît şi Guthrie, ştiau că era puţin posibil ca oamenii aceia să aibă noroc. Ca să găseşti un tîlhar, era nevoie de un bărbat cu o pasiune specială pentru sportul acela.

– O femeie ca aceasta poate să dea mult de furcă unui bărbat, spuse el.

Guthrie încuviinţă din cap.

– Aici ai dreptate, domnule Stone, aprobă el cu un oftat filozofic. Dacă-l aduc înapoi pe Flynn, o s-o laşi să plece?

Şeriful se rezemă mai bine în scaun, cîntărind propunerea cu o expresie încîntată.

– Aş putea să fac să ajungă într-o închisoare federală, ştii asta. De fapt, deşi ei nu i-am spus-o, ar putea chiar să fie spînzurată pentru ceea ce a făcut.

– Nu te-am întrebat ce ai putea să-i faci, şerifule, spuse Guthrie calm, rezemîndu-se cu palmele de marginea mesei şi aplecîndu-se puţin înspre el. Caroline nu este un tîlhar şi locul ei nu este în închisoare. A crezut în mod sincer că ticălosul acela a fost condamnat pentru o crimă pe care n-a comis-o. A crezut că-l iubeşte.

Surprins, Stone, ridică ochii spre el.

– Nevasta ta a crezut că iubeşte alt bărbat?

Guthrie nu-şi arătă reacţia la durerea nemăsurată cauzată de cuvintele lui.

– O fac eu să-şi îndrepte purtările după ce o scot de aici, răspunse el.

Şeriful zîmbi aprobator.

– Femeile astea, se minună el. Le dai dreptul să voteze şi ele cred pe urmă că pot să facă ce vor. Zău dacă ştiu unde o să ajungem.

– Ne-au cam scăpat din mînă, aprobă Guthrie. Dar, eu unul, cred că e prea tîrziu să mai putem face mare lucru.

După aceasta, dădu din cap a rămas bun şi părăsi clădirea închisorii.

Îşi duse întîi calul la un grajd cu chirie, apoi închirie o cameră la hotel şi se tratâ cu o ţigară şi cu o baie. Se gîndi să trimită după o femeie, dar se răzgîndi, socotind că era prea obosit. În plus, probabil că nu şi-ar scoate banii plătiţi, fiindcă îşi făcea într-una griji pentru Caroline.

Blestemată să fie tigroaica aia mică. Dacă nu-i făcea viaţa grea într-un fel, găsea altă modalitate pentru asta. După felul cum se comporta, n-avea să fie în stare să dea ochii cu ea mai devreme de o zi sau două.

Se încruntă şi se alungi în apa fierbinte şi curată pentru care plătise regeşte. Ar fi putut înceta s-o mai placă într-o săptămînă, dar avea să treacă sigur mai mult de o lună amară pînă ce ar înceta s-o mai dorească.

Scrumul de la ţigară căzu în apa de baie a lui Guthrie cu un sfîrîit uşor. Soluţia la această dilemă era simplă şi nu-şi dădea seama de ce uita mereu de ea. Tot ce trebuia să facă era să se însoare cu Adabelle.

După cinci minute petrecute în luna de miere, dăscăliţa aceea arţăgoasă avea să-i iasă cu forţa din minte pentru totdeauna. Cu un oftat de mulţumire, Guthrie îşi accentuă gîndurile asupra nopţii nunţii sale. Necazul era însă că cea care îi apăru în minte fu Caroline, care făcu ca bărbăţia lui să ţîşnească din apă ca un catarg de steag.

Înjurînd, Guthrie strînse ţigara între dinţi şi începu să se spele, aruncînd şi împrăştiind apa cu furie. Nu era chip pentru un bărbat să facă baie fără să fie deranjat de femeia aceea.

În dimineaţa următoare, cînd se trezi, Caroline fu şocată să constate că dormise. Nu se aştepta nici să închidă ochii pentru o clipă în locul acela dezgustător, dar să se mai şi odihnească.

Amy Stone îi aduse un urcior cu apă fierbinte, laolaltă cu un lighean de tablă şi o bucată curată de săpun, şi promise să stea de pază la uşă în timp ce Caroline îşi făcea toaleta.

Pînă să-i fie adus micul dejun, se simţea aproape omeneşte şi starea de spirit se îmbunătăţea progresiv. Guthrie avusese la dispoziţie o noapte întreagă ca să se gîndească şi, pînă acum, ajunsese cu siguranţă la concluzia că nu putea să lase o femeie cinstită în închisoare.

Cînd el sosi, Caroline îi zîmbi, îşi arajă părul ciufulit cu mîna, apoi îşi băgă cămaşa în pantaloni.

– Ştiam eu c-o să-ţi vină mintea la cap, spuse ea.

Expresia de pe faţa lui îi aruncă în aer toate speranţele.

– M-am hotărît, Caroline, spuse el, cu răceală. O să-l găsesc pe Flynn şi-o să-l aduc înapoi. Pe urmă o să mă însor cu Adabelle. Iar tu o să aştepţi pînă atunci în celula asta, ca să fiu sigur că nu-mi mai faci necazuri.

CAPITOLUL 12

În zilele următoare, Caroline îşi controlă purtările cu grijă şi, fiindcă părea aşa de spăşită pentru ceea ce făcuse, şeriful fu, în cele din urmă de acord să-i permită să ia masa şi să facă de două ori pe săptămînă baie la pensiunea domnişoarei Lillian Springer, aflată puţin mai jos pe stradă. După o săptămînă, nesuferita de oală de noapte deveni o amintire din trecut, deoarece Charlie începuse s-o ducă la closetul din spatele închisorii.

La a treia sa vizită în acel loc plin de mirosuri oribile, Caroline văzu calea de scăpare, o deschizătură acoperită cu pînze de păianjen între peretele din spate al toaletei şi acoperişul ei şubred, suficient de mare să se poată strecura prin el. Se întoarse însoţită de Charlie în celula ei, calmă, cu ochii plecaţi, dar cu mintea umblînd cu viteza unui vagon scăpat la vale pe o pantă abruptă.

Caroline nu dăduse cu ochii de Guthrie Hayes de o săptămînă întreagă. Deşi i-ar fi plăcut să creadă că el era plecat să-l vîneze pe domnul Flynn, i se părea mai probabil ca salvatorul ei să se fi însurat cu iubita lui Adabelle şi să plutească acum în plăcerile dulci ale căsătoriei.

Odată închisă în celula sa, Caroline se aşeză pe prici şi oftă. Nu avea cine să o scoată de acolo; trebuia să se descurce singură. Pentru a îndrepta greşeala pe care o făcuse cu atît de pură intenţie, trebuia să-l

găsească pe Seaton Flynn şi să-l aducă, într-un fel sau altul, în faţa justiţiei.

Îşi sprijini coatele pe genunchi şi bărbia în palme. Misiunea părea imposibilă din locul unde stătea acum, dar trebuia să încerce. Nu putea permite ca viaţa şi libertatea ei să depindă de domnul Hayes, care poate nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Datorită grijii pe care i-o purta buna Amy Stone, Caroline primise în cele din urmă permisiunea să păstreze mai multe rînduri de haine cu ea în celulă. Îşi îmbrăcă rochia ei de stambă peste pantalonii bărbăteşti şi peste cămaşă şi, cînd Charlie o duse la pensiunea domnişoarei Springer pentru cină, abia ciuguli din mîncare, deşi gazda îi pregătise friptură de viţel, una din mîncărurile ei preferate.

La întoarcere, abordînd un aer cît mai spăşit, Caroline îl rugă pe Charlie să se oprească la toaletă şi, cînd intră înăuntru, îşi prinse în mod intenţionat fusta în uşă în aşa fel încît o bună parte din ea să se vadă din afară. Apoi, cît putu de repede şi fără zgomot, Caroline se strecură afară din rochie, puse piciorul pe scaun, avînd grijă să nu cadă în gaură, şi trecu prin deschizătura din acoperiş.

Era acoperită cu pînze de păianjen cînd ateriză în gunoiul moale, plin de iarbă, din spatele closetului şi o luă la fugă, dînd într-una din mîini, să scape de jeg. Cînd Tob apăru în urma ei, sărind şi lătrînd bucuros, crezu că totul era pierdut, dar Charlie, sărmanul bătrîn, era, după toate aparenţele bine păcălit de bucata de fustă prinsă în uşă, fiindcă nici nu o urmărea.

Desigur, timpul avea o importanţă crucială: Caroline ştia că dacă nu părăsea călare oraşul Laramie în următoarele cîteva minute, şeriful avea s-o prindă. Dacă se întîmpla asta, nu va mai avea altă şansă de evadare – şi nici ocazia de a face baie şi de a lua masa la pensiune.

Furtul propriului cal din grajdul de închiriat, se dovedi o treabă uşoară, deoarece paznicul nu era prin preajmă. Caroline găsi iapa, o înşeuă aşa cum îl văzuse pe Guthrie făcînd-o de atîtea ori şi părăsi hambarul la pas. Abia cînd ajunse la marginea oraşului dădu pinteni calului, angajîndu-se într-o cursă nebunească.

Bucuria reuşitei o inunda pe măsură ce gonea către şirul de munţi ce se întindea între Laramie şi Cheyenne, împreună cu Tob, care alerga înaintea calului.

Cum citise partea ei de romane ieftine, Caroline ştia că trebuie să rămînă în pădure şi să evite drumurile bătute unde avea să fie căutată de şerif şi de oamenii săi. Spera că n-o să dureze mult pînă să-l găsească pe Seaton şi să-l aducă înapoi, fiindcă nu avea mîncare şi nici pături, şi cu siguranţă n-avea să reziste mult în sălbăticie de una singură.

Caroline merse călare în urma lui Tob toată noaptea fiindu-i prea frică să se oprească, iar zgomotul de la copitele calului ei era înăbuşit de covorul de ace de pin de pe podeaua pădurii. Către dimineaţă, îi era frică, frig şi groaznic de foame şi încă nu reuşise să găsească un plan pentru capturarea lui Flynn. La urma urmei, el avea de două ori greutatea ei, era mult mai înalt şi ea nici măcar n-avea o armă.

Începuse să se gîndească la faptul că făcuse încă o greşeală de judecată evadînd, cînd zgomotul unei împuşcături tulbură pacea dimineţii şi făcu păsările să ţipe şi să se înalţe spre cer bătînd speriate din aripi.

Cu inima în gît, Caroline coborî de pe cal şi-l apucă de căpăstru. Se strecură printre copaci, încercînd să urmeze direcţia din care se auzise zgomotul. Se afla la mare altitudine şi vîntul sufla foarte rece. Auzea, printre crengile aromate ale brazilor, foşnetul unui pîrîu.

Ocoli o stîncă mare şi duse instinctiv mîna la botul lui Tob, îndemnîndu-l să tacă. Dedesubt, pe pietrele maronii, alunecoase, de lîngă o cascadă, Guthrie stătea faţă în faţă cu Seaton, cu pistolul lui de 45 îndreptat

spre pieptul tîlharului. Arma lui Seaton zăcea pe jos la cîţiva paşi depărtare.

Caroline fu aşa de încîntată să vadă dreptatea ieşind învingătoare, încît ridică amîndouă mîinile în sus şi dădu un strigăt voios.

– Cristofor Columb! strigă ea, imitînd în exuberanţa sa personajul ei literar prefarat, Jo March din *Little Women*, este absolut minunat!

Din păcate, Guthrie aruncă o privire în direcţia ei, evident uimit de prezenţa ei acolo şi, în clipa următoare, Seaton sări deasupra lui. Urmă o luptă încrîncenată, timp în care Caroline îşi abandonă calul şi o porni în jos pe o pantă abruptă, plină de bolovani, împreună cu Tob; apoi Seaton reuşi să-l lovească pe Guthrie, făcînd să-i zboare pistolul în iarbă, şi-şi găsi pistolul lui. Cu patul armei, îl lovi pe Guthrie în cap, trîntindu-l la pămînt.

Caroline fu de-a dreptul sugrumată de groază şi furie şi mintea îi încremeni. Corpul ei, însă, părea să opereze sub comandă separată. Se aruncă să apuce pistolul lui Guthrie şi, îngenunchind acolo, pe iarba udă şi acele de pin, îl îndreptă spre Seaton.

Domnul Hayes gemea întins pe jos, aproape inconştient, cu gura plină de sînge.

Scena era înspăimîntător de asemănătoare cu cea petrecută cu ocazia ultimei lor întîlniri, cînd Seaton fusese gata să-l împuşte pe Charlie, numai că de data aceasta, Guthrie era cel care zăcea neajutorat sub ochii ei. Mai era încă o diferenţă importantă de această dată: Caroline avea şi ea pistol.

– Foloseşte pistolul acela, Seaton Flynn, şi vei plăti cu viaţa, spuse ea cu răceală şi fiecare cuvînt era la fel de sincer ca o rugăciune.

El privi în jos către ea şi lăsă mîna cu pistolul să-i coboare lîngă coapsă. Apoi, în intervalul de două secunde, faţa lui suferi o modificare care o îngrozi prin simpla ei nepotrivire cu situaţia prezentă. Seaton zîmbi.

– Vino cu mine, Caroline, o rugă el pe un ton convingător, întinzînd mîna goală către ea. Am o mulţime de bani. O să trăim împărăteşte în Mexic sau în America de Sud...

Pistolul greu al lui Guthrie tremură în mîinile Carolinei, dar continuă să-l ţină îndreptat spre pieptul lui Seaton.

– Trebuie să te întorci în Laramie, spuse ea, ca şi cum n-ar fi auzit ce spusese el. Trebuie să plăteşti pentru ce ai făcut.

Seaton izbucni în rîs, de parcă ea ar fi spus ceva extrem de amuzant.

– Să fiu spînzurat? Nici dacă te-aş vedea moartă, scumpa mea Caroline. Şi acum, nu te mai purta ca o gîscă proastă şi lasă pistolul ăla jos. Oricum n-ai curajul să mă împuşti.

Caroline îşi muşcă buza de jos şi închise ochii pentru o clipă, apoi se ridică mai sus pe genunchi şi îşi încordă braţele. Cînd deschise ochii din nou, Seaton se îndepărtase cu cîţiva paşi şi era alb la faţă ca varul.

– Stai, spuse ea, în timp ce Guthrie gemea lîngă ea şi încerca să se ridice. Pune pistolul jos.

La somaţia ei, Seaton pufni iarăşi într-un rîs nervos.

– Regret, scumpo, dar nu sînt destul de prost să fac asta.

Bagă pistolul în tocul de la brîu şi se dădu înapoi, cu mîinile ridicate.

– Mă gîndesc că poate vrei să mă împuşti ca să-l salvezi pe neisprăvitul acela de vînător al tău, spuse el, dar garantez că n-o să apeşi pe trăgaci numai ca să mă opreşti să plec. M-ai iubit cîndva, Caroline. Şi dacă mă împuşti, conştiinţa ta o să te chinuie de acum şi pînă la ultima ta suflare.

Avea dreptate. Nu putea să-l împuşte, dar asta nu din cauză că urma să aibă remuşcări toată viaţa ei. Nu ştia sigur cîte gloanţe mai rămăseseră în încărcătorul pistolului lui Guthrie, dar era posibil ca Seaton să ştie.

Nu putea risca să tragă şi să rateze, ca apoi să fie nevoită să-l înfrunte cu o armă goală.

– O să te găsim, îl avertiză ea, cu braţele amorţite de efortul de a ţine pistolul.

Îşi dori ca Guthrie să fi fost treaz şi să se ocupe de Seaton, în loc să zacă acolo, incapabil să-i ofere ajutor. Era de mirare cum de putuse să salveze pe cineva din închisorile yankeilor, cîştigîndu-şi reputaţia de corsar.

Seaton zîmbi.

– Nu, eu o să te găsesc pe tine, răspunse el, apoi fluieră încet printre dinţi.

Un cal apăru dintre copaci, răspunzînd chemării.

– Şi atunci, nimic n-o să te mai apere de mine – nici neisprăvitul ăsta de rebel, nici cîinele ăsta leşinat, nici pistolul pe care-l ţii îndreptat acum spre mine. O să-l omor pe Hayes cînd va veni vremea, Caroline şi tu o să mergi cu mine în Mexic, fie că vrei, fie că nu.

– Te lauzi degeaba, domnule Flynn, răspunse Caroline, făcînd uz de bravadă. Domnul Hayes te-a prins o dată şi o să te mai prindă încă o dată. Poate chiar înainte de apusul soarelui.

Seaton chicoti şi scutură din cap, apoi încălecă şi-şi atinse borul pălăriei cu patul pistolului, cu un gest insolent de rămas bun. Apoi întoarse calul şi plecă.

Caroline se lăsă în genunchi, continuînd să strîngă pistolul în mîini timp de mai multe minute de agonie, înainte să aibă curajul să coboare garda. În clipa cînd reuşi să se destindă, îl ocoli pe Guthrie, mergînd în genunchi, îşi afundă mîinile făcute căuş în pîrîu şi aruncă apă rece ca gheaţa peste faţa lui zgîriată şi plină de sînge.

Nici o vorbă bună de întîmpinare sau de recunoştinţă nu scăpă de pe buzele lui Guthrie, cînd acesta îşi veni în fire. Dimpotrivă, el izbucni într-o serie de înjurături, apoi sări în picioare atît de brusc, încît aproape o azvîrli pe Caroline în apă şi-i smulse pistolul din mînă.

– Unde e? scrîşni el, clipind de durere şi apăsîndu-şi mîneca pe rana de la tîmplă.

Caroline scînci, nu pentru că se temea de furia lui Guthrie, ci fiindcă văzu praf şi ace de pin lipite de rana lui.

– A plecat, spuse ea pe un ton hotărît, scoţînd o eşarfă din buzunarul pantalonilor şi înmuind-o în apă.

Guthrie îi împinse mîna la o parte cînd ea se apropie să-i şteargă rana.

– Nu mă atinge, fir-ar să fie! răcni el, ridicîndu-se împleticit în picioare. Încotro a luat-o ticălosul?

Caroline rămase calmă, fiindcă ştia că Guthrie nu era în stare să pornească în urmărirea lui Flynn călare. Cînd dădu să meargă, genunchii lui cedară şi el căzu înapoi pe pămînt.

Caroline înmuie eşarfa în apă şi, de data aceasta, Guthrie o lăsă să-i cureţe rana. Dar expresia ochilor lui nu era deloc blîndă.

– Sînt ceva peşti în pîrîul acesta? întrebă ea, ignorînd supărarea lui în timp ce-i examina rana. N-am mîncat nimic de foarte mult timp şi sînt lihnită de foame.

Guthrie făcu ochii mari, apoi îi îngustă ca două lame.

– Dintre toate femeile zvăpăiate, cicălitoare, băgăreţe...

Caroline zîmbi, clăti eşarfa şi i-o dădu lui Guthrie să şi-o apese pe rană ca o compresă.

– Trebuie să-ţi spun că am fost plăcut surprinsă să te găsesc aici, şi să văd că te ţii de treabă, încercînd să-l capturezi pe domnul Flynn, mărturisi ea. Am crezut că te-ai dus direct în Cheyenne, te-ai însurat cu Adabelle Rogers şi ai uitat complet de situaţia mea nefericită.

– Am pierdut o săptămînă căutîndu-l pe ticălosul ăla! se înfurie Guthrie deschizînd pistolul cu o mînă şi răsucind butoiul încărcătorului cu o mişcare abilă a degetului.

Caroline constată că avusese dreptate să fie precaută, fiindcă nu mai era decît un singur glonţ.

– O *săptămînă* întreagă am umblat pe urmele lui şi tu ce faci? Evadezi din închisoare şi dai năvală peste

noi în cel mai nepotrivit moment! Dă-mi voie să te întreb ce dracu' de noroc ai?

– N-am făcut decît să mă ţin după Tob, răspunse Caroline, calmă, şi ţi-aş fi recunoscătoare să ai grijă cum vorbeşti. Întotdeauna am fost de părere că vorbele urîte sînt dovada lipsei de educaţie.

Guthrie strînse din dinţi şi scoase un sunet care era un amestec între un geamăt şi un răcnet înăbuşit şi se ridică din nou în picioare. De data aceasta, deşi se clătină şi fu nevoit să clipească de mai multe ori, nu mai căzu înapoi.

Caroline rămase în picioare la o oarecare distanţă de el, muşcîndu-se de buza de jos. N-avea rost să vorbească pe moment, deoarece, orice ar fi spus, ar fi fost greşit.

El îşi găsi calul, dezlegă desagii cu o greutate care o făcu pe Caroline să vrea să-i sară în ajutor şi îi aruncă înspre ea.

– Găseşti pastramă înăuntru, spuse el.

Cum Carolinei îi era aşa de foame încît şi pastrama i se părea bună, desfăcu desagii de piele în tăcere şi scotoci în ei pînă găsi carnea uscată. Mai găsi încă ceva – o fotografie cu ramă de argint, nu mai mare decît palma ei – şi zări o femeie blondă privind cu seninătate spre ea din spatele geamului crăpat.

Caroline îi aruncă o bucată de pastramă lui Tob, apoi luă una şi pentru ea. Pentru o clipă, uitase de foame cu toată atenţia concentrată asupra fotografiei.

– Aceasta e Adabelle? întrebă ea.

Guthrie traversă peticul de iarbă dintre ei şi îi smulse fotografia din mînă. El lustrui cu un aer absent geamul fotografiei de pieptul cămăşii înainte s-o bage la loc în desagă.

– Nu, răspunse ea, ocolindu-i privirea. Este Annie.

Caroline fu cuprinsă de tristeţe.

– Oh.

Guthrie puse desagii la loc în spatele şeii sale şi-i legă cu cureaua de piele.

– Ia-ţi calul, tigroaico, spuse el. Ne întoarcem în Laramie.

La propunerea lui Guthrie, Caroline uită de toate din cauza şocului.

– Ce-ai spus? Guthrie, nu pot să mă întorc în Laramie. Sînt pusă sub urmărire.

El se întoarse cu faţa către ea.

– Caroline, spuse el, eu ştiu ce vorbesc. Ai avut un noroc orb, fiindcă Flynn putea să te omoare sau să te violeze – sau amîndouă. Închisoarea din Laramie este acum pentru tine locul cel mai sigur.

– Nu vreau să mă întorc acolo, Guthrie!

– Ba o să te întorci, replică Guthrie, chiar dacă o să fiu nevoit să te leg de mîini şi de picioare şi să te duc ca pe un sac pe calul meu.

Caroline făcu un pas înapoi, cu ochii rotunjiţi, şi începu să dea din gură cu viteză maximă.

– Te rog, Guthrie – aş putea să te ajut – ascultă, acum cîteva minute ţi-am salvat viaţa...

– Dacă n-ai fi apărut în clipa aceea, o întrerupse Guthrie, acum aş fi fost în drum spre Laramie cu Flynn. Şi nici n-aş avea gaura asta în cap. Şi-acum urcă-te dracului pe calul ăla şi taci!

Obrajii Carolinei luară foc.

– Nu e nevoie să fii necioplit, îi făcu ea observaţie.

Apoi, fiindcă ştia că ar fi fost învinsă, încălecă pe iapa ei. Îşi spuse că de fapt, nu se supunea comenzilor lui Guthrie; numai că avea nevoie de timp să pună la punct un plan.

Guthrie merse înaintea ei toată ziua, cu simţurile la pîndă şi prost dispus. Caroline ştia că se aştepta ca Flynn să le iasă în cale şi era şi ea nervoasă.

– Deci n-ai avut timp să te însori cu Adabelle? întrebă ea, cînd se opriră lîngă un pîrîu să-şi adape caii şi să-i lase să se odihnească.

Laramie se vedea deja în depărtare, iar Caroline nu avea încă nici un plan.

Guthrie pufni în rîs şi acesta fu primul răspuns plăcut pe care Caroline îl auzise de la el în ziua aceea.

– Nu, tigroaico, spuse el. N-am ajuns încă la asta.

Ea se întoarse cu spatele, pentru ca el să nu-i citească uşurarea şi bucuria pe faţă.

– Înţeleg, îmi pare rău pentru tine.

– Caroline, spuse el şi vocea lui sună de parcă ar fi rostit un cuvînt pe care ea nu-l cunoştea. Vino aici.

Înainte să-şi spună că refuză să se supună, deja păşea în braţele lui Guthrie. Cînd el îşi aplecă gura spre buzele ei, Caroline dădu capul pe spate să-i primească sărutul.

El îi mîngîie buzele cu buzele lui, apoi îi deschise gura cu limba şi Caroline scînci. Ştia că ar fi trebuit să se răzgîndească, nu să se supună, dar Guthrie îi instruise de mult corpul să ignore comenzile primite din partea ei. Ca de fiecare dată, ea reacţionă primitiv, întîi făcînd şi zîmbind mai tîrziu.

Mîinile sale puternice se lipiră de şoldurile ei, ridicînd-o uşor şi apăsînd-o cu putere de trupul lui. Bărbăţia lui ardea ca o bară de foc pe pîntecul ei şi ea se simţi gata să-l primească în căldura dureroasă a trupului ei.

– Mi-a fost dor de tine, tigroaico, spuse el, cu buzele lipite de gîtul ei.

O deschise la pantaloni şi îi împinse în jos, apoi pufni în rîs cînd descoperi că ea nu purta nimic pe dedesubt.

– Eşti pregătită pentru mine, o tachină el, iar ea înţepeni şi lăsă capul pe spate cînd el începu s-o dezmierde.

Guthrie profită de poziţia ei şi se aplecă să-i sărute sfîrcul unui sîn, care era încă ascuns sub ţesătura cămăşii şi mătasea corsetului de dedesubt. Caroline îşi deschise singură nasturii şi dezgoli un sîn pentru Guthrie, iar el îi apucă sfîrcul cu lăcomie. Şi-n tot acest timp o mîngîie cu vîrgul degetelor, făcînd-o să se înfioare.

Nu era nici timpul, nici locul, pentru o împerechere civilizată, cu cearşafuri şi lumină de la foc, iar firele care-i legau nu erau făcute numai din afecţiune sau pasiune. Era ţesute în plus din furie, din răzvrătire şi dintr-o ciudată pornire de a porni o bătălie.

Guthrie era un războinic. Caroline era femeia lui şi trupurile lor tinere îşi căutau perechea.

Chinuindu-se să-şi recapete suflarea, o răsuci cu spatele spre el, smulgîndu-i în acelaşi timp cămaşa de pe sîni. Nerăbdător, îi sfîşie corsetul şi sînii ei plini zvîcniră în palmele lui. O ţinu astfel în braţe cîteva clipe lungi, rotunjindu-i sfîrcurile cu degetele pentru a se hrăni din ele mai tîrziu, iar Caroline se chinuia să rămînă în picioare, fiindcă i se înmuiaseră genunchii.

Guthrie gemu, o ridică în braţe şi-o purtă astfel pînă la creanga groasă a unui copac ce se întindea ca un braţ uriaş aproape de pămînt. Îşi dezbrăcă haina şi o aşeză pe coaja aspră drept pernă, apoi o aplecă pe Caroline peste ea cu spatele la el, şoptind răguşit cuvinte fără şir, în timp ce-şi dezbrăca pantalonii şi restul de haine.

Caroline scoase un ţipăt scurt de consimţire cînd el o apucă de genunchi şi îi îndepărtă, apoi o ridică astfel încît să-l simtă la porţile feminităţii ei. Nu o pătrunse cu tandreţe, ci o cuceri, şi asta era exact ceea ce dorea Caroline de la el.

Alunecarea lui deveni tot mai rapidă, tot mai adîncă şi tot mai plăcută cu fiecare izbitură a şoldurilor lui, pînă ce Caroline fu cuprinsă de delir. Cu pleoapele strînse, ea se apucă cu mîinile de creanga aspră a copacului pentru a rămîne ancorată de pămînt, în timp ce Guthrie o purta dintr-un extaz într-altul. Apoi, exact în clipa cînd el ţipă şi încremeni în trupul ei, Caroline simţi că trupurile lor dispar pentru o clipă, lăsîndu-le sufletul liber să explodeze într-un nor de aur.

Rămase agăţată de copac cînd totul se sfîrşi, de parcă avea legată de picioare o piatră de moară. Nu se lupta decît să respire. Îşi dădu seama tîrziu că Guthrie o spăla cu blîndeţe şi-i aranja hainele şi, cînd el o răsuci în braţele sale, ea se prăbuşi la pieptul lui.

– Oh, domnule Hayes, reuşi ea să spună, ce păcat că nu ne placem prea mult, nu-i aşa?

El rîse aspru sub urechea ei.

– Da, tigroaico, răspunse el, plimbîndu-şi palmele pe spatele ei, dar poate că aşa e mai bine. Un astfel de regim permanent ne-ar ucide cu siguranţă pe amîndoi.

Caroline se îndepărtă puţin de el şi îşi ridică ochii spre faţa lui. Sîngele i se uscase pe rană, dar tot era puţin palid.

– Vrei să spui că pentru tine nu este la fel... cu toate femeile?

Guthrie o sărută pe vîrful nasului.

– Nu. Este plăcut, însă nu mă înţelege greşit. Dar cînd sînt cu tine... ei bine, simt că mă scufund în iad de trei ori şi-apoi sînt aruncat în rai.

Ea-l cuprinse cu braţele şi-şi lipi fruntea de umărul lui.

– Tot mai ai de gînd să mă duci înapoi în Laramie?

– Da, răspunse el, ţinînd-o în braţe cu aceeaşi tandreţe, în ciuda hotărîrii din vocea lui. De data asta, la naiba, să stai acolo pînă vin după tine.

– Nu-ţi dai seama ce furios o să fie şeriful, rosti Caroline neliniştită, înăbuşind cuvintele în cămaşa lui Guthrie. O să considere evadarea mea drept o jignire la adresa competenţei lui.

Guthrie izbucni în rîs.

– Nu-ţi face griji, tigroaico. Stone este un om bun. Dacă n-ar fi, nu te-aş lăsa în grija lui.

Caroline lăsă capul pe spate să-l privească pe Guthrie în faţă.

– Am crezut că nu te mai întorci, îi spuse ea. Chiar am crezut că m-ai uitat complet şi că te-ai dus să te însori cu Adabelle.

Privirea cu care o dezmierdă era incredibil de tandră.

– O să mă mai gîndesc la asta, spuse el încet. Ai cuvîntul meu.

Totuşi, gîndul că avea să fie închisă din nou era aproape mai mult decît putea suporta Caroline. Se dădu un pas înapoi, întrebîndu-se ce şanse de reuşită ar avea dacă s-ar repezi să încalece şi ar goni cît ar putea de tare.

Oftă. Guthrie ar prinde-o înainte să facă mai mult de o sută de metri.

– Şi dacă promit...

El îi puse un deget pe buze.

– Nu, Caroline, spuse el.

Dezamăgită, ea-şi puse părul şi hainele în ordine cît putu de bine şi încălecă pe iapa ei. Lăsînd la o parte toate greşelile pe care le făcuse devenise brusc o bună călăreaţă; îi dispăruse durerea din coapse şi nu mai era aşa de des în pericol să se răstoarne din şa.

Ajunseră în Laramie, apoi la închisoare, şi şeriful Stone se arătă cît se poate de bucuros s-o aresteze pe Caroline şi s-o pună din nou în spatele gratiilor.

Guthrie o urmări cu un fel de tandreţe amuzată cum intră în celulă, păşind cu aceeaşi măreţie ca Anne Boloyn cînd a fost dusă în faţa acuzatorilor ei, şi se aşeză ţeapănă pe marginea priciului.

– N-o să dureze mult, Caroline, promise el.

Ea se uită la el cu o privire solemnă, acuzatoare, fără să scoată o vorbă.

Guthrie oftă.

– O să trimit o telegramă pentru Miss Ethel şi Miss Phoebe, să le anunţ că eşti sănătoasă...

Caroline ţîşni de pe prici şi se repezi spre gratii, apucîndu-se cu mîinile de ele atît de strîns încît degetele i se albiră.

– Să nu îndrăzneşti! şopti ea, furioasă. Ar muri de ruşine dac-ar şti!

– Dar...

– Guthrie Hayes, dacă le spui ceva protectoarelor mele, jur că o să-i povestesc Adabellei Rogers tot ce s-a întîmplat între noi!

Nemulţumit, Guthrie căzu de acord să facă ce spune ea, cel puţin în ceea ce le privea pe surorile Maitland. O avertiză încă o dată pe Caroline să rămînă unde era pînă ce se întoarce el să o ia, apoi plecă. Deşi se bucura să-l vadă plecat, Caroline era deprimată de absenţa lui.

Şeriful era surprinzător de politicos, avînd în vedere toate necazurile pe care i le cauzase Caroline, dar îi dădu de înţeles că n-avea de gînd să se mai lase păcălit. De acum încolo, mesele Carolinei aveau să-i fie servite în închisoare şi nu i se mai permitea să părăsească celula pentru a merge să facă baie sau să folosească toaleta de afară.

În acea primă noapte, stătu culcată pe priciul ei, răsucindu-se de pe o parte pe alta, amintindu-şi de felul minunat în care Guthrie făcuse dragoste cu ea, retrăind fiecare mîngîiere a lui, fiecare gest, fiecare exclamaţie. Închise apoi ochii şi din fericire, alunecă brusc într-un somn adînc.

Scheunatul lui Tob şi zgomotul cheilor o treziră pentru o nouă zi, cu ploaie şi vînt.

– înNeaţa, spuse gardianul Charlie, pe un ton lipsit de sinceritate.

Avea în mînă o tavă acoperită cu unul din şervetele cu carouri albe şi roşii aparţinînd lui Amy Stone.

Caroline se ridică în capul oaselor şi îşi aranjă, cu cîtă demnitate putu să adune, şuviţele de păr care-i atîrnau pe faţă. Era îmbrăcată cu pantalonii ei bărbăteşti şi cu cămaşa şi-şi dorea din toată inima să poată face o baie.

– Bună dimineaţa, spuse ea cu răceală.

Bătrînul descuie uşa celulei, nu înainte de a-i arunca o privire de avertisment şi aduse tava înăuntru.

Scheunatul lui Tob, aflat încă afară, crescu, transformîndu-se în plînset.

– Ce are cîinele ăla? mormăi Charlie.

– Bănuiesc că-i e foame, răspunse Caroline. Şi, din moment ce plouă, probabil că-i e şi frig. Nu cumva l-aţi putea lăsa să intre şi să stea lîngă sobă?

Charlie analiză propunerea în timp ce ieşea cu spatele din celulă şi încuie uşa. În acelaşi timp, Caroline se duse la fereastră şi aruncă un biscuite printre zăbrele, împreună cu o bucată zdravănă de cîrnat.

– Cred că l-aş putea lăsa o vreme înăuntru, fu în cele din urmă de acord gardianul. Nu e antrenat să fure chei, sau alte lucruri de felul ăsta, nu?

Caroline zîmbi cu tristeţe în timp ce se dădea jos de pe prici, apoi începu să mănînce.

– Din păcate, tot ce ştie este să scîncească şi să bea whisky.

Charlie plecă şi după cîteva minute, Tob intră înăuntru, ud de ploaie şi tremurînd, şi-şi vîrî nasul printre gratiile de la celula Carolinei, scîncind scurt a jale.

Ea mîngîie cîinele pe cap şi-i dădu ce mai rămăsese din masa ei de dimineaţă. Fu de părere că Guthrie ar fi putut învăţa cîte ceva despre loialitate de la cîinele lui.

Ziua rămase înnorată, umedă şi rece şi, cînd o văzu pe soţia şerifului venind, lui Caroline îi păru că îl vede pe îngerul ei păzitor. Aceasta era o femeie plăcută, cu părul castaniu şi ochii albaştri şi o trata pe prizoniera soţului ei cu uimitor de mult respect şi politeţe, avînd în vedere circumstanţele.

– M-am gîndit că poate vrei să faci o baie şi că ai nevoie de cîteva haine curate, rosti doamna Stone pe un ton voios, întinzîndu-i printre gratii o bucată de săpun, un prosop şi un teanc de haine.

Amy se înfioră delicat.

– Este o vreme atît de neplăcută astăzi.

– O baie? repetă Caroline nedumerită.

Şeriful se jurase pe mormîntul mamei lui că n-avea s-o mai lase să pună piciorul afară din celula aceea decît dacă lua foc închisoarea.

Amy dădu din cap.

– Domnul Stone aduce baia noastră aici, iar eu am să încălzesc apă pe sobă şi o să stau de pază pînă te speli.

Simpla generozitate a gestului o strangulă pe Caroline şi îi aduse lacrimi în ochi. Lăsă ochii în jos pe rochia apretată de stambă din braţele ei şi spre juponul de muselină, ca să-şi ascundă emoţia.

– De ce eşti atît de bună? întrebă ea.

– Fiindcă cred că nu eşti vinovată de nimic, de aceea. Nu l-ai fi eliberat pe domnul Seaton Flynn dacă n-ai fi crezut cu adevărat că este nevinovat.

Amy întinse braţul printre gratii şi o bătu uşor pe mînă pe Caroline.

– Nu-ţi mai face griji. După ce faci baie şi te piepteni, noi două o să bem o ceaşcă de ceai şi o să jucăm cărţi.

Şi astfel, Caroline făcu o baie fierbinte, se schimbă în haine curate, îşi pieptănă părul şi-l împleti, apoi bău ceai dintr-o ceaşcă fină, chinezească. Zîmbi de cîteva ori cu cărţile în mînă, gîndindu-se cum trebuiau să arate ea şi Amy luînd ceaiul împreună, separate de un perete cu gratii.

CAPITOLUL 13

Era exact ca în vremurile bune,se gîndi Guthrie, stînd la o masă din colţul birtului Red Duck, cu ţigara înfiptă între dinţi, cu patru aşi şi o damă în mînă şi cu Tob alături de el, limpănind whisky dintr-o farfurie aşezată pe podeaua de rumeguş. Dacă i-ar mai fi rămas cît de cît minte în cap, îşi spuse el, ar lua ceea ce cîştigase în seara aceea şi ar porni ţintă în Cheyenne.

Necazul era că-i dăduse tigroaicei cuvîntul său şi ştia că, dacă şi l-ar fi încălcat, imaginea ochilor ei catifelaţi l-ar fi urmărit tot restul vieţii lui.

Tocmai luase un pot, spre marea dezamăgire a celorlalţi patru jucători de la masă, cînd îl văzu apropiindu-se pe şeriful Stone. Guthrie se gîndi că el şi judecătorul de pace ar fi putut deveni prieteni, dacă ar fi avut destul timp la dispoziţie.

Stone trase un scaun de la altă masă, îl întoarse cu spatele şi se aşeză invers pe el, cu coatele rezemate de spătar.

– Ce-a mai făcut acum? întrebă Guthrie, numărîndu-şi banii, în timp ce partenerii lui de joc se scuzară şi se făcură nevăzuţi.

Şeriful zîmbi cu tristeţe.

– De fapt, Miss Caroline este foarte cuminte. Mă face să mă întreb ce pune la cale.

Guthrie schiţă un zîmbet în colţul gurii şi trase un fum din ţigară.

– Dacă aş fi în locul tău, aş căuta o ascunzătoare secretă de dinamită.

Aruncă o privire solemnă către şerif.

– Eşti o persoană ocupată, Stone, nu eşti genul care să piardă vremea cu vorba. Ce s-a întîmplat?

– Judecătorul districtual a dat verdictul azi după-amiază, răspunse Stone stînjenit. A fixat cauţiunea pentru doamna Hayes.

Guthrie nu-l corectă cînd se referi la Caroline ca fiind soţia sa. Doamna Hayes. Îi plăcea cum sună.

– Cît?

– O sută de dolari.

Banii se aflau în mîna lui Guthrie chiar atunci, mulţumită şirului de partide de poker cîştigate în seara aceea, dar hotărîrea nu era chiar atît de uşor de luat. Pînă în momentul acela, considerase că închisoarea din Laramie era locul cel mai bun pentru Caroline, cel puţin pînă ce Flynn era prins din nou. Dar acum era obligat să ţină cont de adevăratele lui sentimente.

Nu voia să o lase pe Caroline singură: acesta era adevăratul motiv pentru care mai rămăsese în oraş, în loc s-o pornească din nou pe urmele lui Flynn. Dacă era să fie absolut sincer cu sine însuşi, trebuia să admită că avea acelaşi sentiment tulbure ca atunci cînd plecase şi o lăsase pe Annie singură în căsuţa lor din Kansas. Cînd se întorsese, ea era moartă.

Pe de altă parte, drumul prin sălbăticie nu era un loc potrivit pentru o pacoste ca Miss Caroline Chalmers. Guthrie n-avea deloc nevoie de o asemenea complicaţie.

Şeriful părea să înţeleagă foarte bine dilema în care se afla Guthrie.

– Rău cu rău, rău fără rău, spuse el.

Guthrie izbucni în rîs. Cuvintele lui rezumau felul în care se desfăşuraseră lucrurile între el şi Caroline încă de la prima lor întîlnire în Bolton. Deşi asta se întîmplase cu doar cîteva săptămîni înainte, părea că îl despărţea un secol de zilele acelea senine cînd totul era cît se poate de limpede.

– Cred că ar fi mai bine să o iau cu mine, spuse Guthrie, stingînd ţigara şi împingînd scaunul înapoi.

Şeriful Stone se ridică în picioare, îşi aranjă pălăria pe cap şi o porni înaintea lui afară din birt.

Caroline se arătă extrem de uimită cînd Charlie o scoase din celulă. Clipi nedumerită spre Guthrie, de parcă era convinsă că avea halucinaţii şi-şi plimbă sacoşa de pînză dintr-o mînă într-alta.

Văzînd-o, Guthrie se simţi inundat de o tandreţe dureroasă, pe care sperase să n-o mai simtă niciodată. Era prea pătrunzătoare şi-l făcea vulnerabil.

– Eu şi şeriful am hotărît că bieţii contribuabili din Laramie au prea multă bătaie de cap cîtă vreme te afli în grija lor, spuse el, făcînd efortul să nu arate cît conta ea pentru el.

– Domnul Hayes ţi-a plătit cauţiunea, explică şeriful. Eşti liberă să pleci, dar trebuie să te întorci în Laramie în termen de şaizeci de zile, pentru ca judecătorul să hotărască ce trebuie făcut în privinţa ta.

Gîtul Carolinei se mişcă vizibil cînd ea înghiţi în sec.

– S-ar putea să ajung totuşi într-o închisoare federală, spuse ea.

Stone dădu din cap cu un aer solemn.

– Da, doamnă.

Privirea lui întîlni ochii lui Guthrie.

– Asta dacă nu reuşiţi să-l aduceţi înapoi pe Flynn. Lucrul acesta ar cîntări mult în favoarea ta. De fapt, aş putea retrage toate acuzaţiile, dacă aţi face asta.

Acordul era încheiat la modul cel mai simplu, fără să fie necesară nici măcar o strîngere de mînă. Guthrie avea să aducă prizonierul înapoi, iar şeriful avea să uite că ea fusese cea care îl ajutase să evadeze.

Guthrie luă sacoşa din mîna Carolinei, îi puse palma pe spate şi o împinse către uşă.

– Haide, tigroaico. Avem de mers.

Era cît se poate de ciudat, reflectă Caroline, în timp ce mergea alături de Guthrie pe strada întunecoasă, cum răspundea uneori Dumnezeu la rugămintea unui om înainte ca ea să fie rostită, pentru ca alteori să ignore rugăciunile cele mai fierbinţi şi motivele cele mai temeinice.

– Chiar mă iei cu tine? O să te ajut să-l găseşti pe Flynn?

Guthrie pufni într-un rîs lipsit de veselie.

– Nu ştiu cît de mult o să-mi fii de ajutor, răspunse el, dar cel puţin o să pot fi cu ochii pe tine.

Tob tropotea mărunt alături de Caroline şi ea îi mîngîie blana de pe cap doar ca să se asigure că ieşise cu adevărat din închisoare. Poate că nu va mai trebui să se întoarcă acolo.

– Plecăm în seara asta?

Guthrie încuviinţă din cap.

– O să ne întoarcem în locul unde l-am pierdut pe Flynn şi-o să începem de acolo.

Obrajii Carolinei se aprinseră din pricina amintirii pe care i-o aduseră în minte cuvintele lui Guthrie. Era generos din partea lui să spună „locul în care l-am pierdut pe Flynn", cînd, în realitate, Caroline fusese cea care răsturnase situaţia.

– Asta o să ne ia toată noaptea, nu-i aşa?

– Probabil, confirmă Guthrie.

El aruncă o privire către cer.

– Este lună în noaptea asta, aşa că o să putem scoate un timp bun.

Ajunseră la grajdul cu chirie, unde Guthrie ceru să le fie aduşi caii. Paznicul o cunoştea pe Caroline drept faimoasa prizonieră care-l ajutase pe Seaton Flynn să

evadeze, aşa că fu nevoie să-i arate o dovadă de eliberare semnată de şeriful Stone.

Senzaţia de libertate pe care Caroline o simţea în timp ce călărea alături de Guthrie sub razele lunii era atît de puternică încît abia o putea suporta. Şi în nici un caz nu se credea în stare să poată vorbi.

Guthrie părea, la rîndul lui, mulţumit să asculte doar zgomotele nopţii, deşi din cînd în cînd se trezea fluierînd printre dinţi timp de cîteva minute. Nici atunci cînd se opriră să lase caii se să odihnească, Guthrie nu vorbi; părea să se afle într-o stare de maximă concentrare.

Într-un tîrziu, cînd luna şi stelele începeau să pălească sub prima lumină a zilei, ajunseră la cascada unde Guthrie avusese ultima confruntare cu Flynn.

– Îmi pare rău, spuse Caroline cu vocea strangulată, după ce descălecă şi rămase să privească soarele ce răsărea din spatele munţilor.

Guthrie apucase deja caii de căpăstru să-i ducă spre pîrîu, mai jos de cascadă, să-i adape.

– Pentru ce? întrebă el, pe un ton indiferent, cînd observă că ea venea în urma lui.

– A fost vina mea că l-ai scăpat pe Seaton.

Ea ocoli caii să ajungă în faţa lui Guthrie şi întinse mîna, încercînd să-i atingă rana care începea să se vindece cu vîrful degetelor.

– Şi tot din vina mea te-ai ales cu asta.

Guthrie o tră cu unul din zîmbetele lui oblice.

– Ai, într-adevăr darul de a apărea la momentul nepotrivit, recunoscu el, ridicînd braţele într-un gest mărinimos. Dar sînt gata să te iert dacă promiţi să nu mai încerci să mă ajuţi.

Caroline începu să rîdă.

– Eşti *într-adevăr* generos.

El îi atinse obrazul cu o mînă, apoi se gîndi mai bine şi şi-o retrase.

– Adună niște lemne de foc, spuse el, rupînd o creangă și încercîndu-i flexibilitatea. O să văd dacă pot prinde cîțiva pești.

Deși felul în care se îndepărtase brusc de ea o rănise, Caroline înțelese. Exista ceva foarte volatil în relația lor, ceva periculos. Flăcările puteau să izbucnească și să-i transforme în cenușă în orice clipă, marcîndu-le sufletele cu cicatrice care puteau să nu se vindece niciodată.

Drumurile lor aveau să se despartă în curînd, reflectă Caroline cu tristețe. El urma să aibă mina și casa aceea frumoasă pe care plănuia să o construiască – și pe Adabelle.

Se răsuci și se îndepărtă, mergînd orbește, prefăcîndu-se că umblă după lemne de foc. Încă mai spera că o să-și găsească surorile, desigur, dar vestul era un spațiu atît de larg și știa că șansele ei erau reduse. În clipa aceea de deznădejde, Caroline se gîndi că nu-i mai rămînea nimic pentru viitor decît o viață de celibat, pe care urma s-o petreacă învățîndu-i carte pe copiii altora.

Se aplecă și culese o aschie mare de lemn, pe care o observase fiindcă se împiedicase de ea. Dorința ei de a-și găsi surorile, mereu prezentă în adîncimea sufletului, ca un rîu subteran, țîșni la suprafață, înțepîndu-i inima.

Adună un braț de lemne, după care se întoarse la tabăra de lîngă pîrîu. Guthrie adusese deja patru păstrăvi mari pe care-i vînase cu sulița lui improvizată și părea mulțumit de sine cînd mica grămadă de lemne uscate începu să ardă.

Caroline lăsă lemnele din brațe să cadă cu zgomot și Guthrie o privi îngrijorat. Vocea lui era atît de blîndă încît Carolinei îi veni să plîngă.

– Ce s-a întîmplat, tigroaico?

Ea se lăsă în genunchi lîngă foc, cu degetele de la ambele mîini răsfirate pe pîntec. Abia o fracțiune de secundă mai devreme, realizase adevăratele implicații ale situației ei.

– Dacă eu... dacă aș fi însărcinată, Guthrie?

El o privi fără să clipească.

– Ne-am căsători.

– Dar nu ne iubim. Mai e și Adabelle...

Maxilarul lui Guthrie se încleștă.

– Dacă porți în pîntece copilul meu, o să rezolvăm asta în fața unui preot. Asta e tot, Caroline.

– Nu vreau să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubește!

– Și eu nu vreau ca vreun copil de-al meu să crească fără tată. Ți-a întîrziat?

Caroline înghiți în sec și încercă să facă socoteala, dar pînă la urmă se încurcă atît de tare încît nu reuși să-și aducă aminte cînd avusese ultima perioadă. Știa că n-o mai avusese de cînd îl cunoscuse pe Guthrie.

– Nu știu, spuse ea disperată.

Guthrie scoase tigaia din desagă și o așeză pe foc, adăugînd apoi și peștele curățat proaspăt.

– Ce-o să spună Adabelle? Vreau să zic, după ce te însori cu mine?

El îi ocoli privirea.

– N-ar avea prea multe de spus, cred eu. Cel puțin, nu multe cuvinte potrivite pentru o lady.

– Dar n-o să fii niciodată fericit. O să te gîndești mereu cum ar fi fost dacă te-ai fi însurat cu ea.

În cele din urmă, Guthrie ridică ochii și Caroline zări cu uimire o sclipire de zîmbet în adîncimile lor.

– Bănuiesc că o să fiu mai tot timpul ocupat să te țin în frîu. Restul timpului l-am putea petrece făcînd dragoste.

Obrajii Carolinei luară foc.

– Oh, dar trebuie să încetăm să mai facem asta.

El zîmbi strîmb.

– Am văzut un foc de ierburi cîndva în Kansas – a ras vreo cincizeci de acri de iarbă în jumătate de oră. Mă gîndesc că încercarea de a stinge focul acela cu un

scuipat şi încercarea de a înceta să mai facem dragoste ar intra în aceeaşi categorie. Atîta vreme cît flăcările au din ce să se hrănească, vor continua să ardă.

Caroline se ridică în picioare şi se dădu cîţiva paşi înapoi.

– Toate-s bune şi frumoase – pentru tine. Dar eu sînt aceea care va trebui să îndure ruşinea de a fi conceput un copil în afara căsătoriei. Lucrurile stau puţin altfel pentru o femeie.

– Bărbaţii sînt în secret admiraţi pentru că au făcut o cucerire, de parcă ar fi nu ştiu ce mare realizare, dar femeile sînt dispreţuite şi chiar ostracizate.

Peştele începu să răspîndească o aromă plăcută, şi gura Carolinei se umplu de apă, iar stomacul începu să o roadă.

– Oamenii o să-şi bazeze opiniile pe ceea ce crezi tu însăţi despre tine, răspunse Guthrie calm.

Se ridică, uitîndu-se la ea cu o privire directă şi serioasă.

– Nu eşti ca mama ta, Caroline.

Ea ridică bărbia.

– Ce te face să fii sigur de asta? N-ai cunoscut-o niciodată.

– Poate că nu, dar te cunosc pe tine. Tu n-ai părăsit niciodată pe nimeni de bună voie – nici măcar pe neisprăvitul acela cu care credeai că vrei să te măriţi. Şi încă te mai frămîntă faptul că a trebuit să părăseşti trenul acela şi le-ai lăsat pe surorile tale să plece mai departe fără tine.

El se apropie de ea şi-o apucă de umeri cu tandreţe.

– Ele sînt bine, tigroaico. Oriunde ar fi, surorile tale sînt bine.

– Cum poţi să ştii asta? se supără Caroline, deşi voia să-l creadă.

Guthrie zîmbi.

– Fiindcă sînt surorile tale. Părerea mea este că şi ele te caută pe tine. Şi, cu siguranţă, fiecare dintre ele are un bărbat pe care-l scoate din minţi.

– Se arde peştele, spuse Caroline, distrăgîndu-i atenţia pentru ca el să nu vadă că i se umeziseră ochii.

El se întoarse şi luă tigaia cu priceperea unui expert. Mîncară din farfurii de tablă scoase din desagii lui Guthrie, apoi Caroline spălă vasele în apa rîului. După ce termină, se întoarse şi-l văzu pe tovarăşul ei de drum întins pe burtă în iarba deasă, puţin mai departe de norul de stropi împrăştiaţi de cascadă.

Caroline se simţi atrasă spre el de parc-ar fi avut o frînghie legată de talie şi Guthrie ar fi tras de capătul celălalt.

– Guthrie?

El nu ridică bărbia de pe braţe.

– Ce este?

– Nu plecăm?

– Mai tîrziu. Întîi ne odihnim puţin.

Guthrie se rostogoli pe o parte şi ridică ochii spre ea.

– Vreau numai să te ţin în braţe, spuse el drept răspuns la întrebarea pe care Caroline nu avu curajul s-o rostească.

– Promiţi?

– Da.

Ea îl crezu şi se întinse lîngă el în iarbă, care mirosea a curat şi a vară. El îşi petrecu braţul peste talia ei şi o trase lîngă el, şi trupurile lor se lipiră ca două linguri din sertarul de tacîmuri al lui Miss Phoebe.

– Dacă Fynn se întoarce să caute răzbunare?

Guthrie pufni în rîs.

– La naiba, aş vrea să facă asta, tigroaico. Atunci aş putea să-l înşfac de păr şi să-l tîrăsc înapoi în Laramie, ca să fie spînzurat. Din păcate, cred că acum se află deja la jumătatea drumului spre Mexico City.

– Doar nu vrei să te duci după Flynn pînă în *Mexic?* se minună Caroline.

– M-aş duce după el şi-n iad, răspunse Guthrie. Şi-acum închide ochii – şi mai ales gura – şi încearcă să dormi.

Adormi uşor, fiindcă era epuizată. Peste cîteva ore, cînd se trezi, soarele coborîse spre asfinţit şi Guthrie era din nou ghemuit lîngă foc, pregătind de mîncare ceva care mirosea minunat.

Se ridică în capul oaselor şi căscă, simţindu-se, spre surprinderea ei, în siguranţă. Îi părea că locul acela izolat, misterios, le aparţinea numai lor doi.

– Ce este asta? întrebă ea, adulmecînd.

Guthrie zîmbi.

– Iepure.

Caroline intră puţin în pădure, apoi se întoarse la pîrîu să se spele pe mîini, după care se pieptănă şi-şi împleti părul. Se aşeză apoi pe o piatră uscată, desculţă, şi se uită la Guthrie care întorcea iepurele într-o frigare improvizată.

– Rămînem aici la noapte?

El ridică privirea spre ea şi o expresie de încîntare îi licări în ochi, dar dispăru atît de repede, încît Caroline hotărî că fusese doar o închipuire.

– Da. Flynn e la o distanţă atît de mare înaintea noastră, încît o zi nu mai contează.

Caroline se încruntă.

– Eu nu sînt atît de sigură, spuse ea gînditoare, vîrîndu-şi degetele de la picioare în apa rece a pîrîului. Că este aşa de departe în faţa noastră, vreau să spun. Seaton a vorbit serios cînd a spus că are de gînd să te omoare şi să mă ia cu el în Mexic, Guthrie.

El o cercetă cu atenţie timp de cîteva minute.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse el pe un ton scăzut şi plin de gravitate. Caroline, dacă se întîmplă ceva, să nu duci grija mea. Ai grijă numai să scapi de el, orice-ar fi.

Caroline se cutremură cînd se gîndi că fusese atît de aproape să se mărite cu Seaton Flynn. Avusese

într-adevăr de gînd să împartă patul cu el şi să-i poarte copiii în pîntecul ei.

– Tu singur ai spus-o, răspunse ea, forţîndu-se să zîmbească. Eu n-am părăsit niciodată pe nimeni de bună voie. Şi n-o să încep cu tine, Guthrie Hayes.

– La dracu', femeie, dacă eu o să-ţi spun să pleci, atunci aşa să faci!

Smulse un băţ din grămada de lemne pe care le adunase pentru foc şi-l azvîrli furios. Tob se repezi după nuia, lătrînd bucuros. În clipa aceea, Guthrie semăna atît de mult cu un puştan încăpăţînat, încît Caroline zîmbi fără să vrea.

– Ai auzit ce-am spus? se răsti el apropiindu-se de ea.

Caroline ridică ochii spre el, îşi flutură genele şi se strădui să imite accentul lui sudist.

– Da, domnule Hayes, te-am auzit, se alintă ea.

El se încruntă la ea, cu o expresie ameninţătoare ca norii de furtună adunaţi pe cerul de vară, apoi izbucni în rîs.

– Jur că atunci cînd femeile yankeilor îşi iau pruncii în poală, îi învaţă în primul rînd cum să vorbească pe nas.

Prefăcîndu-se jignită, Caroline se ridică de pe piatră.

– Nordicii, domnul meu, nu vorbesc pe nas.

El începu iarăşi să rîdă, apoi se apucă de nas cu două degete şi o imită. Cu un aer de superioritate, Caroline făcu o piruetă, de parcă ar fi fost îmbrăcată în rochie de bal, nu într-o pereche de pantaloni bărbăteşti şi cămaşă, apoi îşi deschise sacoşa.

– Te deranjează că ai pierdut războiul, spuse ea, scoţîndu-şi rochia de stambă.

Guthrie o răsuci cu faţa spre el, cu ochii strălucind şi o sărută uşor pe buze.

– N-am pierdut, Miss Caroline, o anunţă el. Am luat numai o pauză, ca să punem la punct planul pentru o nouă campanie.

Caroline îşi propti mîinile în pieptul lui ca să-l ţină la distanţă, fiindcă ştia că cedează farmecului său irezistibil.

– Pînă faci tu planul acela, generale Lee, mîncarea noastră ajunge scrum.

Guthrie nu-şi dădu osteneala să se uite spre foc.

– Nu este gata încă, spuse el şi buzele lui erau atît de aproape de gura ei, încît ea se înfioră, anticipînd sărutul. În timpul de care am nevoie să fac dragoste cu tine, o să fie făcută perfect.

– Ai promis, protestă Caroline fără prea multă convingere.

Mîinile lui se odihneau pe talia ei acum, trăgînd-o cu blîndeţe în vîrtejul senzaţiilor pe care le aştepta de la sărutul lui.

Pe neaşteptate, el o îndepărtă de el.

– Ai dreptate, spuse el pe un ton hotărît. Dacă vrei să fac dragoste cu tine, va trebui să mă rogi.

Apoi se ghemui lîngă foc să învîrtească iepurele în frigare.

Caroline n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că era extrem de dezamăgită. Intră în pădure, se dezbrăcă de pantaloni şi cămaşă şi-şi trase grăbită rochia pe ea. Trecu apoi pe lîngă Guthrie fără să rostească nici un cuvînt şi se duse să-şi spele hainele în pîrîu. Le frecă bine, apoi le stoarse şi le aruncă pe o creangă de mesteacăn, să se usuce.

Cînd iepurele fu gata, Guthrie îl tăie în bucăţi şi-i dădu lui Tob o porţie zdravănă, înainte să o servească pe Caroline.

– N-aş ruga niciodată un bărbat să facă dragoste cu mine, spuse ea, şezînd pe şaua lui Guthrie cu farfuria pe genunchi.

Carnea era suculentă şi foarte gustoasă. Guthrie îşi văzu de mîncarea lui în tăcere timp de cîteva minute, apoi o luă pe Caroline de mînă şi-şi plimbă vîrful limbii pe degetele ei, după care îi sărută palma.

– Bineînţeles că n-ai face una ca asta, fu el de acord.

Caroline avu nevoie de timp ca să-şi aducă aminte cu ce anume era el de acord. Cînd îşi aminti, obrajii îi luară foc.

– Ei da, n-aş face-o, insistă ea.

El rupse o bucată de carne şi i-o plimbă pe buze pînă ce ea deschise gura. Apoi îi aşeză bucata de carne pe limbă şi trecu uşor cu degetul peste buzele ei.

– Sigur că nu, spuse el.

– Nu mă lua în rîs, Guthrie Hayes, îl certă ea, fără prea multă convingere, simţind un val de căldură răspîndindu-se în trupul ei, în timp ce nenumărate părţi din corpul ei tînjeau după atingerea lui. Vorbesc foarte serios!

Guthrie termină de mîncat şi-i aruncă resturile lui Tob, fără să-i dea nici un răspuns. Scoase o batistă din sacoşa Carolinei şi se duse cu ea la pîrîu.

Cînd se întoarse înapoi, îngenunche lîngă ea şi-i spălă cu blîndeţe faţa şi mîinile. Era un gest simplu, obişnuit, dar o făcu pe Caroline să se înfioare. Privi cuprinsă de o tristeţe dulce cum Guthrie desface pătura şi o întinde lîngă foc. După aceea, el îşi azvîrli cizmele din picioare şi se apucă să-şi descheie cureaua.

Soarele apusese de mult şi răsărise o lună argintie, care scălda pămîntul într-o lumină ireală. Guthrie îşi descheie cămaşa şi o aruncă deoparte, apoi îşi scoase pantalonii.

Caroline rămăsese cu ochii ţintă la el, incapabilă să privească în altă parte. Deşi fuseseră intimi mai mult decît o dată, nu-l văzuse niciodată pe Guthrie dezbrăcat şi era extrem de curioasă. Făcu ochii mari cînd îi văzu bărbăţia ridicîndu-se în toată splendoarea ei şi simţi o dorinţă atît de puternică să-l atingă, încît fu nevoită să-şi înoade degetele în poală.

El luă din nou batista şi se duse cu ea la rîu. Cînd se întoarse, i-o întinse Carolinei fără să spună nimic.

Ea rămase cu ochii ţintă la el, uimită de puterea pe care el o avea asupra ei, apoi, cu multă blîndeţe, se apucă să-l spele. Cînd termină, întinse mîinile şi bărbăţia lui se întări fierbinte sub degetele ei.

Îl atinse apoi cu limba, iar el gemu, şi asta era încurajarea de care Caroline avea nevoie. Îl cuprinse cu gura şi se bucură de el fără nici o ruşine, încîntată de sunetele care scăpau din gîtul lui.

Dar, într-un tîrziu, Guthrie o opri. Trăgînd-o după el, se duse la pătură şi se întinse pe ea, cu trupul gol sub lumina argintată a lunii. Împinsă de dorinţă, Caroline îngenunche între coapsele lui şi-şi aplecă gura asupra lui, şi coada ei alunecă peste pîntecul lui ca o frînghie de abanos.

Guthrie îşi arcui spatele şi mîinile îi mîngîiau umerii şi faţa lui Caroline, îndemnînd-o să continue, deşi cuvintele rostite de el o rugau să înceteze.

– Tigroaico, tu – nu înţelegi – nu pot – ooooh, Caroline...

Ea insistă fără milă cu buzele şi cu limba, apoi simţi că el era pe cale să explodeze şi se retrase.

– Roagă-mă, spuse ea, amintindu-şi provocarea lui, promisiunea lui că o s-o facă să-l roage să facă dragoste cu ea.

El gemu şi încremeni sub ea în timp ce Caroline continua să-l excite, dar nu vru să dea curs cererii ei. În schimb, întinse mîinile după ea, îi descheie nasturii de la rochie şi i-o trase în jos, dezvelindu-i sînii.

Îi prinse sînii în palmele lui, în timp ce Caroline îl pedepsea, continuînd să-l excite, şi degetele lui îi modelară sfîrcurile, pregătindu-le să-l servească. Acum Caroline era cea care gemea, în timp ce senzaţii puternice îi pulsau în sîni revărsîndu-se apoi ca aurul topit în toate părţile corpului ei.

Guthrie o apucă de talie, o ridică deasupra lui, şi-i prinse cu gura sfîrcul întărit al unui sîn. Caroline se trezi

aşezată pe bărbăţia lui, dar tot nu voia să se declare învinsă.

Guthrie îşi luă mîinile de pe talia ei, îi ridică fusta, apoi găsi feminitatea ei şi o despică folosindu-se de degete.

Caroline se înfioră de atingerea lui, îşi simţi trupul pregătindu-se să-l primească, dar tot refuză să cedeze. În timp ce el îi sugea sînul cu lăcomie, ea întinse mîna să-l mîngîie.

El îşi dezlipi gura de sînul ei, gemînd.

– Caroline, pentru numele lui...

Ea se aplecă şi-i apucă buza cu dinţii, apoi i-o trase în gura ei, după care îl sărută aşa cum o învăţase el.

Cînd se desprinse de el, Guthrie era cu respiraţia tăiată.

– Caroline...

Ea alunecă în jos pe pieptul lui, sugerînd ceea ce avea de gînd să facă.

În acest ultim moment, Guthrie şopti disperat:

– Fă dragoste cu mine.

Caroline fu cuprinsă de exaltare şi se ridică să se fixeze pe trupul lui, apoi îl primi încet în trupul ei. Cu o forţă incredibilă, el o răsturnă brusc şi o pătrunse adînc, cu capul dat pe spate ca un armăsar, în timp ce Caroline îşi plimba palmele pe pieptul lui gol, pe spate, pe şolduri.

Apoi el strecură o mînă între trupurile lor, cu degetele răsfirate pe pîntecul ei şi-şi scufundă degetul mare spre mugurele ei ascuns şi-l mîngîie.Caroline scăpă un ţipăt de răspuns, iar trupul ei zvelt se arcui sub trupul lui, tremurînd, şi el îi puse cealaltă mînă pe şolduri, ridicînd-o în sus. Nu mai exista acum cale de retragere; fu obligată să simtă plăcerea pe deplin şi ea veni, atît de puternică, devastator de dulce, încît Caroline ţipă prelung, ca o sălbăticiune în pădure.

La ţipătul ei, Guthrie se cutremură, ţipă la rîndul lui, gutural, şi se scufundă adînc în ea. Caroline simţi

căldura lui revărsîndu-se în trupul ei şi plăcerea aceasta de nesuportat îi făcu trupul să se arcuiască din nou, iar valul care o inunda fu şi mai devastator ca primul.

Guthrie o apucă de încheietura mîinilor, i le ridică sus deasupra capului şi se aplecă să-i prindă sînii cu gura. Mişcarea aceasta făcu ca bărbăţia lui să-i părăsească trupul aproape complet şi Caroline începu să implore în neştire, în timp ce el o necăjea dăruindu-i puţin cîte puţin.

Respirînd întretăiat, cu trupul arzînd, Caroline înţelese în cele din urmă ce voia el.

– Guthrie, şopti ea, în timp ce el îi modela sfîrcurile cu limba. Te rog – fă dragoste cu mine.

Alunecînd în forţă, el îi dărui scînteia care aprinse dinamita din trupul ei, făcînd-o să scuture sălbatic din cap, căzută pradă unei explozii de proporţii primitive. Cînd totul se sfîrşi, Caroline rămase zăcînd sub trupul lui Guthrie, aproape inconştientă, cu mîinile încleştate pe talia lui.

Se scurse un timp fără ca vreunul dintre ei să spună ceva.

Guthrie aşeză palma lui caldă pe pîntecul ei gol, cu un gest posesiv.

– Sper că fiul meu creşte în tine chiar acum, spuse el.

Caroline întoarse capul îndurerată. Abia acum îşi dădea seama că era îndrăgostită de Guthrie Hayes şi că situaţia ei era lipsită de orice speranţă.

– Nu spune asta. Tu o să te însori cu Adabelle. Îi aparţii ei.

El îi apucă bărbia în căuşul palmei şi îi întoarse faţa spre el.

– Caroline...

Un suspin dureros îi străbătu pieptul Carolinei.

– Aş vrea să nu te fi cunoscut niciodată – aş vrea să nu fi auzit niciodată numele tău!

Guthrie o trase pe Caroline lîngă el, lipind-o de trupul lui cald şi puternic, apoi trase cealaltă pătură peste amîndoi.

– Sssssst, spuse el, cu buzele lipite de tîmpla ei. Ţi-am spus că o să mă însor cu tine dacă eşti însărcinată.

– Dar nu mă iubeşti, îi aminti ea, sufocată de disperare.

Caroline îi simţi zîmbetul şi îl distinse în vocea lui.

– Poate că nu, tigroaico. Adevărul este că nu ştiu prea bine ce simt pentru tine. Dar prezenţa ta în patul meu în fiecare noapte ar ţine loc de multe.

CAPITOLUL 14

Guthrie o trezi pe Caroline la prima lumină a zorilor. Ea se ridică din pături mormăind şi-şi croi drum pînă la pîrîu, unde-şi clăti faţa cu apă rece.

Păsările ciripeau în mestecenii de pe malul apei şi aerul era răcoros.

Aveau cafea, constată Caroline cînd se întoarse la focul de tabără, dar micul dejun consta din pastramă. Aruncă spre Guthrie o privire acuzatoare peste marginea cănii ei.

– Nici iepure? Nici peşte?

Lui Guthrie îi crescuse barba, iar hainele îi erau mototolite, şi Caroline încercă să se resemneze cu gîndul că-şi dăruise încă o dată inima unui ticălos.

– Scuze, Înălţimea Ta, răspunse el cu o plecăciune ironică. Nu am avut timp să vînez.

Caroline privi în jur la copaci, la cascadă şi la iarba moale, plăcut mirositoare, unde dormiseră împreună în noaptea aceea. În clipele acelea, aproape îşi dorea ca şi Guthrie să poată rămîne acolo pentru totdeauna, să fie doar ei doi şi să trăiască asemenea lui Adam şi Eva în grădină.

– Fiindcă vorbeai de vînătoare, ai cumva idee în ce parte ar fi putut s-o ia Flynn?

Guthrie punea şaua pe calul Carolinei.

– Absolut niciuna, răspunse el, fără să se întoarcă spre ea. Ieri aş fi fost înclinat să cred că a luat-o înspre sud, dar acum mă gîndesc că s-ar putea să ai dreptate. Flynn este îndeajuns de nemernic – şi de prost – încît să rămînă în teritoriul Wyoming, aşteptînd ocazia să pună mîna pe noi amîndoi.

Caroline termină de băut cafeaua, după care se duse la pîrîu şi spălă ambele căni, apoi le puse la locul lor în desagi. Gîndul că Seaton s-ar fi putut afla pe-aproape, la pîndă, gata să sară asupra lor, o tulbura. Iar ideea că el ar putea să se atingă de intimitatea ei îi aduse în gură gust de fiere.

– Nu fi atît de speriată, tigroaico, spuse Guthrie, ridicînd-o în şa.

Cînd se uită spre el, Caroline îi văzu privirea hotărîtă şi zîmbetul licărind în ochi.

– N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău.

Caroline întoarse capul. Era evident că lui Guthrie nici nu-i trecea prin gînd că el ar putea fi cel care-i făcea rău. Nu trebuia decît să se însoare cu Adabelle Rogers şi s-o aducă să locuiască în Bolton. Atunci Caroline avea să fie obligată s-o întîlnească pe scumpa lui soţie la cumpărături, şi la biserică, şi mai tîrziu, să-i înveţe carte pe copiii ei la singura şcoală din oraş. Şi fiecare clipă avea să însemne agonie fiindcă, indiferent de voinţa ei, se îndrăgostise cu disperare de Guthrie.

El se aruncă, la rîndul lui, în şa, după ce aruncă spre ea o uitătură curioasă şi porni înainte printre copaci. Caroline îl urmă, sperînd că afecţiunea ei pentru el avea să treacă, aşa cum te vindeci de gripă, dar ştia că n-o să întîmple aşa. Ceea ce simţise pentru el era mult mai adînc şi mult mai complicat decît dragostea ei închipuită, prostească, pe care crezuse că o are pentru Seaton Flynn.

Partea cea mai proastă era că nu credea că Guthrie ar fi fost în stare să facă ceva suficient de rău pentru ca ea să înceteze să-l mai iubească. Chiar dacă s-ar fi

dovedit că el era un criminal, la fel de rece şi plin de cruzime ca Seaton, Caroline ştia că sentimentele ei n-aveau să se schimbe. Chiar dacă ar fi toată viaţa ei departe de Guthrie Hayes, dragostea ei pentru el ar trăi în inima ei pînă în ziua cînd ar înceta să mai bată şi în sufletul ei pînă la capătul veşniciei.

Se muşcă de buze să nu izbucnească în plîns şi se ţinu cu stoicism în urma lui. Existau, desigur, mari şanse ca ea să aibă deja în pîntece copilul lui Guthrie şi asta ar însemna un alt şir de nesfîrşite suferinţe. Să se mărite cu Guthrie, cînd ştia că el şi-ar fi dorit altă femeie, însemna un chin şi mai mare decît acela de a fi nevoită să-i spună „Bună dimineaţa, doamnă Hayes" Adabellei în fiecare zi din viaţa ei.

După părerea Carolinei, viitorul era cît se poate de sumbru. Dacă voia să aibă vreo speranţă de a fi cîndva fericită, trebuia să părăsească Boltonul pentru totdeauna. Avea să-şi cumpere singură o verighetă şi să le spună tuturor că rămăsese văduvă, dacă urma să aibă un copil. Da, şi avea să plece direct la Chicago, să viziteze orfelinatele şi agenţiile de adopţie, pînă ce va găsi persoana care o trimisese pe ea, pe Emma şi Lilly înspre vest, cu trenul de orfani. Poate că cineva de acolo primise vreo scrisoare de la surorile ei sau de la cei care le adoptaseră.

Caroline spera că Guthrie avea dreptate cu privire la Emma şi Lily, spera că şi ele voiau s-o găsească la fel de mult ca ea. Nevoia ei de a-şi găsi surorile nu fusese nicicînd mai puternică.

Guthrie şi Caroline merseră toată ziua în tăcere. Guthrie era încordat şi atent. Caroline era dusă pe gînduri şi indiferentă. La ora prînzului, cînd se opriră să lase caii să se odihnească şi să-şi mănînce raţia de pastramă – de-acum avea senzaţia că mănîncă talpă de pantof sărată – Guthrie o apucă pe Caroline de bărbie şi-şi trecu uşor degetul peste buzele ei.

– De trei ore n-ai scos o vorbă, spuse el. Ce s-a întîmplat, Caroline?

Ea se întrebă ce s-ar întîmpla dacă i-ar spune lui Guthrie că se îndrăgostise de el, dar nu avu curajul să afle. Dacă ar fi fost respinsă, şi ar fi primit mila lui în schimb, ar fi fost mai mult decît ar fi putut suporta.

– Îmi făceam gînduri negre în legătură cu surorile mele, asta-i tot, spuse ea, şi acesta era un adevăr cel puţin parţial. Cred că o să mă întorc în Chicago, după ce-l găsim pe Flynn şi o să încerc să aflu unde au ajuns.

– Se afla în tren cineva care să ţină o evidenţă?

Guthrie întinse mîna şi-i îndepărtă de pe faţă o şuviţă de păr rebelă. Caroline scutură din cap.

– Nu cred. Singura persoană care ne arăta vreun interes era un conducător bătrîn şi răutăcios, şi singura lui grijă era să nu-i deranjăm pe ceilalţi pasageri.

Tăcu o clipă şi oftă.

– Eram hotărîtă să ţin minte unde coborau din tren Lily şi Emma, ca să mă întorc să le caut imediat ce-aş fi putut, dar eu am fost aleasă prima.

În ochii verzi ai lui Guthrie apăru un licăr de simpatie şi zîmbetul lui era blînd.

– Cum crezi că ar arăta acum? întrebă el şi Caroline îi fu recunoscătoare pentru ocazia de a mai vorbi despre surorile ei. Asta o făcea să se simtă mai aproape de ele.

Îmbrăcată cu pantalonii bărbăteşti şi cămaşa, care erau ţepene şi foarte mototolite după spălare, Caroline se aşeză în iarba deasă şi culese o păpădie galbenă. Guthrie şezu alături de ea.

– Lily – era cea mai mică dintre noi trei – avea ochii mari, cafenii şi părul foarte blond. Presupun că încă este blondă. Cînd era mică, era încăpăţînată şi destul de voluntară, aşa că bănuiesc că este o femeie cu o personalitate bine conturată.

Guthrie zîmbi oblic.

– Încăpăţînată şi voluntară? o tachină el. Sora ta? Imposibil.

Caroline azvîrli cu păpădia în el şi smulse alta.

– Emma era sora mijlocie şi ochii ei sînt de un albastru întunecat. Cînd am văzut-o ultima oară, părul ei era de culoarea unei monede noi de un penny şi avea cea mai frumoasă voce dintre noi trei. Probabil că acum este foarte frumoasă, are un temperament formidabil şi tendinţa de a acţiona din impuls.

– După descriere, pare a fi rudă de sînge cu tine, îşi dădu Guthrie cu părerea, şi licărirea aceea de zîmbet încă îi jucă în privire.

– Bineînţeles, reflectă Caroline, evitînd privirea lui Guthrie, s-ar putea să fie moarte amîndouă. Vestul nu este întotdeauna îndurător cu femeile.

– Nu este întotdeauna îndurător nici cu bărbaţii, sublinie Guthrie. Lily şi Emma trăiesc şi sînt bine. Persoanele pe care tocmai le-ai descris fac parte din tagma supravieţuitorilor, Caroline. La fel ca tine.

Caroline oftă.

– Aş vrea să le întreb atît de multe lucruri, spuse ea.

Guthrie se ridică în picioare şi-o trase pe Caroline după el.

– O să ai şansa asta, tigroaico – cu condiţia să-l găsim pe Flynn şi să rămîi afară din închisoare, bineînţeles.

Aluzia aceasta îi întunecă speranţele Carolinei.

– O să mă duci înapoi, să mă predai şerifului Stone, dacă nu-l găsim pe Flynn? întrebă ea cu seriozitate cercetînd faţa lui Guthrie.

El se uită în ochii ei.

– Nu, răspunse el. Dar o să am de grijă să rezolv lucrurile cum trebuie ca să nu fii nevoită să-ţi schimbi numele şi să te ascunzi de lege tot restul vieţii tale. O să-l găsim pe Flynn, Caroline şi atunci lucrurile vor fi iarăşi normale.

– Normale? Lumea Carolinei nu va fi niciodată aceeaşi. Îl lăsă pe Guthrie să o ridice în şa, fiindcă îi plăcea că el s-o atingă, deşi ar fi negat asta, dac-ar fi întrebat-o cineva. Povesteşte-mi despre Annie, îndrăzni ea în timp ce urcau panta muntelui.

Acum cărarea era destul de largă încît să nu mai fie obligaţi să meargă în şir.

Guthrie oftă şi-şi aranjă pălăria mai bine pe cap.

– Cred că-ţi datorez măcar atît, spuse el, după tot ce s-a întîmplat între noi. Annie a fost soţia mea – m-a aşteptat cînd am plecat la război şi, cînd m-am întors acasă, m-am însurat cu ea şi ne-am stabilit în Kansas.

– N-aveam absolut nimic în afară de bucata aceea de pămînt, doi cai şi o vacă şi-o căsuţă din chirpici, dar eram fericiţi. Pînă la venirea iernii, Annie purta deja în pîntece copilul nostru.

Stăteam rău cu proviziile, aşa că mi-am pus cizmele în picioare şi am plecat să vînez. Cînd m-am întors, după căderea serii, focul din vatră era stins şi lampa nu era aprinsă. Am găsit-o pe Annie zăcînd în pat...

Se opri şi înghiţi în sec.

– Fusese violată, apoi strangulată.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi.

– Oh, Guthrie, îmi pare rău.

– Bărbatul care a făcut asta, continuă el, era un sergent cu care am avut un conflict în timpul războiului, pe cînd mă aflam în închisoare. Şi-a lăsat insigna de pe chipiul unionist pe pernă ca să ştiu că el a fost.

– C-Ce-ai făcut pe urmă?

În ceea ce o privea, Caroline nu voia să audă şi restul acelei poveşti tragice, dar simţea că Guthrie avea nevoie să o spună pînă la capăt, acum, că o începuse.

– Primul lucru pe care l-am făcut a fost s-o îngrop pe Annie, spuse el. Mi-au trebuit ore în şir să sap pămîntul – era îngheţat şi tare ca piatra – dar eram atît de înnebunit de durere încît cred că aveam forţă cît mai mulţi oameni la un loc. După ce mi-am luat rămas-bun de la ea, am plecat numai cu hainele de pe mine, cu

puşca şi fotografia lui Annie. Pe urmă i-am luat urma lui Pedlov.

Caroline simţi că i se face frig, deşi după-amiaza de mai era caldă şi însorită.

– Unde l-ai găsit?

– Era în Abilene, usca birturile de băutură. Purta o buclă din părul lui Annie la panglica de la pălărie şi a început să rîdă cînd am răsturnat cu o lovitură de picior masa la care stătea şi i-am spus să-şi scoată pistolul. A spus că mă aranjează el, şi că n-avea de gînd să se lase împuşcat pentru asta.

Timp de cîteva minute, Guthrie merse în tăcere şi Caroline nu spuse nimic, respectîndu-i nevoia de a-şi aduna gîndurile. Nici măcar nu-şi putea imagina cum trebuia să fie să trăieşti cu o experienţă atît de îngrozitoare în amintire.

Într-un tîrziu, el începu să vorbească din nou.

– Am îndreptat ţeava puştii către... spre poala lui Pedlov şi i-am spus că nu avea de ales.

Era speriat de-a binelea, dar probabil nu la fel de speriat ca Annie cînd el o pătrunsese cu forţa şi voiam să-l văd transpirînd.

În cele din urmă, ochii lor se întîlniră şi Caroline văzu în privirea lui chinurile pe care le îndurase.

Aşteptă din nou, dorindu-şi să existe o cale pentru a face povara lui mai uşoară. Dar nu putea face altceva decît să asculte.

– Timp de cinci săptămîni, m-am ţinut de urmele lui Pedlov, indiferent unde s-ar fi dus: la tîrfe, la closet, absolut oriunde. În cele din urmă, n-a mai putu suporta, l-au lăsat nervii şi m-a atacat. Mi-am descărcat puşca în el.

Caroline închise ochii ca să alunge imaginile care i se perindau prin minte din clipa cînd Guthrie începuse să vorbească.

– Dumnezeule Mare, şopti ea. Te-au arestat?

Guthrie se scărpină în ceafă.

– Să spunem doar că nu mai sînt prea bine venit în partea aceea din Nebraska.

Ea înghiţi în sec.

– Ce l-a făcut pe sergent să te urască aşa de tare? Şi de ce a atacat-o pe Annie în loc să te atace pe tine?

– Pedlov îi ura pe toţi rebelii. Acolo, în tabăra de prizonieri, însemnau oamenii cu fierul roşu, ca pe vite. Cred că a căpătat o ură specială pentru mine din cauza că am pus la cale o evadare şi probabil că superiorii lui i-au făcut viaţa un iad din cauza asta. Cît despre ce i-a făcut lui Annie, Pedlov nu era un geniu, dar era destul de deştept ca să ştie că nimic din ce mi-ar fi făcut mie nu m-ar fi durut mai mult decît să ştiu că mi-a făcut soţia să sufere. Pînă în clipa cînd voi muri, n-o să uit niciodată că mai mult de o oră că n-am fost acolo cînd Annie a avut nevoie de mine.

Caroline înghiţi forţat de mai multe ori, străduindu-se să nu vomite. Deşi războiul se terminase cu peste zece ani în urmă, aproape că nu putea suporta să-şi aducă aminte de grozăviile pe care le produsese în ambele părţi.

– Ai spus că el... însemna oamenii cu fierul roşu. Sînt sigură că ofiţerii unionişti nu permiteau asemenea brutalităţi.

– Majoritatea lor n-ar fi permis, admise Guthrie întunecat. Dar yankeii aveau nevoie de oamenii lor cei mai buni pe cîmpul de luptă, tot la fel ca şi voi. Nu cred că aveau timp să stea de veghe ca să fie siguri că indivizii de teapa lui Pedlov îi tratau bine pe prizonieri.

Guthrie îşi struni calul în vîrful unui deal. Dedesubt, într-o vale îngustă, se afla un ciorchine de clădiri dărăpănate, înconjurate de garduri şubrede.

– Ce este acolo? întrebă Caroline încruntată.

– Este o staţie de diligenţă, răspunse Guthrie, pe un ton încurajator. Vom petrece noaptea acolo.

Posibilitatea de a dormi într-un pat adevărat şi de a mînca ceva care nu zăcuse pe fundul desagilor lui Guthrie îi înflăcără spiritul Carolinei.

– Ce-o să le spunem? Vreau să spun despre noi?

– Cît mai puţin posibil, răspunse Guthrie sec, îndemnîndu-şi calul spre o cărare care ducea jos în vale.

Tob o rupse la fugă înaintea lor, lătrînd ca un nebun şi sperie un cîrd de găini, care se împrăştiară în toate direcţiile, cîrîind.

O femeie solidă ieşi din una dintre clădiri, încă mai furioasă decît găinile, fluturînd şorţul şi răcnind. Bietul Tob îşi băgă coada între picioare şi se întoarse în goana mare alături de Caroline şi Guthrie scheunînd.

Femeia zîmbi şi-şi netezi fusta de stambă cînd văzu că soseau musafiri.

– Căutaţi un loc unde să dormiţi la noapte? întrebă ea bucuroasă.

Caroline se îmbujoră la faţă şi îşi întoarse ochii spre Guthrie aşteptînd ca el să-i răspundă femeii.

El zîmbi către gazda lor în felul lui ciudat, fermecător şi-şi duse mîna la borul pălăriei lui jerpelite. Oricine s-ar fi uitat la el, reflectă Caroline, l-ar fi luat drept bandit.

– Da, doamnă, spuse el. Am avea nevoie de o cameră, dacă aveţi una. Şi ne-ar prinde bine o baie.

Femeia îi zîmbi la rîndul ei, arătîndu-şi dinţii, după care spuse:

– Eu sînt Callie O'Shea. Eu administrez localul acesta, împreună cu soţul meu Homer.

Caroline plecă ochii în jos şi nu zise nimic cînd Guthrie o prezentă ca fiind doamna Hayes.

– Nevasta ta este cu siguranţă foarte timidă,i se adresă Callie lui Guthrie cu voce răsunătoare, în timp ce Homer ieşise afară dintr-un hambar, să se ocupe de caii lor. N-am auzit să scoată vreo vorbă pînă acum.

Guthrie dezlegă sacoşa Carolinei de la spatele şeii şi făcu cu ochiul către „nevastă".

– După ce mănîncă ceva şi face o baie, n-o s-o mai pot opri din vorbă, spuse el.

Callie începu să rîdă cu poftă de gluma lui, după care îi conduse printr-o bucătărie aglomerată, în care se aflau patru mese mari la care se stătea pe bănci de lemn, apoi mai departe, printr-un hol întunecos.

– Cea mai bună cameră din toată casa, spuse ea, deschizînd o uşă care scîrţîia. Aveţi noroc că aţi ajuns aici înainte de diligenţa de ora patru.

Guthrie aşeză sacoşa Carolinei la capătul unui pat sprijinit pe patru picioare, acoperit cu o cuvertură veche, încă viu colorată.

– Cît ne costă? întrebă el, atîrnînd pălăria de unul din stîlpii de susţinere ai patului.

– Doi dolari, răspunse Callie, uitîndu-se curioasă la pantalonii şi cămaşa Carolinei, de parcă atunci le observase. Patru dolari dacă vreţi fiecare cîte o baie. Da' pentru asta trebuie să mergeţi afară. Homer a aranjat o cameră specială pentru baie.

– Facem baie împreună, anunţă Guthrie cu nonşalanţă şi Caroline făcu ochii mari la el.

Guthrie îi întinse lui Callie două monede şi ea plecă, promiţînd să pună chiar atunci la încălzit apa pentru baie.

– Şi dacă nu vreau să fac baie împreună cu tine ? îl întrebă Caroline pe un ton ofensat cu mîinile în şolduri, cînd rămăseseră singuri.

El dădu din umeri şi se aşeză pe marginea patului să se descalţe de cizme.

– În cazul acesta, cred că n-o să mai faci baie deloc.

Caroline se uită înspre pat.

– Nu se cuvine să dormim în acelaşi pat, şopti ea.

Guthrie rînji.

– Ipocrito, rosti el. Te-am avut culcată pe iarbă, cu spatele rezemat de un bolovan şi aplecată peste creanga unui copac. Eu cred că este timpul să facem dragoste într-un pat adevărat.

Caroline îşi puse mîinile la piept.

– Vreau să-ţi iei cameră separată sau să dormi în hambar.

El întinse brusc mîna către ea, o apucă de cureaua de la pantaloni şi o smuci, aruncînd-o lîngă o saltea. Apoi luă mîna de pe talia pantalonilor ei şi o aşeză pe feminitatea ei, apăsînd-o cu nerusinare.

– Vrei să-ţi dovedesc chiar acum că nu vrei deloc asta?

Caroline îşi simţi sfîrcurile întărindu-se sub ţesătura cămăşii şi locul unde ţinuse Guthrie mîna deveni dureros şi umed.

– Nu... da... luate-ar naiba, nu ştii?

Guthrie pufni în rîs şi se aplecă să-i muşte uşor sfîrcul unui sîn prin pînza cămăşii, în timp ce îi descheia nasturii de la pantaloni, după care îşi strecură mîna înăuntru.

– Ştii, şopti el, dacă porţi în pîntece copilul meu şi ne căsătorim pînă la urmă, va trebui să faci eforturi şi să fii ceva mai obedientă.

Caroline trase aer în piept, şocată de plăcerea pe care o simţi cînd el îşi strecură degetele în intimitatea ei, apoi îşi folosi degetul mare, excitînd-o cu priceperea unui expert.

Caroline se zbătea neajutorată, avînd prea mare nevoie de ceea ce îi dădea el ca să se smulgă de lîngă el.

Oh, Guthrie... fir-ar să fii...

El începu să rîdă cînd o auzi înjurînd şi îi spuse să-şi descheie cămaşa. Oricît ar fi vrut să-i nesocotească porunca, nu se simţi în stare; îşi smulse cămaşa şi-şi dezveli sînii.

Timp de cîteva clipe lungi, chinuitoare, Guthrie stătu doar să-i admire, în timp ce degetele lui, o împingeau ritmic pe Caroline către nebunie. Apoi se aplecă şi luă unul din sfîrcurile roz în gura lui caldă şi umedă şi începu să-l sugă.

Caroline gemea gutural, în timp ce Guthrie o făcea se se unduiască sub mîna lui din ce în ce mai rapid şi mai puternic. Auzea ca prin vis, un tropot dar nu-şi dădea seama dacă sosea diligenţa sau arcurile de la pat scîrţîiau, şi în clipa aceea era prea disperată ca să-i mai pese.

Guthrie o conduse într-un loc luminat şi fierbinte, acoperindu-i gura cu gura lui ca să-i înăbuşe ţipetele, şi, timp de cîteva secunde ea fu convinsă că avea să moară de atîta plăcere. Cînd lumina aceea orbitoare păli şi trupul ei mulţumit rămase nemişcat, Caroline îşi dădu seama că plîngea.

Era epuizată din punct de vedere emoţional şi nenumăratele incertitudini ale vieţii sale se strîngeau în jurul ei ca lupii pe care numai lumina focului de tabără îi mai ţinea departe.

Cu o tandreţe pe care Caroline nu bănuise că o posedă nici în momentele lui cele mai tandre, Guthrie îi sărută ochii umezi. Apoi, cu multă blîndeţe, o dezbrăcă şi o băgă în pat.

– Dormi, spuse el.

Caroline închise ochii şi, cînd îi deschise din nou, în cameră era întuneric şi-n vatră ardea focul. Ea se ridică brusc în capul oaselor.

– Guthrie!

Nu primi nici un răspuns, deşi auzea rîsete dincolo de uşă.

– Guthrie!

Uşa se deschise cu un scîrţîit şi silueta lui apăru în prag.

– E-n ordine, tigroaico, spuse el cu blîndeţe. Sînt aici.

Ea înghiţi în sec.

– Am crezut că ai plecat. Am crezut că m-ai părăsit.

El traversă camera şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

– N-o să fac asta, tigroaico. Îţi promit.

El aprinse lampa de pe masa pe lîngă pat şi răsuci fitilul ca să ardă cu lumină puternică.

– Îţi este foame?

Caroline se simţi caraghioasă fiindcă se comporta astfel, acum că se trezise complet. Cu doar cîteva clipe mai înainte, fusese din nou copil, şi mergea către vest într-un tren de orfani, rugîndu-se să găsească o cale pentru a rămîne alături de surorile ei.

– Da, dacă nu e vorba despre pastramă, răspunse ea.

Guthrie izbucni în rîs.

– Callie a făcut plăcintă cu carne de vînat, spuse el.

Carolinei îi lăsă gura apă, dar îngustă ochii şi îl privi bănuitor.

– Cum se face că eşti aşa de atent cu mine, Guthrie?

– Poate că-mi place de tine, răspunse el, ridicînd din umeri.

Ea observă abia acum că el se răsese şi că avea hainele şi părul curate.

– Ai făcut baie în apa mea, îl acuză ea.

El zîmbi.

– Ei bine, în cazul acesta, cred că n-ai decît să faci, la rîndul tău, baie în apa mea, replică el. O să-ţi aduc baia după ce mănînci.

– Parcă spunea Callie că trebuie să facem baie afară.

– O să facă o excepţie.

După aceasta, Guthrie se ridică şi ieşi din cameră. Cînd se întoarse, cîteva minute mai tîrziu, ţinea în mînă o tavă rustică, de lemn, pe care se afla o farfurie, un pahar cu lapte şi tacîmuri.

Caroline întinse nerăbdătoare mîna după tavă, avînd grijă să ţină aşternutul peste sîni cu cealaltă. Plăcinta lui Callie era fierbinte şi gustoasă, împănată cu morcovi, cu cartofi şi bucăţi mari, delicioase, de carne.

– Probabil că oamenii aceştia cred că sînt o leneşă, spuse Caroline, după ce-şi mai potoli foamea cu cîteva bucăţi zdravene de plăcintă şi cîteva înghiţituri de lapte.

Guthrie, care stătea la capătul patului, zîmbi.

– Ei cred că eşti o femeie obosită care a petrecut prea mult timp pe drum, răspunse el.

Numai uitîndu-se la el, Caroline se simţi cuprinsă de o tandreţe periculoasă. Era înspăimîntător felul în care el putea s-o înfurie aşa de tare într-o clipă, pentru ca apoi s-o topească în clipa următoare cu zîmbetul lui. Şi mai exista în plus şi acea pasiune incredibilă.

– Eşti foarte bun cu mine, spuse ea, cu vocea puţin tremurată.

El primi complimentul cu o mişcare aproape imperceptibilă din cap, apoi se ridică de pe pat.

– Mă duc să văd de baia pe care ţi-am promis-o, spuse el.

Caroline îl urmări cu privirea pînă ieşi din cameră, după care se rezemă de perne. Mîncase plăcinta pînă la ultima firimitură şi băuse tot laptele. Şi acum, că se odihnise, se simţea mult mai bine.

Trecu aproape jumătate de oră pînă cînd Guthrie se întoarse cu cada de baie. Callie venea în urma lui cu două găleţi de apă fierbinte.

Imediat după ce Callie turnă apa în cada de lemn şi ieşi din cameră, Guthrie puse un braţ de lemne pe foc şi se aşeză lîngă vatră să fumeze una dintre ţigările acelea subţiri, care-i plăceau atît de mult.

Caroline ştia că ar fi fost pierdere de vreme să-i ceară să plece, aşa că se dădu jos din pat, învelită în cearşaf şi îşi croi drum cu paşi maiestuoşi către mijlocul camerei. Puse picioarele în apa delicios de fierbinte şi se scufundă în cadă, cu cearşaful plutind în jurul ei.

Guthrie zîmbi şi scutură din cap.

– Nu crezi că e puţin cam tîrziu să fii aşa de timidă?

– Cred că ai dreptate, spuse Caroline, îmbujorîndu-se şi lăsînd ochii în jos, cînd îşi aminti ce se întîmplase înainte să adormă. Lăsă cearşaful să cadă şi arătă cu capul spre sacoşa ei.

– Am o bucată de săpun în sacoşă. Vrei să mi-o dai tu?

El stătu cîteva clipe pe gînduri, apoi azvîrli ţigara în foc şi traversă camera să facă ce-l rugase. În loc să se limiteze la a-i da săpunul, însă, el îngenunche lîngă cadă şi începu s-o spele pe spate.

Caroline închise ochii şi se bucură de senzaţia aceea extrem de plăcută. Cînd Guthrie se apucă să o spele mai departe, ea nu protestă. Îl lăsă să o săpunească şi să o spele peste tot, după care se ridică în picioare în lumina caldă, roşiatică, a focului şi îl lăsă să o şteargă.

În clipa cînd el o ridică în braţe şi o duse în pat, nici prin gînd nu-i trecu să reziste. Îl urmări cu privirea cînd se duse să pună zăvorul pe uşă, după care se întoarse lîngă ea, descheindu-şi nasturii de la cămaşă. Pînă să traverseze camera, îşi dezbrăcase toate hainele.

Dădu aşternutul la o parte şi se urcă în pat lîngă Caroline, apoi întinse mîna şi stinse lampa şi camera rămase luminată doar de flăcările focului. Pe urmă se rostogoli deasupra ei, rezemîndu-se pe coate, ca să n-o strivească. Oftă şi lăsă capul în jos, să o sărute.

Dura atît de puţin, cînd era vorba de bărbatul acesta, pînă să aprindă toate simţurile Carolinei. Dezlipindu-şi buzele de gura ei, el coborî mai jos pe trupul ei, oprindu-se să o sărute pe gît, să-i guste fiecare sîn, să-i înfioare pîntecul. Apoi aşeză picioarele Carolinei pe umerii lui şi Caroline pierdu contactul cu realitatea.

El o iubi pe îndelete, indiferent cît îl îndemna şi implora ea şi, după ce o făcu să-şi arcuiască spatele şi să-l blesteme şi să-l implore alternativ, o lăsă în jos pe saltea şi pătrunse în ea.

Ea crezuse că nu-i mai rămăsese nimic de dat, dar curînd se unduia sălbatic sub trupul lui, umblînd cu mîinile în neştire pe spatele şi pe şoldurile lui, cu corpul ud de efortul de a obţine de la el ceva aflat undeva, la îndemîna ei. Cînd el puse palmele sub şoldurile Carolinei şi o ridică astfel încît să o poată pătrunde în adîncime, trupul ei se undui brusc, explodînd sălbatic.

Printre ţipetele ei, înăbuşite de palma lui Guthrie, îl auzi pe el gemînd. Cînd trupul lui devein rigid, apoi se cutremură violent, ea simţi o dragoste atît de puternică încît fu sigură că inima ei avea să cedeze.

Guthrie se prăbuşi lîngă ea, epuizat, cu capul culcat pe sînii ei. Şi ea-l cupinse cu braţele, cu degetele afundate în părul lui bogat, mirosind a săpun. Vru să rostească „Te iubesc, Guthrie", dar nu avu curajul. Îi era frică de răspunsul lui.

Deodată, după ce-şi mai recăpătă suflarea, el îi luă din nou un sfîrc în gură şi ea-l simţi întărindu-se pe trupul ei. Îl întîmpină bucuroasă, cîteva minute mai tîrziu, cînd el o pătrunse a doua oară.

De data aceasta se împerecheară încet, fără disperarea care-i mînase prima oară. Explozia Carolinei se propagă în straturi de plăcere, fiecare treaptă aducîndu-i pe buze un geamăt scurt de surpriză. Guthrie atinse apogeul mult după ea, gemînd răguşit, în timp ce ea îi alinta lobul urechii cu limba.

Perfect mulţumită, Caroline se ghemui strîns lîngă el şi adormi. Cînd se trezi din nou, focul se stinsese, în cameră era frig şi era singură.

În ciuda asigurărilor lui Guthrie că n-o s-o părăsească, ea se alarmă. Se aruncă grăbită în pantalonii şi cămaşa ei şi se împletici pînă la uşă.

CAPITOLUL 15

Deşi călca pe cît putea de încet, scîndurile scîrţîiau sub paşii Carolinei în timp ce-şi croia drum pe holul întunecos, apoi ajunse la colţ şi trase cu ochiul în bucătărie.

Guthrie stătea la una din mesele de lemn, cu un evantai de cărţi în mînă şi cu una din ţigările sale subţiri între dinţi. Doi bărbaţi erau aşezaţi la masă cu el, cu spatele la Caroline, cu atenţia concentrată asupra cărţilor din mînă. Ea ridică ochii spre ceasul care ticăia pe peretele din spatele lui Guthrie: era aproape miezul nopţii.

Dezgustată, dar, totuşi uşurată că el nu plecase, lăsînd-o acolo, Caroline se întoarse în camera lor şi se schimbă cu o cămaşă de noapte din sacoşa ei. Apoi răscoli cenuşa din vatră pînă dădu de jar. După ce puse cîteva bucăţi de lemn pe foc, din stiva de lîngă vatră, flăcările izbucniră iarăşi, vesele.

Stătea într-un balansoar, în faţa focului, şi-şi peria părul, cînd uşa se deschise şi Guthrie intră în încăpere.

– Ai cîştigat?

Ea-l auzi rîzînd, auzi arcurile patului scîrţîind şi zgomotul cizmelor pe care le arunca pe podea.

– Am terminat la egalitate. Asta dacă nu cumva s-ar putea socoti cîştig faptul că am aflat că Flynn este în drum spre Cheyenne.

La spusele acestea, Caroline întoarse capul şi se uită la el. Guthrie stătea pe marginea patului şi se descheia la cămaşă, arătînd ca un soţ obosit la capătul unei zile lungi.

– Oamenii aceia îl cunosc pe Seaton?

– Au stat de vorbă cu un bărbat care se potrivea descrierii lui, răspunse Guthrie căscînd.

Caroline se ridică de pe scaun şi se îndreptă cu paşi rari către pat. În ciuda tuturor momentelor de intimitate pe care le petrecuse împreună cu bărbatul acesta, tot i se părea ciudat să împartă camera cu el. Nici nu voia să se gîndească la ce ar fi spus Miss Phoebe şi Miss Ethel dacă ar fi ştiut.

– Cînd?

– Ieri, pe drum.

Guthrie se dezbrăcă de restul de haine şi se vîrî în pat, apoi se întinse şi-şi puse mîinile sub cap.

– Arăţi ca o prinţesă a ţiganilor, cu lumina focului strălucindu-ţi în păr.

Caroline se urcă în pat pe la picioare şi se strecură sub cuvertură, avînd grijă să nu depăşească partea ei de saltea.

– Cînd ţi s-a întîmplat ultima dată să întîlneşti o prinţesă a ţiganilor? întrebă ea calmă.

El izbucni în rîs, încheind cu un nou căscat.

– Trebuie să recunosc că, de fapt, n-am întîlnit niciodată una, spuse el după cîteva clipe, răsucindu-se cu faţa spre ea.

Expresia ochilor săi era solemnă şi tandră, sau cel puţin aşa i se părea Carolinei. Lumina focului putea să-i joace feste.

– O să ajungem în Cheyenne în vreo două zile.

Caroline se răsuci pe spate şi ridică privirea spre tavan, unde umbrele se încrucişau cu fragmente de la lumina focului.

– Presupun că o să-i faci o vizită Adabellei imediat ce vom ajunge acolo, spuse ea, încercînd să vorbească de parcă nici nu i-ar fi păsat.

Guthrie îi prinse bărbia în căuşul palmei şi-i întoarse faţa către el.

– Da, Caroline, spuse el. Aşa o să fac.

Ea închise ochii pentru o clipă şi, cînd îi deschise din nou, îl văzu pe Guthrie uitîndu-se la ea cu o privire fixă.

– O să-i spun că nu ne putem căsători, spuse el.

Caroline fu sigură că-şi imaginase cuvintele lui.

– Ce-ai spus? întrebă ea, în timp ce un val de căldură îi invada obrajii.

– Am spus că o să o anunţ pe Adabelle că nu mă însor cu ea, răspunse el cu o voce gravă.

Acum el era cel care privea în tavan, ceea ce îi dădu Carolinei posibilitatea să-i cerceteze faţa.

– De ce?

Vocea ei era slabă, nesigură.

El îşi scoase o mînă de sub cap şi-şi frecă bărbia proaspăt rasă, cu un aer gînditor.

– Fiindcă trebuie să hotărăsc ce naiba simt pentru tine înainte să mă apuc să promit că-mi voi petrece restul vieţii cu altcineva.

Caroline nu găsi nici un răspuns la vorbele lui. Îi era încă frică să-i spună lui Guthrie că îl iubeşte şi pe urmă, dacă nu-l găseau pe Flynn, era posibil ca ea să-şi petreacă restul zilelor în închisoare, sau să fie spînzurată. Caroline se trase mai aproape de el, mai mult din instinct decît din proprie voinţă, şi îşi puse capul pe umărul lui.

El o înconjură cu braţul şi îşi trecu degetele prin părul ei de cîteva ori, după care o lipi strîns de el.

– Caroline, rosti el şoptit, de parcă numele ei ar fi cuprins toate misterele universului pe care un simplu bărbat nu le putea înţelege.

Apoi închise ochii.

După ce lăsă să treacă un timp şi fu sigură că Guthrie adormise, Caroline se ridică într-un cot să se uite la faţa lui. Era, într-adevăr, chipeş, dar avea un aer ticălos şi, chiar în somn, gura lui avea un aspect amuzat, de parcă ar fi ştiut el un secret, care-l făcea să rîdă, dar pe care nu voia să-l spună.

Cum viitorul era nesigur şi trecutul avusese atîtea momente dificile, cu toată generozitatea şi dragostea pe care le avusese din partea surorilor Maitland, Caroline îşi lăsă mintea să hoinărească într-un timp care n-avea, probabil, să existe niciodată.

Se imagină ca soţie a lui Guthrie, trăind într-o casă mare, la marginea oraşului Bolton, purtînd în pîntecul rotunjit copilul lui. Nu era primul lor copil, ci al doilea – nu, al treilea.

Era iarnă, şi zăpada împodobea tufele de trandafiri pe care Caroline le plantase în primăvară şi forma creste strălucitor de albe pe gardul de scînduri. În timp ce privea afară prin fereastra salonului ei călduros, unde ardea un foc vesel şi în colţul căruia se afla un brad, împodobit de Crăciun, o trăsură din cele despre care citise doar, fără să vadă una, oprea în faţa porţii.

Vizitiul, care purta manta şi o pălărie înaltă, cobora de pe capră şi deschidea portiera. O femeie frumoasă, cu părul arămiu şi ochi albaştri, cobora, ajutată de el, urmată de o blondă graţioasă cu ochi cafenii.

Surorile ei! Caroline se repezea să deschidă uşa fără a mai întîrzia să-şi pună şalul pe umeri.

– Lily! striga ea, nespus de fericită, Emma!

Dar, înainte să-şi poată îmbrăţişa surorile, minunata imagine dispăru. Caroline simţi braţul lui Guthrie strîngînd-o uşor.

– O să le găseşti, promise el pe un ton liniştit, şi Caroline îşi dădu seama că rostise numele cu voce tare.

– Te rog, Doamne, răspunse ea, după care închise ochii.

Dimineaţa, Caroline se ridică în capul oaselor, clipind din ochi, apoi îl văzu pe Guthrie stînd în faţa oglinzii fixate în perete. Avea faţa acoperită cu spumă şi fredona o melodie auzită prin birturi, în timp ce se rădea.

– Ar cam fi timpul să te scoli, tigroaico, o anunţă el vesel, scufundînd briciul într-un vas cu apă, după care îndepărtă încă o porţiune de barbă şi spumă.

Caroline se dădu jos din pat şi scotoci în sacoşa ei să scoată fusta-pantalon şi bluza cea albă. Hainele erau mototolite, dar era mai bine cu ele decît cu pantalonii aceia ai ei.

– Nu mi-am dat seama pînă acum că eşti genul de persoană care se trezeşte vesel dimineaţa, îl critică ea. Şi stai cu spatele, te rog.

Guthrie pufni în rîs şi continuă să se radă, în timp ce Caroline încercă să găsească un loc din cameră de unde să nu poată fi văzută în oglindă. Dar nu exista un asemenea loc.

Se întoarse cu spatele şi-şi schimbă cămaşa de noapte cu fusta-pantalon şi bluza cu mare economie de mişcări. I se părea de o importanţă vitală să ţină conversaţia departe de ceea ce se întîmplase între ei.

– De ce crezi că Flynn s-ar duce într-un loc cum e oraşul Cheyenne, cînd şeriful Stone i-a telegrafiat, probabil, deja şerifului de acolo să fie cu ochii în patru după el?

– De ce s-a dus în Laramie după ce a jefuit diligenţa? replică Guthrie. Lui Flynn îi place să rişte. Şi, bineînţeles, mai există posibilitatea ca el să spere că o să-l urmărim, ca să se poată răzbuna.

Caroline încremeni cu mîinile pe nasturii de la bluză şi se cutremură cînd îşi aminti de ameninţările lui Seaton. Acolo, la închisoare şi mai pe urmă, cînd nimerise peste el şi Guthrie, la cascadă, Flynn jurase că o să i-o plătească pentru presupusa ei trădare.

– De unde a ştiut? se întrebă ea, cu voce abia auzită.

Guthrie aruncă apa din vasul în care se răsese afară pe fereastră şi puse altă apă din urciorul de lîngă el, apoi se clăti bine pe faţă înainte de a-i răspunde.

– Era normal să creadă că am avut relaţii intime, avînd în vedere că am călătorit împreună atîtea zile, spuse el, ţinînd în mînă un prosop alb din damasc. Chiar dacă Flynn e un ticălos şi un ucigaş, nu înseamnă că e şi prost.

Caroline oftă, scoase peria din sacoşă şi se apucă să-şi pieptene părul. După ce şi-l descurcă, îl împleti şi-l răsuci în vîrful capului ca o coroniţă. Apoi, după ce Guthrie ieşi din cameră, folosi apa rămasă în urcior să se spele pe faţă şi pe dinţi.

Callie servea un mic dejun copios cu cîrnaţi, ouă şi cartofi prăjiţi cînd Caroline ieşi din cameră. Deşi în mod normal i-ar fi fost foame, în dimineaţa aceea mirosul de mîncare îi era de-a dreptul nesuferit. Acceptă o cană de cafea şi ieşi afară să o bea, în timp ce Guthrie rămase înăuntru să mănînce.

Tob, care dormise, probabil, pe verandă sau în hambar, deoarece Callie nu putea suferi cîinii, veni în salturi, scheunînd. Caroline zîmbi şi îl mîngîie pe cap, dar privirea ei era aţintită spre munţii din zare, acoperiţi cu pini, cu brazi şi cu mesteceni, ce păreau să atingă cerul.

Se întrebă dacă Homer şi Callie locuiau aici şi iarna cînd zăpada atingea probabil, grosimi de zeci de centimetri şi diligenţa nu mai putea să ajungă pînă la ei.

Uşa hambarului scîrţîi şi apăru Homer, un bărbat slab, mărunţel, cu o faţă lunguiaţă şi o expresie de om cumsecade.

– înEaţa, doamnă Hayes, spuse el. Vă simţiţi rău? Nu multă lume ar vrea să piardă ocazia de a mînca ceva gătit de Callie.

Caroline scutură din cap, deşi îi era puţin greaţă. N-avea nici un sens să-l tulbure pe Homer cu bolile ei.

– Mă simt bine, răspunse ea. Am mîncat niște plăcintă cu vînat aseară și a fost cea mai bună plăcintă pe care am gustat-o vreodată.

Homer se arătă încîntat de complimentele făcute soției sale.

– Se pricepe la făcut mîncare, Callie a mea.

Îl bătu ușor pe spate pe Tob.

– Vă place să gătiți, doamnă?

Ea se gîndi la bucătăria ei bine dotată din Bolton. Guthrie păruse să aprecieze favorabil puiul prăjit de ea și plăcinta.

– Da, răspunse ea. Cînd am ocazia. Dumneavoastră și Callie locuiți aici tot anul?

Spre surprinderea ei, omul încuviință din cap.

– Uneori nu vedem alt suflet de om pînă la sfîrșitul lui aprilie.

Înainte ca ea să mai poată spune ceva, ușa se deschise și Guthrie ieși afară. El înclină prietenos din cap către Homer și-i aruncă niște resturi lui Tob, care le înghiți cu lăcomie.

– Gata de plecare? întrebă el și vocea lui era caldă.

Caroline știa că se întreba dacă era sau nu însărcinată și ar fi dat mult să știe dacă el *spera* să fie sau să nu fie.

– Oricînd vrei, răspunse ea.

Guthrie se întoarse înăuntru și ieși din nou, peste cîteva minute, cu sacoșa ei. Homer intră în casă, iar Caroline plecă spre hambar împreună cu Guthrie.

– Callie și Homer rămîn înzăpeziți aici din octombrie pînă în aprilie, se minună ea. Uneori nu văd o altă ființă umană în tot acest timp.

Guthrie ridică din umeri și deschise ușa de la hambar.

– Pe mine nu m-ar deranja asta, dacă te-aș avea pe tine, împreună cu mîncare și lemne din belșug.

– N-ai duce dorul partidelor tale de poker?

– Aș putea să joc poker cu tine, răspunse Guthrie, deschizînd poarta unui grajd și fluierînd să-și cheme calul.

Animalul necheză și apăru imediat.

Caroline puse mîinile pe șa.

– Eu nu știu să joc.

Guthrie zîmbi șmecherește.

– Perfect. Asta înseamnă că ai pierde mult și, de fiecare dată, aș pune ca miză o parte din hainele de pe tine.

– Ești îngrozitor, îl certă Caroline, dar nu exista prea multă convingere în spatele cuvintelor ei și amîndoi știau asta.

Guthrie înșeuă armăsarul lui, fluierînd o melodie, în timp ce Caroline scoase iapa ei din grajd și se opri s-o mîngîie pe gît. Cincisprezece minute mai tîrziu, erau din nou în pădure, călări, ținîndu-se departe de drumul desfundat pe care trecea diligența.

Urcară toată dimineața și, la începutul după-amiezii ajunseră într-un luminiș cu iarbă bogată. Iarba era înaltă și verde, iar păpădiile, clopoței, margaretele, violetele și crinii sălbatici înconjurau locul acela ca o coroană de flori făcută pentru capul unei prințese.

– Oh, Guthrie, șopti Caroline, privind în jurul ei cu uimire în timp ce se lăsa să alunece jos din șa. Este atît de frumos – și cînd te gîndești că toată această splendoare doarme sub zăpadă.

El conduse caii către un pîrîiaș care cobora bolborosind din vîrful muntelui, formînd o panglică de argint pentru a completa coroana de flori sălbatice. Cînd veni înapoi, aduse inevitabila pastramă și o surpriză – o felie de cozonac învelită într-un celofan.

Caroline fu impresionată de această mică atenție, oricît de fîrmițată și strivită arăta ea. Mîinile îi tremurau ușor cînd le întinse să o primească.

– Mulțumesc, Guthrie.

El zîmbi, aparent încîntat.

– Te simți mai bine?

Ea luă o bucată din delicioasa prăjiturică și o mestecă încet, savurîndu-i dulceața.

– Mult mai bine, răspunse ea.

Guthrie îi atinse buza, apoi își puse degetul pe limbă.

– Lui Annie îi era dimineața, spuse el.

Iar Annie fusese însărcinată. Caroline se întristă brusc.

– Nu trebuie să te simți obligat, dacă este un copil...

– Obligat? se încruntă Guthrie. Sigur că aș fi obligat. Un bărbat nu poate întoarce spatele și să plece pur și simplu într-o asemenea situație.

– Tatăl meu așa a făcut, spuse ea. Și la fel a făcut și tatăl lui Lily și tatăl lui Emma.

Guthrie oftă, rupse un colț din felia de cozonac și îl băgă în gură.

– Eu nu fac parte din categoria aceea de bărbați, tigroaico, și cu cît mai repede pricepi asta, cu atît mai bine. Eu am principiile mele. Și unul dintre ele este să-mi asum responsabilitatea pentru ceea ce fac.

Deci ea și copilul, dacă el exista, ar fi pentru el simple responsabilități. Urma să aibă grijă de ei fiindcă așa era corect, nu din cauza vreunui sentiment prostesc, cum era dragostea.

– Te urăsc, Guthrie Hayes, rosti ea printre dinți, întorcîndu-i spatele.

Ea termină prăjitura din două mușcături și de aceea fu extrem de jenată cînd el o răsuci cu fața spre el și zîmbi, văzînd-o cu obrajii umflați ca ai unei veverițe.

Zîmbetul se transformă în rîs, apoi într-un hohot nestăpînit. Roșie la față, Caroline mestecă și înghiți grăbită.

– Să nu îndrăznești să rîzi de mine! țipă ea, împrăștiind fîrmituri.

Guthrie respiră adînc de mai multe ori, făcînd eforturi să devină serios, dar rîsul încă îi mai juca în ochi mult timp după ce încetase să mai rîdă.

Enervată, Caroline se aplecă spre o tufă de crini și culese una dintre florile viu colorate. După cîteva clipe, se simți mai calmă și tocmai voia să se întoarcă să-i spună ceva lui Guthrie, cînd văzu șase indieni călare pe

cai înșirați pe culmea dealului. Erau înarmați cu sulițe și Caroline zări pe piepturile lor un fel de desen tradițional schițat cu ceva care semăna foarte tare a sînge.

Înghiți în sec și făcu un pas înapoi, după care țipă ascuțit.

– Guthrie!

El se afla chiar în spatele ei; Caroline se izbi de pieptul lui puternic. El o cuprinse în brațe, iar tonul și cuvintele lui o liniștiră.

– Îi văd, tigroaico, spuse el, calm, și ea-i simți respirația caldă lîngă ureche. Sînt indieni shoshone și probabil au ieșit la vînătoare. Și, dacă nu-i provocăm, cred că n-or să ne deranjeze.

Caroline auzise și citise despre ce li se întîmpla femeilor care erau furate de sălbatici și era de-a dreptul îngrozită.

– Ce anume ar considera ei drept provocare?

Guthrie pufni în rîs.

– Cîteva gloanțe din pistolul meu, sau orice mișcare bruscă.

El tăcu, apoi fluieră printre dinți și Caroline auzi clinchetul de la harnașamentul calului care se supusese chemării lui.

– Fugim? șopti Caroline, cu ochii țintă spre indienii care se uitau, la rîndul lor, țintă spre ei.

– Nu, tigroaico, răspunse el din vîrful buzelor. Vreau numai să am pușca la îndemînă, în caz că o să fie nevoie de ea.

Indianul decorat în culorile cele mai vii și mai numeroase dădu neobservat pinteni poneiului său și ceilalți shoshoni se înșirară în spatele lui.

Guthrie o strînse ușor pe Caroline de braț, după care îi puse în mînă pistolul lui de 45.

– Orice ai face, îi spuse el pe un ton de parcă ar fi cerut un pahar de punci la o petrecere în grădină, nu intra în panică și nu apăsa pe trăgaci decît dacă ne atacă.

Cînd călăreţii se apropiară, el păşi alături de Caroline, ţinînd puşca lejer în mîini şi afişînd un zîmbet prietenos. Îi salută pe noii veniţi cu o înclinare a capului şi, deşi părea cît se poate de liniştit, Caroline îi simţea forţa reţinută. Pentru prima oară înţelese ce adversar de tremut putea fi bărbatul acesta.

Primul indian vorbi cu un amestec de cuvinte în parte shoshone, în parte englezeşti şi, spre marea uimire a Carolinei, Guthrie răspunse în aceeaşi limbă.

Caroline zîmbi către indieni cu o voinţă pe care, de obicei, o păstra pentru atunci cînd se afla la catedră.

– Ce spune? întrebă ea printre dinţi, cînd conversaţia încetă pentru un scurt timp.

– Vor cîinele, răspunse Guthrie.

– Cîinele?

Caroline întoarse capul să-i vadă faţa lui Guthrie, convinsă că el glumea cu ea. Dar ceea ce citise şi ceea ce auzise o convinsese că urma să fie ori scalpată, ori dusă undeva, într-o tabără izolată, să servească drept sclavă.

– De ce l-ar vrea pe Tob?

Guthrie îi dădu un ghiont, apoi continuă să discute cu indianul.

– Presupun că vor să-l pună în frigare pentru cină, răspunse el ceva mai tîrziu.

Caroline se îngrozi.

– *Nu*! ţipă ea, îngenunchind lîngă Tob şi petrecîndu-şi braţele pe după gîtul lui.

Ţinea încă pistolul în mîna dreaptă şi-l îndreptă spre degetele lui Guthrie de la picioare.

– Caroline, rosti el calm, dacă mă împuşti în picior, asta n-o să atîrne prea mult în favoarea noastră.

Caroline mută pistolul în aşa fel încît Guthrie nu se mai afla într-un pericol iminent.

– N-o să le dau voie să frigă cîinele acesta minunat. Ce idee barbară! Cînd mă gîndesc...

Guthrie îi întrerupse tirada pe un ton ferm, dar prietenos.

– Taci odată, Caroline!

Acum indienii discutau aprins între ei şi, în cele din urmă, conducătorul şirului se uită fix la Caroline, aruncă apoi o uitătură spre Guthrie, scăpă un cuvînt care era probabil o înjurătură, apoi scuipă jos. În clipa următoare, grupul de indieni gonea călare în sus pe deal, în direcţia din care veniseră.

Caroline se ridică încet în picioare.

– Ce s-a întîmplat? De ce au plecat?

Guthrie oftă, puse puşca înapoi în suportul ei şi smulse pistolul din mîna Carolinei cu o mişcare cam bruscă.

– Crede-mă, tigroaico, nu ţi-ar fi plăcut să rămînă la cină.

– Vreau să ştiu ce i-a făcut să plece, Guthrie.

El îşi înfipse nervos pistolul la brîu.

– Cred că s-au gîndit că am destulă bătaie de cap cu grija unei femei încăpăţînate ca tine şi au hotărît că nu e cazul să mă mai supere şi ei.

Caroline deschise gura, apoi o închise la loc. Guthrie o ridică în şa şi-i puse frîul în mînă.

– Or să se mai întoarcă? îşi făcu ea curaj să întrebe, după ce trecu mai mult timp şi luminişul înflorit rămăsese departe în urma lor.

– Probabil că nu, răspunse Guthrie, în afară de cazul în care n-au noroc la vînătoare, desigur. S-ar putea ca Tob să li se pară, pînă la urmă, destul de bun, dacă nu găsesc vreo căprioară, două.

– Chiar l-ar mînca?

Gura Carolinei se umplu de acid şi, fiind prea doamnă ca să scuipe, înghiţi.

– Fript în tigaie, pe grătar sau fiert, răspunse Guthrie, mijindu-şi ochii să cerceteze dacă există vreun pericol în zare.

– Ai avut cu ei o discuţie lungă, remarcă ea.

Simţea nevoia să audă sunetul reconfortant al unei voci de om.

– Şi cred că aţi vorbit despre mine.

Guthrie zîmbi spre ea.

– Ai dreptate, tigroaico. Le-am spus că, deşi arăţi destul de bine pe dinafară, pe sub haine eşti plină de bube cu puroi. Indienii au oroare de bolile albilor şi, pe bună dreptate. Cînd au văzut că pui mîinile pe cîine, s-au gîndit, probabil, că era şi el contaminat.

Caroline înghiţi din nou.

– A fost o tactică inteligentă, deşi dezgustătoare, aprecie ea.

El duse mîna la borul pălăriei.

– Mulţumesc, doamnă, replică el. Am riscat, sperînd că n-or să mă străpungă cu suliţa, pentru ca apoi să te dezbrace ca să se convingă.

Trupul zvelt al Carolinei se cutremură din nou.

– Presupun că ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, rosti ea zîmbitoare. Unii ar putea fi de părere că mi-ai salvat viaţa.

– Unii, da, aprobă Guthrie şi, cu asta, subiectul fu declarat închis.

Merseră în continuare, urcînd din ce în ce mai sus pe munte unde se vedeau, din loc în loc, petice de zăpadă murdară şi vîntul sufla rece ca gheaţa.

Caroline tremura deja cînd se opriră pentru noapte într-un loc uitat de Dumnezeu, unde erau numai stînci şi unde singurul adăpost vizibil era o peşteră din coasta muntelui. Numai Dumnezeu ştie ce se putea afla înăuntru, vreun animal trezit din hibernare.

Guthrie descălecă, îi dădu frîul Carolinei şi scoase puşca din teaca sa de sub şa. Încărcă arma, după care porni cu paşi hotărîţi înspre peşteră.

Neliniştită, Caroline strigă în urma lui:

– Nu e pe-aici vreo staţie de diligenţă unde am putea înnopta?

Guthrie îi aruncă peste umăr o privire aspră, apoi pătrunse în peşteră. Peste cîteva clipe, era din nou afară.

– Nu e nimic înăuntru, spuse el, rezemînd puşca de trunchiul unui copac aflat lîngă gura peşterei. Adună nişte lemne de foc.

Caroline coborî de pe cal.

– Dacă este vizuina vreunui animal periculos?

Se apropie de Guthrie, care se dezbrăcase de haină şi acum îşi sufleca mînecile.

– Imaginează-ţi, numai ce se va întîmpla dacă se întoarce de la vînătoare şi ne găseşte înăuntru?

Guthrie zîmbi strîmb şi scuturâ din cap.

– Nu-ţi face griji, tigroaico. Nu există nici o vietate înăuntru, în afară de nişte păienjeni şi cîţiva şobolani.

– Îmi faci viaţa grea în mod intenţionat, îl acuză Caroline cu răceală, cercetînd deja împrejurimile cu privirea să găsească lemne potrivite pentru foc.

El ridică din umeri şi dădu din mîini a neputinţă.

– Ţi-am spus că drumul prin sălbăticie nu este potrivit pentru o lady, dar n-ai vrut să mă asculţi.

Caroline îi întoarse spatele şi plecă să-şi vadă de treaba ei, întrebîndu-se de ce era aşa de supărată. Avea chef să se certe cu Guthrie, să facă scandal.

Cînd se întoarse la tabără cu primul braţ de crengi şi rădăcini uscate, el scosese şeile şi hamurile de pe cai şi îi priponise să pască. Stătea aşezat pe călcîie ca un indian, cu spatele rezemat de un copac şi muşchii braţului drept i se încordau în timp ce se străduia să ascută un băţ.

Caroline îi trînti lemnele în poală, apoi rămase cu ochii ţintă la el şi cu mîinile puse în şolduri.

– Poftim, spuse ea, folosind un ton provocator.

El puse un băţ şi cuţitul deoparte şi se ridică în picioare. Dar, în loc de furie, în ochii lui se citea o compasiune blîndă, ciudată.

– E-n ordine, Caroline, spuse el. Acum eşti în siguranţă. N-o să-ţi facă nimeni nici un rău.

Ea înţelese abia atunci că luase teama drept furie. Începu să plîngă încet şi Guthrie o luă în braţe.

Caroline îşi reveni brusc şi suspină.

– E din cauză că am citit cărţile acelea îngrozitoare. Şi însuşi logodnicul lui Miss Phoebe a fost omorît de un războinic shoshone...

Guthrie îi luă bărbia în palmă.

– Eu o să te apăr, tigroaico, spuse el.

Apoi se aplecă şi o sărută tandru, uşor, pe buze. Contactul acesta era de ajuns ca s-o facă să tînjească după mai mult, şi îşi petrecu braţele pe după gîtul lui.

El mormăi ceva, după care o împinse de lîngă el.

– Mai adu lemne, porunci el, ocolindu-i privirea.

Caroline se simţi ofensată, dar avea mîndria ei. Ridică bărbia şi plecă să mai caute crengi uscate şi coajă uscată de copac. Cînd veni înapoi, tabăra era instalată şi focul ardea vesel, dar nici Guthrie, nici caii nu se vedeau nicăieri.

La început, vechea teamă a Carolinei, că va fi abandonată, îi săgetă prin minte, dar pe urmă se gîndi că el găsise, probabil, un ochi de apă prin apropiere şi dusese caii acolo. Clipi în clipa cînd auzi trosnetul unei împuşcături, după care lăsă lemnele jos din braţe şi se întoarse în pădure să mai aducă.

De ce era mereu treaba ei să adune lemne de foc, nu ştia. Mai aduse încă trei braţe înainte ca Guthrie să se întoarcă la tabără, cu caii de căpăstru şi cu un vînat în mînă. Spre mulţumirea ei, animalul fusese deja jupuit şi curăţat.

Caroline mai era şi-acum supărată fiindcă el o respinsese mai devreme, aşa că nu scoase o vorbă. Dar ochii lui Guthrie o priveau cu căldură, cu înţelegere şi amuzament, făcînd promisiuni pentru noaptea ce urma să vină. El scoase tigaia pe care o purta mereu cu el, laolaltă cu ibricul de cafea şi o cutie plată, în care ţinea boabele şi se apucă să pregătească cina.

Caroline se plimba de colo-colo, încercînd să ocolească întrebarea, dar pînă la urmă tot o puse.

– Nu mă vrei, Guthrie?

El umplu ibricul cu apă din bidon, adăugă boabele de cafea şi îl puse în foc să fiarbă, înainte să ridice ochii spre ea.

– Ba da, tot timpul, răspunse el morocănos, tăind cu pricepere bucăţi de carne, pe care le aşeză apoi în tigaie. S-ar putea să te afli într-o situaţie delicată, tigroaico. Şi, dacă e aşa, ai nevoie de mîncare bună, de adăpost şi de odihnă. Ce fel de bărbat aş fi dacă aş petrece ultimele ore de lumină făcînd dragoste cu tine, şi te-aş lăsa pe urmă să te culci nemîncată?

Caroline înghiţi în sec. Surorile Maitland fuseseră mereu foarte generoase cu ea, dar nu avusese niciodată ocazia să aibă în preajmă un bărbat care să-i poarte de grijă. Nici măcar Seaton Flynn nu făcuse asta, constată ea acum.

– Probabil că mă socoteşti cam neînfrînată.

El izbucni în rîs şi se ridică în picioare, lăsînd carnea să se frigă deasupra flăcării scăzute a focului.

– Este o calitate pe care eu o admir la o femeie, răspunse el, frecîndu-şi palmele de coapse.

Caroline se simţi extrem de jenată, cînd se gîndi la tot ce făcuse cu bărbatul acesta. Şi avu o senzaţie ascuţită de panică, de parcă simţea că legătura dintre ea şi Guthrie avea să ajungă la capăt în curînd. Momentul în care se întîlniseră cu indienii îi sugerase cu cîtă uşurinţă puteau fi despărţiţi. Poate că data următoare avea să fie pentru totdeauna.

– Ţine-mă în braţe, spuse ea, tremurînd şi Guthrie o lipi de trupul lui.

Ea puse obrazul pe pieptul lui şi-i auzi inima cum bate, puternic şi egal, sub urechea ei. „Te iubesc, Guthrie Hayes", gîndi ea, cuprinsă de o tristeţe dulce.

Sentimentul era acelaşi cu sentimentul pe care-l simţise înainte să fie nevoită să le lase pe Emma şi pe Lily în trenul cu orfani.

CAPITOLUL 16

Guthrie o sărută pe Caroline cu multă tandreţe, lăsînd-o cu genunchii moi şi cu inima bătînd de două ori mai repede decît de obicei. Cînd se desprinse de ea, mîna lui întîrzie sub bărbia ei şi degetul lui aspru îi trecu peste buze.

– O să facem dragoste mai tîrziu, tigroaico, îi spuse el. După cină. Vreau ca, după ce am început, să nu mă mai opresc decît după ce voi fi total epuizat.

Pielea Carolinei se înfioră. Sfîrcurile i se întăriră pe sub bluză şi se simţea umedă şi caldă, gata pregătită pentru el. Guthrie coborî mîna pe sînul ei şi-l mîngîie cu blîndeţe, apoi se răsuci pe călcîie, oftînd, şi se îndepărtă de ea.

Pe toată durata cinei, Caroline se simţi atît de excitată, încît abia gustă din mîncare.

– Este vreo apă prin apropiere? întrebă ea, după ce îi dădură resturile lui Tob, care aşteptase răbdător, scîncind din cînd în cînd.

– La vreo cincizeci de yarzi în spatele copacilor de colo, răspunse Guthrie, arătînd direcţia cu capul.

Cînd ridică ochii spre ea, Caroline îi văzu flacăra din priviri.

Emoţionată ca o mireasă, Caroline îşi smulse ochii de pe el, se ridică în picioare şi scoase săpunul de pe fundul sacoşei ei. Apoi îşi croi drum printre mesteceni,

pini şi brazi, auzind susurul pîrîului cu mult înainte de a ajunge la el.

Apa era incredibil de rece – Caroline era sigură că o cît de mică scădere a temperaturii ar transforma-o în gheaţă – dar se dezbrăcă şi se spălă bine pe tot corpul. Cînd se întoarse în tabără, tremura toată şi pielea îi era roşie de frig.

– O să ai noroc dacă n-o să faci pneumonie, o certă Guthrie, dar nu părea furios.

Ochii lui zîmbeau şi colţul gurii era ridicat în unghiul acela care făcea mereu să se contracte un muşchi din adîncul inimii Carolinei. El o înveli cu o pătură, o luă de mînă şi o conduse în peşteră.

Acolo, el făcuse deja un pat din frunze proaspete şi iarbă, pe care le acoperise cu o pătură. Cum focul era aproape, o parte din căldura lui ajungea pînă la ei, dar Caroline ştiu că nu flacăra lui era cea care o încălzea în timp ce Guthrie îi scotea hainele de pe ea pînă la ultima.

Cînd ea rămase goală, el o culcă pe pat şi o acoperi cu o pătură nouă, probabil cumpărată în Laramie, după care se apucă să se dezbrace. Caroline observă că puşca era pusă la îndemînă şi, după ce-şi dădu centura jos, Guthrie puse şi pistolul aproape.

Lumina focului dansa pe pielea lui, dîndu-i o frumuseţe sălbatică; el se întinse lîngă ea şi aroma de iarbă şi frunze strivite se suprapuse cu mirosul lui, un amestec puternic masculin de mosc, aer proaspăt şi sudoare.

Cu o mînă, el îi despleti părul Carolinei, apoi i-l pieptănă cu degetele răsfirate şi-n tot acest timp, nu-şi dezlipi ochii de ochii ei.

Noaptea părea fermecată şi vocea Carolinei sună răguşit, fiindcă emoţia îi strangulase gîtul.

– O să ajungem în Cheyenne mîine? reuşi ea să întrebe şi constată, umilită, că lacrimile i se adunaseră în gene.

Voia să-l găsească pe Flynn şi să limpezească lucrurile cu legea, dar, totodată, ura gîndul că urma să-l împartă din nou pe Guthrie cu lumea.

El îi atinse buzele cu buzele lui.

– Poimîine, dacă nu ne întîrzie vreun necaz.

Guthrie o sărută pe pleoape, după care gura lui îi atinse obrazul, ud de lacrimile ei. Vocea lui deveni guturală, ca un murmur răguşit.

– Dacă n-ar fi apărut indienii, ţi-aş fi făcut un pat din flori sălbatice şi te-aş fi iubit atunci şi acolo.

Caroline îi prinse buza între dinţi şi o muşcă uşor.

– Ummmm. Ai suflet de poet, Guthrie Hayes, deşi nimeni n-ar bănui cînd se uită la tine.

El pufni în rîs.

– Asta a fost o insultă sau un compliment?

– Tu hotărăşti.

Zîmbind ispititor, ea-şi puse braţele pe după gîtul lui, numai ca el să o poată prinde de încheieturi şi să i le apese pe pătură, mult deasupra capului. Mişcarea îi împinse sînii în sus, total vulnerabili, cu sfîrcurile zvîcnind către Guthrie, care se aplecă să-i guste cu un geamăt de plăcere.

Caroline se arcui de spate şi suspină uşor. Mîna lui Guthrie coborî de sub sînii ei pe coapse, îndemnînd-o să le despartă.

Ea se supuse, tremurînd şi respiraţia i se tăie cînd el o cuprinse cu mîna, plin de îndrăzneală. Apoi, brusc, el îşi alunecă degetele în trupul ei, în timp ce podul palmei o mîngîia ritmic, făcînd-o să respire sacadat şi să-şi unduiască şoldurile.

Ea-i suspină numele, prea disperată să mai aştepte, prea mult dorind contactul cel mai intim. Probabil că şi el simţea aceeaşi dorinţă, fiindcă se ridică deasupra ei şi o pătrunse adînc.

Caroline ţipă triumfător şi-şi ridică şoldurile să-l primească, rătăcind cu mîinile în neştire pe spatele lui. Dragostea lor fu rapidă şi încrîncenată, încheindu-se cu coliziunea dezastruoasă a două universuri şi strigătele lor de eliberare se pierdură în liniştea profundă din jur.

La mult timp după ce se prăbuşiseră epuizaţi în patul lor, cu trupurile încleştate încă, Guthrie ridică faţa de pe gîtul Carolinei şi şopti întretăiat:

– Dacă o ţinem tot aşa, tigroaico, o să mor de tînăr.

Ea-l sărută pe pieptul umed, acoperit de păr.

– Tînăr, dar fericit, îl tachină ea.

El pufni în rîs şi o numi într-un fel care, în alte circumstanţe, ar fi fost o insultă, după care se aplecă din nou peste gura ei şi minunata bătălie începu de la capăt. Era aproape dimineaţă cînd rămaseră fără vlagă şi fără pasiune şi se lăsară pradă somnului.

Caroline fu trezită de Tob, care o lingea pe faţă. Îl împinse, morocănoasă, şi se ridică în capul oaselor, ţinînd pătura cu o mînă, să-şi acopere sînii. Guthrie nu mai era în pat, dar îl putea auzi fluierînd undeva prin apropiere.

Amintindu-şi de noaptea care trecuse, Caroline fu cuprinsă de remuşcări şi smulse, nervoasă, hainele de pe podeaua peşterii, apoi se îmbrăcă pe sub pătură.

– S-ar zice că sînt tot mai versată, mormăi ea pentru sine, în timp ce se smulgea din pături şi se ridica în picioare.

Guthrie pregătea ceva de mîncare pe foc şi, ridicînd ochii, zîmbi cînd o văzu pe Caroline apropiindu-se de el.

– Nu spune nimic, o avertiză el, bine-dispus, apoi turnă cafea într-o cană şi i-o întinse. Bea asta şi ţine-ţi gîndurile pentru tine pînă ce reuşeşti să fii politicoasă.

Caroline luă cana din mîinile lui şi o duse la gură, întrebîndu-se cum de era posibil să fie fermecată de felul în care o iubea Guthrie noaptea şi, să regrete totul atît de profund la lumina zilei. Sorbi cu zgomot şi privi curioasă înspre bărbatul acela care era minunea şi nenorocirea ei, în acelaşi timp.

El aşează bucăţile ce păreau a fi peşti cu o spatulă improvizată pe două farfurii de tablă şi îi întinse una Carolinei. Ea o luă, apoi se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă, păşind apăsat, după care se aşeză pe un trunchi de mesteacăn căzut la pămînt.

Guthrie rămase acolo unde era şi-şi mîncă porţia în tăcere. După ce termină de mîncat, el îşi spălă farfuria şi furculiţa cu apă din bidon şi le puse la loc în desagi.

Caroline, căreia îi era greaţă, ciuguli din peşte, plimbîndu-l de colo-colo prin farfurie. Se simţi uşurată cînd, în cele din urmă, Guthrie veni şi îi luă farfuria din poală, îi dădu resturile lui Tob şi, după ce spălă ustensilele, le puse la locul lor.

Guthrie înşeuă caii, iar Caroline îşi termină cafeaua de băut şi scuturâ păturile.

Mai tîrziu în dimineaţa aceea, zăriră din nou grupul de indieni Shoshone pe care-i întîlniseră mai înainte. Din fericire, indienii păstrară distanţa, dar Caroline încă mai simţi fiori reci pe şira spinării mult timp după ce pieile roşii dispăruseră din vedere.

Pe măsură ce Caroline şi Guthrie urcau pe munte mai sus, aerul era tot mai rece şi tot mai greu de respirat. Cînd ajunseră la trecătoarea pe care o căuta Guthrie, Caroline nu ştia dacă se se bucure sau să se întristeze.

Urmau să ajungă curînd în Cheyenne şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, aveau să-l prindă pe Flynn şi să-l predea autorităţilor. După aceea, nu mai exista nici un motiv pentru Guthrie să rămînă alături de Caroline – în afară de cazul în care ea i-ar mărturisi cu sinceritate că purta în pîntece copilul lui.

Ea oftă, în timp ce iapa ei păşea răbdătoare în spatele lui Tob şi al calului lui Guthrie pe cărarea stîncoasă. Piscuri cu căciuli albe se ridicau pe o parte şi de alta, şi din loc în loc, încă mai zăceau petice de zăpadă.

Se opriră în jurul prînzului pentru nelipsita porţie de pastramă- Caroline nici n-o mai gustă – şi ceva special

păstrat de Guthrie ca surpriză – o bucată de pîine albă, făcută de Callie, învelită în pînză.

Caroline smulse nerăbdătoare porţia ei din mîna lui Guthrie şi el zîmbi ciudat spre ea.

– Imediat ce ajungem în Cheyenne, spuse el, o să te tratez cu o cină adevărată.

Cum Caroline scăpase de senzaţia de greaţă şi trecuse peste momentul de tristeţe, zîmbi spre el.

– Cred că eu ar trebui să plătesc, fiindcă nu am fi ajuns aici dacă n-aş fi fost eu.

Zîmbetul lui Guthrie se topi şi el se încruntă.

– Caroline, spuse el, punîndu-şi mîinile în şolduri, eu sînt bărbatul şi tu eşti femeia. Asta înseamnă că eu o să plătesc.

Carolinei îi plăcea pîinea făcută de Callie, care era doar puţin uscată şi nu prea avea chef de ceartă.

– Asta e o prostie, spuse ea amuzată. Dacă nu m-ai fi cunoscut pe mine, nici n-ai fi aici. Ai fi acasă, în Bolton şi ai munci în mină. De ce să plăteşti tu tot timpul, cînd călătoria aceasta n-a fost deloc ideea ta?

El oftă şi-şi masă ceafa cu o mişcare exasperată.

– Ţi-am spus deja. Eu sînt bărbatul. Eu plătesc, eu dau ordinele şi eu iau hotărîrile.

Deodată, conversaţia nu mai era deloc amuzantă.

– Ia stai puţin, îl întrerupse Caroline, terminînd de mîncat pîinea şi scuturîndu-şi palmele de fîrmituri. Nu sîntem căsătoriţi, domnule Hayes, şi chiar de-am fi, nu ţi-aş permite, cu siguranţă, să comanzi tu în toate!

Guthrie era acum faţă în faţă cu Caroline, aproape nas în nas cu ea. O împunse cu degetul în piept.

– Dacă porţi în pîntece copilul meu, *vei* fi soţia mea.

– Vrei să spui că n-am de ales? se răsti Caroline, cu vîrfurile pantofilor lipite de vîrfurile cizmelor lui Guthrie.

El stătu o clipă pe gînduri.

– Chiar aşa, rosti el cu hotărîre.

Caroline miji ochii şi se aplecă spre el. El se încruntă la Caroline, dar ea nu bătu în retragere.

– Ei bine, dacă aşa ai de gînd să te comporţi ca soţ, n-o să mă mărit în nici un caz cu tine.

– Ce vorbeşti? răcni Guthrie. Dacă tu crezi că o să creşti copilul *meu* fără mine, eşti nebună. Un copil este cel mai important lucru pe care îl poate face un bărbat şi, pe Dumnezeul meu, n-o să te las să faci din copilul acesta un sclifosit de dascăl!

– Ce e rău în a fi dascăl? răcni Caroline, la rîndul ei, dar tonului ei îi lipsea oarecum convingerea, din cauza a ceva ce spusese Guthrie.

„Un copil este cel mai important lucru pe care îl poate face un bărbat". Nu întîlnise şi nu citise niciodată despre un bărbat care să gîndească în felul acesta.

Acum, degetul lui Guthrie împungea pieptul lui, în loc de pieptul Carolinei.

– Fiul meu o să mă ajute să conduc compania mea minieră.

Caroline arcui o sprînceană.

– Şi dacă fiul tău o să fie o fiică? Şi dacă nu există nici un copil?

Guthrie rămase o clipă tăcut şi arăta de parcă fusese pălmuit sau călcat pe degetul de la picior. Dar, după o clipă, îşi reveni.

– Oricum, n-aş vrea ca vreuna din fiicele mele să ajungă să predea la şcoală. Iar dacă nu există nici un copil, tigroaico, înseamnă că n-o să mai avem nici o problemă, fiindcă n-o să ne căsătorim.

Fu rîndul Carolinei să fie şocată, deşi nu-şi putea da seama de ce o surprindea afirmaţia lui.

El spusese destul de clar că singurul motiv pentru care era cît de cît interesat să se însoare cu Caroline era acela de a-i da copilului său un nume.

– Oh, spuse ea încet şi făcu un pas înapoi.

Guthrie cîştigase runda aceea şi ea spera că era încîntat de victorie. Cînd se răsuci să plece, cu intenţia de a încăleca din nou pe iapa ei şi a porni întins către Cheyenne, el întinde mîna şi o apucă de braţ.

Strînsoarea lui era fermă, dar nu dureroasă.

– Îmi pare rău, spuse el cu voce guturală. N-ar fi trebuit să ridic tonul la tine.

Caroline fu încă o dată surprinsă. Ce enigmă era bărbatul acesta, care-i dădea porunci dictatoriale într-o clipă, pentru ca apoi să se scuze fiindcă ţipase la ea. În plus, încă nu uitase convingerea lui că a da viaţă unui copil era lucrul cel mai important pe care-l putea face un bărbat.

Aşa confuză cum era, Caroline fu pe-aproape să-i spună că nu tonul lui o rănise, dar nu reuşi s-o facă. Nu putea să-l lase să vadă cît de mult o durea faptul că el nu se gîndea să se însoare cu ea decît dacă era forţat s-o facă de unul dintre principiile lui morale.

– Dă-mi drumul, spuse ea şi Guthrie îi mai făcu o surpriză.

Se supuse imediat.

Încălecară pe cai şi merseră în tăcere, fără să spună nimic pînă ce ajunseră pe marginea canionului, de unde priviră în jos şi zăriră o cabană mică de lemn, cuibărită între pini, brazi şi mesteceni, din coşul căreia se ridicau în sus fuioare de fum. Mai era acolo un hambar şi o fîntînă şi începuturile unei grădini de zarzavat, împrejmuită cu grijă cu un gard de sîrmă împletită. Cîteva oi şi vite păşteau împreună pe o pajişte înverzită din apropiere.

În faţa cabanei, doi cai înşeuaţi, unul pătat, unul roşcat, aşteptau răbdători. Totul părea atît de senin, iar Caroline îşi dorea să stea de vorbă şi cu altcineva în afară de Guthrie, dar cînd vru să pornească în jos pe pantă, el întinse mîna şi apucă frîul calului ei, oprind-o.

– Stai liniştită, porunci el şi, chiar şi Tob, care, în mod normal ar fi lătrat, tăcu.

Hohote de rîs aspru urcau pînă la ei pe panta acoperită cu păpădii şi Caroline se încruntă cînd îşi dădu seama că uşa cabanei era deschisă. Era ciudat, fiindcă cele mai multe femei aveau grijă să nu lase muştele să intre în casă. Iar în casa aceea locuia cu

siguranţă o femeie; Caroline vedea rochii puse la uscat pe o frînghie.

– Ce s-a întîmplat? şopti ea.

Guthrie scutură din cap.

– Nu ştiu. Dar ceva nu este în ordine.

Abia terminase de vorbit cînd se auzi ţipătul unei femei şi apoi două focuri de armă. Caii nechezară şi scuturară din cap, speriaţi de zgomot.

Caroline trase brusc aer în piept şi-şi duse mîna la gît, chinuită de spaimă.

Guthrie scoase puşca din teaca de sub şaua lui şi o încărcă. Apoi porunci, fără să privească spre Caroline:

– Stai aici.

Caroline rămase încremenită în şa, privind în urma lui Guthrie, care cobora panta grăbit. Se auziră din nou hohote de rîs bărbătesc în cabană, apoi femeia ţipă din nou.

Caroline strînse pleoapele şi se rugă. „Dumnezeule, ajut-o pe biata femeie. Şi, te rog, nu lăsa ca Guthrie să păţească ceva".

Guthrie descălecă aproape din mers. Se strecură în fugă prin iarba înaltă pînă la cabană, strîngînd puşca în mîini.

Ajungînd la uşă, o dădu de perete cu o lovitură de picior.

Imediat se auzi o împuşcătură venită dinăuntru şi Caroline văzu îngrozită cum Guthrie se împletici şi căzu. Fusese lovit!

La naiba cu avertismentul lui; Caroline se năpustise deja în galop la vale, cînd Guthrie se ridică din nou în picioare, îndreptă puşca spre uşa cabanei, şi trase două focuri. Caii nervoşi ai tîlharilor tresăriră şi o rupseră la fugă.

Ea atinse pămîntul fugind sau, mai bine zis, împleticindu-se, cu panglicile din coadă zburînd în urma ei.

– Guthrie! ţipă ea.

Acum, că era mai aproape, putea să vadă pata de sînge care se lărgea să-i cuprindă tot pieptul de la cămaşă.

– La dracu', strigă el aspru, stai acolo!

Caroline nu dădu nici o atenţie spusele lui şi, cînd el păşi cu precauţie în cabană, ea era chiar în spatele lui.

Doi bărbaţi zăceau morţi pe podeaua goală de lemn, în timp ce o femeie blondă, cam de vîrsta Carolinei, stătea ghemuită într-un colţ, lîngă vatra focului. Partea din faţă a rochiei ei simple de stambă era sfîşiată şi ea se uita la Guthrie cu ochi mari şi goi.

Caroline păşi peste trupurile moarte ale tîlharilor ca să ajungă la femeie şi îngenunche lîngă ea.

– E-n ordine acum, spuse ea cu blîndeţe, punîndu-şi braţul pe după umerii ei firavi, tremurători. Noi n-o să-ţi facem nici un rău.

Guthrie puse puşca jos. Apăsîndu-şi o mînă pe umărul rănit, el se uită în jos la cei pe care îi omorîse cu o expresie pe care Caroline nu i-o putu descifra. Ea ştia destul de bine că nu era pentru prima dată cînd el lua viaţa unui om.

O bătu uşor pe mînă pe femeia care nu spunea nimic şi se ridică în picioare.

– Lasă-mă să mă uit la rana aceea, îi zise ea lui Guthrie.

Se uită la ea cu o privire ciudată, rătăcită, timp de cîteva clipe, de parcă n-ar fi recunoscut-o, apoi se clătină aproape imperceptibil pe picioare. Caroline se repezi spre el şi-l apucă de umeri şi mîinile i se pătară de sînge.

El o împinse cu un aer absent, apucă unul dintre cadavre de guler şi-l tîrî afară. Abia după ce făcu la fel şi cu celălalt cadavru, intră, împleticindu-se, înapoi în cabană. Era îngrozitor de palid şi Caroline se temu să nu fie pierdut prea mult sînge ca să poată supravieţui.

Trase un scaun de la masa de stejar în mijlocul camerei şi-l forţă să se aşeze pe el. Muşcîndu-se de

buză, ea îi descheie cămaşa şi o dădu la o parte de pe piept.

La vederea rănii sfîşiate, se clătină pe picioare şi simţi un nod în gît. Caroline înghiţi cu greutate şi închise pentru o secundă ochii, rugîndu-se să capete putere. Apoi, cu gesturi hotărîte, se întoarse către femeia care se ridicase din colţul cabanei şi stătea cu mîinile apăsate pe gură.

Uitîndu-se spre ea, Caroline ştiu că ea ţipa în tăcere, dar nu avea acum timp s-o liniştească. Guthrie sîngera şi era în pericol de moarte.

– Îmi trebuie apă fiartă, îi spuse Caroline gazdei, cu o voce calmă şi fermă.

Apoi se forţă să-şi concentreze atenţia spre rană.

– Şi nişte whisky, dacă ai, şi un cuţit bine ascuţit. Şi nişte pînză curată pentru bandaje.

Cu mişcări înţepenite, femeia luă o găleată veche de tablă şi ieşi afară.

Caroline se aplecă să se uite în ochii lui Guthrie, ţinîndu-i faţa în palme. El era doar pe jumătate conştient şi ea era sigură că nu o recunoştea.

– Fă bine şi rezistă, Guthrie Hayes, porunci ea, luptîndu-se să-şi reţină lacrimile de frustrare şi teamă. Nu cumva să îndrăzneşti să mori acum. Dacă faci asta, o să-mi petrec tot restul zilelor în închisoare, iar Flynn o să scape bine-mersi!

El zîmbi prosteşte, deşi Caroline era sigură că el habar n-avea ce spusese ea şi îl sărută apăsat pe frunte înainte să se îndrepte de spate şi să înceapă să se uite prin cabană după lucrurile de care avea nevoie. Nu se putea baza pe stăpîna casei; biata femeie era în pragul unei crize.

Dar aceasta se întoarse cu găleata, puse un vas mare pe sobă şi turnă apă în el. Apoi deschise uşa de la sobă şi puse lemne pe foc.

– Mă cheamă Penny Everett, spuse ea.

Avea o voce deosebită, melodioasă.

– Eu sînt Caroline Chalmers, răspunse Caroline cu gîndul în altă parte.

Găsise un prosop de vase curat şi-şi dădea osteneala să oprească sîngele care se scurgea din rana lui Guthrie.

– Şi acesta este domnul Hayes... prietenul meu.

Imediat ce apa se încălzise pe sobă, Penny aduse un cuţit şi-l ascuţi pe o piatră.

– Nu-l lăsa să cadă, spuse Caroline cîteva clipe mai tîrziu şi, în timp ce Penny rămase să-l ţină pe Guthrie pe scaun, ea ieşi să-şi aducă sacoşa

Cînd apa dădu în clocot, se spălă pe mîini cu săpunul ei, apoi aprinse lampa cu cherosen, o puse în mijlocul mesei şi ţinu lama cuţitului la flacăra ei.

– O să am nevoie şi de un ac şi aţă, mai spuse ea, trăgînd lampa aproape şi aplecîndu-se să cerceteze rana cu degetul.

Cînd îl atinse, Guthrie tresări şi Carolinei i se umplură ochii de lacrimi. Clipi grăbită să le alunge, dar, în interiorul ei, plîngea.

Operaţia fu de durată, dureroasă şi însîngerată, dar Caroline reuşi să găsească glontele şi să-l aducă la suprafaţă. Imediat după aceea, turnă whisky pe un alt prosop curat şi presă rana, folosindu-l drept compresă.

Penny, care arăta de parcă era gata să leşine, pregătise deja acul şi un fir lung de aţă albă. Privi apoi, ţinîndu-se strîns de spătarul scaunului, cum Caroline ţine acul în flacăra lămpii, aşa cum făcuse şi cu cuţitul, după care puse aţă în el cu degetele mînjite de sînge.

Cu multă grijă, Caroline se apucă să coasă rana şi, de fiecare dată cînd acul pătrundea în carnea lui Guthrie, ea simţea înţepătura în carnea ei. Fiecare geamăt de-al lui o sfîşia ca dinţii unui animal.

Cînd ajunse la capătul acestei misiuni chinuitoare, Penny avea pregătit pentru ea un vas mare cu apă fierbinte. Plină de recunoştinţă, Caroline se spălă pe mîini şi pe braţe pînă ce le albi din nou. Apoi spălă

umărul lui Guthrie, îl șterse cu whisky și-l bandajă cu fîșii rupte dintr-un cearșaf.

Caroline și Penny îl mutară împreună pe Guthrie pe singurul pat de care dispunea cabana. Cît timp Caroline îi netezi părul pe frunte și-i șopti cuvinte de alinare, Penny îi trase cizmele din picioare și-l acoperi cu o cuvertură colorată, scoasă din cufărul aflat în colțul opus al încăperii.

Cafeaua era pusă la fiert și, în timp ce Penny rămase să curețe masa, Caroline ieși afară să respire puțin aer proaspăt.

Dar, cînd ieși, dădu cu ochii de cei doi tîlhari morți, care zăceau aliniați, unul lîngă altul, pe pămînt, cu trupurile acoperite de sînge, în parte al lor, în parte al lui Guthrie. I se făcu rău și intră grăbită înapoi în cabană, după care, nu numai că închise ușa, dar puse și zăvorul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea, lăsîndu-se să cadă pe un scaun de lîngă masă, după care întinse o mînă după cana de cafea și una după sticla de whisky.

Penny se așeză alături de ea, și își adăugă o porție generoasă de whisky în cafea, împreună cu zahăr din belșug.

– Soțul meu a plecat să-l ajute pe un vecin să-și construiască un hambar nou. Bărbații aceia doi au apărut azi-dimineață, cam la vreo oră după plecarea lui. Ziceau că nu vor decît să-și adape caii.

Făcu o pauză, trase aer în piept, apoi îl slobozi cu greutate.

– Așa au și făcut. Dar apoi au izbit cu piciorul în ușa de la cabană și... și au intrat după mine.

Caroline întinse mîna și o așeză peste mîna lui Penny, încurajînd-o tacit să continue cînd se simțea pregătită.

– M-au îmbrîncit peste masă și m-au ținut acolo.

Ochii lui Penny se umplură de lacrimi.

– Și... și mi-au ridicat fusta.

Caroline o strînse ușor de mînă.

Penny începu să suspine, aparent necăjită pentru corsajul rupt al rochiei.

– M-au pipăit peste tot. Unul dintre ei a pus... a făcut ceva îngrozitor. Mi-a fost atît de frică, încît am crezut că o să mor. Pe urmă, a venit prietenul tău și s-au împușcat...

– E-n ordine, Penny. Acum s-a terminat.

– Nu este în ordine! se tîngui tînăra femeie: William al meu n-o să mă mai vrea acum!

Se smulse de pe scaun, cuprinzîndu-și umerii cu brațele, cu privirile rătăcite de repulsie și groază.

– O baie! Trebuie să fac o baie fierbinte, fierbinte!

Caroline se ridică în picioare, o luă pe Penny pe după umeri și o împinse cu blîndețe înapoi pe scaun.

– Stai liniștită aici și bea-ți cafeaua.

Mai adăugă puțin whisky în cana lui Penny.

– Îți aduc eu apă pentru baie.

Caroline aduse găleți de apă și le răsturnă în toate oalele și cratițele de care dispunea Penny, le puse să se încălzească pe sobă și, într-un tîrziu, femeia putu să se afunde într-un lighean mare, așezat lîngă foc și se apucă să se spele.

– Precis îți este foame, spuse Penny.

Caroline n-avea nevoie să se uite la ea ca să știe că se freca de să-și ia un rînd de piele, în încercarea de a îndepărta senzația lăsată de atingerea mîinilor celor doi tîlhari.

Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut Caroline era mîncarea, iar Guthrie cu siguranță nu era în stare să mănînce ceva, dar Tob era, probabil, lihnit de foame, ca să nu mai spunem cît era de nedumerit și de speriat.

– Aș putea găsi ceva să-i dau cîinelui meu? întrebă ea.

– A mai rămas ceva din tocana de aseară în cuptor, răspunse Penny. O păstrasem pentru masa de azi, de la prînz, dar îmi închipui că de-acum este aproape acrită.

Caroline luă cratiţa smălţuită din cuptor, apucînd-o cu şervetul, să n-o ardă şi o duse afară. Tob îi ieşi imediat în întîmpinare, scheunînd şi fluturîndu-şi coada.

Adînc mişcată, Caroline se aşeză pe treapta de la intrare şi aşteptă pînă ce cîinele termină de mîncat, mîngîindu-l pe cap şi pe blana lucioasă de pe spate. Tresări cînd observă că începe să se lase întunericul; fusese prea preocupată de rana lui Guthrie ca să observe trecerea timpului. Spera numai să fi făcut totul cum trebuie.

Un lucru era sigur: Guthrie nu era în afară de orice pericol. Ea curăţase rana, scosese glontele şi cususe rana adîncă rămasă în urma lui, dar precis că muşchii lui fuseseră sfîşiaţi şi era încă posibil să apară o infecţie. Sau ca rana să înceapă să sîngereze din nou.

Caroline mîngîie încă o dată cîinele şi intră în cabană. Penny se îmbrăca deja, ascunsă în umbra de la sobă, iar Guthrie zăcea nemişcat pe pat, cu trupul scăldat de sudoare.

Deşi era epuizată şi abia mai putea să se mişte, Caroline mai aduse apă şi o puse la încălzit. Apoi îl dezbrăcă pe Guthrie de toate hainele, îngenunche lîngă pat şi îl spălă pe tot corpul. El părea să se simtă mai bine după baie şi Caroline îl înveli cu grijă şi-l sărută pe frunte.

Cînd întoarse capul, o văzu pe Penny spălînd masa din nou, de data aceasta cu o perie şi apă cu săpun. Avea faţa întunecată, maxilarul încleştat şi inima Carolinei se frînse pentru ea.

– Penny, rosti ea cu blîndeţe. Trebuie să te odihneşti.

Abia atunci, Caroline îşi dădu seama că nu exista decît un pat şi probabil că asta se citi pe faţa ei.

– Nu-ţi face griji, îi spuse Penny, continuîndu-şi treaba. Pot să pun două scaune lipite în loc de pat, iar pe William n-o să-l deranjeze să doarmă în hambar, avînd în vedere împrejurările. Tu te-ai putea întinde în pat lîngă prietenul tău.

Caroline se apropie de Penny şi o apucă de braţ, făcînd-o să înceteze cu spălatul mesei.

– Nu poţi să îndepărtezi astfel ceea ce s-a întîmplat, spuse ea cu blîndeţe. Trebuie să iei lucrurile aşa cum sînt şi să mergi mai departe.

Ochii lui Penny se umplură de lacrimi, dar degetele ei se relaxară şi lăsară peria să cadă pe masă.

– Am doi copilaşi îngropaţi pe coasta dealului şi n-o să mai am alţii. Bărbaţii aceia îngrozitori au intrat în casa mea şi... şi m-au atins. Spune-mi tu, cît ar mai putea îndura o femeie?

Caroline o prinse de umeri cu blîndeţe şi o strînse la piept. Cum nu era nimic de spus, tăcu.

– Nu-i aşa că soţul tău ar trebui să se întoarcă acasă curînd? întrebă Caroline mai tîrziu, în timp ce ea şi Penny aşterneau masa, la lumina lămpii, pentru o cină simplă, constînd din ouă şi pîine prăjită. Guthrie se odihnea, deşi pielea îi era fierbinte şi uscată.

Penny întoarse capul într-o parte.

– Cred că trebuie să sosească dintr-un minut într-altul, spuse ea. Nu ştiu ce o să spună cînd o să vadă cadavrele alea zăcînd afară.

Cele două femei se aşezară la masă, să mănînce, deşi Penny nu părea să aibă prea multă poftă. Arunca mereu priviri către uşă şi tresărea la fiecare zgomot. Caroline începu să se întrebe cel fel de om era, pînă la urmă, William Everett.

Terminară cina şi Penny ieşi afară să se îngrijească de caii lui Guthrie şi Caroline şi să facă celelalte treburi de seară, iar Caroline rămase să spele vasele şi să-l vegheze pe Guthrie.

Cînd el deschise ochii, Caroline simţi un val de speranţă şi, cînd el o apucă de mînă, fu de-a dreptul fericită. Dar numele pe care îl şopti el nu era al Carolinei.

– Annie, spuse el, după care îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

CAPITOLUL 17

Dimineaţa, Guthrie era tot inconştient şi carnea ardea pe el ca o plită de sobă. Caroline îi spălă faţa cu apă rece în timp ce Penny demontă patul pe care-l încropise din trei scaune puse în şir şi se îmbrăcă.

– Nu pot să-mi dau seama unde este William, se nelinişti ea, apropiindu-se de singura fereastră a cabanei şi aruncîndu-şi ochii afară pe după draperiile de pînză. Promisese să se întoarcă acasă aseară.

Caroline se gîndi la Seaton Flynn, aflat în libertate pe undeva prin împrejurimi şi-şi ascunse un fior.

– Sînt sigură că lucrul la hambarul prietenului vostru a durat mai mult decît se aşteptaseră, asta-i tot, spuse ea.

Cînd întoarse capul de la fereastră, Penny avea o privire gravă.

– Trebuie să facem ceva cu cadavrele acelea, spuse ea. Nu le putem lăsa să zacă acolo.

Referirea făcută la cele două cadavre îi tăie Carolinei şi puţina poftă de mîncare pe care o avusese. Acum nu mai era în stare nici să bea cafeaua.

– Unde găsesc o lopată?

Penny îi spuse şi Caroline aruncă o privire spre Guthrie. Nu voia să plece de lîngă el, mai ales că era vorba de săpat morminte, dar trebuia făcut ceva.

– Să mă chemi dacă se trezeşte sau pare să se simtă mai rău, o instrui Caroline, apoi ieşi şi se duse la hambar să găsească lada cu unelte.

Tob i se alătură cu un scurt lătrat de bucurie imediat ce o zări ieşind din cabană şi o urmă pînă la hambar. Găsi acolo o lopată şi o pînză mare de cort care era, probabil, folosită pentru a acoperi fînul.

Înveli cadavrele în foaia de cort, apoi plecă să caute un loc potrivit pentru morminte. Alese o pajişte acoperită de iarbă, aflată destul de departe de casă, pentru ca Penny să nu nimerească mereu peste morminte şi să-şi amintească prin ce trecuse, după care începu să sape.

Era o muncă grea şi mînerul lopeţii îi jupuia pielea de pe palme, dar era hotărîtă să ducă lucrul pînă la capăt. Săpase o groapă adîncă de vreo trei picioare cînd Tob lătră, anunţînd-o că se apropia un călăreţ.

Caroline ieşi afară din groapă şi rezemă lopata de trunchiul unui copac. Apoi, frecîndu-şi palmele în efortul de a le curăţa de pămînt, se îndreptă grăbită spre cabană.

Penny năvăli afară pe uşa cabanei şi se aruncă în braţele bărbatului imediat ce acesta descălecă şi Caroline zîmbi. William se întorsese acasă.

Zîmbetul îi dispăru cînd îl văzu scoţînd pistolul. Guthrie stătea în prag, îmbrăcat numai cu pantalonii, rezemat de tocul uşii. Pielea îi era cenuşie de efort, dar mîna în care ţinea pistolul nu tremura.

– Nu! strigară la unison Caroline şi Penny.

– Aş fi moartă acum dacă n-ar fi fost oamenii aceştia, William, rosti Penny grăbită, în timp ce Caroline se repezea spre Guthrie.

Era alarmată de ceea ce vedea în ochii lui; părea un mort în picioare, lipsit de expresie şi de emoţie. Acţiunile lui nu porneau din raţiune, ci din reflex.

– Guthrie, şopti ea, alunecînd sub braţul lui să-l sprijine.

– E-n ordine. El este soţul lui Penny.

Încet, Guthrie lăsă pistolul în jos şi Caroline i-l luă cu grijă din mînă.

William, un bărbat înalt cu păr castaniu, bogat, şi ochi de aceeaşi culoare, ridică marginea foii de cort şi se încruntă cînd văzu cadavrele de dedesubt. Apoi, văzînd că genunchii lui Guthrie cedează, se repezi să o ajute pe Caroline să-l ducă înăuntru şi să-l culce în pat.

– Ce naiba s-a întîmplat aici? întrebă el, privind curios înspre soţia sa.

Caroline puse pistolul lui Guthrie pe masă şi se uită în altă parte. Penny avea nevoie să fie singură cu soţul ei pentru a-i explica ce se întîmplase cu o zi mai înainte, dar Caroline nu voia să mai plece de lîngă Guthrie. Rana părea infectată şi trupul lui ardea ca focul.

Numai Dumnezeu ştie de unde găsise putere să-şi tragă pantalonii pe el, să-şi găsească pistolul şi să se împleticească pînă la uşă pentru a apăra casa.

– Te ajut să duci calul la grajd, spuse Penny, luîndu-l de braţ pe soţul ei.

Aruncă apoi o privire spre Caroline, să capete încurajare şi Caroline dădu din cap.

După ce Penny şi William ieşiră din cabană, Caroline dădu la o parte bandajele lui Guthrie şi constată că, în jurul rănii, carnea era inflamată. Avea să moară curînd, dacă nu-l vedea un doctor, dar probabil că nu exista nici unul pe o distanţă de cincizeci de mile.

– Ce să fac? şopti ea, rezemîndu-şi capul de fruntea lui Guthrie.

Carnea lui ardea ca jarul.

Răspunsul era dureros de clar. Dacă nu-l putea convinge pe William să se ducă după un doctor şi habar n-avea ce fel de om era el, fiindcă abia îl cunoscuse, atunci trebuia să se ducă ea. Singură.

Tocmai luase această hotărîre cînd Penny şi William intrară în încăpere. El arăta şocat şi chinuit, nici soţia lui nu arăta prea bine, dar expresia din ochii lui era blîndă cînd îşi puse pălăria în cui şi se apropie de pat.

– Domnul Hayes are nevoie de un doctor, spuse Caroline, abia reuşind să vorbească.

William încuviinţă din cap.

– Aşa este, rosti el, oftînd din greu. Penny mi-a spus că te apucaseşi să sapi morminte în poiană. O să termin eu treaba şi pe urmă plec să-l aduc pe doctorul Elkins. Nu cred că este doctor cu adevărat, dar îngrijeşte de multă vreme şi oameni, şi cai.

Caroline voia să plîngă, să ţipe, să protesteze, să ceară cel mai bun doctor din lume. Dar ştia că doctorul Elkins era mai bun decît nimic, chiar dacă era doctor de cai.

Starea lui Guthrie se înrăutăţea cu fiecare oră care trecea. Era scăldat în sudoare şi se tăvălea pe o parte şi pe alta, făcînd cusăturile rănii să se întindă. Din cînd în cînd striga cuvinte disperate, dar singurul care avea sens era numele lui Annie.

Trecuse puţin de amiază cînd William termină de înmormîntat tîlharii – probabil că n-aveau să ştie niciodată cine erau – şi înşeuă calul să plece după doctorul Elkins. Le porunci celor două femei să stea în casă, cu uşa zăvorîtă, pînă ce se întorcea el. Avusese grijă să verifice dacă puşca şi pistolul lui Guthrie erau încărcate şi în stare de funcţionare.

Cînd se lăsă seara şi după ce Penny şi Caroline luaseră o cină frugală constînd din carne de porc sărată şi biscuiţi într-o tăcere apăsătoare, febra lui Guthrie crescu. Cum Miss Phoebe şi Miss Ethel spuneau mereu că oamenii mureau mai ales noaptea, decît în timpul zilei – şi aveau ani întregi de experienţă care să vină în sprijinul teoriei lor – Caroline era speriată.

Găsi o bucată de pînză curată şi vru să spele din nou pielea transpirată a lui Guthrie ca să-i mai scadă temperatura, cînd constată că nu mai era apă.

Luă hotărîtă găleata şi porni înspre uşa cabanei.

– William a spus să stăm înăuntru, o avertiză Penny, ridicînd o privire îngrijorată de pe cusătura ei.

– Nu stau mult, răspunse Caroline, apoi trase zăvorul şi ieşi în lumina slabă şi rece a nopţii, lăsîndu-l pe Tob să intre înăuntru ca să stea la sobă. Luna şi stelele nu se vedeau şi Caroline simţi vîntul îngheţat care cobora de pe vîrful munţilor. Se înfioră şi îşi croi drum către fîntînă.

Fredonînd un cîntec vechi pentru a-şi face curaj şi pentru a alunga îngerul morţii, Caroline scufundă de mai multe ori găleata în fîntînă, apoi o aduse la suprafaţă. Cînd se răsuci să plece spre casă, se izbi, practic, de Seaton Flynn.

Inima i se opri cînd ridică privirea spre el recunoscîndu-i trăsăturile întunecate chiar şi în lumina slabă care se revărsa prin fereastra cabanei.

El zîmbi şi o prinse de umeri, şi găleata de apă îi căzu Carolinei din mînă, vărsîndu-se peste pantofi şi udîndu-i poalele rochiei.

– Mă bucur că eşti aşa de înamorată de mine încît eşti gata să mergi cu mine în Cheyenne, spuse el.

Caroline ţipă, de frustrare şi de furie, dar şi de frică. Se zbătu, dar el o ţinea strîns, aşa că întoarse capul şi-l muşcă de mînă, strîngîndu-l cu dinţii pînă simţi gust de sînge.

Seaton răcni de durere şi de furie şi-şi trase mîna să o lovească dar, în ultima clipă se răzgîndi, o trase brusc înspre el, şi o sărută cu brutalitate. Caroline se smuci şi reuşi să-l lovească puternic în fluierul piciorului dar, cînd încercă să fugă, el îşi vîrî degetele în părul ei şi o trase înapoi.

Ea ţipă din nou, îngrozită, ştiind că el avea de gînd să o ia cu el, sau să o violeze şi să o omoare chiar acolo şi chiar atunci.

El o răsuci şi o izbi de zidul de piatră care înconjura fîntîna, fără să scoată mîna din părul ei.

– Căţea, gîfîi el. Pînă o să închei socotelile cu tine, o să-ţi doreşti să nu te fi născut niciodată!

Seaton se pregătea să o sărute din nou, la fel de brutal ca mai înainte, drept pedeapsă, cînd se auzi o împuşcătură. El deveni rigid, scăpă o înjurătură şi se prinse cu mîinile de o coapsă şi-n clipa aceea Caroline se smulse de lîngă el şi fugi înspre cabană.

Penny stătea în prag, ţinînd pistolul lui Guthrie cu amîndouă mîinile.

Caroline o împinse pe Penny înăuntru, zăvorî uşa în spatele lor, apoi înşfăcă puşca lui Guthrie. Trăgînd cu ochiul pe lîngă tocul ferestrei, îl văzu pe Seaton cum încalecă pe un cal, încă ţinîndu-se cu o mînă de coapsă, şi apoi pleacă.

– Pleacă, spuse Caroline.

Penny era albă la faţă de spaimă. Acum, că pericolul imediat trecuse, îşi putea permite să cedeze şi, prăbuşindu-se pe un scaun, începu să se legene înainte şi înapoi.

– Ce-a fost asta? şopti ea după o vreme.

Caroline îi explică, fără prea mare tragere de inimă, ce făcuse Seaton, cum jefuise o diligenţă şi omorîse un om şi cum ea greşise ajutîndu-l să evadeze şi intrase, la rîndul ei, în conflict cu legea. Ochii lui Penny se lărgeau tot mai tare, cu fiecare cuvînt.

– Înseamnă că eşti o proscrisă, se minună ea, după ce Caroline termină de povestit, şi aduse două căni de cafea pe masă.

Caroline se aşeză pe scaun, dar rămase cu ochii la fereastră, temîndu-se că Seaton s-ar fi putut întoarce. Nu mai încăpea îndoială cum că el era un om crud şi răzbunător.

– Cred că poţi spune şi aşa, dar n-am avut niciodată intenţia să fac ceva rău. Domnul Flynn pretindea că a fost acuzat pe nedrept şi eu l-am crezut. Restul... s-a întîmplat.

Penny se uita la Guthrie, care zăcea în pat, cu pielea palidă şi lucind de sudoare. Caroline îşi dădu seama că

el se afla direct în fața ferestrei și se duse să se așeze la picioarele lui, cu pistolul în poală.

– Și el? Ce amestec are domnul Hayes în toate acestea?

Caroline avu grijă să nu-l incrimineze pe Guthrie.

– El este un prieten, spuse ea, cuprinsă de remușcări. Nu ar fi fost rănit dacă nu ar fi încercat să mă ajute.

– Este mai mult decît un prieten, insistă Penny, ducînd cana de cafea la gură și luînd o înghițitură.

Adăugase din nou whisky în amîndouă cănile cu speranța că acesta avea să le mai destindă nervii încordați la maxim.

– Îmi dau seama doar privindu-te că ai schimba oricînd locul cu el dacă ai putea, numai ca să-l scapi de durere.

Ochii Carolinei străluciră de lacrimi, care estompară pentru o clipă interiorul cabanei, și se imaginâ îngropîndu-l pe Guthrie într-o pajiște, sus pe munte. Suspină, se abținu, apoi suspină iarăși.

– Oh, Doamne, dacă aș putea să-i dau puterea și sănătatea mea, aș face-o!

– Cred că îl iubești foarte mult, reflectă Penny, îndreptîndu-se către fereastră și privind afară, în noapte.

– Da, îl iubesc, spuse Caroline , realizînd că aceasta era prima dată cînd recunoștea asta cu voce tare. Îl iubesc cu disperare.

Penny plecă de lîngă fereastră, dar Caroline observă că avea grijă să nu se întoarcă cu spatele la ea.

– Și eu îl iubesc pe William al meu, spuse ea. I-am spus ce erau să-mi facă tîlharii aceia, cum m-au pipăit, totul și el m-a luat în brațe și m-a strîns la piept. A spus că-i pare rău că n-a fost aici să mă apere.

Caroline zîmbi și-și șterse ochii cu dosul mîinii.

– Înseamnă că este un om bun. O să vrei să rămîi alături de el.

Penny păru cuprinsă de o tristețe adîncă.

– Dacă aș putea să-i dăruiesc un copil – dar cred că Dumnezeu nu vrea să se întîmple asta.

Se așeză la masă, lîngă scaunul de pe care plecase Caroline.

– Sora lui William, Belinda, ne-a scris că a rămas văduvă și că nu mai poate ține copiii cu ea multă vreme. William e de părere că ar trebui să-i luăm pe cei doi băieți ai ei, să-i creștem noi. În felul acesta, ar rămîne tot în familie.

Caroline fu impresionată de soarta văduvei. Dacă Guthrie murea, era posibil să ajungă și ea într-o situație tot atît de grea. Gîndul că ar putea fi nevoită să renunțe la copilul lui o îndurerâ la fel de tare ca gîndul că el ar putea muri.

– Cred că este o idee bună. Dar ce faceți cu școala? Probabil că tu și William rămîneți înzăpeziți aici în fiecare iarnă.

– William i-ar putea învăța carte pe băieți. Este un bărbat foarte isteț, spuse Penny, luîndu-i apărarea. Și nu ne deranjează puțină zăpadă.

Caroline ridică din umeri și se uită la Guthrie, care își încordă gîtul și se zvîrcoli de o durere pe care n-o putea exprima. Un potop care putea separa pe cineva de lume din octombrie pînă în aprilie nu însemna pentru ea decît puțină zăpadă, dar prietena ei avea dreptul la părerea ei.

Se gîndi, roșind, cum și-ar petrece ea timpul cu Guthrie, apoi simți o durere sfîșiindu-i sufletul ca un turture uriaș desprins de la strașină. Era posibil să nu mai cunoască niciodată acea intimitate dulce, pustiitoare.

– Să nu mori, șopti ea disperată, apucîndu-l pe Guthrie pe sub pătură de un deget de la picior și smucindu-l ușor, iar Penny se prefăcea că nu o aude.

Mai trecuse o oră, cînd auziră lovituri de pumn în ușă și o voce bărbătească, care strigă:

– Deschideți! Sînt eu, William.

Se repeziră amîndouă spre ușă, dar Penny ajunse prima.

– A fost un bărbat aici, izbucni Penny, aruncîndu-se de gîtul lui William, şi a atacat-o pe Caroline cînd s-a dus la fîntînă. L-am împuşcat!

William părea nedumerit, dar Caroline nu-i dădu prea multă atenţie. Era mai interesată de bărbatul adus de umeri, cu părul alb, care venea în spatele lui, ducînd în mînă o geantă neagră, jerpelită, dătătoare de speranţă.

– El este domnul Elkins, spuse William, închizînd uşa cu o mînă, şi înconjurînd talia lui Penny cu cealaltă.

Bătrînul doctor înclină din cap a salut şi se îndreptă imediat înspre patul lui Guthrie.

– Nu e bine, spuse el, îndepărtînd bandajele. Nu e bine deloc.

Caroline se apropie şi ea grăbită de pat, gata să-l protejeze pe Guthrie dacă era nevoie, sperînd, în acelaşi timp, cu disperare ca doctorul să-l poată salva.

– O să se facă bine?

Doctorul oftă, îşi trase un scaun şi se aşeză. Puse o mînă pe fruntea lui Guthrie şi spuse:

– Hei, tinere!

Apoi ochii lui albaştri şi blînzi se ridicară spre faţa Carolinei.

– Nu pot să vă dau nici un răspuns la întrebare, doamnă. O să fac pe dracu în patru să-l fac bine, dar asta-i tot ce pot să vă promit.

Caroline dădu din cap, amorţită.

– Încălzeşte-mi nişte apă, să mă spăl, i se adresă doctorul lui William, care se repezi de îndată să facă ce i se spusese. În primul rînd, va trebui să-i curăţ rana, pe urmă o să i-o închid. O să-i rămînă o cicatrice urîtă, care să-i amintească de povestea asta – cu condiţia să treacă de noapte.

Caroline înghiţi în sec.

– Trebuie să trăiască, spuse ea, adresîndu-se ei însăşi, doctorului, lui Dumnezeu. Vrea să-şi exploateze mina, să-şi contruiască o casă, să aibă copii...

Doctorul zîmbi cu blîndeţe, dar trist.

– O să fac tot ce-mi stă în putere, o asigură el.

După ce se spălă pe mîini – Caroline socoti că înclinaţia lui către curăţenie era un semn bun – doctorul Elkins se aşeză din nou lîngă patul lui Guthrie.

– Mă tem că o să doară puţin, îşi avertiză el pacientul, aflat în stare de inconştienţă, dar asta o să-ţi aducă aminte că trăieşti, şi asta înseamnă ceva.

Caroline se învîrtea pe lîngă pat, dorind să-l ţină pe Guthrie de mînă, dar se temea să nu-l încurce pe doctor.

Doctorul Elkins îşi trase scaunul mai aproape de pat.

– Veniţi încoace, tînără doamnă, spuse el. Puteţi vorbi cu el cît timp lucrez eu, dacă doriţi, înşiraţi-i toate motivele pentru care trebuie să rămînă aici, cu noi, în loc să plece.

Caroline îngenunche şi luă cu blîndeţe capul lui Guthrie în braţele ei.

– Te iubesc, Guthrie Hayes, spuse ea încet. Mă auzi? *Te iubesc*. Vreau să gătesc pentru tine, să-ţi cîrpesc şosetele şi să-ţi fac copii. Dar nu pot să fac nimic din toate acestea dacă tu te duci să pluteşti pe vreun nor şi să cînţi la harpă.

Comentariul ei fu întrerupt de rîsul doctorului.

– Sînt o mulţime de oameni cumsecade în ceruri, continuă ea, dar uneori nu prea mai rămîn destui aici, pe pămînt. Trebuie să rămîi, Guthrie.

Ea-l sărută pe frunte.

– Te rog, rămîi. Jur că o să te las să plăteşti tu întotdeauna şi că n-o să te contrazic decît dacă îmi este imposibil să mă abţin.

Guthrie gemu cînd doctorul începu să taie cusăturile îngrijite, dar inadecvate, făcute de Caroline şi se apucă să cureţe rana. Era un proces dureros, atît pentru Guthrie, cît şi pentru Caroline, dar dacă infecţia era lăsată să evolueze, pacientul urma să moară cu siguranţă.

– Acum ajungem la partea cea mai dificilă, spuse bătrînul, oftînd. Trebuie să cauterizăm rana aceasta şi

el o să simtă totul. Şocul produs de durere ar putea fie să-i oprească inima, fie să-l înnebunească suficient de tare încît să lupte pentru viaţa lui.

Gîtul Carolinei se strînse încît abia mai putea respira. Urmări cu ochii măriţi de spaimă cum doctorul Elkins scoate o sticlă din geanta lui.

– Ce este acolo? întrebă ea.

– Este un fel de acid, răspunse doctorul şi avu decenţa să se uite în ochii Carolinei cînd vorbi. Soluţia asta o să-l ardă ca flăcările iadului, dar ne oferă cea mai bună speranţă că nu va mai apărea o infecţie.

Caroline înghiţi cu greutate în sec.

– Este inconştient, reuşi ea să spună, cu o voce slabă şi plină de speranţă. Cu siguranţă că n-o să simtă durerea.

– Ba mă tem că da, o contrazise doctorul.

– Nu poţi să-i dai ceva? Morfină sau laudanum.

Doctorul Elkins scutură din cap.

– Ştiu cazuri cînd s-a întîmplat ca morfina să-i facă ţăndări inima unui om ca o explozie de dinamită, spuse el, dar o să las nişte laudanum pentru mai tîrziu.

Caroline luă capul lui Guthrie în braţele ei şi-şi lipi fruntea de fruntea lui, întărindu-se pentru chinul care avea să urmeze, dorindu-şi să poată lua suferinţa asupra ei.

În clipa în care acidul intră în contact cu carnea lui Guthrie, acesta urlă de durere şi ţipătul lui răsună în sufletul Carolinei mult timp după ce se stinsese.

Doctorul puse o mînă pe umărul ei care tremura. Hainele erau înmuiate de transpiraţie, de parcă ar fi tăiat lemne, nu ar fi stat de veghe la căpătîiul unui bolnav.

– Acum e gata, domnişoară. Ce-a fost mai greu a trecut. O să-i dăm o doză bună de laudanum şi o să-l lăsăm să se odihnească.

Caroline îi sărută fruntea lui Guthrie, apoi se ridică în picioare.

– Cît vă datorez? întrebă ea.

Doctorul îi spuse care era onorariul şi Caroline aduse banii potriviţi din sacoşa ei. Doctorul Elkins bău un pahar de whisky cu William, după care se duse să se culce în hambar. Caroline abia atunci observă că Penny moţăia de-a binelea pe un pat improvizat aflat lîngă sobă.

– Cît este ceasul? întrebă ea.

William îşi consultă ceasul de buzunar.

– Trei şi jumătate, răspunse el. Ar fi bine să te odihneşti puţin, astfel n-o să-i fii de prea mare ajutor bărbatului tău dimineaţă.

Grija lui îi încălzi inima.

– Îmi pare rău că v-am ocupat patul şi că prezenţa noastră aici v-a creat atîtea probleme.

El se arătă jenat.

– Numai Dumnezeu ştie ce i s-ar fi întîmplat lui Penny dacă n-aţi fi apărut voi la momentul potrivit. Cred că eu sînt cel dator, nu voi.

Caroline aruncă o privire spre Guthrie, care părea să se odihnească liniştit pentru prima oară de cînd fusese împuşcat, apoi întoarse din nou privirea către William.

– Mulţumesc, spuse ea încet. Şi noapte bună.

William stinse lampa şi se duse să se întindă lîngă Penny, iar Caroline se descălţă şi se strecură în pat lîngă Guthrie. Nu putu să nu zîmbească, deşi îi era încă atît de frică să nu-l piardă, cînd mîna lui se ridică instinctiv către sînul ei şi rămase acolo.

Îşi lipi buzele de urechea lui şi şopti:

– Te iubesc, domnule Hayes, mai mult decît te-a iubit vreodată altă femeie şi, după ce te faci bine, am de gînd să ţi-o dovedesc.

El scoase un sunet din gît, care ar fi putut fi un geamăt şi strînse de sîn, iar ea se cuibări aproape de el, cuprinzîndu-l cu braţul de talie.

Se trezi cînd soarele strălucea sus pe cer, auzind un şir de înjurături care l-ar fi făcut praf pe cel mai priceput lup de mare.

– Ce dracu' s-a întîmplat cu umărul meu? întrebă Guthrie.

Caroline se ridică în capul oaselor, ciufulită şi cu ochi împăienjeniţi de somn şi dădu de ochii lui verzi care o fixau cu insistenţă. După o clipă, realiză că bărbatul pe care-l iubea se trezise, deşi era foarte nemulţumit, şi fu inundată de un val de fericire.

– Ai fost împuşcat, strigă ea bucuroasă.

– Uraaa, mormăi Guthrie, încruntîndu-se cînd o văzu atît de bucuroasă. Cred că dacă aş fi fost în plus şi biciuit, ai fi cu mult mai încîntată.

Caroline încercă să nu mai zîmbească, dar nu reuşi. Se aplecă şi-l sărută pe gura îmbufnată.

– Nu mai fi copil, îl certă ea. Sînt fericită că te-ai trezit. Am crezut că o să te pierdem.

Guthrie trăgea de cuvertură, străduindu-se să se ridice în capul oaselor.

– Unde ai de gînd să te duci? îl luă Caroline la rost, apăsîndu-l înapoi cu blîndeţe pe spate.

– la ghici, o ironiză el, revenind cu încăpăţînare în poziţia şezînd, apoi coborî din pat.

– Este o femeie aici, aşa că vezi cum te porţi, spuse Caroline, strîmbînd puţin din nas.

El traversă încet camera, apoi ieşi afară. Cînd veni înapoi, se încheia la pantaloni.

– Acum îmi amintesc, spuse el, cercetîndu-şi rana din umăr, care îl durea încă, cu un aer încruntat. Ticăloşii ăia doi puseseră o femeie pe masă...

– Acum e bine, mulţumită ţie, spuse Caroline, sprijinindu-l să ajungă înapoi în pat, după care se duse la sobă să-i aducă o cană de cafea. Soţul ei a fost cel care s-a dus după doctor.

Guthrie stătea rezemat de pernă, desculţ, şi sorbea din cafeaua fierbinte. Părul îi era murdar şi barba-i crescuse în dezordine, dar Caroline nu-şi amintea să i se fi părut vreodată că arăta mai bine.

Ea se întoarse cu spatele, ca el să nu-i citească emoţia în ochi şi rosti în gînd o rugăciune: „Mulţumesc, Doamne".

– Flynn trebuie să fie de-acum departe, se nelinişti Guthrie.

Cum reuşise să-şi pună cît de cît sentimentele la adăpost, Caroline se întoarse cu faţa către el.

– Nu cred, spuse ea, ţinîndu-se la distanţă de pat, fiindcă ştia că Guthrie o să izbucnească asemenea unui gheizer. A fost aici aseară şi, dacă n-ar fi fost Penny, m-ar fi luat cu el.

Guthrie înjură apăsat şi încercă să se dea jos din pat, dar îşi consumase puterile mai devreme, cînd ieşise afară. Se prăbuşi dezamăgit pe perne, cu ochii închişi.

– O să-l prindem noi, îl asigură Caroline.

Şi chiar credea asta. Guthrie era încă în viaţă şi asta era o dovadă că se puteau întîmpla şi minuni. Ea spera chiar să le găsească pe surorile ei într-o zi, curînd.

– La dracu', izbucni Guthrie.

– Nu mai înjura. Nu ajută la nimic.

– Fir-ar al dracului să fie, femeie, umărul mă arde, mă simt leşinat ca o muiere şi ticălosul acela este prin preajmă, punînd la cale un nou atac! Nu-mi spune să nu înjur!

Caroline îşi trînti cana de cafea pe masă cu zgomot, puse mîinile în şolduri şi-l ţintui cu privirea.

– Mă îndoiesc că-i mai arde de rîs. Penny l-a împuşcat în picior şi asta o să-l cam încurce o vreme.

Chiar atunci, William intră în cabană urmat de doctorul Elkins.

– S-ar părea că îngrijirile tale au dat rezultate, comentă el, zîmbind către Guthrie.

Doctorul se apropie de recalcitrantul lui pacient.

– la să aruncăm o privire la rana aia a ta, băiete. Întinde-te pe spate. Guthrie îi dădu ascultare mormăind.

– Cînd aş putea să plec de-aici? se interesă el.

Caroline stătea în picioare la căpătîiul patului şi lăsa să se vadă că nu-i plăcea deloc atitudinea lui.

– Un simplu mulţumesc tot ar fi de ajuns, domnule Hayes, avînd în vedere că domnul doctor ţi-a salvat viaţa.

Guthrie îi întoarse Carolinei o privire la fel de acră, apoi îl tratã pe doctor cu unul din zîmbetele lui oblice.

– Nu-mi place s-o recunosc, doctore, şopti el, dar are dreptate. Mulţumesc.

Doctorul începu să rîdă, îi scoase bandajele murdare şi întinse mîna după geanta lui.

– Cea mai bună cale să-mi mulţumeşti este să te faci bine, spuse el, scoţînd din geantă o sticlă cu un fel de antiseptic. O să te poţi ridica din pat mîine, cred, dar va trebui să iei lucrurile uşor o vreme.

Guthrie tresări şi strînse din dinţi cînd doctoria îi atinse rana.

Doctorul Elkins bandajă la loc umărul lui Guthrie, după care confecţionă un suport dintr-o veche faţă de pernă pe care i-o dăduse Penny.

– Poftim, spuse el, făcînd un pas înapoi să-şi admire opera. Acum eşti ca şi nou.

După aceasta, doctorul îşi luă rămas bun de la Caroline şi de la familia Everett şi plecă spre Sweet Home, un orăşel situat la poalele muntelui. William spunea că localitatea se afla la o depărtare de zece mile.

William îşi trase un scaun lîngă pat, îl întoarse cu spatele şi se aşeză pe el, rezemîndu-şi coatele de spătar. Peste puţin timp, el şi Guthrie discutau despre războiul dintre state, pe care Miss Ethel îl numea „Războiul trecut".

Caroline o simţi o undă de vinovăţie cînd se gîndi la bunele ei protectoare. Erau, probabil, disperate de îngrijorare pentru ea, dar ea nu avea îndrăzneala să dea ochii cu ele înainte ca totul să fie limpezit şi ea să fie absolvită de încălcarea legii. Dacă ele ar fi aflat vreodată

că ea nu numai că fusese dezvirginată, dar petrecuse şi ceva timp în închisoare, ruşinea le-ar fi ucis.

După ce-şi spălă părul, îl perie şi-l împleti, Caroline ieşi afară. O găsi pe Penny smulgînd buruienile din grădina ei de zarzavat, în timp ce Tob privea fascinat prin gardul care împrejmuia curtea de păsări.

Zîmbind, Caroline deschise portiţa, intră în grădină şi se apucă s-o ajute pe prietena ei la treabă.

– Eşti toată pătată de sînge, spuse Penny, pe un ton firesc, iar Caroline se uită în jos la hainele ei şi fu îngrozită că nici nu observase.

– Îţi pot împrumuta nişte haine pînă le speli pe-ale tale, continuă Penny cu amabilitate, ridicîndu-se în picioare şi scuturîndu-şi palmele. O să facem un foc în curte să încălzim apă în cazanul de rufe. Pe urmă, îl scoatem pe William afară să-ţi faci o baie lîngă sobă.

Caroline fu mişcată.

– Mulţumesc. Ar fi minunat.

Penny zîmbi şi, luînd-o pe Caroline pe după talie, intrară în casă.

– Ai o familie undeva, Caroline? întrebă ea.

– Am protectoare – Miss Phoebe şi Miss Ethel Maitland, răspunse Caroline. Ele au avut grijă de mine de cînd aveam opt ani. Înghiţi în sec. Şi, undeva, nu ştiu unde, am două surori.

– Nu ştii unde? se încruntă Penny.

Caroline dădu din cap, amintindu-şi că existau o mulţime de lucruri pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Şi asta era adevărat chiar dacă n-avea să le mai vadă niciodată pe Lily şi Emma.

– E o poveste lungă, spuse ea. Şi cît timp încălziră apa pentru rufe şi pentru baie, i-o spuse.

CAPITOLUL 18

– Plecăm, se încăpăţînă Guthrie.

Stătea în pat, sprijinit de perne şi avea maxilarul încleştat a îndărătnicie.

– Mai stăm, i-o întoarse Caroline cu tot atîta hotărîre.

Spălase hainele ei şi pe ale lui Guthrie, îşi spălase părul şi făcuse baie, iar acum stătea lîngă foc, periindu-şi părul să-l usuce. Se simţea renăscută.

Nările lui Guthrie palpitară.

– Bine, fir-ar să fie, izbucni el. Tu rămîi, eu plec. Oricum e mai bine aşa!

Caroline continuă să-şi perie şuviţele negre de păr.

– Nu pleci nicăieri, răspunse ea furioasă. Nu te-ai putea ţine în şa nici cinci minute şi, dacă n-ai avea temperamental unui catîr pe care-l dor dinţii ai recunoaşte asta.

– Am crezut tot timpul că-l urmărim pe Flynn, spuse după un timp, dar el ştia că sîntem aici. Stătea la pîndă. Aştepta.

Obrajii Carolinei se înfierbîntară.

– La pîndă? Cerule, sper că nu.Ştiu că asta este o jignire la adresa mîndriei tale, spuse ea, încercînd să-l potolească. Din moment ce te socoteşti expert în asemenea lucruri...

– La dracu', o întrerupse el. *Sînt* expert!

Caroline oftă.

– În orice caz, Flynn a fost împuşcat. Sînt sigură că n-a ajuns departe.

– Dă-mi pantalonii.

Ea-şi aduse aminte că îl iubea pe bărbatul acesta, că era recunoscătoare că nu murise.

– Domnule Hayes, te rog să mi te adresezi politicos. Bunele maniere sînt foarte importante, ştii asta.

El rînji către ea.

– Bine, atunci *te rog*, dă-mi dracului pantalonii ăia!

Caroline zîmbi.

– Nu pot. Am spălat rufele azi, dacă-ţi mai aduci aminte şi hainele tale sînt pe frînghie, laolaltă cu ale mele.

Gîtul lui Guthrie căpătă o nuanţă vineţie.

– Ai făcut asta în mod intenţionat, o acuză el.

– Că ţi-am spălat hainele? Da, domnule Hayes, am făcut asta în mod intenţionat.

– Şi-acum eu cum aş putea să ies afară să fac pi... să mă uşurez?

Ea-şi aminti de timpul cît stătuse în închisoare, cînd fusese nevoită să folosească oala de noapte şi nimeni, inclusiv Guthrie nu păruse grăbit să-i rezolve problema. Zîmbind din nou, ea se apropie de pat şi scoase ligheanul de dedesubt.

– Poftim, rosti ea veselă.

Guthrie renunţă la efortul de a vorbi politicos.

– N-am de gînd să fac pipi în asta!

– Posibilităţile tale de a alege sînt destul de limitate, răspunse Caroline, după care ieşi afară, îmbrăcată într-o rochie de-a lui Penny să vadă dacă hainele ei începuseră să se usuce.

Penny şi William plecaseră cu căruţa în sus pe deal, să strîngă fîn pentru animale. Punînd mîna streaşină la ochi, Caroline urmări cu privirea siluetele lor îndepărtate şi simţi o undă de invidie. Oricare ar fi fost problemele şi dezamăgirile lor personale, cei doi Everett se aveau unul pe altul, pînă ce moartea hotăra să-i despartă.

Caroline lăsă mîna în jos şi porni înspre frînghia de rufe. Îl iubea pe Guthrie, nu exista în mintea ei nici un fel de îndoială. Infatuarea prostească pe care o simţise pentru Seaton Flynn era, prin comparaţie, o glumă tristă.

Şi nu-şi putea permite să uite că Guthrie nu strigase numele ei cînd se aflase în suferinţă, şi nici pe-al Adabellei. O chemise pe Annie, delicate lui mireasă pe care o pierduse cu atîta vreme în urmă, acolo, în Kansas.

Rufele de pe sîrmă erau încă umede şi Caroline plecă de lîngă ele, întorcînd din nou ochii către Penny şi William. Îl văzu pe William cum o ia pe Penny în braţe şi o sărută.

Jenată, Caroline îşi mută ochii de la ei şi se îndreptă spre fîntînă să scoată o găleată de apă. Dacă Guthrie urma să aibă haine curate, atunci era cazul să facă şi o baie. Şi să se radă.

Guthrie stătea rezemat de perne cînd Caroline se întoarse în cabană şi răsturnă prima găleată de apă în cazanul mare de pe sobă, să se încălzească.

– O să ţin minte asta, Caroline, o avertiză el.

Caroline nu se putu abţine să nu zîmbească, amuzată, în ciuda gîndurilor negre pe care şi le făcuse din cauza sentimentelor pe care Guthrie le avea încă pentru soţia pe care o pierduse.

– Te cred, răspunse ea, veselă. Un om nu e împuşcat în fiecare zi.

– Nu la asta mă refeream, şi tu o ştii!

Ea aduse cada de baie înăuntru înainte să răspundă.

– Sîntem chit, domnule Hayes. Nu este prea plăcut să stai undeva unde n-ai vrea să te afli, nu-i aşa?

El oftă cu obidă.

– Dacă te referi la faptul că te-am dus înapoi la închisoare după ce ai evadat, ţi-ai atins ţinta. M-am gîndit că închisoarea era cel mai bun loc unde ai fi putut sta, avînd în vedere circumstanţele.

Caroline se apropie de pat şi se aplecă să-l sărute pe frunte.

– Şi acesta este cel mai bun loc pentru tine deocamdată, Guthrie. Ai fost rănit grav – ai fi putut să mori.

Cu mîna cea sănătoasă, Guthrie o prinse de încheietura mîinii şi o forţă să se aşeze lîngă el pe pat. Degetul lui îi atinse unul dintre sîni, făcîndu-l să înmugurească pe sub pînza rochiei ei de împrumut.

– Am nevoie de tine, Caroline, rosti el cu voce răguşită.

Caroline se roşi la faţă.

– Nu se poate. William şi Penny ar putea să se întoarcă în orice clipă.

Guthrie o tratã cu unul din zîmbetele lui oblice, mîngîindu-i acum sînul fără nici o jenă.

– Le-am cam stat în cale de o vreme. Probabil că acum se rostogolesc prin iarba înaltă, făcînd acelaşi lucru pe care l-am face şi noi dacă am fi acolo sus.

Ea se agită uşor, dar nu prea avea chef să-i dea mîna la o parte.

– Vorbeşti prostii.

– Du-te şi uită-te, o provocă el.

Ca să-i facă în ciudă, ea se ridică şi porni, cu genunchii moi, către uşă. Păşind afară, zări căruţa în acelaşi loc, sus pe deal, dar nu era nici urmă de William şi Penny. Şi iarba părea, într-adevăr, înaltă.

– Nu-i văd, spuse ea, încruntîndu-se, cînd intră înapoi în cabană.

Guthrie bătu cu palma în saltea.

– Vino aici, Caroline.

Ea nu se putu împotrivi; era de parcă el ar fi prins-o cu lasoul şi ar fi tras-o spre el, puţin cîte puţin. Se aşeză din nou pe pat lîngă el.

– Descheie-te la rochie, porunci el, pe un ton leneş. Vreau un sîn.

Un fior de dorinţă o străbătu pe Caroline; degetele ei se agitară în jurul nasturilor, dar nu reuşi să facă ce i se

spusese. În cele din urmă, Guthrie îi descheie şirul de nasturi de la corsajul rochiei şi dădu pînza la o parte. Dedesubt, sînii ei împungeau mătase subţire a corsetului pe care-l împrumutase de la Penny, cu sfîrcurile întunecate şi tari.

Guthrie dezlegă şireturile corsetului şi oftă mulţumit cînd dădu cu ochii de sînii ei goi. Apoi, cu multă tandreţe, puse o mînă pe spatele ei şi o aplecă spre el, prinzîndu-i uşor unul dintre sfîrcuri cu dinţii.

Caroline gemu involuntar şi-şi dădu capul pe spate, închizînd ochii cînd valurile de extaz începură să treacă peste ea.

În timp ce Guthrie îi sugea un sîn, i-l mîngîia pe celălalt şi, cînd el schimbă sînul, Caroline îi petrecu mîna pe după ceafă şi-l împinse mai aproape. Între timp el îi ridicase fusta, îşi croise drum în pantalonii ei şi-i prinsese feminitatea în cupa palmei lui, anunţînd-o că era pe cale s-o cucerească.

Ea scînci:

– Guthrie, Penny şi...

Dar el nu se opri. O despică cu degetele, făcînd atingerea şi mai intimă, sugîndu-i, în tot acest timp, sînul cu lăcomie.

Caroline începu să se crispeze pe măsură ce un foc lăuntric se aprindea treptat în ea. El îi împinse pantalonaşii pînă cînd îi alunecară de pe picioare, apoi o trase deasupra lui. Ea-şi pierduse orice putere de a mai protesta; îl dorea pe Guthrie cu prea multă disperare ca să se mai gîndească dacă era cuviincios.

Îşi arcui spatele cînd Guthrie o pătrunse cu îndrăzneală, cu mîna încă aflată sub fusta ei, răsfiratăpe şoldurile ei goale, impunînd cu pricepere ritmul.

Caroline se unduia din ce în ce mai grăbit, pe măsură ce plăcerea devenea tot mai dulce şi mai puternică, în timp ce Guthrie stătea întins sub trupul ei, lăsînd-o pe ea să fie agresorul. Cu privirea înceţoşată de plăcere, ea-l văzu cum închide ochii şi-şi dă capul pe

spate în extaz şi gîndul că-l posedase pe Guthrie în felul cum, de obicei, el o poseda pe ea, o umplu de încîntare.

Guthrie îi modela sfîrcurile cu degetele cînd ea se convulsiona deasupra lui, scăpînd de pe buze un strigăt lung, primitiv. Dar ea nu mai avu timp să-şi guste victoria, fiindcă auzi afară vocile lui William şi Penny.

Coborî grăbită din pat, îşi aranjă rochia şi-l înveli pe Guthrie. Nu mai avu timp să-şi ia pantalonaşii pe care-i azvîrlise mai devreme, aşa că-i împinse cu piciorul sub pat.

Cînd Penny intră în cabană, era îmbujorată la faţă şi William fluiera. Guthrie zîmbi şmecherește şi o ciupi pe Caroline de fund, de parcă voia să spună: „Ţi-am spus eu."

Caroline se întoarse la sobă, să se ocupe de încălzit apa de baie a lui Guthrie, iar William atîrnă în cuie o cuvertură de grinda din mijlocul cabanei, ca să-i creeze un fel de separeu. El şi Penny rămaseră într-un colţ al încăperii să stea de vorbă cu voce scăzută, iar Caroline îl ajută pe Guthrie să intre în cadă.

El oftă de mulţumire în timp ce ea-i spăla părul – avea nevoie de un tuns – apoi spatele.

– Încearcă să nu uzi bandajele prea tare, îi spuse ea, întinzîndu-i săpunul.

El stătea în genunchi în cada mică, cu trupul strălucind de curăţenie, cînd Caroline auzi uşa cabanei deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se la loc.

William şi Penny plecaseră afară să facă pregătirile pentru noapte.

Ochii Carolinei alunecară pe pieptul larg al lui Guthrie, coborînd în jos pe V-ul format de părul lui castaniu. Bărbăţia lui se ridică mîndră sub privirea ei curioasă şi, cînd Caroline ridică ochii spre faţa lui, îl văzu uitîndu-se la ea cu un fel de tandreţe solemnă.

Lui i se tăie respiraţia cînd ea îl atinse cu degetele şi cînd se aplecă şi îşi strecură palmele sub coapsele lui,

îl simţi încordîndu-se sub mîinile ei. Ea-l atinse cu vîrful limbii şi el trase brusc aer în piept şi-i murmură numele.

El era atît de frumos, ca unul dintre zeii Greciei Antice, pe care-i văzuse în cărţile lui Miss Phoebe şi, cel puţin pentru aceste clipe, el nu era bărbatul lui Annie, sau al Adabelle – era al ei. Voia să se bucure de el.

În minutele următoare, Caroline îl excită pe Guthrie şi-l mîngîie pînă cînd îl făcu să implore. Spre surprinderea ei, reacţia lui de răspuns o făcu să ajungă la extaz. După ce-l potoli cu sărutări uşoare şi cuvinte tandre, Caroline luă un prosop şi îi şterse trupul.

El se lăsă condus înapoi în pat şi adormi buştean. Caroline fu nevoită să-l trezească seara, ca să-i dea o porţie din delicioasa supă de pui cu găluşte pregătită de Penny pentru cină. El mîncă şi pe urmă adormi la loc.

În noaptea aceea, Caroline stătu multă vreme trează lîngă el, cu mîna petrecută peste pîntecul lui. El se lăsă mai jos, îi descheie cămaşa de noapte, îi dezveli un sîn şi îi apucă sfîrcul cu gura. Supse puţin, apoi adormi, trezindu-se mai tîrziu să-l sugă din nou. Repetă asta pe tot parcursul nopţii şi, de fiecare dată, Caroline îl acceptă cu plăcere.

Cînd ea se trezi la prima lumină a zorilor, el o trase din nou deasupra lui şi o pătrunse cu o singură alunecare. Să-l simtă pe Guthrie în trupul ei şi să rămînă nemişcată, era pentru Caroline un lucru imposibil. Ea-şi muşcă buza cînd el o prinse cu o mînă de şolduri şi o împinse înainte pe trupul lui, apoi o împinse încet înapoi.

Satisfacţia veni pe neaşteptate, cu o forţă sălbatică. Caroline dădu capul pe spate şi-şi înăbuşi gemetele de satisfacţie. Guthrie zîmbi ironic spre ea, dar apoi ochii lui căpătară o expresie de uimire şi el îşi înăbuşi o exclamaţie şi ridică şoldurile spre ea.

Caroline îl mîngîie pe faţă şi pe piept, în timp ce el se cutremura sub ea, apoi se aplecă să-l sărute. El îi întoarse sărutul şi, cînd ea-i oferi sînul lui preferat, îl prinse cu buze lacome. Caroline îl mîngîie pe păr în timp ce el se hrănea cu sînul ei, simţindu-şi trupul eliberat şi plin de satisfacţie.

După ce William plecă afară, la hambar şi Penny la curtea găinilor, să strîngă ouăle, Guthrie aruncă păturile de pe el şi se ridică în capul oaselor. Era deja îmbrăcat înainte chiar ca ea să-şi încheie nasturii de la cămaşa de noapte.

– Guthrie Hayes...

– Plecăm astăzi, tigroaico. Sau, mai bine zis, eu plec. Dacă vrei să vii cu mine, eşti mai mult decît binevenită.

Caroline întinse mîna să-şi ia pantalonii şi cămaşa. Nu spuse nimic fiindcă nu era sigură că n-ar fi încercat să-l roage pe Guthrie să se mai odihnească măcar o zi.

După ce se spălă în grabă cu apa pe care Penny avusese grijă să o încălzească pentru ea şi să o lase într-un lighean, Caroline se îmbrăcă, îşi pieptănă părul şi-l împleti. Guthrie era afară şi scruta împrejurimile cu ochii mijiţi din cauza soarelui, cînd ea ieşi din cabană.

– De ce eşti aşa de grăbit să pleci, Guthrie? Nu-ţi place aici?

El zîmbi şi-şi frecă barba ţepoasă. Caroline nu apucase să-l radă.

– Îmi place să dorm cu tine într-un pat adevărat, şi-mi place şi mai mult felul în care mi-ai făcut baie aseară, răspunse el. Totuşi, m-aş fi putut lipsi de gaura făcută de glontele din umăr.

Caroline potrivi cureaua.

– Dacă eşti aşa de hotărît, atunci o să merg cu tine, bineînţeles. Dar tot sînt de părere că ar trebui să te mai odihneşti măcar o zi.

Guthrie privea din nou înspre Cheyenne şi Caroline simţi o înţepătură în inimă.

– Este timpul să pornim la drum, spuse el cu un aer absent. Nu vreau să-mi petrec tot restul vieţii căutîndu-l pe Flynn.

Înţepătura din inimă deveni extrem de dureroasă. Probabil că Guthrie tînjea după viaţa liniştită pe care o avusese înainte să o întîlnească pe ea, şi cine l-ar fi putut condamna?

– Caroline?

Guthrie o apucă cu degetele de bărbie şi ochii lui nu mai hoinăreau în depărtări. Acum privea direct în ochii ei.

– Ce s-a întîmplat?

Ea înghiţi în sec, storcîndu-şi mintea să găsească o cale pentru a-i spune că-l iubeşte, dar efortul ei dădu greş.

– Ai strigat numele lui Annie cînd erai inconştient, spuse ea.

Cuvintele îi sunau fals, dar nu putuse să facă altfel.

Răspunsul lui o sperie.

– Am văzut-o, Caroline, spuse el. Stătea la picioarele patului meu.

Caroline făcu ochii mari.

– Delirai.

– Se poate, aprobă el. Dar era la fel de reală cum eşti tu acum.

Ea ridică mîna şi îi atinse faţa, să verifice dacă nu cumva avea febră.

– Guthrie, ştii că ţi-ai imaginat numai...

El scutură brusc din cap.

– Nu, tigroaico, nu mi-am imaginat-o. Era acolo – şi chiar a vorbit cu mine.

Durerea de a şti că Guthrie o iubea încă atît de mult pe fosta lui soţie, că încă o dorea atît de mult, era sfîşietoare. Caroline se răsuci să plece, ca el să nu-i poată citi emoţia pe faţă.

Dar el întinse mîna şi o apucă de braţ, forţînd-o cu blîndeţe să se întoarcă din nou cu faţa spre el.

– Ea a spus că încă sîntem în pericol, tu şi cu mine, îi spuse el Carolinei, pe un ton solemn. Şi a mai spus că sîntem făcuţi unul pentru altul.

Caroline se uită în ochii lui şi se înfioră, deşi era o zi însorită şi caldă.

– Te cred, spuse ea, deşi nu era foarte sigură de asta.

Gura lui Guthrie se ridică de un colţ, într-un zîmbet neaşteptat.

– Nu mă crezi, spuse el. Dar nu face nimic.

Caroline rămăsese cu ochii ţintă la Guthrie şi dragostea izvora din ei, revărsîndu-se către infinit.

– I-ai aparţinut întîi lui Annie, spuse ea, disperată. Poate că o să-i aparţii întotdeauna.

El zîmbi trist şi o sărută uşor.

– Nimeni nu aparţine nimănui, Caroline.

Ea nu era mulţumită; voia ca Guthrie să-i spună că n-o mai iubea pe Annie, dar ştia că el n-ar fi spus asta. Într-un colţ din inima lui, el o să păstreze mereu portretul miresei lui din tinereţe.

– Vreau să-ţi spun ceva, Guthrie Hayes, izbucni ea, gata să izbucnească în plîns. N-o să mă mărit cu un bărbat care iubeşte altă femeie. Fie că există un copil, fie că nu!

El strînse din dinţi, apoi oftă puternic.

– Cred că ar fi mai bine să abandonăm subiectul acesta înainte să ajungem să ţipăm unul la altul. Adună-ţi lucrurile, tigroaico. Pornim spre Cheyenne.

– N-o să poţi înşeua caii, spuse Caroline.

– William o să facă asta în locul meu, răspunse Guthrie.

Hotărînd că nu avea nici un rost să discute cu bărbatul acesta – care, oricum, era cam ţicnit – Caroline porni cu paşi apăsaţi înspre cabană şi se apucă să-şi împacheteze lucrurile. Avea atît de puţine încît nu-i trebui prea multă vreme.

Peste puţin timp, William pregătise caii pentru drum şi legase sacoşa Carolinei la spatele şeii ei.

Caroline şi Penny se îmbrăţişară.

– Să vă opriţi pe la noi dacă mai aveţi drum pe-aici, o rugă Penny, cu ochii strălucind de lacrimi. William şi cu

mine o să mai construim o cameră pentru băieţii surorii lui, aşa că o să avem loc suficient pentru musafiri.

Caroline o sărută pe obraz.

– Mulţumesc. Şi eu vreau să-ţi dai cuvîntul că o să mă cauţi dacă treci vreodată prin Bolton. Miss Phoebe şi Miss Ethel vor şti unde pot fi găsită.

După aceasta, Caroline salută din cap şi se întoarse să încalece pe calul ei. Nu-şi închipuise niciodată că o să-i fie atît de greu să-şi ia rămas-bun de la Penny Everett, dar cele două femeie se împrieteniseră foarte tare în timpul scurt petrecut împreună.

William şi Guthrie dădură mîna, apoi Guthrie şi Caroline porniră din nou la drum, cu Tob alergînd alături de ei.

Merseră pînă la căderea nopţii, cînd ajunseră în orăşelul Sweet Home. Caroline îşi aminti că doctorul Elkins locuia acolo.

Cum nu exista nici un hotel, Caroline şi Guthrie îşi luară cîte o cameră la o pensiune dărăpănată. Caroline nu avea chef să convingă vreun proprietar de han suspicios că ea şi Guthrie erau căsătoriţi, din moment ce nu erau, iar Guthrie părea să se afle în aceeaşi stare de spirit. Luară masa într-o tăcere solemnă, după care plecă fiecare în camera lui.

Caroline nu reuşi să adoarmă, deşi o dureau toate oasele de oboseală, aşa că se aventură înapoi pe scări să împrumute o carte de la proprietăreasa cea scorţoasă.

Ieşi din cameră la timp să-l vadă pe Guthrie părăsind pensiunea, proaspăt spălat, ras şi îmbrăcat în haine curate.

Deşi Sweet Home nu avea nici un hotel, dispunea de jumătate de duzină de birturi şi Caroline era convinsă că Guthrie plecase să facă o vizită la unul dintre ele. Probabil că avea să bea ceva, să fumeze şi să joace poker şi poate chiar să ia una dintre femeile acelea uşoare care lucrau în localurile respective.

Caroline oftă. Ţinînd cont de felul în care se comportase ea cu Guthrie, nu prea îşi putea permite să critice femeile uşoare. Iar Guthrie nu avea nici un fel de oprelişte. Dacă voia să joace cărţi şi să se ducă la femei, avea toate drepturile unui bărbat neînsurat.

Întristată, Caroline se îndreptă către salonul din faţă. Zărise acolo mai devreme un raft plin cu cărţi, iar doamna Beeker, proprietăreasa, stătea pe o canapea şi croşeta. Era o femeie robustă, cu un păr roşcat, străbătut de şuviţe albe şi dispunea de nişte sîni ampli pe care încerca, probabil, să-i ascundă în şalul de dantelă pe care-l purta la gît.

Caroline ezită o clipă în prag, aşteptînd ca doamna Beeker să ia notă de prezenţa ei acolo şi să ridice ochii de pe lucrul de mînă.

– Bună seara, rosti ea înţepat.

Caroline dădu din cap.

– Mă întreb dacă aş putea împrumuta o carte – doar pentru seara aceasta, desigur.

Doamna Beeker o măsură din cap pînă în picioare cu o privire dispreţuitoare, iar Caroline se întrebă cît ghicise din relaţia dintre ea şi Guthrie.

– Serveşte-te, spuse ea în cele din urmă, arătînd cu mîna înspre raftul de cărţi.

Caroline traversă camera grăbită şi cercetă nerăbdătoare titlurile, care îi erau, în mare parte, cunoscute şi dragi. Alese un volum subţire, intitulat *„Viaţa lui Robin Hood"*.

– Mulţumesc, spuse ea, oprindu-se din nou în prag.

Doamna Beeker nu ridică ochii de pe lucrul ei.

– Eu una nu citesc decît *Cartea Sfîntă*. Frivolităţile astea au aparţinut fiicei mele, Ruby.

Aşa cum i se întîmpla deseori Carolinei, curiozitatea îi învinse raţiunea şi chiar discreţia.

– Ruby. Ce nume frumos. A lăsat cărţile aici cînd s-a măritat?

Proprietăreasa scoase o exclamaţie de dezgust.

– Ruby nu s-a măritat cu nimeni. Şi a murit cînd să nască plodul unui vagabond.

Caroline se cutremură din pricina tonului răzbunător, nemilos cu care femeia vorbise despre fiica şi nepotul ei. Simţi o milă nesfîrşită pentru Ruby, al cărei păcat capital fusese acela că se îndrăgostise.

– Şi copilul? îndrăzni Caroline să întrebe, ţinîndu-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului.

– A murit odată cu ea. A fost răzbunarea lui Dumnezeu.

Faţa Carolinei se aprinse de furie, dar nu se contrazise cu doamna Beeker cu privire la voinţa lui Dumnezeu, fiindcă ştia că era inutil s-o facă. Dumnezeul pe care-l cunoştea Caroline nu se răzbuna niciodată pe un copilaş nevinovat.

– Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spuse ea. *„Şi-mi pare şi mai rău de biata Ruby şi de copilul ei"*.

Doamna Beekes scoase o exclamaţie şi Caroline o porni grăbită în sus pe scări. Întorcîndu-se în camera ei cu tavan înclinat şi cu tapetul învechit, se trezi întrebîndu-se dacă patul acela fusese al lui Ruby. Poate că sărmana fată visase la vagabondul ei, născuse copilul şi murise chiar în această încăpere.

– O iei razna, se certă singură Caroline, aşezîndu-se cu picioarele încrucişate sub ea în mijlocul patului şi deschizînd hotărîtă cartea despre Robin Hood. Nu voia să se gîndească la Ruby Beeker sau la faptul că propriile ei experienţe s-ar putea desfăşura tulburător de asemănător cu cele ale fetei moarte.

Caroline se apucă hotărîtă să citească primul rînd din carte, dar mintea ei, nu era la frunzele foşnitoare şi la florile aromate de vîsc din pădurea Sherwood. Se gîndea la cît de uşor ar fi putut să moară dînd singură naştere unui copil şi la faptul că soarta ei putea să se asemene cu cea a lui Ruby.

– Nu, rosti ea cu voce tare.

Avea să se mute în Chicago, să le spună oamenilor că era văduvă şi să-şi găsească o slujbă ca guvernantă sau ca soră medicală.

De disperare, Caroline se forţă să se concentreze asupra cărţii. Din fericire, se trezi curînd cufundată în povestea aventurilor lui Robin Hood, ale lui Maid Marian şi ale părintelui Tuck. Citi de trei ori scena în care Robin o ridica pe Marian pe calul său şi o săruta. Era atît de romantic, se gîndi ea, oftînd.

Dar terminase cartea şi trecuse printr-o mie de iaduri imaginîndu-şi cum avea să nască singură copilul lui Guthrie, cînd îi auzi paşii pe scări.

Lăsînd la o parte orice prudenţă, sări din pat, descuie uşa şi o deschise cu o smucitură. Guthrie se opri şi zîmbi spre ea, ţinînd pălăria într-o mînă. Braţul celălalt îi atîrna în fîşia petrecută pe după gît, bineînţeles.

– îNă seara, tigroaico, spuse el cu ochii strălucind.

Ştia că era geloasă, fir-ar el să fie şi asta îi făcea plăcere.

– Bună seara, domnule Hayes, răspunse ea cu răceală. Mă întrebam la ce oră vom pleca mîine spre Cheyenne.

– Dis-de-dimineaţă, răspunse Guthrie. Te-aş sfătui să dormi bine în noaptea asta... Miss Chalmers.

Caroline respiră adînc şi rar, ca să-i arate că îl dispreţuieşte.

– Sfatul tău n-are nici o valoare pentru mine, spuse ea înţepată.

Îşi coborî vocea şi şopti:

– Nu mă interesează decît să nu mai ajung la închisoare.

El reuşi să zîmbească.

– Ştiu foarte bine ce te interesează, răspunse el, iar faptul că se simţi excitată cînd el o măsură cu privirea o tulbură şi mai tare.

Roşindu-se la faţă, făcu un pas înapoi şi îi trînti uşa în nas. Dar îl auzi rîzînd încă în timp ce mergea spre camera lui.

Caroline nu se mulţumi numai să închidă uşa, ci propti şi un scaun cu spătarul sub clanţă. Guthrie Hayes nu trebuie nici să spere că se putea strecura la lumina lunii în camera ei, să-şi facă poftele cu ea, după cele ce spusese.

Rămase jumătate din noapte întinsă în pat, trăgînd cu urechea, sperînd ca el să-i bată în uşă, sperînd că n-o s-o facă. Veniră zorile, dar el nu apăru.

Caroline fu neagră de supărare în dimineaţa aceea, cît se spălă şi se îmbrăcă, trăgînd pe ea fusta de călărie, cizmele şi bluza. Nu era deloc surprinzător că Guthrie nu venise la ea – probabil că-şi satisfăcuse poftele la etajul vreunuia dintre birturile oraşului în noaptea aceea.

La micul dejun, el o întîmpină cu un zîmbet atotştiutor. Caroline îl ignoră, îi mulţumi politicos doamnei Beeker pentru cartea împrumutată, după care consumă din simţul datoriei mîncarea care intra în preţul camerei.

O jumătate de oră mai tîrziu, ea şi Guthrie erau gata de plecare, spre marea uşurare a Carolinei. Cînd îşi luă rămas bun de la ea, proprietăreasa pensiunii îi reaminti că furia lui Dumnezeu distrusese armata egipteană cînd îi alungaseră pe israeliţi şi că soţia lui Lot se transformase într-o statuie de sare.

Înăbuşindu-şi un oftat, şi fără să-şi dea prea bine seama care era mesajul pe care voise doamna Beeker să i-l transmită, Caroline dădu mîna cu ea şi îi promise să ţină minte.

– Crede că eşti o femeie decăzută, spuse Guthrie, după ce se îndepărtaseră suficient de pensiune.

Caroline ridică din umeri cu indiferenţă.

– Şi are dreptate, nu-i aşa?

Guthrie întinse mîna şi apucă de frîul calului Carolinei, oprind-o brusc.

– Ce?

Ea nu se putu uita în ochii lui.

– Aseară, îmi făceam griji că te-ai dus cu o femeie din birt. Şi mi-am dat seama că nu sînt cu nimic mai bună ca femeile de-acolo.

– Uită-te la mine, porunci Guthrie cu asprime.

Caroline se uită în ochii lui, deşi ar fi dat orice să-i poată nesocoti porunca.

– Orice bărbat care dispune de un strop de minte ar fi mîndru să poată spune că eşti a lui, spuse Guthrie pe un ton egal. Şi n-am fost cu nici o blestemată de femeie la birt. Am fost să mă interesez despre Flynn.

Caroline reuşi cu greu să-şi înăbuşe o exclamaţie de bucurie.

– Ai aflat ceva? întrebă ea, după cîteva clipe de luptă interioară.

Acum mergeau din nou în josul străzii.

– Nimic în afară de ceea ce ştiam, oftă Guthrie, cercetînd încordat cu privirea faţadele nezugrăvite ale caselor şi magazinelor aliniate de o parte şi de alta a străzii. Un bărbat a cărui descriere i se potrivea lui Flynn i-a plătit doctorului Elkins să-i scoată glonţul din coapsă ieri dimineaţă.

Caroline îşi aminti de incidentul de lîngă fîntîna familiei Everett şi închise pentru o clipă ochii, în timp ce frica se aduna în jurul sufletului ei ca o ceaţă.

CAPITOLUL 19

Caroline şi Guthrie abia ieşiseră din Sweet Home cînd el smulse fîşia care-i sprijinea braţul şi-o aruncă într-un tufiş de lîngă drum. După ce aruncă înspre Caroline o privire care o provoca să comenteze, Guthrie se apucă să întindă şi să îndoaie braţul. Cînd făcu asta, schiţă o grimasă de durere.

Ea acceptă provocarea.

– Doctorul Elkins a precizat...

– Taci din gură, Caroline.

Guthrie continuă să-şi exerseze muşchii braţului.

– O să fie al dracului de greu să-l prind pe Flynn şi o să am nevoie de ambele mîini pentru asta.

Caroline dădu drumul la aer din piept. Nimeni nu ştia mai bine decît ea ce pierdere de timp ar fi fost să-l contrazică pe domnul Hayes cînd îşi punea ceva în minte.

– O să ajungem curînd în Cheyenne?

– Probabil în după-amiaza asta, răspunse Guthrie cu un aer distrat.

Era evident, mai interesat de peisajul din jur, decît de ceea ce avea Caroline de spus şi se apucă să exerseze manevrarea pistolului din mers. După ce acest ritual luă sfîrşit, Guthrie îşi aprinse o ţigară de foi şi şi-o înfipse între dinţi.

– Cred că o să le trimit o telegramă lui Miss Phoebe şi Miss Ethel cînd ajungem în Cheyenne, să le anunţ că sînt bine, spuse Caroline.

Tăcerea lui Guthrie avea ceva ce o nelinişti.

– Indiferent ce le-ai spune, remarcă el, tot vor crede că te-am răpit.

Caroline se gîndi că el avea, probabil, dreptate, dar tot intenţiona să le trimită telegrama, în speranţa că le-ar putea scuti pe bătrînele doamne de griji inutile. Avea să se răscumpere ea într-un fel faţă de protectoarele ei, după ce toate aveau să se limpezească şi va putea să se întoarcă la Bolton. Oftă.

– Se pare că viitorul meu este nesigur, remarcă ea.

Guthrie zîmbi pe lîngă ţigara de foi dintre dinţi.

– Eu sînt convins de asta. Tu o să te afli mereu în cîte o încurcătură pînă la ultima ta suflare. Problema femeilor care sînt aşa ca tine, tigroaico, este că simt mereu nevoia să pornească în cîte o cruciadă. La tine a fost întîi vorba despre Flynn, iar după ce el o să atîrne la capătul frînghiei, o să porneşti să le cauţi pe surorile tale.

– Încăpăţînarea de a-l ajuta pe Flynn să evadeze a fost, evident, o greşeală, recunoscu ea, indignată. Dar nu e nimic rău în faptul că vreau să le găsesc pe Emma şi pe Lily. Ele sînt singurele rude de sînge pe care le am în lumea asta.

– N-am zis niciodată că e ceva rău în a-ţi căuta surorile. Ceea ce o să faci după aceea mă îngrijorează pe mine.

Caroline oftă.

– După ce-mi găsesc surorile, domnule Hayes, mă voi mulţumi să cresc copii şi să-mi văd de casa mea.

Brusc, fu jenată de implicaţia spuselor ei.

– Sau să predau la şcoală, bineînţeles.

Guthrie nu comentă, iar Caroline nu ştia prea bine dacă să fie uşurată sau indignată. Ar fi fost plăcut dacă el ar fi asigurat-o că va vedea de casa *lui* şi va creşte

copiii *lui*, dar, uitîndu-se la el, îşi dădu seama că el n-auzise probabil ce spusese ea.

După o dimineaţă întreagă de mers fără oprire, ajunseră, în sfîrşit, în Cheyenne. Era un oraş animat, cu o mulţime de birturi din care se revărsau hohote aspre de rîs şi cîntece zăngănite la pian, dar existau şi magazine şi cîteva hoteluri mici şi restaurante.

Strada era plină de trăsuri şi căruţe şi oamenii mînaţi de treburi umpleau trotuarele.

Amintindu-şi de Bolton, Caroline simţi un pic dorul de casă, dar zîmbi cînd îl văzu pe Tob oprindu-se în faţă la *Diamond Lady* şi scîncind de sete.

– Îi dau cîinelui un whisky şi o să stau de vorbă cu cîteva persoane pînă trimiţi tu telegrama, o informă Guthrie, după care descălecă şi-şi legă calul în faţă la *Diamond Lady*.

Deşi Caroline nu era de acord cu planul lui, ştia că nu putea face mare lucru ca să i-l schimbe.

– Mă găseşti pe urmă prin oraş, îl anunţă ea, abordînd un ton indiferent.

Spre surprinderea ei, Guthrie avu de obiectat.

– Nu vreau să umbli prin Cheyenne de una singură, spuse el, punînd mîna pe frîul calului ei, cînd văzu că dă să plece. Trimite telegrama şi pe urmă aşteaptă-mă la hotelul *Statehood*. Este un local respectabil.

Cum o discuţie în contradictoriu n-ar fi făcut decît să prelungească această scenă neplăcută, Caroline încuviinţă din cap.

– Vrei să închiriez o cameră pentru tine cît aştepţi acolo, sau vrei să faci tu singur treaba asta?

El o atinse uşor cu mîna pe picior şi pielea ei se-nfioră.

– O să avem nevoie de o singură cameră, tigroaico. Şi, după ce merg s-o văd pe Adabelle, tu şi cu mine o să-i facem o vizită preotului.

Inima Carolinei stătu pe loc, apoi porni să bată nebuneşte. Guthrie voia să se însoare cu ea numai fiindcă era convins că purta în pîntece copilul lui, dar motivul acesta nu era suficient.

– Putem să discutăm despre asta mai tîrziu, spuse ea.

Ajunsă la biroul *Western Union*, ea dictă o telegramă pentru protectoarele ei, în care le spunea să nu-şi facă griji pentru ea şi că avea să le explice totul cînd va ajunge acasă. După aceea, se duse la hotelul *Statehood* şi ceru o cameră pentru o singură persoană. Guthrie n-avea decît să-şi ia cameră separată.

Odată luată această hotărîre, Caroline îşi duse sacoşa sus în cameră, iar funcţionarul hotelului trimise un băiat cu calul ei la grajdul cu chirie. Ea-şi despachetă lucrurile, îşi numără puţinii bani care-i mai rămăseseră, apoi coborî în sala de mese pentru a lua o modestă masă de prînz.

După aceea, urcă din nou în camera ei să se întindă în pat şi să tragă un pui de somn de care avea atîta nevoie.

Cînd se trezi, Guthrie stătea în picioare la capătul patului, proaspăt ras şi tuns, îmbrăcat într-un costum de haine nou. Arăta cu totul altul decît înainte.

– Patul acesta este cam îngust, spuse el, cu degetul înfipt în buzunarul pentru ceas, dar presupun că n-o să avem nevoie de prea mult spaţiu, avînd în vedere că am în plan să te ţin sub mine sau deasupra mea în cea mai mare parte a nopţii.

Caroline se înroşi atît de tare încît o dureau obrajii. Şi nici nu se odihnise bine.

– N-am deloc intenţia să împart patul acesta cu unul ca tine, domnule Hayes, spuse ea, ridicîndu-se în capul oaselor şi îndepărtîndu-şi de pe faţă şuviţele rebele. Ai fost să o vezi pe Adabelle?

Guthrie se apropie de pat şi se aşeză pe salteaua subţire şi plină de ghemotoace.

– Nu, spuse el, luînd-o cu tandreţe de mînă. Mă duc acum.

El mirosea plăcut a rom şi a mentă.

– Oh!

Îndurerată la gîndul că el se străduise atît să arate bine pentru Adabelle, Caroline nu făcu nici un efort să zîmbească. În ciuda promisiunilor lui, ea ştia că bărbaţii sînt nişte creaturi instabile pe care nu te puteai bizui. Cu siguranţă că, numai văzînd-o pe femeia aceea, avea să-şi amintească toate motivele pentru care se îndrăgostise mai demult de ea.

El oftă şi-şi îndreptă cravata cu nervozitate , apoi o luă pe Caroline în braţe şi o sărută, la început cu tandreţe, apoi din ce în ce mai apăsat şi intim, pînă ce sărutul lui îi tulbură sufletul.

Cînd el îşi dezlipi gura de buzele ei, Caroline se trezi întinsă pe spate, deşi îşi amintea foarte bine că stătuse în capul oaselor înainte ca el să o sărute. Cînd Guthrie începu să o descheie la pantaloni, Caroline ştiu că nu putea face nimic să-l oprească.

– Cînd mă întorc, spuse el, mîngîind-o, am de gînd să termin ce am început. Să fii pregătită.

Caroline tremura.

– Guthrie...

Mişcările pricepute ale degetelor lui o făcură să se unduiască sub mîna lui.

– Să fii pregătită, repetă el.

Apoi el îşi retrase mîna şi o lăsă întinsă acolo, pe marginea patului, stîrnită şi nesatisfăcută şi cît se poate de furioasă.

După ce ieşi din cameră, Guthrie îşi îndreptă cravata din nou. Dumnezeu îi era martor că ar fi preferat să rămînă în pat cu Caroline toată ziua, dar avea de rezolvat probleme importante.

Cunoştea oraşul, fiindcă lucrase timp de şase luni la o fermă de vite aflată la doar cîteva mile în afara lui şi porni spre casa Adabellei cu paşi mari şi hotărîţi. Ea

şi mama ei ţineau o pensiune respectabilă la trei străzi depărtare înspre est.

Firma bine cunoscută atîrna încă de creanga unui arţar, în curtea din faţă şi gardul era proaspăt vopsit în alb. Iarba era bine îngrijită şi rondurile erau pline de flori, deşi se aflau abia la începutul sezonului.

Guthrie deschise poarta – încă mai scîrţîia din balamale – şi-şi aranjă din nou cravata în timp ce se îndrepta către veranda din faţă a casei.

Spre spaima, dar şi uşurarea lui, uşa de plasă se deschise exact cînd el ajunse la prima treaptă şi Adabelle ieşi afară. Avea obrajii îmbujoraţi şi ochii strălucitori, amintindu-i lui Guthrie de un mînz jucăuş.

Era drăguţă, cu gropiţele ei din obraji, care-i apăreau cînd zîmbea, cu părul ei blond, cu silueta ei plinuţă, apetisantă. Dar Guthrie nu simţi amestecul de emoţii care năvăleau peste el de fiecare dată cînd dădea cu ochii de Caroline.

Se opri, neştiind prea bine cum să înceapă.

– Bună, Guthrie, rosti ea şi vocea ei caldă, guturală, tremură puţin.

Ea-şi împreună mîinile şi se forţă să zîmbească din nou.

– Mă bucur că ai venit, fiindcă am ceva să-ţi spun.

Guthrie îşi înghiţi propriile explicaţii şi scuze şi aşteptă, curios.

Adabelle se îmbujoră şi-şi feri, pentru o clipă, ochii.

– Guthrie... domnule Hayes... eu... ştii, fiindcă... de cînd nu te-am văzut... eu...

O speranţă tulbure se aprinse în sufletul lui Guthrie. Era oare posibil să fie scutit de povara de a o răni pe această femeie plăcută, care merita numai bunătate şi dragoste? Ar fi mai mult decît visase.

– Da? O încurajă el cu blîndeţe, păstrînd distanţa.

Ochii ei străluciră de lacrimi.

– Am întîlnit pe cineva, spuse ea. Un lucrător la căile ferate, pe nume John Dennis. Urmează să mă căsătoresc cu el luna viitoare.

Probabil că reacţia lui trebuie s-o fi surprins foarte tare – el scăpă o exclamaţie de bucurie, o apucă pe Adabelle de talie cu braţul sănătos şi o învîrti o dată drept felicitare. Apoi o sărută pe frunte.

Ea ridică ochii spre el, arborînd un zîmbet precaut. Era un individ norocos, acest John Dennis, aşa cum era şi Guthrie însuşi.

– Nu te supără?

Guthrie pufni în rîs.

– Sigur că mă supără, draga mea. Dar ironia acestei situaţii este că şi eu am întîlnit pe altcineva. Numele ei este Caroline Chalmers şi este o dăscăliţă uscăţivă, rea de gură, cu temperamentul unui cocoş înfoiat.

Adabelle începu să rîdă şi să suspine în acelaşi timp.

– Guthrie, este minunat, spuse ea.

Apoi îl îmbrăţişă şi-l sărută uşor pe obraz.

– Să fii fericit. Bine?

– Şi tu, răspunse el cu tandreţe.

Deşi acum îşi dădea seama că niciodată n-o iubise pe Adabelle cu adevărat, ştia că ea ar fi fost o soţie ideală. Cu ea, ar fi putut să se aştepte la zile senine, la nopţi plăcute şi la o mulţime de copii cu mere în obraji.

Ea îi ţinu mîinile într-ale ei, prelungind clipa; îşi luară rămas bun din priviri; apoi Guthrie se întoarse şi plecă, îndreptîndu-se către o femeie care avea să-i dea, probabil, multă bătaie de cap şi mult de lucru.

Uneori, reflectă Guthrie, lucrurile nu prea aveau logică.

Caroline se plimba prin faţa ferestrei, cu vîrful unei unghii între dinţi, cu trupul încă tremurînd de anticipaţie, asemenea coardelor unui instrument care fusese acordat, dar la care nu se cîntase încă. Făcuse o baie şi se schimbase cu cea mai bună rochie pe care o adusese cu ea, rochia ei simplă de stambă. Îşi împletise părul şi-l prinsese la spate cu ace şi se ciupise de obraji să-i înroşească.

Cînd auzi ciocănind la uşă, se răsuci şi rosti cu sfială:

– Intră.

Guthrie păşi în cameră şi zîmbi, deşi pe faţă i se citeau semne de oboseală.

– Arăţi minunat, tigroaico, dar pentru o nuntă o să ai nevoie de ceva mai elegant decît rochia asta.

Ea simţi că-i arde faţa şi ridică amîndouă palmele să şi-o răcorească. Trăi o clipă de groază, în care crezu că el o să-i spună că se hotărîse să se însoare totuşi cu Adabelle şi că voia ca ea să-i fie martor. Şi-n clipa următoare, fu complet dezorientată.

– Poftim?

– Vreau să te îmbraci cu ceva... vaporos, spuse el, încruntîndu-se cînd o măsură cu privirea. Ceva alb.

Pe Caroline o dureau obrajii de febră.

– Unii ar putea fi de părere că nu se cade să mă îmbrac în alb.

– Nu mă interesează cîtuşi de puţin părerea lumii.

– Dar nu ştim cu siguranţă dacă... sînt însărcinată. Şi-n plus de asta, Guthrie Hayes, ţi-am mai spus că nu am de gînd să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte.

Guthrie oftă.

– Eşti cu siguranţă însărcinată, spuse el, de parcă ar fi fost vorba despre un lucru deja stabilit. Şi dacă eu sînt gata să mă însor cu o femeie care nu mă iubeşte, de ce n-ai putea face şi tu acelaşi lucru?

Caroline nu se aşteptase ca el să adopte o asemenea tactică. Şi n-avea de gînd să-şi mărturisească sentimentele, cînd ştia că Guthrie nu simţea la fel pentru ea. Îşi împreună palmele, îngrijorată.

– Poate, cu timpul ai putea ajunge să mă iubeşti...

El se apropie de ea şi o trase în braţele lui.

– Aş spune că am toate şansele să mi se întîmple asta, tigroaico.

Inima ei tremura de nerăbdare, dar şi de îndoială.

– Guthrie, încă este posibil să sfîrşesc în închisoare. Ce-o să faci atunci?

El o apucă de bărbie şi-şi ridică faţa spre el.

– N-o să ajungi la închisoare, promise el. Şi-acum, mergem să-ţi cumpărăm o rochie.

Apoi o expresie deosebită apăru pe faţa lui şi o împinse către pat.

– Sigur că da, am spus că o să termin ce am început şi eu sînt om de cuvînt.

Trupul rigid al Carolinei se încordă şi mai tare în aşteptarea acelei dulci eliberări. Dar îşi puse palmele pe pieptul lui.

– Nu, Guthrie, spuse ea cu voce răguşită. Dacă e vorba să ne căsătorim, aş vrea să mai aştept.

El pufni în rîs şi se aplecă să o sărute uşor pe buze.

– Bine, tigroaico. Mergem să găsim o rochie şi un judecător de pace, în această ordine.

Cu simţurile amorţite, Caroline îl lăsă pe Guthrie să o ia de mînă şi să o conducă afară din cameră, apoi în jos pe scări. Găsiră o rochie potrivită, vaporoasă ca îmbrăcămintea unui înger şi tot atît de albă, în primul magazin în care intrară.

Guthrie o cumpără, plătind cu ceea ce Caroline presupuse că erau cîştigurile lui la poker, după care plecară să caute pe cineva care să-i căsătorească. După spusele şerifului, se părea că judecătorul districtual era în oraş şi stătea la pensiunea doamnei Rogers.

Caroline recunoscu numele şi aruncă o privire iute spre faţa lui Guthrie.

Viitorul ei soţ îi mulţumi şerifului şi o împinse către uşă.

– Du-te înapoi la hotel şi îmbracă rochia, spuse el. Eu o să trimit pe cineva după judecător.

Toate problemele, reale sau potenţiale, năvăliră în mintea Carolinei, dar îl iubea prea mult pe Guthrie ca să anuleze căsătoria. Aprobă cu o mişcare scurtă din cap şi spuse:

– Bine, domnule Hayes. O să fac după cum spui. Dar, pe viitor, o să-ţi fiu recunoscătoare dacă îţi vei

formula cererile politicos, în loc să le răstești ca pe un ordin.

Guthrie zîmbi.

– O să încerc, tigroaico, aprobă el.

Apoi o răsuci pe Caroline de umeri şi o împinse uşor în direcţia hotelului.

Cînd întoarse capul, Caroline îl văzu dînd o monedă unui băiat. Porni apoi grăbită spre hotel, ca să fie gata cînd sosea judecătorul.

În faţa hotelului, Caroline dădu peste Tob care lătră de bucurie cînd o văzu. Mutînd cutia cu rochia în mîna cealaltă, ea se aplecă şi mîngîie cîinele pe cap.

– Gata, spuse ea, cît de curînd n-o să te mai cărăm cu noi prin tot ţinutul şi o să ai şemineul tău în faţa căruia să stai culcat şi o mulţime de oase din supă de ros.

Tob lătră scurt şi Caroline îl lăsă acolo, ştiind că funcţionarul hotelului n-o s-o lase să ia cîinele în camera ei.

Dar, imediat ce închise uşa în spatele ei, aruncă pe pat cutia cu rochia, deschise fereastra şi fluieră. După cîteva fluierături, Tob urcă pe scara de incendiu, suflînd greu din cauza efortului şi sări înăuntru pe fereastră, să stea cu stăpîna lui.

– Sssst, îl avertiză Caroline, în timp ce cîinele se trîntea pe un covoraş învechit din faţa dulapului de haine. Dacă te aude cineva, o să fim amîndoi aruncaţi afară de urechi.

Tob îşi puse botul pe labele din faţă cu un oftat de satisfacţie şi închise ochii.

Caroline despachetă grăbită rochia şi se îmbrăcă. Nu reuşi, însă, să-şi încheie nasturii de la spate, aşa că îl aşteptă pe Guthrie.

Cînd veni, el aduse un mănunchi de piciorul-cocoşului şi clopoţei.

– Îmi pare rău, tigroaico, spuse el, dar asta este tot ce am putut găsi. Le-am cules din spatele magazinului de cereale.

Micul buchet de flori sălbatice o încîntă pe Caroline, la fel de mult ca imaginea lui Guthrie culegîndu-le pentru ea. Ea luă buchetul cu gesturi delicate, îi zîmbi şi ochii i se umplură de lacrimi. Cuvintele erau aproape, atît de aproape încît fu pe cale să le rostească: „te iubesc, Guthrie". Dar le opri la timp.

– Mulţumesc.

El se încruntă.

– Ce s-a întîmplat cu rochia ta?

Caroline pufni în rîs, apoi suspină.

– Nimic, spuse ea, apoi se întoarse cu spatele la el. Numai că trebuie încheiată la nasturi.

Guthrie manevră nasturii cu obişnuita lui dexteritate, şi, pînă ce el o răsuci din nou cu faţa spre el, lacrimile îi dispăruseră.

– Ei bine, tigroaico, judecătorul aşteaptă să facă din mine un bărbat cinstit. Mergem?

Caroline avu impresia că inima îi urcase în gît. Dădu din cap, fiindcă nu putea să vorbească.

Judecătorul îi aştepta jos, într-un colţ al salonului. Era un bărbat masiv, cu un pîntec proeminent şi era îmbrăcat într-un costum vărgat. El o tratã pe Caroline cu un zîmbet de admiraţie, apoi îi conduse în biroul directorului de hotel, unde se puteau bucura de puţină intimitate.

Judecătorul scoase din buzunarul de la haină o autorizaţie de căsătorie decorată cu păsări, cu flori şi înscrisuri aurii, şi îi puse pe Guthrie şi Caroline să o semneze. După aceea, judecătorul scoase din buzunar o carte şi adoptă o atitudine oficială. Două cameriste serveau drept martori.

Caroline şi Guthrie stăteau cu faţa spre ferestrele care dădeau spre stradă, la mică distanţă unul de altul şi o privire furişă îi dezvălui Carolinei că mirele ei era tot atît de emoţionat ca şi ea, în ciuda eforturilor lui de a se ţine tare. Probabil se întreba dacă această căsătorie avea şanse de reuşită, aşa cum se întreba şi ea.

Judecătorul se apucă să citească din carte cuvintele sacre, deşi Caroline era convinsă că le ştia pe dinafară şi ea reuşi, nu ştia cum, să dea răspunsurile potrivite. De afară, se auzeau zgomotele făcute de căruţele şi caii care treceau pe stradă.

Cînd sosi momentul să facă schimb de verighete, Caroline nu avu una. Dar, spre surprinderea ei, Guthrie scoase din buzunarul de la haină o verighetă de aur şi i-o puse pe deget.

– Prin puterea cu care am fost investit de autorităţile din Wyoming, încheie judecătorul, ridicînd tonul pe măsură ce se apropia de sfîrşitul ceremoniei, vă declar soţ şi soţie. Domnule Hayes, poţi să săruţi mireasa.

Senzaţia buzelor lui Guthrie pe buzele ei îi era familiară şi totuşi pe Caroline o tulbură la fel ca atunci cînd o sărutase prima dată. Ea se clătină uşor şi fu nevoită să se prindă cu mîinile de haina soţului ei ca să poată sta pe picioare.

Dumnezeule, reflectă ea, zîmbind în sinea ei, lumea o să creadă că sînt beată.

Guthrie îi plăti judecătorului, apoi luă autorizaţia de căsătorie şi totul se sfîrşi repede şi simplu. Caroline se gîndi cu uimire la discursurile pompoase ale politicienilor din ziua de 4 iulie, care durau şi cîte două ore, în timp ce o căsătorie nu dura mai mult de zece minute.

Caroline întinse mîna să-şi admire verigheta, gîndindu-se la cît de încîntate ar fi Miss Phoebe şi Miss Ethel dacă ar şti că reuşise să-şi găsească, în sfîrşit, un soţ. Şi încă unul pe care-l iubea. Cum era cufundată în aceste gînduri, Caroline fu surprinsă cînd Guthrie o ridică în braţe.

– Şi-acum, doamnă Hayes, spuse el, am dreptul să împart patul cu tine şi exact asta am de gînd să fac.

Erau cîţiva cowboy în salon, cînd Guthrie trecu cu Caroline în braţe s-o urce pe scări şi cu toţii începură să chiuie. Cînd ajunse în capătul de sus al scărilor, Guthrie

se întoarse şi ea aruncă buchetul de flori de-acum ofilite.

Un cowboy bătrîn, vînjos, cu ochi mari şi trişti şi cu o mustaţă stufoasă, prinse buchetul, iar prietenii lui izbucniră în rîs şi-l bătură pe spate.

Guthrie pufni în rîs şi porni mai departe spre camera pe care Caroline o închiriase mai devreme. Tob stătea tolănit pe preşul de lîngă dulap şi deschise ochii cînd mirele şi mireasa intrară în cameră, apoi dădu scurt din coadă, dar nu ridică botul de pe labe.

– Va trebui să te mai îmbraci o dată cu rochia asta mîine, spuse Guthrie, lăsînd-o cu grijă pe mireasă să stea pe propriile ei picioare. O să facem o fotografie, cu condiţia ca fotograful să se trezească pînă atunci.

Caroline începu să rîdă. Un cowboy prinsese buchetul ei de mireasă şi fotograful era prea beat ca să le facă o fotografie. Cu toate acestea, n-ar fi vrut să schimbe nimic din toate astea, în afară de faptul că şi-ar fi dorit ca surorile ei şi domnişoarele Maitland să fie acolo cu ea.

Guthrie îşi aşeză mîinile pe talia ei.

– Aş putea să stau aici şi să mă uit la tine tot restul zilei, spuse el cu voce guturală.

Ea zîmbi.

– Ai căpătat gust pentru dăscăliţele uscăţive, domnule Hayes? întrebă ea, amintindu-şi caracterizarea pe care i-o făcuse el la început, cînd se cunoscuseră.

El o sărută uşor şi ochii lui căpătară o expresie de uimire, de parcă ar fi văzut ceva ce nu observase pînă atunci.

– Numai pentru una dintre ele, răspunse el şi apoi, cu o stîngăcie neobişnuită pentru el, întinse mîinile şi se apucă să-i scoată acele din păr.

Îi despleti părul negru şi-şi trecu degetele prin el.

Ea-i dezlegă cu mişcări lente cravata şi îl văzu cum înghite în sec.

Guthrie o aşeză pe marginea patului şi se aplecă să o descalţe, apoi se ridică şi-şi azvîrli cizmele din picioare.

Apoi totul se transformă într-un ritual lent, metodic şi tandru. Guthrie îndepărta unul dintre obiectele de îmbrăcăminte ale Carolinei, apoi ea făcea la fel pentru el. Deodată, rămaseră goi şi în inima Carolinei nu exista ruşine, ci numai veneraţie.

Guthrie îi îndepărtă şuviţele lungi, mătăsoase de păr de pe sîni, apoi o trase spre el şi o sărută. Ea avu grijă să-i menajeze rana, care începuse să se vindece, dar era încă dureroasă.

Pînă atunci, făcuseră dragoste cu furie şi disperare. În ziua aceea se iubiră fără grabă, cu multă tandreţe. Cînd Guthrie o întinse pe Caroline în patul lor îngust şi o pătrunse, o făcu la fel de blînd şi de atent ca atunci cînd îi răpise virginitatea.

Ei îi făcu plăcere atingea părului de pe pieptul lui pe sînii ei moi şi fini, a coapselor lui tari pe coapsele ei mătăsoase şi savură plăcerea intruziunii lui ritmice.

Cu toată tandreţea şi lipsa de grabă, punctul culminant al împerecherii lor îi luă pe neaşteptate, deoarece izbucni cu forţa unei explozii. Caroline ţipă de plăcere, în timp ce trupul i se unduia disperat sub trupul lui Guthrie şi în clipa cînd ţipetele ei se stinseră, el încremeni deasupra ei şi se prinse cu amîndouă mîinile de tăblia de fier de la capătul patului. Ochii i se aburiră şi gemu cînd muşchii ei ascunşi se contractară, făcîndu-l să erupă în trupul ei.

După ce dăduse tot ce avea, Guthrie se prăbuşi lîngă Caroline, cu respiraţia întretăiată. Îşi puse piciorul drept peste coapsele ei şi îi luă în mînă un sîn, dezmierdîndu-i sfîrcul cu degetul mare.

Caroline se răsuci pe o parte şi se ridică mai sus pe pernă, trecînd uşor cu sfîrcul unui sîn peste buzele lui. El îi prinse cu lăcomie sînul cu gura şi-l supse, iar Caroline gemu. Trupul ei, abia domolit cu cîteva minute

în urmă, se încordă din nou şi o durere fierbinte crescu în adîncurile ei, acolo unde numai Guthrie putea să ajungă.

Petrecîndu-şi o mînă peste şoldurile ei, el o apăsă pe trupul lui, continuînd să se bucure de sînul ei. Ea se arcui de spate, în timp ce el o ridica şi o cobora pe trupul lui şi-i lăsa un sîn numai pentru a-l cuceri pe celălalt.

Caroline scînci încet şi un strat subţire de transpiraţie îi acoperi corpul din cap pînă-n picioare, dar el continuă să o frămînte, punînd-o pe jar.

– Oh, Guthrie, suspină ea. Deşi el înţelesese precis că cerea îndurare, se arătă nemilos.

În ultimul moment, o răsuci pe Caroline cu spatele spre el şi o pătrunse în feminitatea ei pe la spate. Îi prinse în palme sînii cînd ea explodă instantaneu, unduidu-şi şoldurile pe trupul lui şi strigătele ei izbucniră fără reţinere.

Caroline voia să-i vadă faţa lui Guthrie în clipa extazului; se răsuci în braţele lui şi ridică o mînă să-i atingă obrazul. Ochii îi erau înceţoşaţi, pielea udă şi arăta ca un om cuprins de delir.

Ea-şi îndoi un picior peste el, să-l simtă mai aproape şi, cînd contactul lor deveni, în mod inevitabil, mai profund, el imploră răguşit şi se revărsă în trupul ei. Erau încă uniţi cînd Caroline se aplecă şi-i atinse un sfîrc cu limba. Acesta se întări instantaneu.

Caroline îi prinse şoldurile în palme şi continuă să-i dezmierde sfîrcul cu limba şi cu dinţii şi, după două minute, el tresări şi se întări din nou în trupul ei. De data aceasta, Caroline avea de gînd să obţină plăcerea făcîndu-i plăcere soţului ei.

Îl sărută sub bărbie şi începu să alunece încet, ritmat, pe trupul lui. Cu un ţipăt înăbuşit de frustrare şi dorinţă, Guthrie se rostogoli pe spate, luînd-o pe Caroline cu el şi, cu trupul străpuns de bărbăţia lui, ea se propti cu mîinile în umerii lui puternici.

Ea era prinţesa acestui războinic şi-şi cerea acum drepturile. Îl duse pe Guthrie pe culmile plăcerii, urcînd treaptă cu treaptă. În cele din urmă, el gemu puternic şi-şi arcui spatele, iar Caroline îi dezmierdă sfîrcurile cu limba pînă ce stoarse din trupul lui ultima picătură de sămînţă. Cînd totul se sfîrşi, el o trase alături, pe saltea, o lipi de trupul lui şi adormi.

Caroline alunecă în somn la fel de rapid. Cînd se trezi, camera era plină de umbre şi Guthrie o spăla cu o bucată de pînză moale şi rece. Cînd termină, o aşeză deasupra lui şi o răsplăti din plin pentru felul cum îl cucerise mai devreme. Ea se prinse cu mîinile de tăblia patului, aşa cum făcuse şi el şi capitulă, gemînd înfundat cînd mîinile lui îi acoperiră sînii.

Suspinele ei de eliberare erau desfrînate – nici de această dată nu şi le putu reţine – şi arcurile patului scîrţîiră cînd ea îşi aruncă genunchii în lături.

Guthrie nu făcu nici un efort să înăbuşe ţipetele miresei lui. De fapt, cu cît mai mult zgomot făcea, cu atît lui părea să-i placă mai mult.

CAPITOLUL 20

Prima zi de după căsătorie a Carolinei începu cu soare şi senin, dar nu dură mult pînă să apară primii nori din căsnicia lor. Stătea cu Guthrie la o masă din holul hotelului şi luau micul dejun, cînd el anunţă:

– Astăzi plec.

Caroline lăsă furculiţa jos.

– Poftim?

– O să-l pot urmări pe Flynn mult mai repede, dacă n-o să fiu nevoit să-ţi port ţie de grijă.

Ea vorbi încet, dar nu din cauză că s-ar fi arătat înţelegătoare, ci din cauza furiei.

– Ei, bine, începu ea, atunci n-ai decît să mă bagi la închisoare. În felul acesta, nu ţi-aş mai sta în cale.

Guthrie oftă.

– Caroline.

– Ai citit, *Biblia,* domnule Hayes? continuă ea, cu vocea transformată într-o şoaptă chinuită. Există un verset din *Cartea lui Ruth* care începe aşa: *„Oriunde mergi tu, merg şi eu".*

El nu păru impresionat.

– Am *spus* că tu rămîi aici.

Caroline întrevăzu o viaţă întreagă de asemenea hotărîri arbitrare înaintea ei, şi hotărî brusc că nu putea s-o îndure. Scoase verigheta de aur, pe care o iubea în

secret, de pe deget şi o aşează pe faţa de masă, cu cercuri albe şi albastre, între farfuria ei şi a lui Guthrie.

El făcu ochii mari, apoi îi îngustă.

– Pune-o înapoi, porunci el

Caroline scuturâ din cap.

– Domnule Hayes, este timpul să înveţi, odată pentru totdeauna, că nu poţi să-mi dai mie comenzi, aşa cum faci cu cîinele tău.

Guthrie oftă, evident conştient de prezenţa celor aflaţi în sala de mese şi de felul în care s-ar fi amuzat dacă ar fi auzit cumva ce discutau ei doi.

– Eşti soţia mea.

– Şi asta mă pune în aceeaşi categorie cu cîinele tău?

– Sigur că nu.

– Atunci aş aprecia dacă nu ai lua hotărîri majore în ceea ce priveşte viaţa mea.

Guthrie trînti şervetul pe masă, deşi nu mîncase decît jumătate din ouăle cu şuncă.

– Sînt anumite lucruri despre care un soţ hotărăşte...

– Lucruri care-l privesc numai pe el, probabil, îl întrerupse Caroline cu răceală. Dar dacă merg cu tine sau rămîn aici în Cheyenne să-mi împletesc degetele şăptămîni întregi, sau chiar luni, este cu siguranţă treaba mea!

– La dracu', Caroline. Flynn este periculos. Şi pînă acum am avut noroc că nu ni s-a întîmplat să avem necazuri, cu indienii shoshone...

– Cu cîteva zile în urmă erai convins că Flynn se află în Cheyenne şi că aşteaptă doar să-i cădem în cursă.

Ea se lăsă pe spate în scaun şi-şi împreună mîinile cu degetele răsfirate.

– Eu sînt de părere că Cheyenne este *ultimul* loc unde ar trebui să stau.

Guthrie rămase cu gura căscată, apoi îşi reveni.

– Flynn nu se află aici, Caroline.

– De unde ştii?

– I-am întrebat pe cei care-l cunoşteau, răspunse Guthrie cu o politeţe aspră. În plus, n-am de gînd să te las aici, în hotel. O să stai cu un prieten de-al meu – un anume Roy Loudon.

– Roy...

– Loudon, încheie Guthrie în locul ei.

Şi, dacă era să judecăm după tonul lui, el era la fel de hotărît ca mai înainte.

– El este fermierul pentru care am lucrat eu – şi este văduv. L-am întîlnit la *Diamond Lady*, în prima zi cînd am sosit aici şi el a spus că ai putea să lucrezi ca guvernantă pentru fiul lui.

Caroline era uimită, Guthrie nu-i vorbise *niciodată* despre bărbatul acesta. Iar acum părea că se aşteaptă ca ea să se bucure la ideea că urma să locuiască în casa unui străin.

– Ce fel de bărbat este acela care-şi petrece ziua într-un birt? întrebă ea. În plus, nu s-ar cuveni să locuiesc în casa unui bărbat fără o companie feminină.

– O să ai o companie feminină, o contrazise Guthrie, inflexibil. Roy are o menajeră, Jardena Craig. Ea o să-ţi păzească virtutea, crede-mă.

Caroline simţi cum i se strînge inima pînă cînd începu să o doară. Guthrie avea într-adevăr de gînd să o părăsească la mai puţin de o zi după căsătoria lor, ca să plece în urmărirea lui Seaton Flynn. Acesta reprezenta un pericol de moarte şi mai erau, desigur, şi alte numeroase pericole care-l pîndeau pe un călăreţ singuratic.

Întoarse pentru o clipă capul într-o parte.

– Şi dacă-ţi spun că o să plec după tine?

– Dacă încerci să mă urmăreşti, tigroaico, o avertiză el pe un ton scăzut şi grav, o să pun eu mîna pe tine. Primul lucru pe care o să-l fac, o să te pun cu faţa în jos pe genunchii mei. Al doilea, o să te duc înapoi în Laramie şi-o să te dau pe mîna şerifului Stone, să te ţină sub lacăt. Asta o să-mi răpească un timp preţios, dar, crede-mă, o s-o fac, dacă o să fiu nevoit.

Caroline simţi cum îi iau obrajii foc. Trebuia să se dea bătută, dar mai insistă puţin, fiindcă orgoliul ei ar fi fost rănit dacă ar fi recunoscut asta. Pe furiş, întinse mîna după verigheta pe care i-o dăduse Guthrie şi o puse în buzunarul de la fusta ei de călărie.

Guthrie o apucă de mînă. Ea simţi un val de căldură plăcută, de parcă el ar fi descărcat un curent electric, care-i urca pe braţ în sus şi-i ajunse în inimă.

– Caroline, dacă vrem să avem şansa de a fi fericiţi, trebuie să-l ducem pe Flynn înapoi în Laramie. Şi tu ştii că o să-l găsesc mai repede dacă sînt singur.

Ea scoase verigheta din buzunar şi o strînse puternic în palmă, ca pe un talisman. Nu avea s-o mai poarte, hotărî ea, cît timp ea şi Guthrie n-aveau să poată fi împreună permanent, ca nişte soţi adevăraţi.

– O să-mi fie foarte dor de tine, mărturisi ea, ferindu-şi ochii.

Deşi Caroline îşi dorea din tot sufletul să audă o declaraţie poetică de dragoste, şi de fidelitate de la Guthrie, nu căpătă decît unul din zîmbetele lui şmechereşti şi:

– O să am de grijă să nu mă uiţi.

Urcară pe urmă înapoi în camera lor, Guthrie strîngînd mîna rămasă fără verighetă a Carolinei şi el se ţinu de cuvînt. O dezbrăcă şi făcu dragoste cu ea cu atîta tandreţe, mulţumind-o atît de deplin, încît ştiu că somnul lui avea să-i rămînă marcat pe suflet pentru totdeauna.

Cînd totul se sfîrşi, ea luă mîinile de pe tăblia patului de care se prinsese în febra extazului şi le puse pe umerii lui.

– Oh, Guthrie, dacă nu te întorci...

El o întrerupse cu un sărut, încă respirînd cu greutate. Vocea îi era aspră şi răguşită cînd vorbi.

– O să mă întorc, tigroaico. Noi doi o să ne întoarcem în Bolton şi o să le explicăm totul lui Miss Phoebe şi Miss Ethel, după care o să vedem cum facem să ajungem în Chicago, să le căutăm pe surorile tale.

Ochii Carolinei străluciră de lacrimi.

– Guthrie... te iu..., începu ea, dar îşi lipi buzele de gura ei şi înghiţi cuvintele tandre pe care ea vrusese să le spună.

La începutul după-amiezii, porniră călare către ferma lui Roy Loudon şi, cu fiecare milă care trecea, încă o bucată din inima îndurerată a Carolinei cădea, zdrobindu-se de cruda realitate. În ciuda cuvintelor pe care le spusese, Guthrie putea să fie ucis cu uşurinţă, sau putea, pur şi simplu, să decidă că nu voia, de fapt, să-şi asume povara unei soţii.

Proprietatea Loudon era uriaşă; Guthrie îi spusese Carolinei că Roy era proprietarul unei bucăţi de pămînt care se întindea cît vedeai cu ochii în toate direcţiile. De fapt, se aflaseră pe proprietatea lui aproape din clipa cînd ieşiseră din Cheyenne.

Casa fermei era modestă, solidă şi albă, cu storuri şi uşi vopsite în verde care străluceau în soare. În curtea din faţă creştea iarbă şi, pe ambele părţi laterale ale clădirii, iedera urca pînă la hornurile casei.

O femeie solidă, cu părul negru strîns bine la spate, ieşi afară pe verandă, netezindu-şi şorţul cu mîna. Era, fără îndoială, Jardena Craig, menajera care urma să apere virtutea Carolinei.

De parcă, gîndi Caroline, Guthrie mai lăsase ceva de apărat.

Doamna Craig coborî treptele casei cu o expresie precaută, dar optimistă, întipărită pe faţa rotundă ca o lună. Pielea îi era ciupită de vărsat de vînt, avea ochii mici şi negri, dar avea o gură largă şi generoasă.

Caroline era jenată de fusta ei de călărie, de bluza mototolită şi de părul împletit în grabă. Rămase aproape lipită de Guthrie, după ce el o ajută să coboare din şa.

– Hei, Guthrie Hayes, tună doamna Craig şi zîmbetul ei luminos o făcu să arate aproape drăguţă. Am crezut că diavolul a pus mîna pe tine pînă acum şi n-au mai rămas din tine decît oasele şi zgîrciurile.

El aruncă spre Caroline o privire scurtă, drăgăstoasă.

– Nu cred că ar fi corect să dăm vina pe diavol, răspunse el şi doamna Craig izbucni în rîs şi întinse o mînă mare, zbîrcită de muncă, spre Caroline.

– Jardena Craig, spuse ea, cu o voce tunătoare. O să fie foarte plăcut să mă aud strigată de o voce de femeie pe numele de botez.

Guthrie i-o luă înainte Carolinei şi făcu prezentările:

– Miss Caroline Chalmers, spuse el.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă că n-o prezentase ca soţia lui, apoi înghiţi nodul de umilinţă care i se ridicase în gît. Era evident că Guthrie nu voia ca Jardena să ştie că el se însurase cu Caroline deşi, probabil, lucrul acesta se aflase deja în tot oraşul.

– Bună ziua, rosti ea către Jardena ca să umple tăcerea care se lăsase.

– Ia uită-te la tine, spuse Jardena, luînd-o pe Caroline de braţ, după care o împinse pe poartă, apoi o conduse pe alee pînă la veranda din faţa casei. Eşti aşa de micuţă şi de *slabă*. Guthrie nu ţi-a dat de mîncare?

Caroline era încă nedumerită şi încerca să înţeleagă de ce Guthrie se lepădase, practic, de ea.

– Ba da, spuse ea, dar cel mai adesea mi-a dat pastramă uscată.

La spusele ei, Jardena izbucni în rîs şi scutură din cap.

Cîteva minute mai tîrziu, Caroline era instalată în bucătăria largă şi caldă a menajerei, cu o ceaşcă aburindă de ceai în faţa ei. Guthrie plecase să-l caute pe domnul Loudon, fără să-şi ia măcar rămas bun de la Caroline.

– Cum de te-ai descurcat cu unul ca Guthrie Hayes? întrebă Jardena, aşezînd o farfurie de prăjituri cu melasă în faţa Carolinei.

Ea întinse mîna după una din prăjiturile maronii şi moi, presărată cu zahăr, încercînd să cîştige timp pentru a găsi un răspuns acceptabil.

Jardena se pocni cu palmele peste coapse.

– Ei, poftim, iar îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Domnul Loudon este foarte bucuros să aibă o guvernantă pentru fiul lui.

– Cînd pot să-l cunosc pe băiat? întrebă Caroline.

Pe masa de lucru era un munte de aluat şi doamna Craig se apucă să-l frămînte cu înverşunare.

– Ferris trebuie să vină cît de curînd. Acum e plecat pe munte cu tatăl lui.

Deşi Caroline iubea copiii, nu era prea nerăbdătoare să înceapă lucrul. Nu se putea gîndi la altceva în afară de faptul că voia să fie alături de Guthrie – voia *să ştie*, în primul rînd, că el era sănătos.

– Domnul Loudon are manuale, sper.

Jarden oftă.

– O bibliotecă plină. Mai vrei să mănînci altceva în afară de prăjiturile alea?

Caroline scuturâ din cap şi împinse scaunul de la masă.

– V-aş ruga doar să-mi spuneţi cum să ajung în camera mea, spuse ea, luînd în mînă sacoşa pe care o lăsase lîngă picioarele ei pe podea. Aş vrea să mă aranjez puţin înainte să fac cunoştinţă cu domnul Loudon şi cu Ferris.

Femeia arătă cu mîna înspre scara de serviciu aflată lîngă soba uriaşă de fier, cu rezervor pentru apă caldă şi cuptoare pentru încălzit. Marginile cromate străluceau de curăţenie, ca tot ce văzuse Caroline pînă acum în casa aceea.

– A treia uşă pe dreaptă, spuse menajera.

Cu sacoşa în mînă, Caroline porni să urce la etaj. Camera ei era mică, dar imaculată, la fel ca restul casei. Patul era din metal vopsit în alb, dar era acoperit cu o cuvertură colorată şi draperiile de la fereastră erau de culoare galbenă. Într-un colţ se afla un spălător, dotat cu un lighean şi o cană de lut şi Caroline ştiu, fără să se uite, că trebuia să se afle şi o oală de noapte în dulapul de dedesubt. De la fereastră, putea să vadă munţii, care păreau să fugă de ea, pierzîndu-se în infinit.

Prost-dispusă, Caroline îşi scutură hainele şi le agăţă în cuierele frumos aliniate pe perete. Apoi se spălă pe mîini şi pe faţă cu săpunul ei, după ce turnă apă proaspătă din lighean.

Cînd coborî din nou, ceva mai tîrziu, faţa îi strălucea de curăţenie şi părul îi era periat şi răsucit într-un coc lejer la ceafă. Jardena o îndrumă imediat către biroul domnului Loudon.

Caroline se îndreptă emoţionată spre încăperea respectivă, aflată în partea din faţă a casei, vis-à-vis de salon. Bătu încet la uşă şi auzi dinăuntru un: „Intră" baritonal.

Guthrie stătea în picioare lîngă şemineu, în timp ce, de pe scaunul din spatele biroului se ridică un bărbat uriaş, cu părul negru şi nişte ochi albaştri, pătrunzători. El păru să vadă în interiorul Carolinei şi să-i citească cele mai ascunse secrete.

Lîngă birou, în picioare, într-o atitudine respectuoasă, stătea un băiat frumuşel, în vîrstă de vreo nouă ani, zece ani. Avea ochi albaştri, la fel ca tatăl său şi părul auriu şi Caroline îşi dădu imediat seama că avea de-a face cu acea foarte dificilă creatură, adică un băiat orfan de mamă.

Guthrie făcu prezentările, din nou fără a spune că ea era soţia lui după lege şi ea începu să se întrebe dacă el nu o îndepărtase deja din mintea lui. Nu era deloc un lucru neobişnuit în vest ca un bărbat să-şi abandoneze nevasta, cînd socotea că aceasta îl încurca prea tare.

Abia mai tîrziu, cînd Guthrie se pregătea să încalece, şi să plece, luîndu-l pe Tob cu el, Caroline avu ocazia să stea de vorbă cu el între patru ochi.

– De ce nu le-ai spus că sînt nevasta ta? întrebă ea, cu o şoaptă ascuţită, de teama că s-ar putea să nu-l mai vadă pe Guthrie niciodată.

El îi ridică mîna stîngă şi sărută locul unde fusese verigheta dăruită de el.

– Tu eşti cea care a hotărît să ţină căsătoria noastră în secret, tigroaico, nu eu.

Dorinţa Carolinei de a pleca cu el era atît de intensă încît abia o putea suporta.

– Te rog, Guthrie, nu mă lăsa aici. Nu pot să suport gîndul că urmează să conjug verbe, să rezolv probleme de matematică şi să recit poezii.

Guthrie oftă filozofic.

– Eşti învăţătoare, îi reaminti el. Aşa că o să predai. Acum, Ferris, are nevoie de tine.

Ea-l apucă de mînă cînd el puse mîna pe şa să încalece.

– Guthrie, cînd o să te mai văd?

El o atinse uşor cu buzele pe frunte.

– O să mă-ntorc atît de repede încît o să te gîndeşti cum să faci să mai scapi o vreme de mine, răspunse el cu voce răguşită.

Apoi se aruncă în şa şi-şi duse degetele la borul pălăriei sale jerpelite.

– Ţine minte ce ţi-am spus mai-nainte, Caroline, o avertiză el la plecare. N-am atins niciodată o femeie cînd am fost furios, dar o să fac o excepţie dacă te prind că vii după mine şi o să treacă mult pînă o să te simţi în stare să stai jos.

Atitudinea lui distantă o enervă pe Caroline dar, în adîncul sufletului ei, ştia că el avea dreptate. Ea n-ar fi făcut decît să-l încurce pe drum şi aici era în siguranţă.

– La revedere, rosti ea.

Guthrie dădu din cap cu indiferenţă şi plecă. Nu numai că nu-i spusese că o iubeşte, dar nici măcar nu se ostenise să-i spună bun rămas.

După ce îşi recăpătă stăpînirea de sine, Caroline luă din casă cîteva coli de hîrtie şi creioane, apoi îl căută pe elevul ei. Nu fu deloc greu să-l găsească pe Ferris, fiindcă el stătea pe treptele casei şi Caroline fu cît pe-aici să se împiedice de el.

– Am putea merge la eleşteu? întrebă el nerăbdător.

– Azi nu, răspunse Caroline pe un ton autoritar. O să stăm chiar aici pe verandă, iar tu o să-mi arăţi ce ai învăţat.

Ea îi dădu hîrtie şi creion, împreună cu o carte şi se aşeză într-unul dintre cele două balansoare aflate în veranda spaţioasă.

– Aş vrea să-mi scrii două paragrafe în care să-mi spui dacă eşti sau nu de părere că teritoriul Wyoming ar trebui să devină stat şi de ce.

Ferris se uită mirat la ea.

– Mie nu prea-mi pasă dacă devine sau nu devine, spuse el cu sinceritate.

– Prefă-te că-ţi pasă, răspunse Caroline, care se apucase deja să scrie cîteva probleme de matematică pe care să le rezolve tînărul Loudon.

– Am văzut cînd te-a sărutat domnul Hayes, spuse el.

Nu era nici de data aceasta răutate în vocea lui, ci doar o incredibilă sinceritate şi Caroline constată că îi plăcea băiatul.

– Ai cumva de gînd să te măriţi cu el?

– Relaţia mea cu domnul Hayes nu te priveşte pe tine, tinere, îi spuse Caroline băiatului pe un ton plăcut. Şi-acum, te rog să-mi scrii paragrafele acelea...

Ferris lăsă capul în jos, ascultător şi se apucă de scris. Briza îi răvăşea părul blond şi Caroline se gîndi cu tristeţe la Lily, al cărei păr era exact de aceeaşi culoare, ca mătasea de porumb, atunci cînd o văzuse ultima oară.

Într-un tîrziu, Ferris ridică ochii spre ea.

– Ai putea să te măriţi cu tatăl meu, dacă ai vrea. Ne-ar prinde bine o nevastă aici.

Caroline fu impresionată. Era evident că băiatului îi era dor de mama sa.

– O aveţi pe Jardena, sublinie ea, pe un ton ferm, dar blînd, pe care un profesor bun trebuie să-l posede neapărat.

– Ea a mai avut un soţ şi nu mai vrea altul, spuse Ferris. Ea zice că numai bunul Dumnezeu a oprit-o să nu-l omoare pe fostul ei soţ.

Caroline îşi stăpîni zîmbetul.

– Înţeleg.

Ferris îşi concentră din nou atenţia asupra temei, fără a aştepta invitaţia, dar după ce scrisese paragraful al doilea, reveni din nou la subiectul care-l interesa.

– Tatăl meu ar fi un soţ bun pentru o femeie, spuse el. Are bani la bancă şi o grămadă de pămînt şi de vite.

Caroline se mută pe trepte, lîngă Ferris. Îi puse o mînă pe umeri, îl strînse uşor la piept, apoi luă hîrtia pe care i-o întindea el.

– Sînt sigură că tatăl tău este un bărbat bun, spuse ea. Nu mă îndoiesc, însă, că el este suficient de înţelept ca să-şi aleagă o soţie, fără ajutorul tău sau al meu.

Cînd privi spre ea, ochii albaştri ai băiatului exprimau o dezamăgire cruntă.

– Îmi este foarte dor de mama, mărturisi el.

Caroline ar fi vrut să-l sărute pe frunte, dar existau nişte limite peste care nu voia să treacă.

– Ştiu, exact ce simţi, spuse ea.

Apoi se apucă să citească paragrafele pe care le scrisese Ferris.

Promitea să fie un elev bun,se gîndi Caroline, dar ea trebuia să aibă mare grijă să nu se ataşeze prea mult de el.

CAPITOLUL 21

Guthrie făcuse o alegere înţeleaptă cînd hotărîse să o lase aici, se gîndi Caroline în seara aceea după cină, cînd era singură în camera ei de la etajul al doilea al casei de la fermă. În orice altă împrejurare, ar fi plecat după el, dar acum nu se putea hotărî să-l părăsească pe Ferris, aşa de brusc, iar domnul Hayes ştiuse asta foarte bine.

Mai tîrziu, lucrurile intră în făgaşul normal. Caroline lucra cu Ferris dimineaţa, iar după-amiaza el se ducea să înoate şi să facă treburile care îi reveneau la fermă. Nu mai dădea apropouri că tatăl lui ar fie un soţ bun, dar uneori îl surprindea pe băiat privind-o cu o insistenţă, care-i rupea inima.

În fiecare zi, spera să primească o scrisoare de la Guthrie sau, şi mai bine, să-l vadă sosind. Şi-n fiecare zi era dezamăgită.

După ce trecu o lună, începu să se teamă că el n-o să se mai întoarcă niciodată. Nu sîngerase deloc în tot acest timp şi pîntecul ei începuse clar să se rotunjească, deşi încă nu se observa.

Caroline scrisese scrisori lungi pentru Miss Phoebe şi Miss Ethel, dar nu îndrăznea să le pună la poştă. Le scria surorilor ei, la amîndouă împreună sau separat la fiecare, povestindu-le despre viaţa ei, despre speranţele şi visurile ei. Ceea ce le scria lui Lily şi lui Emma,

ştiind că ele n-aveau să citească, probabil, niciodată cuvintele, era exact ceea ce ar fi vrut să le spună protectoarelor ei, care îi ţinuseră loc de mamă, în maniera lor plăcută de domnişoare bătrîne.

După ce mai trecu încă o lună, Caroline începu să intre în panică. Un doctor din oraş confirmase faptul că era, într-adevăr, însărcinată şi, nu peste mult timp, starea ei avea să sară în ochi oricui s-ar fi uitat la ea. Ce avea să facă dacă Guthrie nu se mai întorcea pînă atunci?

Într-o după-amiază fierbinte de vară, Caroline stătea pe marginea eleşteului, analizînd aceste întrebări, cînd auzi o creangă pocnind în spatele ei. Crezînd că era Ferris, căruia îi plăcea să îşi închipuie că era un indian gata să ia scalpul cuiva, se ridică şi se răsuci brusc, cu mîinile în şolduri, gata să-i ţină o predică.

Dar vizitatorul era Tob şi-n spatele lui, abia vizibil printre trunchiurile copacilor, venea Guthrie.

Caroline zbură spre el şi se aruncă în braţele lui, închizînd ochii de emoţie cînd braţele lui puternice o cuprinseră strîns. Faţa îi era acoperită de o barbă ţepoasă, castanie, iar hainele şi pălăria lui arătau mai jalnic ca oricînd.

El se învîrti cu ea în braţe, apoi o sărută apăsat.

După ce primul val de încîntare trecu, emoţiile Carolinei îşi schimbară cursul şi, smucindu-se din strînsoarea lui, se repezi cu pumnii în pieptul lui.

– Să fii al naibii, Guthrie Hayes, izbucni ea, cînd el o prinse de încheieturile mîinilor şi zîmbi înspre ea, *unde ai fost*?

El îi dădu drumul de încheieturi şi-i prinse şoldurile acum durdulii în palme, apoi o ridică uşor şi o lipi de trupul lui. Dorinţa ameţitoare îi aprinse obrajii.

– Mi-ar trebui prea mult timp să-ţi povestesc, tigroaico, oftă el. Ajunge să-ţi spun că l-am urmărit pe cîinele acela turbat pînă la graniţa cu Mexicul şi înapoi.

Pînă acum, a reuşit să fie mereu cu o mişcare înaintea mea.

Starea de spirit a Carolinei se modifică din nou şi ochii i se umplură de lacrimi. Se agăţă cu mîinile de spatele cămăşii lui Guthrie şi îl scutură uşor.

– Am crezut că ai anulat căsătoria noastră şi m-ai părăsit pentru totdeauna, reuşi ea să spună.

Guthrie scutură din cap.

– Odată ce căsătoria a fost consumată, tigroaico, nu se mai poate anula. Practic, singurul lucru la care m-am gîndit în ultimele luni a fost să o consum *din nou*.

Mestecenii şi eleşteul formau un fel de Eden şi Caroline nu se ruşină deloc să şoptească:

– Chiar aici, Guthrie. Chiar acum.

El rîse şi scutură din cap.

– Timp de zece zile am fost numai pe drum, Caroline.

Ea îl trăgea deja spre eleşteu, uitînd că-n jurul lor era o fermă populată cu oameni şi cu animale. I se părea cu adevărat că ea şi Guthrie erau singuri pe lume.

Zîmbetul îi dispăru de pe faţa lui Guthrie şi ochii lui verzi se rotunjiră cînd o văzu pe Caroline aşezîndu-se pe un trunchi de copac şi începînd să-şi scoată pantofii. Deşi erau cîţiva paşi distanţă între ei, ea îi simţea dorinţa de parcă ar fi fost lipită de trupul lui.

O trecu un fior cînd îşi ridică fustele şi-şi descălţă ciorapii albi de dedesubt. Fiindcă se rădea pe picioare cînd făcea baie, pielea ei era fină ca mătasea.

Mărul lui Adam se mişcă în gîtul lui Guthrie şi el făcu un pas nesigur spre ea.

– La naiba, Caroline, protest el cu o voce răguşită. Încetează!

Ea aruncă un ciorap lîngă ea, pe trunchiul copacului şi se apucă să-l ruleze pe celălalt.

El păru împins către ea de o mînă nevăzută.

– Caroline, gemu el, mijind ochii.

Ea se ridică şi-şi deschise nasturii de la corsajul rochiei pe care şi-o făcuse cu mîinile ei, pe lîngă alte cîteva, ca să aibă o ocupaţie în serile lungi. Privirea ei furişă, sugestivă, îl provocă să obiecteze în continuare.

Guthrie înjură în barbă şi-şi aruncă pălăria jos, după care se aşeză pe pămînt să-şi scoată cizmele.

Rîzînd, Caroline îşi aruncă de pe ea toate hainele şi fugi către apa văluritä a eleşteului încălzită de razele soarelui, şi se duse pînă în mijlocul lui, de unde stătu să se uite la Guthrie care se dezbrăcă şi sări în apă. El era minunat, aşa gol şi furios.

– Dacă toţi cei de la fermă nu stau acum să se uite la noi, mormăi el, aruncînd apa în lături să ajungă la ea, asta nu ţi se datorează ţie.

Caroline se apropie de el şi-şi aruncă braţele pe după gîtul lui. Apa îi ajungea pînă deasupra sînilor, chiar şi în mijlocul eleşteului şi fundul apei era alunecos sub picioarele ei.

– Mai sărută-mă, se rugă ea cu o voce guturală.

Soţul ei o privi o clipă, încruntat, apoi o trase spre el şi o sărută apăsat. Cînd îi dădu drumul, ea se clătină, ameţită. Băgă o mînă în apă, căutîndu-l, să se răzbune.

El gemu cînd Caroline îl mîngîie, bucuroasă de tăria lui.

– Caroline, o imploră, locul acesta nu este potrivit. Jumătate din lucrătorii de la fermă ar putea apărea în orice moment, goi puşcă.

Ea începu să rîdă.

– Sînt cu toţii plecaţi pe munte, spuse ea, calmă.

Ea-şi trecu degetul pe buzele care păreau puţin umflate de pe urma ultimului sărut.

– Nu este nimeni în jur să mă vadă fără haine în afară de tine.

Trupul voinic al lui Guthrie deveni rigid.

– Asta este foarte bine, mormăi el. Asta înseamnă că n-o să fiu nevoit să-l împuşc pe vreunul dintre ei.

Caroline rîse şi continuă să-l chinuie cu mîna.

– Oh, Doamne, gemu Guthrie, pe măsură ce ea-l frămînta tot mai ritmic.

El îşi dădu capul pe spate şi Caroline îl sărută pe gît şi pe lobul urechii.

– Dacă nu încetezi...

– N-am de gînd să încetez, îl asigură Caroline, pe un ton leneş. Vreau să văd cît de mult mi-ai dus dorul.

Guthrie îşi aşeză palmele pe talia ei, plimbîndu-şi degetele mari pe locul unde creştea copilul lor.

– Mi-a fost tare dor de tine, spuse el. Dar vreau să fiu lîngă tine cînd se întîmplă.

Se mutară la umbra unei sălcii, unde erau ascunşi de privirile tuturor, în afară de ale lor.

Guthrie o ridică încet şi ea-şi înfăşură picioarele în jurul şoldurilor lui, dorind să-i simtă trupul cu pielea ei. Cînd el începu să o sărute pe gît şi coborî apoi mai jos, spre sînii ei, Caroline gemu şi îşi lăsă capul pe spate.

Drumul spre sînii ei era liber şi el profită din plin, luîndu-i un sfîrc în gură şi sugînd lacom. Caroline îl simţi la intrarea în trupul ei, pulsînd şi carnea ei ascunsă tremură dureros.

– Îmi pare rău, tigroaico, spuse el, dezlipindu-şi gura de sînul ei numai cît să vorbească, dar nu mai pot să aştept.

Caroline îşi îngropă faţa în scobitura umărului lui, iar el o făcu să alunece jos, lăsînd-o să-l cucerească puţin cîte puţin. Ea nici n-avu nevoie de mişcare; cînd el o pătrunse pe deplin, Caroline explodă, îşi undui trupul înspre el, suspinîndu-i, fericită, numele.

El îi şopti cuvinte de alinare în timp ce ea gustă o stare de satisfacţie prelungită, apoi începu s-o ridice şi s-o coboare, căutînd să obţină de la trupul ei aceeaşi delicioasă eliberare pe care ea tocmai o obţinuse de la el. Caroline se agăţă de el, cu mîinile înfipte în părul lui, trecînd cu buzele peste gîtul şi urechea lui.

Cînd ea îi spuse cum avea de gînd să-l încînte în pat în noaptea aceea, el gemu răguşit şi încremeni cu

bărbăţia îngropată adînc în trupul ei, iar căldura lui o rostogoli pe Caroline în vîrtejul unei noi eliberări. Aceasta veni pe neaşteptate şi-o lăsă vlăguită pe trupul lui.

După ce-şi reveniră puţin, el îşi răsfiră degetele pe pîntecul ei.

– Am avut dreptate, nu-i aşa? Ai aici un copil?

Caroline încuviinţă din cap şi răspunse cu inima plină de bucurie:

– Da. Este, într-adevăr, un copil acolo. O să se nască la iarnă.

Nu-şi putu da seama dacă umezeala din ochii lui Guthrie era apă din eleşteu sau lacrimi, dar zîmbea. Fără o vorbă, se aplecă şi o sărută, de data asta cu blîndeţe.

– Dacă vrei să te duc în patul meu la noapte, aşa cum se cuvine pentru o soţie, spuse el, va trebui să-i spui lui Roy că sîntem căsătoriţi. Altfel o să mă împuşte dacă crede că îmi fac de cap cu o femeie adăpostită în casa lui.

Caroline zîmbi şi ridică mîna stîngă, dînd la iveală verigheta de aur care strălucea pe degetul ei.

– Cred că a bănuit, spuse ea. Mi-am pus verigheta pe deget cam la o săptămînă după ce ai plecat.

El o sărută pe frunte.

– Abia aştept ca toate astea să ia sfîrşit şi să avem o casă a noastră. O să te ţin numai în pat în primele şase săptămîni.

Ea pufni în rîs.

– N-o să rezolvi prea multe în felul acesta, îl tachină ea.

El o cuprinse brusc cu mîna pe sub apă, masîndu-i cu palma locul ei cel mai sensibil.

– Nu? o tachină el.

Degetele Carolinei îi căutară umerii şi i se înfipseră în carne şi ea-şi muşcă buza înainte să izbucnească, şoptit:

– Guthrie, opreşte-te... am nevoie de cîteva minute...

El o pătrunse cu degetul şi începu să o frămînte.

– Ooooo, ţipă ea.

El se aplecă să-i apuce unul dintre sînii oferiţi involuntar, continuînd să o frămînte cu mîna.

Caroline simţi cum se încordează asupra mîinii lui şi dădu ochii peste cap cînd plăcerea o făcu să se cutremure spasmodic. Înainte ca trupul ei să se domolească şi să apuce să respire uşurată, Guthrie era din nou gata pentru ea. O răsuci, îi apăsă sînii cu palmele lui şi alunecă în trupul ei pe la spate.

Curînd, deşi el ar fi putut să jure că nu era posibil după exploziile de mai înainte, Caroline se unduia sub palmele lui, suflînd ca un motor cu abur, încordată, gata să explodeze din nou. Împlinirea îi smulse un strigăt de triumf şi abandon, iar Guthrie îi mîngîie sînii şi îi şopti blînd şi obscen în ureche în timp ce ea ardea în flacăra unei plăceri imposibile.

Sunetul unor rîsete îndepărtate şi zgomotul unor cai care se apropiau nu le lăsară aproape deloc timp să-şi revină după împerecherea aceea explozivă. Guthrie şi Caroline abia se terminaseră de îmbrăcat cînd Ferris năvăli printre copaci, izbucnind într-un răcnet asurzitor.

Evident, cîştigase vreo întrecere, dar cînd dădu cu ochii de Guthrie şi de Caroline care stăteau în picioare, jenaţi şi uzi pe sub hainele îmbrăcate în grabă, bucuria victoriei îi dispăru din ochi.

– Te-ai întors, i se adresă el lui Guthrie, alunecînd cu pricepere de pe spatele poneiului, pe care-l lăsă apoi să plece singur spre casă.

Guthrie dădu din cap şi, întinzînd mina după pălărie, şi-o aşeză pe cap.

– Bună, Ferris, spuse el.

Ferris îl mîngîie distrat pe Tob, care se freca de coapsa lui ca să-i atragă atenţia care considera că i se cuvine. Privirea lui Ferris se mută pe faţa Carolinei şi ea îi citi în ochi atîta tristeţe încît îi veni să plîngă pentru el.

Guthrie puse o mînă pe spatele ei şi gestul lui era intim, posesiv.

– Vă lăsăm să înotaţi, spuse el, după care o împinse pe Caroline printre copaci, către fermă.

Vreo şase cowboy tocmai soseau la eleşteu cînd ei plecau şi Caroline se întreba dacă Ferris era un călăreţ atît de rapid sau lucrătorii de la fermă îl lăsaseră să cîştige întrecerea. Guthrie răspunse la saluturile celor ce treceau cu un zîmbet, dar nu încetini pasul.

Caroline îi zări armăsarul aşteptînd răbdător în faţa hambarului.

Ea-şi petrecu braţul pe după talia lui.

– Cînd plecăm?

Îşi coborî privirea spre ea şi se încruntă.

– Poate că ar trebui să discutăm despre asta mai tîrziu, oftă el.

Caroline se opri în loc, forţîndu-l pe Guthrie să se oprească.

– Ba o să vorbim *acum*, spuse ea hotărîtă. Ai de gînd să pleci şi să mă laşi iar aici, nu-i aşa?

Guthrie îşi luă pălăria de pe cap cu un gest obosit şi-şi şterse cu mîneca fruntea.

– Trebuie să-l prind din urmă pe Flynn, îi spuse el pierzîndu-şi răbdarea. Urma lui ducea înapoi în Cheyenne.

– Atunci *acesta* este singurul motiv pentru care eşti aici? Fiindcă oricum aveai drum pe-aici?

– Caroline...

– Nu mă lua pe mine cu „Caroline", Guthrie Hayes. N-o să-mi petrec toată viaţa aşteptîndu-te aici să-mi faci din cînd în cînd favoarea să mă vizitezi!

– Preferi să ţi-o petreci în închisoare, Caroline? i-o întoarse el, apucînd-o de braţe şi privind-o în ochi. Vrei să naşti copilul nostru acolo?

– Nu o să merg la închisoare. Aşa ai spus.

– Bine, aşa am spus. Dar nu vrei să-ţi petreci tot restul vieţii uitîndu-te peste umăr şi fugind de lege, nu-i aşa?

Caroline înghiţi în sec şi scutură din cap. Dacă ea şi Guthrie ar fi fost nevoiţi să fugă în Mexic, ea n-avea să le mai vadă niciodată pe protectoarele ei şi n-ar mai avea nici o speranţă că şi-ar putea găsi surorile într-o zi.

– Atunci trebuie să plec. Dar, îţi jur, Caroline, o să mă întorc. O să creştem copilul acesta împreună şi-o să facem încă o jumătate de duzină dacă tot ne-am apucat.

Ochii Carolinei se umplură de lacrimi.

– Ai putea să fii ucis, îi reaminti ea.

– Dacă se întîmplă asta, îi spuse el serios, încă strîngînd-o în braţe, vreau să rămîi aici. Roy este un bărbat bun. El o să te apere şi o să-ţi ofere o viaţă bună.

– Vorbeşti de parcă aş fi un căţel de paie! protestă Caroline. Nu vreau să stau aici pentru totdeauna, Guthrie. În plus, nici Roy n-o să mă poată apăra de lege.

– El este un bărbat puternic, răspunse Guthrie. El ar putea face mult mai mult decît crezi.

– Nu vreau să mă mărit cu altcineva, insistă Caroline şi Guthrie îi dădu drumul cu un oftat.

Mai tîrziu, în timp ce Guthrie făcea uz de baia elegantă a casei Loudon, Caroline îi spălă hainele şi le atîrnă pe frînghie în curtea din spate. Cînd se întoarse în bucătărie, Ferris stătea lîngă dulapul de vase, bînd limonadă şi gustînd din prăjiturile Jardenei. Părul lui blond era ud şi ochii îi erau plini de curiozitate şi suferinţă.

– Verigheta de pe degetul tău e a domnului Hayes, o acuză el.

Caroline încremeni.

– Ferris, a cui verighetă ai crezut că este? întrebă ea cu blîndeţe.

– A tatei, poate, mărturisi băiatul. Am sperat că voi doi v-aţi căsătorit în secret, sau cam aşa ceva.

Inima ei se strînse dureros. Aşadar, acesta era motivul pentru care Ferris încetase s-o mai tenteze cu căsătoria.

– Cu siguranţă că tatăl tău ţi-ar fi spus dacă s-ar fi întîmplat una ca asta, spuse Caroline încet.

Ar fi vrut să-i pună mina pe umăr, dar nu îndrăznea.

– Nu mi-a spus că mama moare, răspunse Ferris, ridicînd din umeri cu o indiferenţă care n-o păcăli pe Caroline nici măcar o clipă. El nu-mi spune niciodată nimic, decît că trebuie să dau mîncare sau apă la animale, sau să-mi pun cizmele la locul lor, sau să fiu atent cînd tu îmi explici ceva.

Caroline rezistă tentaţiei de a-i corecta gramatica.

– Cînd a murit mama ta? întrebă ea blînd, trăgîndu-şi un scaun să se aşeze la masă şi luînd o prăjitură pe care n-avea poftă s-o mănînce.

Ştia că trebuia să fi discutat cu el mai demult despre doamna Loudon, dar evitase subiectul, ştiind că ar fi fost dureros pentru el.

Ferris se uită la ea, apoi se aşeză pe un scaun în faţa ei.

– Acum trei ani. Este îngropată pe movila aceea aflată la vest de casă, unde creşte cireşul. Tata şi cu mine l-am plantat acolo fiindcă ei îi plăcea cum arată cireşii primăvara, cînd înfloresc.

Lui Caroline i se încordară muşchii gîtului cînd se gîndi cîtă tristeţe exista în lume. Ea luă mîna mică şi slabă a lui Ferris în mîna ei şi el nu şi-o retrase.

– Nu cred că vrei cu adevărat ca eu să fiu mama ta, nu-i aşa, Ferris? întrebă ea cu un zîmbet blînd. Te-aş pune la nesfîrşit să faci adunări şi să formulezi propoziţii.

El zîmbi stins, îşi trecu mîna prin părul încă ud şi scuturâ din cap.

– Nu, domnişoară Chalmers. Dacă aş fi mai mare cu cîţiva ani şi n-ai fi nevasta lui Guthrie, cred că aş vrea să mă însor eu însumi cu tine.

Ea nu mai putu rezista. Se aplecă şi îl sărută pe frunte, cu ochii strălucind.

– Într-o bună zi, o să creşti voinic şi înalt ca tatăl tău. O să întîlneşti o fată drăguţă la un bal şi bătrîna ta învăţătoare va fi ultima persoană din lume la care o să te gîndeşti atunci.

Ochii lui Ferris căpătară o expresie hotărîtă şi el scutură iarăşi din cap.

– Nu, Miss Caroline. N-o să te uit niciodată, spuse el pe un ton solemn.

În clipa aceea, Guthrie coborî pe scară, îmbrăcat cu haine curate, pe care, evident, le cumpărase din oraş. Era proaspăt ras şi părul lui avea o nuanţă mai închisă decît de obicei fiindcă era ud.

Ferris aruncă o privire semnificativă către prietenul tatălui său şi ieşi din bucătărie fără un cuvînt.

– Ce-l frămîntă? întrebă Guthrie, încruntîndu-se.

Caroline oftă.

– Nimic din ceea ce trecerea timpului nu poate vindeca.

O expresie îngrijorată dăinui pentru cîteva clipe în ochii lui Guthrie, dar ea dispăru pînă ce el se întoarse cu o ceaşcă din cafeaua proaspătă şi fierbinte a Jardenei.

– De ce nu mi-ai scris, întrebă Caroline, studiindu-şi soţul.

Acum că se răsese şi părul lui strălucea de curăţenie, ea fu încă o dată izbită de frumuseţea lui remarcabilă.

– Nu prea am eu talent la scrisori, răspunse el, sorbind din cafea. Dar ţi-am adus un cadou.

Caroline făcu ochii mari de încîntare.

– Ce e? întrebă el.

El scoase un pachetel din buzunarul de la cămaşă şi i-l întinse. Caroline găsi înăuntru un lănţişor fin din aur şi un medalion oval. Era atît de încîntată, încît, pentru cîteva clipe, rămase mută.

Guthrie se ridică să-i prindă lănţişorul la gît şi mîinile lui întîrziară, calde, pe pielea lăsată la vedere de rochia ei de vară.

– Caroline, începu el cu o voce înăbuşită, eu...

Dar înainte ca el să poată încheia propoziţia, uşa din spate se deschise şi apăru Jardena cu un coş de rufe uscate sub braţ. Cînd dădu cu ochii de Guthrie, se lumină la faţă şi întrebă:

– Ce cauţi prin părţile astea, ticălos negru la suflet?

El începu să rîdă şi traversă încăperea s-o sărute pe frunte şi să-i ia coşul de rufe din braţe.

– N-am mai putut rezista să stau departe de tine, Jardena.

Ea hohoti, amuzată de replica lui, dar Caroline observă roşeaţa care cuprinse obrajii ciupiţi ai femeii şi fu emoţionată.

– M-aş încurca mai degrabă cu un sconcs sau cu sperietoarea aia de ciori din grădină, decît cu tine, Guthrie Hayes, tună menajera. Aşa că, fă bine şi nu-mi sta în cale, auzi tu?

Guthrie pufni în rîs, puse coşul de rufe la locul lui şi se aşeză din nou pe scaunul lui la masă.

– Aud, spuse el.

În seara aceea, Guthrie şi Caroline luară cina în tăcere, împreună cu Roy Loudon şi cu fiul lui, în sufrageria casei. Caroline se scuză la scurt timp după ce terminară de mîncat, hotărînd că de data aceasta să n-o mai ajute pe Jardena la vase, iar Guthrie rămase jos, probabil să fumeze şi să bea coniac cu prietenul său.

Era aproape miezul nopţii cînd Guthrie intră în dormitor, se aşeză pe partea lui de saltea, cu spatele la Caroline şi-şi scoase cizmele.

Ea întinse mîna şi-l atinse pe spate.

– Ce-ai făcut în tot acest timp, Guthrie? întrebă ea încet. M-ai oferit lui Roy Loudon?

– Dacă vrei să ştii, i-am explicat situaţia.

Caroline ţîşni în sus.

– *I-ai spus că aş putea fi trimisă la închisoare?*

Guthrie se ridică şi-i dădu braţele jos de pe umeri, apoi începu să se descheie la cămaşă.

– Da. Şi el mi-a promis să aibă grijă de tine şi de copil dacă eu nu mă mai întorc.

– Nu vreau nici un alt bărbat în afară de tine, se încăpăţînă Caroline, trăgînd cuvertura pînă la bărbie. Şi te previn, domnule Hayes, că dacă încerci să mă părăseşti, o să vin să te caut.

El se aplecă şi o sărută şi mirosea a ţigări de foi şi a coniac.

– Roy n-o să te lase, spuse el. El este un bărbat cu o voinţă de fier, chiar dacă este aşa de tăcut.

Caroline se forţă să-l alunge pe Roy Loudon din mintea ei. Ea era femeia lui Guthrie şi aşa va fi întotdeauna.

Cînd se întinse în pat lîngă ea, în toată splendoarea trupului său gol, ea puse o mînă pe pieptul lui tare, cu degetele răsfirate şi-şi aşeză capul pe umărul lui. Dar apoi îi răsări în minte un gînd şi se ridică să se uite drept în ochii lui.

– Cît ai fost plecat... te-ai dus cu altă femeie?

Guthrie pufni în rîs şi o trase înapoi în pat lîngă el. Braţul îi era acum sub ea şi mîna i se strînse pe şoldul ei.

– Nu, răspunse el amuzat.

Caroline nu era mulţumită.

– Cînd aveai încă de gînd să te însori cu Adabelle, te purtai de parcă socoteai că un bărbat are dreptul să viziteze o tîrfă, chiar dacă e logodit.

El o rostogoli deasupra, îndepărtînd cuvertura, ca trupurile lor să se atingă direct.

– Asta era înainte să mă vrăjeşti tu, tigroaico. N-am mai fost cu nimeni de cînd am făcut dragoste cu tine.

El îi răsuci o şuviţă de păr pe degetul lui.

– Cînd un bărbat este atît de cuminte, merită o recompensă.

– Cum să nu merite, răspunse Caroline şi începu să-l sărute, alunecînd în jos pe pieptul lui şi pe pîntec.

Cîteva secunde mai tîrziu, Guthrie îşi primea... recompensa.

CAPITOLUL 22

De indignare, Caroline simţi cum îi urcă în gură un lichid amar. Rămase în pat, uitîndu-se la Guthrie cum se îmbracă, prea furioasă şi prea îndurerată ca să poată vorbi.

– Ţi-am spus că o să vin înapoi, spuse el, apropiindu-se de pat şi luîndu-i bărbia în palmă. Şi am vorbit serios.

Ea se răsuci cu spatele la el şi-şi fixă privirea pe draperiile galbene de la fereastra ei, care fluturau uşor în briza de dimineaţă a verii.

– N-ai stat aici decît o zi, îi reproşă ea.

– Caroline, dacă nu plec după Flynn chiar acum, astăzi, o să-i pierd iar urma. La dracu', poate i-am şi pierdut-o deja.

Pe sub cuvertură, ea-şi răsfiră palmele pe pîntec şi sufletul i se umplu de durere. Copilul merita un cămin normal, cu un tată şi o mamă.

– Ar fi bine să nu treacă alte două luni şi jumătate pînă să te văd din nou, îl avertiză ea, dar nu era decît bravadă.

În sinea ei, ştia că nu poate face nimic, sau aproape nimic, să abată hotărîrea lui Guthrie. Îşi pusese în gînd să-l captureze pe Flynn şi nu era deloc un bărbat flexibil.

Se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

– Nu-ţi face griji, tigroaico, n-o să pot sta departe de tine atîta vreme.

– Ai mai stat.

– Caroline, se strînge laţul în jurul lui Flynn. Este prin apropiere. O simt.

Certitudinea lui o alarmă şi ea-l apucă de braţ cu amîndouă mîinile şi se agăţă de el.

– Promite-mi că o să fii prudent, Guthrie. Dacă ţi se întîmplă ceva...

El se aşeză pe marginea patului şi o privi cu blîndeţe.

– Dacă mi se întîmplă ceva, rosti el hotărît, ţine doliul un timp şi pe urmă fă-ţi o viaţă nouă.

Ea se agăţa de mîna lui, deşi nu-i stătea în fire.

– O să ţin doliul o veşnicie, spuse ea şi n-o să mă mărit cu alt bărbat, dacă asta îmi sugerezi. N-aş putea suporta să simt mîinile altcuiva pe pielea mea.

– Nici pe mine nu mă încîntă prea mult ideea aceasta, recunoscu el. Dar dacă nu-mi promiţi că o să-l laşi pe prietenul meu să te protejeze, atunci nici eu nu-ţi promit să fiu prudent.

– Doar n-ai să fii neglijent...

Guthrie o desprinse cu blîndeţe de el şi se aplecă să se încalţe cu cizmele.

– Am început să mă satur să mă tot joc cu ticălosul ăla de-a şoarecele şi pisica, ocoli el răspunsul.

Dar ştia că era tentat să riste o greşeală, ca să forţeze o confruntare cu Seaton Flynn.

O imagine închipuită, în care Guthrie cădea, împuşcat mortal, inundă mintea Carolinei. Ea strînse ochii ca să alunge imaginea, dar ea rămase acolo.

– Dumnezeule, şopti ea nefericită, aş vrea să nu-l fi cunoscut niciodată pe bărbatul acesta. Aş vrea să nu-i fi auzit niciodată numele!

Guthrie o făcu să deschidă ochii cu un sărut uşor ca un fulg şi-şi strecură palma sub cuvertură ca s-o aşeze pe pîntecul ei cald.

– Nu-ţi doreşti asta. N-ai fi venit să mă cauţi la birt în ziua aceea dacă n-ar fi fost el, spuse Guthrie, şi copilul meu n-ar creşte în tine acum.

– Guthrie, te rog... rămîi.

El scutură din cap.

– Promite-mi Caroline, spuse el, şi-ţi promit şi eu.

Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le facă vreodată, dar înghiţi în sec şi-şi dădu cuvîntul.

– Bine, spuse ea, cu o şoaptă disperată. Dacă... dacă nu te întorci...o să fac ce mi-ai cerut.

El îi atinse buzele cu degetul arătător.

– Pînă la Crăciun, preciză el. Dacă nu mă întorc pînă la Crăciun.

Ea dădu din cap, nefericită.

Guthrie oftă de parcă ar fi cîştigat o bătălie.

– O să fiu prudent, spuse el.

Apoi dădu cuvertura la o parte şi se aplecă să sărute carnea tremurîndă a pîntecului ei.

Caroline fu inundată de un val de căldură şi blestemă în gînd puterea pe care Guthrie Hayes o avea asupra ei.

El despică mătasea moale care o acoperea şi frămîntă cu buzele carnea dezvelită. Cu un geamăt de neputinţă şi pasiune, Caroline ridică mîinile deasupra capului să se apuce de tăblia patului şi-şi arcui spatele.

Rîsul lui Guthrie vibră pe carnea ei, dar apoi el începu să se bucure de ea cu seriozitate şi, în curînd, singurele zgomote pe care ea le putea auzi erau gemetele ei înăbuşite şi răsuflarea întretăiată.

Jardena îi aduse Carolinei micul dejun pe tavă la cîteva minute după plecarea lui Guthrie.

Caroline nu făcu efortul de a-şi ascunde lacrimile în faţa femeii care-i devenise prietenă.

– N-o să se mai întoarcă, izbucni ea, în şoaptă disperată. Flynn o să-l omoare.

Jardena aşează cu grijă tava pe măsuţa pe lîngă pat, după ce dădu la o parte lampa. Faţa ei îi trăda tulburarea şi ochii îi erau plini de compasiune.

– Nu poţi să gîndeşti aşa, o certă ea. Gîndurile rele fac lucrurile să se întîmple, la fel ca acelea bune.

Acum complet îmbrăcată, deşi trupul ei încă fredona melodia interpretată de Guthrie pe coardele lui, Caroline întinse o mînă tremurătoare după ceaşca de ceai. Izbucni apoi într-un rîs amar.

– Se aşteaptă ca eu să întorc spatele la tot şi să mă mărit cu alt bărbat, dacă nu se întoarce pînă la Crăciun. Ca şi cum aceste cîteva luni n-ar fi existat niciodată. Îţi poţi închipui una ca asta?

Menajera oftă şi puse o mînă pe umărul Carolinei.

– Ai fi fericită aici, spuse ea. Roy este un om bun, Caroline şi n-ai duce lipsă de nimic dacă ai fi soţia lui. La fel şi copilul tău.

Caroline se holbă la Jardena.

– Şi tu? se minună ea, cu o furie înăbuşită. De parcă toţi ar crede...

– Guthrie este puternic, o întrerupse Jardena calmă. Şi e în stare să-şi poarte de grijă.

Neconsolată, Caroline începu să mănînce din mîncarea de pe tavă. Nu-i era foame, dar copilul ei avea nevoie de hrană ca să crească.

– Dacă Guthrie moare, o să fie numai din cauza mea, spuse ea. Înainte să apar eu, era fericit, lucra în mina lui şi plănuia... plănuia să se însoare cu Adabelle Rogers.

Jardena scuturâ din cap.

– Guthrie n-ar fi fost fericit dacă s-ar fi însurat cu altcineva în afară de tine. Şi-acum, linişteşte-te şi nu te mai purta ca o regină închisă în turn. Ai o treabă de făcut, aşa că treci la treabă.

După spusele acestea, Jardena plecă.

Ştiind prea bine că nu putea face nimic altceva decît să aştepte, să se roage şi să se ocupe de lecţiile lui Ferris, Caroline îşi termină micul dejun şi duse tava jos.

În seara aceea, în timp ce stătea pe verandă, cu mîinile încleştate pe balustradă şi număra stelele ca să-şi alunge gîndurile negre legate de Guthrie, Roy Loudon veni lîngă ea.

Cu pipa în mînă, el se rezemă de balustradă, aproape de ea şi Caroline fu încă o dată uimită de frumuseţea lui neobişnuită. Era un om bun, dur, dar corect în relaţiile cu fiul său şi cu oamenii care lucrau pentru el şi Caroline ştiu că ar fi putut chiar să-l iubească, dacă nu l-ar fi întîlnit pe Guthrie mai întîi.

– Noi doi sîntem prieteni vechi, soţul tău şi cu mine, spuse el încet, îndesînd tutun proaspăt în pipă cu degete pricepute.

Fiindcă îi plăcea domnul Loudon şi fiindcă el era aşa de singur, Caroline încercă să încropească o conversaţie politicoasă.

– Presupun că amîndoi aţi servit în armata generalului Lee, se aventură ea.

Roy pufni în rîs.

– Nu prea, Miss Caroline. Eu am fost pe vremuri adjutantul generalului Grant. Cînd era nevoie, eu îi duceam mesajele lui Lincoln însuşi.

Caroline se întoarse să-l privească în faţă, cu gura căscată de uimire.

Dar îşi aminti imediat bunele maniere şi o închise la loc.

– Dar asta înseamnă că eşti unionist, iar Guthrie...

– Ştiu, o întrerupse Roy amuzat, Hayes era rebel. În sufletul lui, mai este încă.

– Cum de aţi devenit prieteni?

– Către sfîrşitul războiului, preşedintele a ordonat un tur de inspecţie în cîteva dintre taberele noastre de prizonieri. Domnul Lincoln era foarte îngrijorat din cauza unor rapoarte care arătau că prizonierii rebeli erau rău

trataţi – ambele tabere sufereau de lipsă de hrană şi de medicamente, desigur, dar auzise relatări despre acte de cruzime intenţionată. Generalul Grant m-a trimis pe mine în misiune.

Caroline făcu ochii mari.

– Şi l-ai întîlnit pe Guthrie?

– S-ar putea spune şi aşa. Tocmai trecusem prin a doua tabără, aflată undeva prin Pennsylvania şi aflasem cîteva lucruri care ştiam că n-o să fie pe placul preşedintelui. Eram în cortul meu, cînd afară a izbucnit iadul. Se auzeau răcnete şi împuşcături şi m-am repezit să-mi iau pistolul şi am ieşit să văd ce se întîmplă. În felul acesta, m-am trezit drept în mijlocul uneia dintre faimoasele incursiuni ale lui Hayes. Înainte să-mi pot da seama de ce întîmpla, am fost lovit la cap şi doi prizonieri s-au repezit la mine cu baionetele. Guthrie a văzut ce era să se întîmple şi i-a oprit. N-o să uit niciodată ce a spus: „Numele meu este Guthrie Hayes şi socotesc că-mi eşti dator o favoare. Într-o zi, s-ar putea să vin să ţi-o cer".

Caroline zîmbi fiindcă îşi putea imagina foarte bine scena şi fiindcă remarca suna exact aşa cum vorbea soţul ei de obicei.

– Mai tîrziu, continuă Roy, a apărut la fermă şi a cerut de lucru. I-am oferit, desigur, o slujbă şi apoi am devenit prieteni.

– Extraordinar, spuse Caroline, gîndindu-se cît de ciudat era ca doi oameni să se întîlnească din nou după atîta timp.

Roy ridică din umeri, dar ochii lui o priveau cu tandreţe.

– Ştiu tot ce ai făcut, Caroline – şi despre Seaton Flynn şi despre posibilitatea de a fi judecată pentru că l-ai ajutat să evadeze.

Ea înghiţi în sec şi se aşteapta ca Roy să spună că nu era potrivită ca guvernantă pentru fiul lui şi să-i ceară să plece.

El puse încet mîna pe umărul ei.

– Am o oarecare influenţă şi mai mulţi bani decît s-ar cuveni să am, mărturisi el. Dacă i se întîmplă ceva lui Guthrie, o să am grijă de tine şi o să-ţi cresc copilul ca pe al meu, dar n-o să-ţi spun nimic.

Caroline fu impresionată de declaraţiile lui: cum domnul Loudon se purtase tot timpul faţă de ea ca un gentleman, nu bănuise niciodată că avea pentru ea sentimente de simpatie. Acum bănuia.

– N-ar fi corect să-ţi cer să te sacrifici în felul acesta, rosti ea încet. Sînt sigură că există o mulţime de femei care ar dori să-ţi poarte numele şi să-ţi fie soţii cu adevărat.

– Ştiu că tu îl iubeşti pe Guthrie, Caroline. Dar dacă el nu se întoarce, o să ai nevoie de un bărbat. Vreau să fiu eu bărbatul acela.

Să-l audă pe Guthrie că o pune să-i promită că va căuta protecţia lui Roy dacă era nevoie, era una, dar să-l audă pe Roy oferindu-i-se, era altceva. Roy Loudon merita mai mult decît o soţie care nu-l putea iubi, o soţie care în curînd urma să aibă pîntecul rotunjit de copilul altui bărbat.

– Guthrie o să se întoarcă, insistă ea.

Dacă nu putea crede asta, nu putea supravieţui.

Roy îi atinse faţa cu palma lui mare, bătătorită.

– Sper să ai dreptate, spuse el, deşi Dumnezeu să mă ierte, există o parte din mine care te doreşte suficient de mult încît să vrea ca el să nu se întoarcă.

După aceasta, domnul Loudon se întoarse şi intră în casă, lăsînd-o pe Caroline să numere mai departe la stele.

Dar ea fu nevoită să se oprească, fiindcă nu se mai putea vedea clar.

Brusc, hotărî să intre în casă, urcă în camera ei şi se aruncă în pat, izbind cu pumnii în saltea de frică şi de neputinţă.

Chiar a doua zi, Ferris îi aduse pachetul care avea să schimbe totul, inclusiv promisiunea pe care i-o făcuse lui Guthrie, împotriva voinţei ei.

Stătea lîngă eleşteu, scriind încă una din nesfîrşitele ei scrisori către Lily şi Emma, cînd Ferris se strecură printre copaci, cu faţa luminată de un zîmbet larg.

– Cineva ţi-a trimis un dar, o anunţă el. Supraveghetorul a adus pachetul ăsta de la poşta din oraş.

Încruntîndu-se, tulburată dintr-un motiv pe care nu-l putea defini, Caroline luă pachetul în mînă. Ştiu instinctiv că nu era trimis de Guthrie, dar scrisul îi era familiar, într-un fel vag şi tulburător.

Dezlegă cu mişcări stîngace şnurul cu care era legat şi desfăcu hîrtia simplă, maronie. Înăuntru se afla medalionul oval în care se aflase fotografia lui Annie Hayes, deşi acum, în locul ei era pusă o fotografie a lui Guthrie şi Caroline, făcută în ziua căsătoriei lor în Cheyenne.

Întreaga lume păru să se clatine ameninţător, iar Caroline lăsă medalionul să-i cadă în poală şi se apucă de coaja aspră a trunchiului pe care stătea, ca să-şi păstreze echilibrul.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Ferris, ghemuindu-se lîngă ea să-i poată vedea faţa.

Caroline înghiţi în sec, incapabilă să răspundă şi despături coala de hîrtie gabenă pe care o primise odată cu medalionul.

„Am pus mîna pe el", se lăuda scrisul de mînă pe care acum îl recunoştea ca fiind al lui Seaton Flynn. Dacă nu vrei ca Hayes să moară, să fii în diligenţa de ora două către Laramie, care pleacă din Cheyenne vineri după-amiază. Şi ai grijă să nu pomeneşti nimănui despre asta. Salutările mele, S.F."

Lichidul din fiere se ridică în gîtul Carolinei, şi, timp de cîteva secunde ea se străduí să nu vomite. O clipă mai tîrziu, reuşi chiar să zîmbească.

– Este fotografia noastră din ziua nunţii, spuse ea, întinzînd medalionul spre Ferris cu o mînă care tremura imperceptibil. Vezi?

Ferris era tot încruntat.

– Miss Caroline, nu arăţi prea bine.

Ea se ridică în picioare cu hotărîre, rugîndu-se să nu se clatine.

– Mă simt destul de bine, mulţumesc, spuse ea pe un ton voit indiferent.

Mintea ei căuta cu disperare să afle ce zi din săptămînă era şi constatarea că era deja vineri o paralizã.

– Aş vrea să fac o plimbare călare, Ferris, îi spuse ea, cu o voce pe care abia şi-o recunoscu. Vrei să-mi pui tu şaua pe cal?

– Sigur, dar... ştii... aş vrea să merg cu tine.

Caroline scutură din cap prea tare, prea grăbită.

– Nu, Ferris. Vreau ca tu să scrii eseul acela despre care am vorbit ieri.

Băiatul se strîmbă.

– Acum? Dar am terminat lecţiile pe azi...

– Ferris, i-o reteză ea, fă ce ţi-am spus!

– Tatei n-o să-i placă dacă te duci să călăreşti singură, protestă el, dar se întoarse şi porni către hambar.

Caroline îl urmă ca în transă. Nu avea timp să împacheteze nimic. Şi, dacă ar fi încercat, Jarden ar fi putut ghici ce avea de gînd să facă. Avea totuşi, nevoie de bani pentru diligenţă.

Intră în casă, luă banii pe care-i cîştigase din sertarul de la noptieră şi-i îndesă în buzunarul fustei de călărie, pe care şi-o făcuse de curînd, împreună cu rama în care se afla fotografia. Gîndul că Guthrie era ţinut cu forţa într-o ascunzătoare de-a lui Seaton, rănit şi poate aflat pe moarte, îi produse iarăşi o senzaţie de vomă.

Dar Caroline se forţă să fie tare. Încercînd să se comporte de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic, porni către hambar.

Ferris îi pregătise calul, dar tot arăta îngrijorat.

– Dacă s-a întîmplat ceva, Miss Caroline, mie poţi să-mi spui, spuse el.

Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz, fapt care în mod evident îi spori nedumerirea, în loc să-i domolească îngrijorarea. Dar nu mai putea da înapoi.

– Lucrează la eseul acela, Ferris, spuse ea, după care se urcă pe cal cu prea puţin ajutor din partea elevului ei.

Existau multe pericole pe drumul dintre casa fermei şi Cheyenne, în special pentru o femeie singură, dar Caroline nu se gîndea la ele în timp ce călărea în viteza cea mai mare. În mintea ei nu era loc decît pentru Guthrie.

Odată ajunsă în Cheyenne, ea se duse grăbită la biroul Wells Fargo şi cumpără un bilet pentru Laramie. Privi neliniştită cum vizitiul şi însoţitorul diligenţei încărcau cufere şi bagaje deasupra trăsurii. Oamenii aceia erau într-un mare pericol şi pasagerii la fel, dar ea nu îndrăznea să-i avertizeze.

Guthrie avea să moară dacă făcea asta.

Totuşi, conştiinţa Carolinei nu-i dădea voie să lase siguranţa celorlalţi în voia norocului. Se duse la vizitiu, un bărbat între două vîrste, cu o mustaţă mare, şi-l trase de mînecă.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar aş vrea să vă întreb dacă sînteţi pregătiţi cum trebuie dacă se-ntîmplă să întîlnim bandiţi pe drum.

El rînji spre ea şi scuipă un jet de zeamă de tutun în ţărînă.

– Bandiţi, doamnă? Ai citit prea multe cărţi de-alea proaste.

Caroline îţi pierdu răbdarea.

– Jafurile au loc practic în fiecare zi, insistă ea.

– Nu şi mie, răspunse vizitiul, cu o aroganţă nesuferită.

Caroline îl fixă cu privirea, tentată să-i arate omului scrisoarea lui Seaton Flynn, ca să-i demonstreze că

avea dreptate. Dar un asemenea gest nesăbuit ar fi provocat cu siguranţă moartea lui Guthrie. Ea se răsuci pe călcîie şi se urcă în diligenţă.

În curînd i se alătură o doamnă în vîrstă şi un tînăr cu aspect bolnăvicios şi Caroline se simţi din nou îngrozitor de vinovată. Flynn mai omorîse doi oameni, şi ea ştia că el n-avea să ezite să ucidă din nou. Nici vîrsta înaintată, nici tinereţea nu aveau să constituie o piedică pentru el.

– Pot să vă citesc viitorul în palmă? spuse ea, într-un impuls de inspiraţie aproape isteric.

Caroline habar n-avea să ghicească viitorul, dar nu putea să se împiedice de amănuntul acesta.

Doamna în vîrstă îi întinse mîna, chicotind.

– Sper numai să vezi un străin chipeş în viitorul meu, spuse ea.

– Ba nu speraţi, o contrazise Caroline – oricare ar fi fost caracterul lui Flynn, el era un bărbat chipeş – şi se prefăcu că studiază palma întinsă a femeii.

Caroline se încruntă şi abordă un aer gînditor.

– Sînt sigură că n-ar trebui să călătoriţi luna asta, începu ea. Văd aici posibile nenorociri.

Femeia puse o palmă durdulie pe un piept la fel de durduliu.

– Vorbe goale, interveni tînărul cel bolnăvicios pe un ton dispreţuitor.

Caroline îl apucă de mînă şi i-o întoarse să-i examineze palma.

– Veţi fi capturat de sălbatici ostili, prezise ea, numai ca să-l pedepsească fiindcă se arătase necooperant. Vei fi bătut în cuie şi lăsat în soare...

Tînărul cel cîrcotaş se îngălbeni ca ceara la faţă.

– Dar, încheie Caroline triumfătoare, asta ţi se va întîmpla numai dacă porneşti la drum spre Laramie în următoarele zece zile.

Spre uşurarea ei secretă, dar şi spre amuzamentul ei, el coborî imediat din trăsură şi ceru să-i fie returnate bagajele şi banii pe bilet.

Doamna nu se lăsă însă convinsă cu tot atîta uşurinţă.

– Nu eşti ghicitoare, o acuză ea amuzată pe Caroline, uitîndu-se la ea printre gene.

Caroline se rezemă de spătarul tare şi oftă.

– Trebuie să coborîţi din diligenţă, spuse ea epuizată. Nu vă pot spune de ce, dar vă implor să vă amînaţi călătoria cu cel puţin o zi.

– Vai de mine, murmură doamna. Pari, într-adevăr, foarte sinceră.

– N-am fost în viaţa mea mai sinceră, răspunse Caroline. Toţi cei aflaţi în această diligenţă sînt în pericol.

„Inclusiv eu", reflectă ea filozofic. Trebuia să născ-ceească un plan ca să se apere de Seaton Flynn cînd avea să sosească momentul, dar pînă acum nu-i venise nici o idee.

Doamna cea vîrstnică întinsese deja mîna către mînerul portierei.

– Vizitiu, strigă ea. Te rog să-mi dai bagajele jos.

Ea-şi îndreptă atenţia către Caroline.

– Dacă ştii că urmează să se întîmple ceva grav, ar trebui să cobori şi tu.

Caroline se mulţumi să scuture din cap, fiindcă nu putea explica. Indiferent ce avea să i se întîmple ei, nu putea să stea deoparte şi să-l lase pe Guthrie să moară din cauza laşităţii ei. Fu extrem de uşurată cînd femeia coborî din trăsură.

Aproape imediat, vizitiul băgă capul pe fereastra trăsurii şi o cercetă pe Caroline cu o privire indignată.

– Ce le-ai spus la oamenii ăştia?

Ea zîmbi şi-şi netezi poalele fustei.

– Absolut nimic, minţi ea. S-au hotărît să-şi schimbe planurile, asta-i tot.

El o privy fix pentru o clipă, apoi îşi trase capul înapoi. Cîteva minute mai tîrziu, diligenţa era în drum spre Laramie. Urmau să se oprească la staţia de munte pentru noapte, cu condiţia să ajungă pînă acolo.

Abia după ce porniră la drum, Caroline avu timp să-şi cîntărească spaima. Se îndrepta direct spre capcana lui Flynn, dar nu vedea altă cale. Băgă mîna în buzunar şi scoase medalionul cu geamul crăpat.

O deschise şi găsi fotografia lui Annie sub cea în care era ea şi Guthrie. Nimic altceva în afară de o totală incapacitate de apărare nu l-ar fi putut convinge să dea obiectul acela; era un obiect pe care Guthrie îl venera.

Ea atinse faţa blîndă a lui Annie cu vîrful degetului, şi simţi o înţepătură de durere în inimă. Deşi Guthrie acoperise prima fotografie cu chipurile lor doi, dragostea lui pentru Annie avea să fie mereu acolo, sub vălul dragostei lui pentru Caroline. Cîndva, asta ar fi deranjat-o foarte tare, dar acum nu voia decît să-l vadă pe Guthrie, să-l ţină în braţe şi să-i spună „Te iubesc".

Puse la loc fotografia ei cu Guthrie şi, după ce o sărută, puse rama la loc în buzunar.

Dacă Guthrie era încă în viaţă, bineînţeles că avea să fie furios pe ea fiindcă dăduse ascultare ameninţărilor lui Flynn. De fapt, se putea aştepta la o mustrare aspră, presărată cu nu-ţi-am-spus-eu-ţie şi ameninţările acelea în vînt că o să o pună pe genunchii lui.

În momentul acela, gîndi Caroline cu un suspin, toate acestea n-ar deranja-o deloc, numai să fie cu el.

Cum după-amiaza era aproape trecută şi nu se întîmplase încă nimic, începea să creadă că Seaton îi jucase o festă. Şi încă nu avea nici o idee despre cum să se salveze.

Apoi, cînd începu să se însereze şi diligenţa urcă încet pe panta muntelui, apărură călăreţii. Galopară de-a lungul trăsurii şi un bărbat sări în cutia diligenţei cu un răcnet dispreţuitor.

Caroline ieşise pe jumătate pe fereastră şi privi îngrozită cum vizitiul a fost aruncat jos de pe capră, şi cum roţile diligenţei aproape au trecut peste el. Cînd începură împuşcăturile, ea strînsese din ochi şi se retrase înăuntru.

Cîteva clipe mai tîrziu, diligenţa fu oprită cu zgomot asurzitor şi un călăreţ într-o haină lungă de doc întinse mîna şi deschise portiera din dreptul Carolinei.

Deşi bărbatul era mascat, Caroline îi recunoscu ochii negri, strălucitori. Seaton Flynn îşi trase eşarfa de pe faţă şi zîmbi.

– Ştiam eu c-o să vii, draga mea, spuse el cu o politeţe forţată, descălecînd şi ridicînd ochii spre ea. N-o să ştii niciodată ce dor mi-a fost de tine.

– Încetează înainte să vomit, răspunse Caroline dispreţuitor, coborînd din diligenţă cu toată demnitatea de care fu în stare.

Seaton izbucni în rîs.

– Ai simţul umorului – o calitate pe care o apreciez în mod deosebit la femeile mele.

– Eu nu sînt femeia ta, răspunse Caroline, şi n-o să fiu niciodată.

Era speriată de moarte, dar ştia că, cu cît se arăta mai puţin înspăimîntată, cu atît era mai bine.

El o apucă de bărbie cu mîna înmănuşată, în timp ce tovarăşii lui stăteau şi se uitau, toţi călări, toţi purtînd măşti şi cîte o puşcă în mînă.

– Aici greşeşti tu, draga mea Caroline. La noapte o să împarţi patul cu mine, şi-o să văd ce şmecherii ai învăţat de la iubitul acela al tău.

La aceasta, oamenii lui izbucniră în rîs, apoi unul dintre ei se urcă pe trăsură să deschidă lada de bani, împuşcînd lacătul.

Caroline tresări, fără să vrea, din cauza împuşcăturii, deşi se aştepta s-o audă.

– Nu-mi pasă ce faci cu mine, spuse ea, ridicînd bărbia, atîta timp cît îl laşi pe Guthrie să plece.

Seaton încălecă pe calul său, apoi se aplecă şi o apucă de talie. Într-o clipă, ea se trezi în faţa lui pe şa.

– Nu e nevoie să-i dau drumul, îi şopti el la ureche. Nici măcar nu l-am prins.

Răsucindu-se să se uite la faţa lui, Caroline izbucni:

– Dar ai avut fotografia!

Degetul lui îmbrăcat în mănuşă îi trecu peste bărbie, cu un gest de proprietar care-i îngheţă sîngele Carolinei.

– Cîţiva văcari au sărit asupra lui Hayes în faţa unui birt în urmă cu cîteva zile, îi explică el răbdător. În timp ce-i conducea cu şuturi în fund de la un capăt al străzii la celălalt, Charlie l-a căutat prin desagi şi a luat fotografia. Este încîntătoare, apropo.

Caroline închise ochii, de-a dreptul îngrozită.

– Cum de-am putut fi atît de proastă? şopti ea.

Seaton o sărută pe buze, umplînd-o de repulsie, şi-i puse o mînă pe sîn. Ea-i împinse mîna la o parte, dar el o puse la loc, strîngînd şi mai tare.

– Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu atenţiile mele, o avertiză el, cu voce aspră şi răguşită, fiindcă noi doi o să fim împreună pînă o să mă plictisesc de tine. Şi se pare că o să fie pentru mult timp, judecînd după felul în care te-ai împlinit.

Deşi încerca să se zbată, Caroline nu putu să scape de mîna lui Seaton. El întoarse calul şi-i dădu pinteni, îndepărtîndu-se de diligenţă şi Caroline se apucă strîns de şa.

Crengile copacilor i se agăţau de păr şi o zgîriau pe faţă pe măsură ce se îndepărtau tot mai mult de drum, dar Caroline era prea mîndră şi prea înspăimîntată ca să plîngă. Ceilalţi bandiţi nu veniră în urma lor, dar ea bănuia că ei o luaseră pe alt drum, ca să deruteze pe oricine ar fi încercat să le ia urma.

Abia cînd se lăsase noaptea Flynn îşi opri calul în faţa unei cabane izolate. Era o construcţie veche, cu scîndurile strîmbe şi plină de găuri.

Seaton sări din şa şi ridică mîinile s-o dea jos pe Caroline. Ea-i auzi pe oamenii lui sosind din direcţii diferite şi disperarea o sugrumă.

Flynn o apucă de braţ şi o azvîrli, practic, în cabană. În timp ce ea rămase lipită de zidul rece de piatră al vetrei, cu respiraţia tăiată, Seaton aprinse o lampă. Lumina ei dădu la iveală o podea de pămînt, o sobă de gătit, un scaun şi un pat pe care se afla o saltea murdară, dar nu existau cearşafuri.

Ea trase adînc aer în piept şi se îndreptă de spate, dar Flynn o apucă strîns de umeri şi o ridică în sus, aproape desprinzîndu-i picioarele de podea.

– De ce-ai făcut-o? răcni Seaton, dezvelindu-şi dinţii frumoşi şi albi cînd scuipă cuvintele. De ce i te-ai dat vagabondului ăluia?

Caroline îşi ridică bărbia în sus.

– Îl iubesc, răspunse ea cu îndrăzneală. Este soţul meu.

– O să vedem dac-o să te mai vrea după ce termin eu cu tine, scrîşni Seaton, azvîrlind-o pe Caroline pe salteaua murdară şi aplecîndu-se peste ea.

Ea închise ochii pentru o clipă, atît de îngrozită, încît abia mai putea gîndi. Dar nu uitase nici o clipă de copilul ei şi pentru el, imploră:

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Flynn, şopti ea, dă-mi drumul. Aştept un copil.

Seaton făcu ochii mari, apoi îi îngustă. Se smuci de deasupra Carolinei şi-i întoarse spatele.

– Ticălosul şi-a plantat sămînţa în tine, scrîşni el. Pentru asta o să-l omor!

Caroline se ridică încet în capul oaselor, cu gîndul la Pedlov, bărbatul care o omorîse pe Annie.

– Nu, dle Flynn. El o să te omoare pe *tine*. Îl cunosc pe Guthrie Hayes şi, dacă-mi faci rău mie sau copilului, n-o să fie loc pe lumea asta să te poţi ascunde. El o să te găsească şi o să se răzbune.

Seaton se răsuci din nou spre ea, încet, cu gîndul dus. Chiar dacă îi auzise avertismentul, nu lăsa să se vadă.

– Ştiu o femeie care se pricepe să te scape de plod, spuse el, şi-i sclipiră ochii.

După aceasta, el se îndreptă către uşă, o deschise cu o smucitură şi ieşi afară, lăsînd-o pe Caroline să privească lung în urma lui, tulburată pînă în fundul sufletului de cuvintele acelea oribile care-i răsunau în urechi, repetîndu-se la nesfîrşit. *„...o femeie care să te scape de plod..."*

CAPITOLUL 23

Caroline încercă să ignore rîsetele şi discuţiile vulgare care se auzeau de afară. De dragul copilului şi al ei, trebuia să se adune şi să încerce să gîndească într-un mod coerent şi productiv. Trebuia să scape de acolo în vreun fel.

Dar oamenii lui Flynn stăteau de pază în jurul dărăpănăturii.

După ce trase aer în piept, să-şi regleze respiraţia, Caroline îşi îndreptă umerii, ridică bărbia şi-şi netezi părul şi hainele murdare şi mototolite. Nu-şi putea permite să irosească nici timp, nici energie, gîndindu-se că nu trebuia să se lase păcălită de trucul lui Seaton. Fotografia i se păruse o dovadă de netăgăduit că Guthrie fusese capturat.

Fiind convinsă de asta, Caroline ar fi făcut acelaşi lucru încă o dată, de două ori, de o mie de ori.

Ea începu să se plimbe de colo-colo pe podeaua de pămînt pe măsură ce larma de afară creştea în intensitate. Dumnezeu era martor că Flynn era un ticălos, dar oamenii lui erau, dacă era posibil, şi mai răi. Iar el o lăsase singură cu ei în nerăbdarea lui turbată de a o aduce femeia acea misterioasă care putea şterge urmele împerecherii cu Guthrie din trupul ei.

O trecu un fior prin şira spinării. Trebuia să scape cumva de acolo înainte de a fi forţată să-şi sacrifice copilul.

„Guthrie", strigă ea, într-o tăcere disperată.

– Eu zic că nu-i datorăm nimic lui Flynn, îi spuse un bandit altuia, şi Caroline se apropie de fereastră ca să-i vadă pe cei care se certau în lumina străbătută de umbre care se revărsa pe fereastra cabanei. Avem dreptu' să împărţim femeia, aşa cum am făcut cu auru' pe care l-am luat.

Caroline îşi apăsă o mînă pe piept şi-şi porunci să nu intre în panică, apoi căută disperată cu privirea în jur, să găsească ceva care i-ar fi putut sluji drept armă.

– Asta nu e orice femeie, argumentă altă voce. Aţi auzit ce-a spus Flynn cînd a plecat – oricare se atinge de ea, îl omoară. Poate că a zis doar aşa, da' eu n-am nici un gînd să mă pun cu el.

– Eu mă duc înăuntru, spuse primul bărbat, şi Caroline strînse mîna pe mînerul vătraiului ruginit pe care-l găsise şi aşteptă să se deschidă uşa.

Dar, în întunericul tot mai adînc, răsună o împuşcătură şi un bărbat răcni de durere şi furie.

– Ce dracu', McDurvey, m-ai împuşcat!

– Şefu' a dat ordine şi eu am de gînd să veghez să fie respectate, se auzi răspunsul lui McDurvey.

Caroline se repezise la fereastră, dar nu putu desluşi faţa lui McDurvey, ci doar forma pălăriei sale mari, deformate. O mişcare a mîinii lui o anunţă că el îşi reîncărca arma.

Tîlharul rănit începu să geamă pe măsură ce-i sporea agonia şi nedumerirea.

– Să mă ajute cineva, scînci el, dar Caroline îi văzu pe ceilalţi întorcîndu-se la locurile lor.

Ea încercă să-i ignore suferinţa – în fond, individul avusese de gînd s-o violeze – dar efortul ei se îndrepta în direcţia opusă educaţiei pe care o primise. În cele din urmă, smuci uşa cabanei şi-o deschise.

Bărbatul care intenţionase să o atace zăcea pe scîndurile aspre şi murdare ale scării, cu mîna încleştată pe rana din coastă şi Caroline se aplecă să-i cerceteze rana.

– Aduceţi-l înăuntru, porunci Caroline, ridicîndu-se în picioare.

McDurvey şi ceilalţi se holbară la ea, fără să se mişte, cu feţele ascunse de întuneric, în timp ce rănitul încerca să se ridice în picioare. Cu ajutorul Carolinei, el reuşi să se ridice, apucîndu-se cu mîinile de tocul uşii.

Era un individ mărunţel şi slab, de aceeaşi înălţime cu Caroline, cu părul de un galben murdar care-i trecea de umeri şi cu nişte ochi ciudat de nevinovaţi. Dincolo de ei, Caroline ştia că se ascunde o minte de ticălos, dar nu-l putea lăsa să sufere şi să moară fără nici un ajutor, indiferent ce-ar fi făcut.

Nimeni nu protestă şi nici nu încercă s-o oprească atunci cînd se strecură sub braţul rănitului şi-l ajută să ajungă în pat. După ce-l aşeză acolo, îi descheie cămaşa îmbibată de sînge să se uite la rana lui.

– Cum te cheamă? întrebă ea bucuroasă că avea ceva de făcut care să-i distragă gîndurile de la propria ei situaţie.

– Willie Fly, răspunse el şi singura trăsătură de pe faţa lui copilăroasă care-i trăda adevăratul caracter era o uşoară arcuire a colţului gurii.

McDurvey îi zburase o bucată de carne şi o parte din coastă. Willie Fly stătea pe pragul eternităţii fără prea multe de spus în apărarea sa.

Caroline îşi aruncă ochii spre sobă. Ar fi avut nevoie de apă fierbinte şi de o bucată de pînză curată ca să poată face ceva pentru el, deşi era de părere că, de fapt, Fly n-avea nici o şansă să supravieţuiască. Totuşi, trebuia să încerce.

– De unde eşti, Fly?

– Coffeyville, Kansas, răspunse el, încercînd să se mişte puţin.

Caroline se duse la uşă, o deschise şi ceru să-i fie adusă nişte apă.

– Ai familie? întrebă ea cînd se întoarse.

Fruntea lui Fly era acoperită de broboane de sudoare şi ochii i se înfundaseră în orbite. Cearcănele căpătau o culoare pămîntie.

– Numai o soră, Eudora. Nu prea o să-mi ducă doru'.

Deci ştia că era posibil să moară.

– Ce te-a făcut să te-ncurci cu unul ca Seaton Flynn? întrebă ea.

Găsise o sacoşă şi o deschisese. Seaton avea, cu siguranţă, o rezervă de cămăşi curate.

– Te-aş putea întreba acelaşi lucru, replică Fly insolent şi, deşi se afla într-o situaţie aşa de gravă, aruncă o privire îndrăzneaţă spre trupul Carolinei, în loc să se scuze pentru ce avusese de gînd să facă.

Caroline se înroşi la faţă şi rupse o cămaşă fîşii.

– Domnul Flynn m-a făcut să cred că este un cetăţean cinstit, respectabil. Dar tu nu ai scuza aceasta, Willie.

Willie oftă puternic şi-şi ridică privirea în tavan. Deşi era pe cale să moară, părea resemnat cu soarta lui. Apoi Caroline realiză că el nu accepta, probabil, că Dumnezeu sau diavolul erau o realitate.

– Îmi vine să scuip pe cetăţenii cinstiţi şi respectabili. E cetăţeni *cinstiţi* şi *respectabili* toţi care i-a furat ferma lu' tata după război.

Unul dintre tîlhari deschise uşa şi puse jos o găleată cu apă, dar nu zise nimic. Caroline luă găleata şi o puse pe sobă, după care mai puse cîteva bucăţi de lemn pe foc, înainte să ia o sticlă de whisky de pe un raft aflat lîngă pat.

– Ar fi bine să iei o înghiţitură,i se adresă ea recalcitrantului ei pacient. Şi să ştii că nu eşti singurul bărbat care a fost înşelat. Asta nu-ţi dă dreptul să devii bandit.

Willie deşurubă capacul, strîmbîndu-se cînd licoarea îi curse în gură, apoi tuşi cînd îi alunecă pe gît. Tusea îi

produse durere; duse mîna la coasta rănită şi mîna i se umplu de sînge.

– Dacă nu te superi, doamnă, m-aş putea lipsi de predica ta, spuse el, ştergîndu-şi palma înroşită de pantaloni.

– Nu ţi-ar prinde rău să te îngrijeşti de sufletul tău nemuritor, răspunse Caroline, îndreptîndu-se spre sobă ca să verifice apa.

Nu era fierbinte, dar se dezmorţise puţin, aşa că înmuie o bucată din cămaşa lui Seaton în găleată şi se întoarse la pat să-i cureţe rana lui Willie.

– De ce mă ajuţi? întrebă Willie, fără să arate că regretă intenţiile avute mai devreme. Dacă nu m-ar fi împuşcat McDurvey, acu' ai sta tu întinsă pe patu' ăsta, nu eu.

Caroline nici nu încercă să-şi ascundă tremurul de dezgust.

– Un om trebuia să facă ce se cuvine, chiar dacă ar prefera să întoarcă spatele şi să pretindă că nu vede.

Cînd Caroline încercă să-i cureţe rana, Willie se crispă. Rana era adîncă şi mai gravă decît crezuse. Ea-l întoarse pe bandit pe o parte ca să o poată cerceta mai bine şi el îi puse mîna pe coapsă.

Ea-i împinse mîna la o parte şi se duse să mai verifice apa.

– Glonţul a rupt din carne, dar nu a rămas acolo, spuse ea. Cred că ai avut noroc că s-a întîmplat aşa.

Willie începu să înţeleagă cum stăteau lucrurile şi intră în panică.

– Am nevoie de un doctor! Trimite pe unu' din nenorociţii ăia de-afară să-mi aducă un doctor!

Caroline hotărî că apa era destul de fierbinte şi aduse găleata lîngă patul lui Willie. El sîngerase atît de tare încît salteaua veche şi murdară era îmbibată de sînge.

– N-ar vrea să facă asta, Willie. Dacă ar aduce un doctor, el ar afla de ascunzătoare.

– Nu-mi pasă! ţipă Willie, încercînd să se ridice. După mine, n-au decît să-l împuşte pe nenorocit între ochi după ce mă coase.

Caroline îl împinse înapoi pe saltea. Mirosul sărat, înţepător al sîngelui lui Willie îi umplu nările şi o îngreţoşă.

– Eu sînt tot ceea ce ai să capeţi mai bun, şi ar fi bine să accepţi asta, spuse ea, umezindu-şi buzele cu vîrful limbii.

Caroline curăţă rana cît putu de bine şi puse comprese în efortul de a opri sîngerarea, dar parcă încerca să absoarbă un rîu cu batista ei de duminică. Rana lui Willie avea nevoie de un doctor chirurg, nu de o învăţătoare care îngrijise pînă atunci două domnişoare cînd aveau crize de reumatism sau gripă.

– O să mor, hîrîi el şi culoarea feţei i se schimbă din albă ca hîrtia, într-o nuanţă pămîntie, bolnăvicioasă. La dracu', McDurvey chiar m-a omorît!

În sinea ei, Caroline era de aceeaşi părere, dar nu credea că i-ar fi făcut vreun bine dacă i-ar fi spus-o.

– Te rog, încearcă să stai liniştit!

Willie începu să tremure.

– Mi-e frig, strigă el, apucîndu-se cu mîinile de umeri şi dinţii începură să-i clănţăne. Isus Cristoase, mi-e aşa de frig!

Caroline găsi o pătură şi-l înveli.

– Dacă aş fi în locul tău, spuse ea încet, l-aş ruga să aibă milă de mine, în loc să-i iau numele în deşert.

Willie începu să suspine de frig. Apoi, brusc, rămase nemişcat şi ochii i se rostogoliră spre tavan, devenind sticloşi.

Caroline ştiu dinainte să-i pună mîna pe gît ca să-i ia pulsul că Willie murise.

– Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui rătăcit, şopti ea, după care îi închise ochii şi-i trase pătura peste faţă.

După ce se spălă pe mîini de sînge, Caroline se duse şi deschise uşa.

– Prietenul vostru a murit, îi se adresă ea siluetelor din umbră care stăteau de pază afară.

– Nu-mi era nici un fel de prieten, mormăi o voce şi acelea fură singurele cuvinte de rămas bun pentru băiatul cel rău din Kansas.

Caroline închise uşa şi întoarse capul către trupul învelit care zăcea pe pat. Willie Fly părea aşa de mic acum, doar ceva mai mare decît un copil şi ea spera că el reuşise cumva să se împace cu Creatorul lui înainte să-i iasă sufletul.

Lîngă masă era un scaun cu spătarul rupt şi Caroline se aşeză pe el şi-şi puse capul pe braţe. Oriunde s-ar fi aflat Guthrie, ea spera ca el să aibă înţelepciunea să se ţină departe de ascunzătoarea lui Seaton Flynn.

Guthrie era înebunit de neputinţă.

El şi cu Tob îl urmăriseră pe Flynn timp de o zi şi jumătate, aşteptînd un moment potrivit pentru a ataca. Cînd hoţul acela ucigaş oprise diligenţa, Guthrie nu fusese deloc surprins. Dar, cînd o văzuse pe Caroline coborînd din trăsură, simţise că îşi iese din minţi.

Fusese nevoit să stea şi să privească, neîndrăznind să schiţeze nici cel mai mic gest, în timp ce Flynn o urcase pe calul lui. Deşi ar fi vrut să atace, ştiuse că primele victime ale unui asemenea gest necugetat ar fi fost Caroline şi copilul lui.

Guthrie se ţinuse pe urmele lui Flynn şi ale bandei sale pînă la cabană. Pînă să ajungă acolo, se făcuse întuneric, dar el ştia că înăuntrul dărăpănăturii, Caroline era singură cu bărbatul care se jurase că o să se răzbune pentru presupusa ei trădare.

Cu trupul scăldat într-o sudoare rece, Guthrie verifica încărcătorul armei pentru a suta oară şi se pregătea să culce la pămînt pe oricine i-ar fi apărut în cale.

Dar apoi, tocmai cînd era gata să riște totul, tocmai cînd credea că nu mai există altă cale, Flynn năvăli afară din cabană ca scăpat din puşcă. Guthrie rămase

cu ochii ţintă şi cu urechea la pîndă, ţinîndu-şi respiraţia, în timp ce şeful bandei discuta aprins cu oamenii săi.

Cînd Flynn încălecă şi plecă, Guthrie aşteptă cît putu, apoi plecă pe urmele lui. Tob rămase pe loc, scheunînd înăbuşit, cu ochii ţintă la cabana în care era închisă stăpîna lui.

Era aproape de zori şi Flynn se ghemuise lîngă un pîrîu de munte, să bea apă din căuşul palmelor, cînd Guthrie îl ajunse din urmă. Apropiindu-se neauzit pe la spate, el înfipse ţeava pistolului în ceafa lui Flynn.

Flynn îndepărtă mîinile de corp, iar Guthrie se aplecă şi-i smulse pistolul din toc, apoi i-l aruncă în apă.

– Hayes? întrebă Flynn şi tonul lui suna resemnat şi chiar puţin amuzat.

– Dacă n-aş considera că irosesc o porţie de tutun bun, ţi-aş da o ţigară, răspunse Guthrie, în loc de bună ziua. Întinde-te pe burtă şi pune mîinile la spate.

– Am putea rezolva problema discutînd, propuse Flynn, rămînînd aşezat în genunchi. Tu, de fapt, vrei femeia, nu-i aşa? Iar eu pot să ţi-o dau.

Guthrie propti un picior între omoplaţii lui Flynn şi-l ajută să se întindă cu faţa în jos. Acesta căzu cu faţa în apa îngheţată şi-ncepu să pufnească şi să înjure.

Guthrie îl tîrî afară din apă, trăgîndu-l de picioare şi repetă comanda dată mai-nainte, dar cu mai puţină politeţe decît prima dată.

– Pune mîinile la spate.

Înjurînd într-una, Flynn îşi împreună mîinile la spate şi Guthrie i le legă cu o curea subţire din piele pe care o scoase din buzunarul de la haină. Apoi înfipse mîna în părul ud al tînărului şi-l smuci, ridicîndu-l din nou în genunchi.

– O vreau pe femeie, preciză Guthrie de parcă n-ar fi existat nici o pauză în conversaţie, dar mai am o dorinţă, Flynn: să te văd spînzurat.

– Şase oameni o păzesc pe Caroline, Hayes. Cum ai de gînd să treci de ei?

Guthrie scoase o ţigară de foi din buzunar, şi-o înfipse între dinţi şi o aprinse cu un chibrit.

– Dacă aş crede că-ţi sînt loiali măcar cît negru sub unghie, te-aş folosi pe tine să trec de ei. Dar cum ticăloşii aceia şi-ar otrăvi propria mamă pentru o halbă de bere şi cinci minute cu o tîrfă, va trebui să mă gîndesc la altceva.

Flynn se străduí să se ridice în picioare, iar Guthrie aşteptă pînă ce fu gata să reuşească, după care îl azvîrli din nou în pîrîu cu o lovitură de picior. Flynn îşi scoase capul din apă înjurînd.

Guthrie zîmbi leneş şi-şi scuturá scrumul de la ţigară.

– Cred că n-am înţeles prea bine ce-ai spus, rosti el răbdător. Dar mi s-a părut că ai spus ceva urît despre mama mea.

– M-ai auzit bine, scrîşni Flynn.

După ce trase un fum din ţigară şi-l slobozi încet, Guthrie oftă.

– Mare păcat, spuse el.

Apoi puse pistolul în toc, îşi descheie centura, şi o puse deoparte. După aceea, scoase din carîmbul cizmei un cuţit şi tăie sfoara cu care erau legate mîinile lui Flynn.

În timp ce tîlharul stătea să-şi revină din uimire, Guthrie îi trînti un pumn în maxilar şi-l rostogoli în apă pentru a treia oară.

Flynn se ridică din apă gata de bătaie, furia îi dădea o putere dezlănţuită. Dar îl făcea să fie neglijent.

Bătaia începu cînd Flynn îi dădu lui Guthrie o lovitură în stomac şi cei doi se încăierară în mijlocul pîrîului.

În cele din urmă, Flynn căzu în apă cu faţa în jos şi nu se mai ridică.

Guthrie îl tîrî la mal, trăgîndu-l de gulerul de la cămaşă şi-l azvîrli pe pietrişul ud, unde Flynn începu să tuşească şi să scuipe, vomitînd apă din pîrîu. Cînd se mai potoli, Guthrie îl legă din nou cu mîinile la spate, şi-l trase de păr să-l ridice în picioare.

Flynn se uită la el cu ură.

– De ce nu mă omori pur şi simplu? întrebă el şi Guthrie se întrebă dacă şi faţa lui arăta la fel de şifonată ca a lui Flynn. Doar asta vrei, nu-i aşa?

Guthrie rînji şi-l bătu cu palma pe spate.

– Ai dreptate, tare-aş mai vrea să fac asta, răspunse el, dar legea are întîietate în ce te priveşte, aşa că va trebui să mă mulţumesc să văd cum te sufoci cînd se strînge funia.

– Am bani, sugeră Flynn, cu o notă de disperare în voce.

Datorită numeroaselor botezuri în apa rîului, el era ceva mai ud decît Guthrie, şi asta spunea ceva.

– Pot să-ţi aduc femeia înapoi şi să-ţi dau aur cît să-ţi ajungă pe tot restul vieţii.

Guthrie se prefăcu că-i cîntăreşte oferta.

– Unde zici că e aurul acela?

Flynn se împiedică de pietre cînd Guthrie îl îmbrînci către calul său, apoi îl ajută să se urce în şa. Flynn scuipă.

– Doar nu te aştepţi să-ţi spun asta înainte să ajungem la o înţelegere, nu?

Guthrie îşi culese centura de jos şi şi-o puse la brîu.

– N-ai cum să-mi oferi bani destui ca să-ţi dau drumul, spuse el. Mi-am rezervat loc în faţă la înmormîntarea ta.

– Eşti un ticălos, Hayes.

Guthrie îşi duse degetele la borul pălăriei, pe care şi-o culesese mai devreme de pe malul pîrîului.

– Fiindcă vine din partea ta, iar tu eşti cu o treaptă mai jos decît chestia aia care mi se lipeşte de tălpile cizmelor, iau aprecierea ta drept compliment.

Cînd ajunseră în apropierea cabanei, Guthrie se opri, îl trase pe Flynn jos de pe cal şi-l legă de trunchiul unui mesteacăn. Apoi îi înfundă în gură un ciorap murdar pe care-l pescui din desagii lui.

– Stai aici şi simte-te bine, Flynn, îi spuse Guthrie prizonierului său, în timp ce Tob se apropie şi începu să lingă vesel rănile lui Flynn. Mă-ntorc cît pot de repede.

De sus, dintr-un loc ce se bucura de vizibilitate bună, Guthrie observă că ieşea fum de pe coşul cabanei şi numără şase cai. Doi bărbaţi stăteau de pază în faţa casei şi doi în spate.

Lui Guthrie i se strînse stomacul. Asta însemna că alţi doi erau înăuntru cu Caroline. Inima îi îngheţă în piept cînd uşa se deschise şi un individ slab şi deşirat ieşi afară, cărînd pe umăr un cadavru învelit într-o pătură.

Dar apoi Guthrie zări şuviţe de păr blond ieşind de sub pătură şi avu un oftat de uşurare. Parcă pentru a răspunde gîndurilor sale, Caroline îşi făcu apariţia în prag.

Hainele îi erau în dezordine şi pătate de sînge dar, după atitudinea ei, Guthrie îşi dădu seama că ea nu păţise nimic. Ea cercetă panta dealului cu priviri neliniştite, de parcă ar fi aşteptat pe cineva şi, cînd ochii ei măturară coasta, întîlniră ochii lui Guthrie.

El era sigur că ea îl văzuse, fiindcă o văzu întorcînd repede capul. Guthrie zîmbi în sinea lui. „Nu mă trăda, tigroaico", se gîndi el. „Nu s-a terminat încă".

Guthrie o găsise.

Inima Carolinei tresări de bucurie, dar şi de îngrijorare. Guthrie era destul de nebun încît să încerce să atace singur cinci tîlhari şi, dacă făcea asta, ar fi putut fi ucis. Ea se apropie de McDurvey, care se apucase să sape o groapă pentru Willie Fly.

– N-ar trebui să se ducă unul dintre voi să-l găsească pe domnul Flynn? întrebă ea, surprinsă de cît de senină şi voioasă suna vocea ei, deşi abia-i trecuse nodul din gît. E plecat cam de mult.

McDurvey, un bărbat urît, cu o faţă mohorîtă, ciupită de vărsat, se uită la ea cam dintr-o parte, în timp ce înfigea cazmaua în pămîntul moale, împingînd-o cu piciorul.

– Ţi-e dor de domnul Flynn, coniţă?

Caroline înghiţi în sec şi inima îi bătu atît de tare încît îi simţea bătaia în oasele feţei.

– Ştii, răspunse ea, el şi cu mine *am fost* logodiţi cîndva şi urma să ne căsătorim.

– Nu prea cred că pe şefu' îl frămîntă întocmai ideea căsătoriei, remarcă McDurvey, continuînd să sape.

Cadavrul lui Willie Fly zăcea la cîţiva paşi depărtare, încă acoperit cu pătura.

Caroline avu nevoie de toată puterea voinţei sale să nu se întoarcă spre panta dealului ca să vadă dacă Guthrie mai era acolo.

– Poate c-o să se înfurie pe tine fiindcă l-ai omorît pe sărmanul Willie, spuse ea.

McDurvey întoarse capul şi scuipă în iarbă.

– Flynn ar fi făcut la fel, dacă ar fi fost aici.

Continuă să sape.

– Nu-mi dau seama de ce ţi-ar părea rău de Fly. A dat clar de înţeles ce avea de gînd să facă.

Ochii lui verzi o scrutară pe Caroline.

– Da' poate eşti dintre femeile acelea la care le plac lucrurile de felul acesta.

Caroline se dădu un pas înapoi, cu obrajii aprinşi de spaimă.

– Ce se întîmplă dacă domnul Flynn nu mai vine înapoi? întrebă ea.

McDurvey zîmbi pentru prima oară şi priveliştea îi dădu fiori Carolinei.

– Atunci cred că eu şi băieţii o să te luăm pe rînd. A trecut o vreme de cînd n-am mai avut o femeie.

Caroline simţi un gust amar în gură, dar, înainte să se poată gîndi la o replică, izbucni o încăierare între cei doi banditi aflaţi de cealaltă parte a casei. McDurvey lăsă lopata din mînă şi porni în direcţia aceea, dar pe urmă se răzgîndi.

– Hei, băieţi, duceţi-vă şi potoliţi-i,i se adresă el perechii din faţa cabanei.

Aceştia îi dădură ascultare şi, cînd McDurvey se întoarse să-şi reia lucrul, primi o lovitură de lopată în plină faţă.

Caroline simţi o oarecare părere de rău cînd el dădu ochii pe spate şi îi bufni sînge pe nări. În clipa următoare, genunchii lui se îndoiră şi se prăbuşi fără zgomot la pămînt.

Caroline se aplecă repede şi-i smulse pistolul din cingătoare, apoi îl apucă strîns cu amîndouă mîinile. Cînd ridică privirea, îl văzu pe Guthrie coborînd dealul în goana calului. Se ridicase în scări, ţinînd puşca pregătită în mîini şi un strigăt de luptă rebel străpunse aerul cu puţin înainte ca arma lui să înceapă să scuipe gloanţe.

Caroline se adăposti după trunchiul unui mesteacăn, continuînd să strîngă pistolul în mîini, dar cu ochii închişi, convinsă că, dacă s-ar fi uitat, l-ar fi văzut pe Guthrie rostogolindu-se împreună cu calul său în jos pe pantă.

Se mai auziră cîteva împuşcături, după care se lăsă o linişte stranie.

Caroline recită toate versetele din *Biblie* pe care şi le putu aminti, apoi deschise ochii. Calul lui Guthrie stătea în picioare la cîţiva yarzi depărtare şi Tob îşi freca botul de palma ei. McDurvey îşi recăpătase cunoştinţa şi tocmai se ridica încet în picioare, cu ochii ţintă la Caroline.

Ea îndreptă pistolul către el, strîngîndu-l cu amîndouă mîinile şi ţipă ascuţit:

– Guthrie!

Spre uşurarea ei, el apăru din spatele cabanei şi-şi încărcă arma.

– Nu te mişca, spuse el şi McDurvey încremeni.

Acum, că totul se sfîrşise, Caroline era într-o stare de şoc.

– Ceilalţi sînt...?

– Sînt toţi morţi, răspunse Guthrie, smucind mîinile lui McDurvey la spate şi legîndu-le cu o sfoară groasă, cu care banditul îşi ţinea tocul pistolului lipit de coapsă.

– Şi... Flynn? îngăimă ea.

– E sus pe deal, legat de un copac. Cu puţin noroc, or să-l mănînce veveriţele şi autorităţile nu vor mai fi nevoite să irosească frînghia pentru el.

Caroline ar fi vrut să se arunce în braţele lui Guthrie dar, totodată, era furioasă pe el din cauza riscului pe care şi-l asumase. Ar fi putut să zacă el acolo, îmbibînd pămîntul cu sîngele lui, în loc de oamenii lui Flynn.

– Cum ai fi putut să faci un lucru atît de nesăbuit, de *prostesc*? îl certă ea, gesticulînd enervată cu mîna,

Guthrie îi luă cu grijă pistolul din mînă.

– Mi-ai forţat puţin mîna, îi atrase el atenţia calm, cînd l-ai pocnit pe frumosul ăsta cu lopata.

Realizînd că ea şi Guthrie şi copilul erau în siguranţă, Caroline scăpă un suspin şi se repezi spre soţul ei.

– Mi-a fost aşa de frică – Flynn voia să mă facă să pierd copilul...

Guthrie o ţinea cu un singur braţ, dar era lipită strîns de el şi asta era extrem de plăcut.

– Te simţi bine, tigroaico? întrebă el, cu voce răguşită.

– Da, se tîngui Caroline, agăţîndu-se de el.

El o sărută pe gît şi-i dădu o palmă peste fund, gest pe care altădată ea l-ar fi considerat jignitor.

– Linişteşte-te, îi spuse el. Acum s-a terminat.

Guthrie aruncă fiecare cadavru pe spatele unui cal, apoi legă animalele între ele cu o frînghie lungă. McDurvey rămase legat pînă ce Guthrie urcă pe deal şi se întoarse cu Seaton Flynn, care era de-a dreptul cuprins de nebunie.

În curînd, Guthrie călărea în faţa acestei procesiuni macabre, care se înşira în spatele lui ca o caravană. Caroline stătea în faţa lui pe şa, fericită să-i simtă braţul puternic peste talie, ţinînd-o să nu cadă.

Cîteva ore mai tîrziu, ajungeau la staţia de diligenţă, unde opreau cei ce călătoreau între Laramie şi Cheyenne. Cadavrele tîlharilor fură puse sub un şopron, în timp ce McDurvery şi Flynn, încă legaţi, fură închişi în

pivniţa de fructe. Caroline voia o baie fierbinte, opt ore de somn neîntrerupt şi pe Guthrie, în această ordine.

El avea altă idee privitor la ordinea lucrurilor, aşa că intră cu ea în cada înconjurată din toate părţile de o foaie de cort murdară. Lumina lunii se răsfrîngea pe trupul lui minunat.

Buzele lui acoperiră gura Carolinei într-un sărut sălbatic, iar ea îl cuprinse cu braţele, lăsîndu-se în genunchi în apa care se răcea rapid. El o spălă bucăţică cu bucăţică, cu săpunul ei. Apoi îi întinse Carolinei săpunul cu un gest solemn.

Ea-l spăla în acelaşi fel şi după aceea se aplecă să-i sărute pieptul ud şi pîntecul musculos. Pe urmă, însă, el o opri şi-i ridică faţa spre el pentru un nou sărut lacom, disperat. Ochii lui ardeau de pasiune cînd îşi dezlipi buzele de gura ei.

Cu un geamăt disperat, o apucă de talia încă zveltă şi o ridică în sus. Cînd o lăsă în jos, bărbăţia lui îi străpunse trupul.

Plăcerea lentă, devastatoare, o făcu să-şi dea capul pe spate şi Guthrie se aplecă să-i prindă cu lăcomie sfîrcul cu gura. Începu să o sugă, în timp ce, cu mîinile, o ridica şi o cobora pe trupul lui. Mişcarea continuă pînă ce ea începu să geamă şi încercă să sporească ritmul.

Guthrie nu-i dădu voie; păstră ritmul acela lent care ameninţa să aprindă flăcări şi să-i transforme sufletul în cenuşă. Cînd ea începu să implore, el pătrunse în ea cu mişcări atît de feroce, încît apa se revărsă peste marginile căzii.

Caroline repetă numele lui Guthrie ca pe o litanie, apoi încremeni şi trupul ei se cutremură violent ca răspuns la plăcerea aceea aproape de nesuportat. El îi sorbi numele cu un sărut. Cînd atinse culmile plăcerii, ea-i mîngîie buzele cu sfîrcul sînului. El îi prinse sînul cu o foame sălbatică şi carnea ei îi absorbi gemetele de abandon fără rezerve.

CAPITOLUL 24

Locuitorii din Laramie se holbau la ciudata procesiune condusă de Caroline şi Guthrie. În spatele lor, pe cai, veneau Seaton Flynn şi McDurvey, cu mîinile legate de mînerul şeii, şi-n urma lor, cei cinci tîlhari morţi, azvîrliţi pe spatele cailor lor.

Şeriful Stone ieşi din biroul lui să cerceteze tărăboiul, apoi se îndreptă spre caravana aceea macabră.

– Deci ai reuşit, spuse el, cu jumătate de zîmbet, privind în sus către Guthrie. Mi-ar fi de folos un om ca tine, dacă te interesează un post de şerif.

Guthrie zîmbi şi scutură din cap.

– Mulţumesc, dar am alte planuri.

Spunînd acestea, descălecă şi o ajută pe Caroline să coboare de pe cal. În timp ce ea rămase pe treptele din faţa biroului să privească, Guthrie şi domnul Stone dădură prizonierii jos de pe cai şi-i duseră înăuntru.

Caroline se rezemă de peretele de scînduri al închisorii cînd auzi uşa celulei închizîndu-se cu un pocnet. Se sfîrşise, era liberă să plece acum şi putea să-nceapă o viaţă adevărată alături de Guthrie. El putea să-şi exploateze mina, iar ea avea să se răscumpere faţă de protectoarele ei pentru durerea pe care le-o pricinuise. Şi, cînd aveau să găsească timpul potrivit, urmau să plece la Chicago şi să-nceapă căutările, de data asta fiind vorba de Lily şi de Emma.

Guthrie ieşi din clădirea închisorii şi o apucă de braţ cu blîndeţe.

– Haide, tigroaico. Ai nevoie de o masă bună şi de odihnă.

Apoi o trase cu el pe trotuar şi porniră către unul din hoteluri. Caroline nu observă ce nume avea localul.

– Acum ne putem întoarce în Bolton, spuse ea cu un aer distrat. Pînă-n urmă cu cîteva minute, îşi stăpînise oboseala. Dar acum se simţea epuizată.

– Aşa este, confirmă Guthrie, înclinînd din cap. Se pare că vom putea să ne construim casa aceea mai devreme decît credeam, doamnă Hayes. Erau afişe care ofereau recompensă pentru Flynn şi McDurvey şi pentru încă doi dintre ceilalţi.

Inima Carolinei tresări uşor, dar nu fu în stare să spună nimic. Îl lăsă pe Guthrie să se ocupe de tot, iar el închirie o cameră apoi o conduse la etaj, deschise uşa şi o puse în pat cu la fel de multă blîndeţe de parcă ea ar fi fost un copil obosit. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti înainte de a cădea într-un somn adînc, fu atingerea buzelor lui pe frunte.

Peste cîteva ore, cînd se trezi, Guthrie stătea pe marginea patului cu o tavă în mînă. Imediat ce ea se ridică în capul oaselor şi se rezemă de perne, el îi puse tava cu mîncare în poală şi o sărută.

– Ai stat cu şeriful în tot acest timp? întrebă ea, căscînd.

Era îmbrăcată numai cu lenjeria de corp.

– În cea mai mare parte, răspunse Guthrie, apoi se ridică şi se apropie de fereastră. I-am telegrafiat lui Roy Loudon să-l anunţ că eşti bine şi le-am trimis un mesaj similar surorilor Maitland, în Bolton.

Caroline sesiză ceva ciudat în vocea şi atitudinea lui şi puse înapoi pe tavă cornul proaspăt pe care abia îl unsese cu unt.

– Guthrie?

El îşi propti mîinile de tocul ferestrei şi lăsă capul în jos. Oftatul lui aspru umplu încăperea.

– S-a întîmplat ceva, spuse el.

Apoi se întoarse spre Caroline cu ochi trişti.

– N-aveam de gînd să-ţi spun înainte să fim în apropiere de Bolton... Miss Phoebe a murit acum o săptămînă şi Miss Ethel a fost atît de îndurerată încît a suferit un atac cerebral.

Pămîntul păru să se oprească din mişcare şi urechile Carolinei începură să vîjîie.

– Cum... nu se poate... Nu vreau să cred!

Guthrie se apropie de patul Carolinei şi mută încet tava pe noptieră. Apoi o trase în braţele sale.

– Operatorul de la *Western Union* din Bolton mi-a transmis vestea după ce am telegrafiat că te întorci acasă.

Umerii Carolinei se ridicară, apoi se prăbuşiră cu forţa unui suspin sfîşietor.

– Nu... nu! Oh, Guthrie, este numai vina mea...e din cauză că le-am pricinuit atîtea griji...

El îşi afundase o mînă în părul ei ciufulit de somn, în timp ce cu cealaltă o ţinea ca într-un cerc de oţel. O ţinu în braţele sale, atingîndu-i fruntea cu buzele, pînă ce suspinele ei se mai liniştiră. Apoi o rezemă din nou de perete şi întinse mîna după un vas cu supă de zarzavat de pe tavă.

Ea scuturâ din cap, dar el îi duse lingura la gură.

– Dacă nu vrei să te gîndeşti la tine, spuse el, gîndeşte-te la copilul nostru.

Caroline acceptă supa, dar era cît se poate de nerăbdătoare să pornească spre Bolton. Îşi ţinea firea numai fiindcă ştia că Guthrie n-o să-i permită să plece la drum înainte să fie sigur că putea face faţă călătoriei.

În noaptea aceea, Guthrie nu făcu dragoste cu Caroline. Se mulţumi să doarmă cu ea în braţele lui. Ea dormi, dar se trezi deseori din cauza unor coşmaruri pe care, apoi, nu şi le mai putu aminti.

Dimineaţa, Guthrie aduse un doctor. Acesta o examină pe Caroline, apoi o lăsă să se întrebe ce anume constatase. Un singur lucru ştia cu siguranţă: nu era deloc mulţumită de expresia îngrijorată de pe faţa doctorului.

– Ce este cu mine? se interesă ea, cînd Guthrie se întoarse cu un snop de romane ieftine cumpărate de la magazinul general.

El aşează volumele subţiri, legate în carton, în poala ei.

– Nimic, în afară de faptul că eşti extrem de epuizată, răspunse soţul ei.

Caroline avu un moment de panică. Văzuse aşa de mult sînge, atîta tragedie şi moarte de cînd pornise la drum, să-l aducă înapoi pe Seaton Flynn. Îşi apăsă palmele pe pîntec.

– Nu vreau să-mi pierd copilul, se văită ea. Nu vreau!

Guthrie îşi trase un scaun lîngă pat, îi luă mîinile în palmele sale şi o mîngîie cu degetele sale aspre.

– Ai dreptate, tigroaico. Dar doctorul spune că trebuie să stai o săptămînă sau chiar zece zile în pat, din cauza întîmplărilor prin care ai trecut, iar eu sînt de acord cu el.

Caroline nu putea risca să piardă sarcina, dar era nerăbdătoare să se întoarcă în Bolton.

– Cu siguranţă n-aş păţi nimic dacă aş lua diligenţa...

Guthrie scutură din cap.

– Nu eşti încă gata să suporţi două sau trei zile de hurducături petrecute pe bancheta diligenţei, spuse el pe un ton hotărît şi Caroline înţelese că aceasta era capătul discuţiei.

În cele zece zile care au urmat, în timp ce soarele de iulie strălucea în ferestre, Caroline a jucat dame cu Guthrie, a citit, a dormit şi mîncat. Cînd Guthrie nu era în cameră, s-o amuze sau să o convingă să-şi mănînce porţia de legume, era plecat cu afaceri.

În cele din urmă, pe la sfîrşitul lunii, doctorul a venit din nou şi s-a hotărît că se simţea destul de bine ca să

poată călători. Ea s-a îmbrăcat cu o rochie curată – Jardena îi trimisese hainele de la fermă prin diligenţă – şi-a periat părul şi l-a împletit, apoi a luat un mic dejun întîrziat în sala de mese a hotelului, împreună cu Guthrie.

La ora unu în după-amiaza aceea, diligenţa pornea să străbată prima parte a drumului spre Bolton. Guthrie mergea călare pe armăsarul lui, dar Caroline îl avea pe Tob să-i ţină companie în interiorul trăsurii. La un moment dat, ea a zărit indieni în depărtare, dar ei nu le-au făcut necazuri.

Timp de trei zile, Caroline schimbă diligenţele. În fiecare noapte, împărţea patul cu Guthrie în staţiile de diligenţă, şi trupul Carolinei tînjea după atenţiile lui, dar Guthrie nu se atinse de ea decît ca s-o sărute de noapte bună.

Pînă să ajungă în Bolton, Caroline era convinsă că Guthrie regreta că se însurase cu ea. La urma urmei, îl împinsese într-o mulţime de încurcături şi din cauza ei, o bătrînă nevinovată murise, iar alta abia se mai agăţa de viaţă. În plus, datorită recompenselor, care se ridicau în total la o sumă considerabilă, Guthrie putea să meargă acum oriunde ar fi dorit şi putea să facă orice ar fi dorit.

Cînd diligenţa se opri în faţa magazinului general din Bolton, care funcţiona şi ca depozit, Guthrie apăru totuşi imediat s-o ajute pe Caroline să coboare. Obrajii îi luară foc cînd observă că toată lumea se oprea să se uite la ea şi să o arate cu degetul.

Îşi putea foarte bine imagina toate speculaţiile vehiculate în timpul cît lipsise.

Ţinu fruntea sus şi, cînd Guthrie îi oferi braţul, ea se rezemă de el plină de recunoştinţă. Caroline privea drept în faţa ei în timp ce mergea cu soţul ei pe străzile familiare către casa care-i fusese cămin de cînd venise prima dată în Wyoming, la vîrsta de opt ani.

La uşa casei era arborată o bucată de satin negru şi toate storurile erau coborîte. Curtea şi grădina de flori, mîndria lui Miss Ethel, erau cotropite de buruieni şi veştejite din lipsă de apă.

Guthrie îi deschise poarta Carolinei şi ea păşi în curte. Cînd îl apucă din nou de braţ, strînsoarea ei spori.

În loc să se oprească la uşa din faţă, ea o deschise şi intră în casă. Interiorul era impecabil de curat – asta era mîna doamnelor de la societatea de întrajutorare – dar casa era scufundată în umbră şi trebuia aerisită.

– Vrei să merg sus cu tine? întrebă Guthrie încet, scoţîndu-şi pălăria şi atîrnînd-o de cuierul pom aflat lîngă uşă.

Caroline înghiţi în sec şi scutură din cap. Ea era cauza tuturor suferinţelor şi durerilor din această casă, şi trebuia să-şi asume responsabilitatea – singură.

Exact cînd începu să urce treptele, o văzu pe soţia pastorului, doamna Penn, care cobora.

– Caroline! rosti femeia de vîrstă mijlocie, şi tonul ei lăsa să se vadă că n-ar fi fost mai surprinsă dacă ar fi văzut-o acolo pe Mary Todd Lincoln.

Era o femeie slabă, cu părul grizonat şi-şi ţinea palma cu degetele răsfirate pe corsajul rochiei ei maro, elegante.

Caroline înclină abia imperceptibil din cap.

– Ce face Miss Ethel? întrebă ea, avansînd în sus pe scări.

Pentru o clipă, doamna Penn păru că are intenţia să-i blocheze drumul. Faţa ei îngustă reflectă dezaprobare.

– Îmi pare bine să aflu că te interesează starea ei, spuse doamna Penn.

Caroline n-avea nici chef, nici răbdare să dea explicaţii privitoare la îndelungata ei absenţă.Trecu pe lîngă ea şi porni către camera lui Miss Ethel, aflată în partea din spate a casei, cu vedere spre grădină.

Bătrîna stătea în pat, sprijinită pe perne şi ochii aveau o privire sticloasă şi inexpresivă. O parte a feţei atîrna mai jos decît cealaltă şi la colţul gurii i se adunase un fir de salivă.

Caroline găsi una din batistele scumpe ale lui Miss Ethel, păstrate într-un sertar cu levănţică şi o şterse cu grijă la gură. Apoi o sărută uşor pe frunte şi se aşeză pe un scaun elegant, îmbrăcat în catifea roz.

– Sînt eu, Miss Ethel, spuse ea cu o voce şoptită, îndurerată, apucînd o mînă fragilă în mîinile ei. Caroline. M-am întors şi sînt sănătoasă. Şi-mi pare rău că v-am făcut necazuri.

Miss Ethel nu scoase nici un sunet, dar degetele ei se mişcară uşor în palma Carolinei.

Un suspin izbucni din gîtul Carolinei. Ea lipi mina lui Miss Ethel de fruntea ei şi plînse după tot ceea ce nu se mai putea întoarce înapoi. Nu după mult timp, încetă să mai suspine, deşi în sufletul ei ţipa de durere. Mîngîie părul grizonat şi fin al lui Miss Ethel, apoi îi schimbă cămaşa de noapte şi-i citi dintr-un volum de poezii pe care-l găsi pe noptiera de lîngă pat.

Cartea era îndoită pe la colţuri, fiindcă Miss Ethel era îndrăgostită de cuvintele melodioase pe care aceasta le conţinea şi le citise deseori. Cînd Caroline închise volumul şi se pregăti să plece din cameră, observă o lacrimă pe obrazul veştejit.

Buzele lui Miss Ethel încercau să rotunjească un sunet.

– Car... Car... rosti ea.

– Sînt aici, spuse Caroline, cu ochii din nou plini de lacrimi.

– Li-liiiiii, reuşise să pronunţe Miss Ethel, cu un efort uriaş. Li-liiiiii...

Caroline îşi şterse ochii cu dosul palmei. Se părea că Miss Ethel încercase să spună ceva de Lily şi simpla speranţă îi făcu inima să stea pe loc, apoi s-o pornească din nou, bătînd nebuneşte.

– Lily? şopti ea.

Dar efortul de mai-nainte o istovise pe Miss Ethel; căzu într-o stare de inconştienţă, cu ochii fixaţi în tavan.

Caroline o înveli pe Miss Ethel cu grijă, apoi părăsi în grabă camera şi coborî scările de serviciu. Guthrie aştepta în bucătărie, bînd cafea dintr-o ceaşcă chinezească ce arăta ridicol de mică şi de cochetă în mîna lui.

– Cum se simte? întrebă el, aşezînd ceaşca pe masă ca să o prindă pe Caroline de talia tot mai rotundă.

– Cred că o să moară în curînd, răspunse Caroline descurajată, scăpînd cuvintele înainte să-şi dea măcar seama că o să le rostească.

Guthrie o trase lîngă el.

– Îmi pare rău, rosti el cu glas înfundat.

– Trebuie să fac o vizită la mormîntul lui Miss Phoebe înainte să se întunece, spuse Caroline, desprinzîndu-se din mîinile lui.

Ochii ei cafenii îi cercetară faţa, aşteptîndu-se să citească pe ea dovezi că o învinuia.

– Miss Ethel a rostit numele lui Lily.

Ochii lui se luminară.

– Sora ta?

– Aşa cred, murmur Caroline. Aşa sper.

Ea plecă de lîngă Guthrie şi luă un şal din cuierul aflat lîngă uşa din spate, să şi-l pună pe umeri.

– Mă întorc repede.

– Vrei să merg cu tine?

Caroline simţea nevoia să-şi înfrunte durerea şi vinovăţia în singurătate, deşi-l iubea pe Guthrie Hayes din toată inima.

– Nu, răspunse ea încet, după care plecă.

Miss Phoebe era înmormîntată în cimitirul presbiterian de peste stradă şi, lîngă mormîntul ei, fusese plantat un arţar, care să umbrească locul.

Caroline citi înscrisul de pe piatra funerară cu ochii umflaţi, dar secaţi de lacrimi.

Phoebe Elliot Maitland
soră preaiubită
Născută: 5 Aprilie 1800
Decedată: 30 Iunie 1878

– Îmi pare rău, şopti ea cu glas sugrumat.

În clipa aceea, apăru pastoral Penn. El ieşi pe o uşă laterală, avînd un aer oficial în costumul lui decolorat, dar impecabil de curat. Părul lui alb strălucea în lumina palidă a apusului.

– Bună, Caroline, rosti el cu o voce blîndă, oprindu-se de cealaltă parte a mormîntului.

Caroline înghiţi în sec.

– Cum s-a întîmplat?

Pastorul Penn oftă.

– Inima. I-a cedat pur şi simplu într-o zi.

– Din cauza mea. Era supărată din cauza mea.

– Dispariţia ta a tulburat-o, este adevărat, admise pastorul. Dar Miss Phoebe avea probleme cu inima. Cu siguranţă ştiai asta.

Caroline ştia, dar asta fusese o problemă la care preferase să nu se gîndească.

– Nu au primit scrisorile mele?

– Au primit o telegramă, cred, dar amîndouă au crezut că ai fost forţată să o trimiţi sau că altcineva a trimis-o în locul tău.

Caroline îşi adună şalul pe umeri, simţind un fior rece, deşi era o seară de vară fierbinte.

– Miss Ethel a rostit numele surorii mele, Lily. Ştiţi ceva despre asta?

Pastorul deschise gura larg.

– Miss Ethel a vorbit?

– A încercat.

Penn îşi reveni din surpriză.

– Miss Ethel mi-a spus, într-adevăr, că o tînără, pe nume doamna Halliday s-a oprit la ele într-o zi şi te

căuta pe tine. Dar, curînd, după aceea, Miss Phoebe s-a îmbolnăvit şi-a murit, iar atacul lui Miss Ethel a intervenit la foarte scurt timp după aceea.

Lily fusese chiar acolo, în Bolton, Caroline era sigură de asta. Lily, acum femeie în toată firea şi purtînd numele de doamna Halliday. Se întrebă ce fel de bărbat se va dovedi a fi domnul Halliday.

Mai rămase puţin lîngă mormînt, apoi se întoarse acasă.

Guthrie era în bucătărie şi tocmai sălta capacul de pe o oală cu supă de pui şi găluşte aflată pe sobă. Caroline umplu un castron cu supă, se duse cu el sus şi o hrăni pe Miss Ethel. Cînd coborî din nou în bucătărie, Guthrie dispăruse.

Gustă şi ea puţin din supa de pui, apoi urcă în vechea ei cameră.

Era prima oară cînd intra acolo de cînd se întorsese. Camera părea puţin altfel acum şi parcă mai mică. Deschise dulapul de haine şi sertarele, trecînd uşor cu mîna peste hainele pe care le lăsase acasă şi petrecu mai mult de cinci minute în faţa portretelor lui Lily şi Emma, puse într-o ramă pe toaleta ei.

– Lily Halliday, rosti ea cu voce tare, zîmbind uşor. Dar tu, Emma? Tu cu cine te-ai căsătorit? Şi tu mă cauţi?

Peste puţin timp, Caroline luă din sertar o cămaşă de noapte din bumbac şi un prosop. Apoi coborî să facă o baie în faimoasa cadă din casa Maitland. Miss Phoebe şi Miss Ethel fuseseră primele personae din Bolton care investiseră în *această* achiziţie modernă.

Caroline era în bucătărie şi-şi încălzea nişte lapte pe sobă cînd Guthrie îşi făcu apariţia prin uşa din spate. Se vedea că şi el făcuse baie şi-şi schimbase hainele, se răsese şi-şi potrivise părul.

Oarecum surprinsă să-l vadă, Caroline făcu ochii mari.

– Ce cauţi aici?

El îşi plimbă privirea peste cămaşa ei subţire.

– O caut pe soţia mea, răspunse el. Ai văzut-o?

Caroline nu se putu abţine să nu zîmbească, fiindcă el nu se lepădase de ea şi nu plecase fără să se uite înapoi.

– Stă chiar în faţa ta.

Guthrie veni şi o luă în braţe, strîngînd-o la pieptul lui.

– Mi-a fost teamă să mă ating de tine, Caroline, mărturisi el cu voce înăbuşită.

Ea-i aranjă gulerul.

– De ce?

– Din cauza copilului. Ai trecut prin atîtea în ultimele luni...

– Atunci încă mă mai vrei, se minună ea. Nu ai de gînd să mă părăseşti.

El se încruntă.

– N-aveam de gînd să plec nicăieri, tigroaico – nu fără tine, în orice caz. Doar eşti soţia mea.

Carolinei i se ridică inima în gît.

– Nimeni nu te-ar fi putu condamna dacă n-ai fi vrut să mai ai de-a face cu mine după tot ce s-a întîmplat.

Guthrie îi puse degetul arătător pe buze, apoi luă cratiţa cu lapte de pe sobă şi o puse pe podea pentru Tob. După aceasta, o ridică pe Caroline în braţe şi porni în sus pe scara de serviciu.

– Unde este camera ta? întrebă el cînd ajunseră pe hol.

Caroline îi arătă uşa, simţindu-se ca o mireasă tradiţională în noaptea nunţii. Gîtul îi era strangulat de emoţie şi jarul pasiunii începuse să mocnească în adîncul trupului ei.

Camera aceea mică părea şi mai aglomerată, acum că Guthrie era acolo. Forţa personalităţii lui părea să nu încapă între pereţii ei. El o întinse pe Caroline pe pat, apoi se aşeză să-şi scoată cizmele.

– O să locuim aici pînă ce va fi gata casa noastră, spuse el.

Caroline puse o mînă pe spatele lui musculos, încercînd să se asigure că el era într-adevăr acolo.

– Oricum n-aş vrea s-o părăsesc pe Miss Ethel acum, spuse ea.

El întoarse capul către ea, în timp ce-şi scotea cămaşa din pantaloni.

– O să am grijă să existe o cameră şi pentru ea în casa cea nouă, spuse el, dar amîndoi ştiau că Miss Ethel nu avea să trăiască pînă atunci.

– Eşti un bărbat deosebit, Guthrie Hayes, spuse Caroline şi ochii i se umeziră de lacrimi.

Ochii lui Guthrie străluceau în timp ce îşi descheie cămaşa, o dezbrăcă şi o aruncă pe tăblia patului.

– Mă bucur că gîndeşti aşa, tigroaico, răspunse el.

Apoi se ridică să-şi dezbrace pantalonii.

Caroline nu se putu abţine să nu-l admire; simţise lipsa acelei dimensiuni speciale pe care dragostea lui o dădea vieţii ei.

– Poate în primăvară vom putea pleca să le căutăm pe Lily şi pe Emma, spuse ea.

Lumina lămpii strălucea pe trupul lui gol cînd el se aplecă deasupra Carolinei şi-i prinse talia în palme.

– Pînă atunci, copilul va fi destul de mare pentru a călători, aprobă el, după care se aplecă să o sărute.

El îi dezmierdă buzele cu limba, apoi îi cuceri gura, iar Caroline scînci uşor şi-şi arcui spatele, dorind să-i simtă greutatea trupului deasupra ei şi bărbăţia înăuntrul ei. Dar el îi dădu de înţeles că nu avea de gînd să se grăbească.

Încet, continuînd să o sărute, îi trase cămaşa de noapte în sus pînă la talie. Apoi îi depărtă picioarele şi se aşeză între coapsele ei, tachinînd-o cu bărbăţia lui şi cu promisiunea plăcerii.

– Asta vrei? şopti el, lipit de buzele ei înfiorate.

– Da, gemu Caroline. Da, Guthrie, toată – tare şi repede şi adînc...

El rîse şi se aplecă s-o sărute pe gît.

– Aceeaşi tigroaică. Ştii ce vreau eu?

Drept răspuns, Caroline îşi scoase cămaşa de noapte, dezvelindu-şi sînii pentru el. Cu un mormăit de satisfacţie, Guthrie luă un sfîrc şi-l prinse cu gura, modelîndu-l cu limba şi cu dinţii, înainte de a începe să-l sugă cu lăcomie.

Caroline răspunse cu un geamăt înfundat şi-şi ridică şoldurile către el, căutîndu-l.

El îi oferi doar începutul, numai ca s-o necăjească, în timp ce continua să-i sugă sînul.

În cele din urmă, Caroline nu mai putu suporta. Dorinţa ei era extrem de mare, în ciuda şi din cauza tuturor întîmplărilor prin care trecuse în ultimele săptămîni. Şi mai era şi faptul că Guthrie nu se atinsese de ea din noaptea aceea petrecută la staţia de diligenţă, cînd făcuse dragoste cu el în cada de afară, înconjurată cu o foaie de cort.

Ea se prinse cu mîinile de şoldurile lui.

– Nu pot să mai aştept, Guthrie, îl avertiză , apoi îl trase către ea.

El gemu neajutorat în timp ce ea îl primea tot mai adînc şi carnea ei se strîngea, îl mîngîia. Guthrie îi acoperi gura cu buzele, iar şoldurile lui începură să se mişte ritmic.

Trupul ei era umed de efortul de a-i răspunde la fiecare mişcare şi fiecare dintre ele o ducea tot mai aproape de focul argintiu care avea s-o încînte şi s-o purifice. Cînd arcul încordat al plăcerii se destinse, ea-şi încolăci picioarele pe trupul lui şi, unduindu-şi şoldurile, îl făcu să-şi verse sămînţa în ea.

Cu un strigăt înăbuşit, Guthrie explodă în ea, apoi se prăbuşi pe sînul ei, cu respiraţia tăiată. Caroline alunecă într-un somn profund, cu trupul potolit, cu spiritual calm.

În dimineaţa următoare, devreme, cînd se trezi, Guthrie nu mai era în pat. Ea se spălă şi se îmbrăcă în grabă, apoi se duse în camera lui Miss Ethel. Doamna

Penn era acolo, hrănind cu lingura acea ființă lipsită de voință și nu zîmbi cînd o văzu pe Caroline.

– Bună dimineața, rosti, totuși, Caroline.

Doamna Penn înclină din cap și ridică din nou lingura la buzele lui Miss Ethel.

Hotărîtă să nu se lase dată la o parte, Caroline se apropie de pat.

– Miss Ethel a vorbit cu mine ieri, spuse ea.

Doamna Penn o privi cu neîncredere.

– Despre ce? întrebă ea.

– Cred că încerca să rostească numele surorii mele, Lily.

Soția pastorului dădu din cap.

– A fost aici o tînără doamnă cu numele acesta, în urmă cu cîteva săptămîni, admise ea.

Caroline nu-și putu struni nerăbdarea din voce.

– Ați văzut-o?Ați vorbit cu ea?

– Nu, răspunse doamna Penn cu indiferență. Nu știu decît ce mi-a spus Miss Ethel – că era foarte frumoasă și că a întrebat de tine.

Făcu o pauză, să-și dreagă vocea.

– În legătură cu tînărul acela cu care ai călătorit...

– Este soțul meu, o întrerupse Caroline. Are o mină de aramă în afara orașului și urmează să ne construim o casă chiar aici, în Bolton.

Doamna Penn avu bunul simț să se arate jenată.

– Mda, dacă sînteți căsătoriți, presupun că nu e nimic rău în faptul că petrece atît timp aici.

– Mă bucur că gîndiți astfel, spuse Caroline politicoasă.

Apoi o trimise pe doamna Penn acasă și își petrecu dimineața îngrijind-o singură pe Miss Ethel. Îi citea din nou poezii, cînd fața lui Miss Ethel se lumină și păru că prinde puteri.

– Sora, rosti ea clar, apoi se prăbuși moale pe perne.

Caroline știu încă înainte de a-i atinge încheietura mîinii că n-avea să mai simtă pulsul, dar încercă. Apoi, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, îi închise ochii cu blîndețe și ieși din cameră cu pași împleticiți.

Coborî scările, apoi ieși pe ușa principală a casei, aproape împiedicîndu-se de Tob, care stătea întins pe prima treaptă.

El scînci și se ridică s-o întîmpine pe Caroline, frecîndu-și nasul rece de palma ei. Ea-l mîngîie pe cap, apoi porni pe alee și ieși pe poartă.

Oamenii strigau la ea în timp ce străbătea centrului orașului, dar Caroline nu le dădu nici o atenție. Avea un singur gînd și acela era să-l găsească pe Guthrie.

El era la mină și ea știa asta, dar mai erau acolo cîțiva oameni, care asamblau un echipament Acum mina era exploatată la nivel maxim.

Guthrie o zări imediat pe Caroline, își lăsă treaba, veni spre ea, și o prinse cu mîinile de umeri.

– Miss Ethel? întrebă el.

Caroline înghiți în sec și încuviință din cap.

– E moartă. A murit.

Voia să plîngă, simțea nevoia să plîngă, dar nu putu scoate nici un sunet, nici măcar atunci cînd Guthrie o luă în brațe și o strînse la piept.

– E-n ordine, șopti el. O să am eu grijă de tot.

Și așa făcu. Le explică pe scurt situația lucrătorilor săi, o urcă pe Caroline în căruța lui și porni înspre oraș. Se opri în drum să lase vorbă la antreprenorul de pompe funebre, apoi plecă mai departe, către biserică. După ce-l anunță pe pastolul Penn, o conduse pe Caroline și o instală la masa din bucătărie.

În timp ce pastorul era sus în cameră, Guthrie îi făcu soției sale un ceai și-i puse o ceașcă dinainte.

– Am comandat cheresteaua pentru casă, îi spuse el și cuvintele lui păreau un colac de salvare aruncat în apele morții. Copiii noștri vor crește acolo, Caroline. O să fac dragoste cu tine în dormitorul cel mare, iar tu o să pregătești pui fript în bucătărie.

Ea știa că Guthrie voia să-i spună că viața merge înainte și-i era recunoscătoare pentru asta.

– Au fost bune cu mine, rosti ea cu voce plină de durere.

Guthrie îşi trase un scaun lîngă ea şi îi ridică o mînă la buzele sale.

– Ştiu, răspunse el.

– Ar fi însemnat aşa de mult pentru ele să ştie că ne-am căsătorit...

– Poate că ştiu, rosti Guthrie cu blîndeţe.

O luă pe Caroline pe genunchii lui şi ea izbucni în lacrimi, umezindu-i cămaşa în locul unde-şi rezemase capul de umărul lui.

El o duse în braţe pînă în camera ei şi o puse la culcare într-o cămaşă de satin, după ce pastorul şi antreprenorul plecaseră, acesta din urmă luînd-o pe Miss Ethel cu dricul lui.

– Nu pleca de lîngă mine, şopti Caroline, ridicîndu-se în genunchi şi petrecîndu-şi braţele pe după gîtul lui Guthrie.

Valul de căldură care o cuprinse cînd se lipi de el o făcu să se ruşineze, avînd în vedere că una dintre persoanele cele mai dragi din viaţa ei abia murise, dar nu putea să-l nege. Era de parcă această pasiune bruscă şi violentă venea ca o reacţie împotriva morţii.

Se trezi în poala lui Guthrie, cu faţa spre el şi-l sărută lacomă, în timp ce degetele ei căutau cu disperare nasturii de la pantaloni.

El păru că o înţelege. Îi adună cu blîndeţe poalele cămăşii şi i-o ridică peste cap. Apoi împinse pantalonii în jos suficient de mult pentru a-şi elibera bărbăţia, pe care mîngîierile Carolinei o pregătiseră deja.

Guthrie pătrunse în ea cu blîndeţe, dar ea nu avea nevoie, nu accepta blîndeţea. Se undui sălbatic pe trupul lui, pînă ce fu scăldată de apă din cauza efortului şi părul despletit i se lipi de faţă. Apoi, cu un ţipăt înfundat, se cutremură şi-şi azvîrli capul pe spate, capitulînd triumfătoare.

El îi murmură numele, apoi încremeni şi ea-i simţi sămînţa revărsîndu-se în trupul ei.

– Te iubesc, gemu el.

Caroline auzi cuvintele şi le lăsă, fericită, să-i pătrundă în inimă, dar nevoia ei de Guthrie nu fusese stinsă încă. Încă împreunată cu el, îi duse un sîn la gură şi-l mîngîie pe ceafă, şoptindu-i cuvinte dulci prea de preţ pentru a fi rostite cu voce tare.

El îi supse sînul o vreme, apoi mîinile sale începură să hoinărească pe trupul Carolinei cu mişcări tot mai disperate. Bărbăţia lui se ridică puternică şi fierbinte în trupul ei.

Caroline îl împinse pe spate şi începu să se mişte încet deasupra lui. Nu se lăsă cuprinsă de plăcere pînă ce nu-l aduse în stare de delir, şi nu-l stoarse de toată esenţa lui. Cînd clipa de plăcere sosi pentru ea, Caroline se lăsă pradă ei, unduindu-şi trupul şi savurînd senzaţia mîinilor lui pe sînii ei.

Avură nevoie de timp să-şi revină pentru a se putea mişca şi, de data asta, Caroline fu cea care-l duse pe Guthrie la culcare. După ce-i dezmierdă buzele umflate de sărut cu degetul arătător, se întinse alături de el şi-i dădu un sîn. El gustă sfîrcul cu limba, apoi îl prinse şi-l supse cu lăcomie, descriind cu mîna cercuri pe pîntecul Carolinei.

Dimineaţa făcură dragoste din nou, apoi Caroline se sculă, se spălă, îmbrăcă o rochie neagră şi făcu pregătirile pentru înmormîntare.

În după-amiaza aceea, Miss Ethel fu îngropată în cimitir alături de Miss Phoebe şi părea normal ca cele două surori să fie împreună din nou, într-o lume mai bună şi mai dreaptă.

Deşi era îndurerată, Carolinse se desprinse de lîngă mormînt cu inima împăcată. Într-o zi, avea să le revadă pe protectoarele ei în lumea îngerilor şi atunci urma să le povestească o mulţime de lucruri.

CAPITOLUL 25

Zăpada se vedea căzînd prin ferestre şi pîntecul Carolinei se rotunjise de-a binelea, în acea zi de sfîrşit de ianuarie cînd ea găsi scrisorile în caseta cu bijuterii a lui Miss Ethel.

Cu mîinile tremurînd, Caroline se împletici pînă la cufărul aflat la capătul patului lui Miss Ethel şi se aşeză. Îşi apăsă o palmă pe pielea întinsă a pîntecului, deschizînd plicul cu cealaltă.

Scrisoarea era de la Kathleen Harrington, mama ei, şi înăuntru se afla un extras din bancă în valoare de şapte sute cincizeci de dolari.

Cuprinsă de un amestec de emoţii – speranţă, neîncredere şi furie – Caroline citi de două ori scrisoarea pentru a înţelege sensul cuvintelor. Kathleen o căutase ani de zile, la fel ca pe surorile ei. Renunţarea la copii era actul cel mai regretat din viaţa ei, spunea ea, iar acum spera la o întîlnire cu ele trei în Chigaco.

Caroline simţea că se sufocă în timp ce privea lung la cecul acela. Nu avea nevoie de banii aceia; mina lui Guthrie producea, casa cea nouă se ridica solidă şi impozantă în marginea oraşului şi mai existau şi moştenirile lăsate de surorile Maitland.

Mototoli cecul şi-l azvîrli jos, pe covorul decolorat.

Cealaltă scrisoare purta pe spate o adresă din Fox Chapel, Pennsylvania şi fusese expediată cu luni în

urmă, la sfîrşitul lui iulie. Caroline simţi în gît o înţepătură de speranţă şi de teamă de a nu fi dezamăgită şi cînd o deschise, scoase cîteva pagini împăturite şi începu să citească.

28 iulie 1878

Scumpa mea Caroline,
Sper din toată inima ca, pînă ce scrisoarea mea va ajunge la tine, să te fi întors acasă din expediţia în care ai plecat, sănătoasă şi...

O privire grăbită la sfîrşitul scrisorii, îi arătă că scrisoarea era de la Lily şi ochii i se umplură de lacrimi de bucurie pe măsură ce citi şi restul. Lily era fericită – singura excepţie era faptul că nu-şi găsise surorile – şi se căsătorise cu un bărbat pe nume Caleb Halliday, fost maior în Armata Statelor Unite. Aştepta un copil în iarnă şi spera ca într-o zi să se întoarcă la casa pe care şi-o ridicase în teritoriul Washington.

Caroline citea cuvintele acelea minunate pentru a treia oară, cu lacrimile şiroind pe obraji, cînd uşa se deschise scîrţîind din balamale şi ea ridică ochii să-l vadă pe Guthrie în prag.

– Lily, spuse ea, întinzîndu-i scrisoarea.

Guthrie o luă şi o citi rapid, zîmbetul lărgindu-i-se cu fiecare cuvînt.

– S-a măritat cu un yankeu, nu? o tachină el, dîndu-i scrisoarea înapoi şi aplecîndu-se s-o sărute pe frunte. Ei, nu-i nimic. Fiindcă este sora ta, există toate şansele să-mi placă de ea.

Ajutată de Guthrie, Caroline reuşi să se ridice în picioare. Îşi petrecu braţele pe după talia lui şi-şi culcă fruntea pe umărul lui.

– Miss Ethel păstra scrisorile pentru mine, spuse ea. Au fost aici tot acest timp. N-ar fi trebuit decît să le caut.

Guthrie îşi strecură degetele sub bărbia ei şi-i ridică faţa spre el.

– Aveai nevoie de timp să-ţi potoleşti durerea, îi aminti el. În plus, eu cred că lucrurile se întîmplă atunci cînd trebuie să se întîmple.

Caroline schiţă o grimasă cînd copilul se mişcă, violent. Apoi urmă o durere îngrozitor de puternică.

– S-ar putea să ai dreptate, spuse ea, respirînd cu greutate. Guthrie, cred că copilul tău tocmai a hotărît că azi va fi ziua lui de naştere.

El făcu ochii mari şi, pentru o clipă, pielea i se făcu albă ca hîrtia pe sub bronzul de iarnă.

– Ce? îngăimă el. Vrei să spui...?

– Vreau să spun că urmează să nasc copilul acesta. Chiar acum. Azi.

Guthrie se uită la ea cu o spaimă mută şi se apucă să o împingă înspre pat.

Ea se împotrivi.

– Nu aici. Vreau acasă, domnule Hayes, în patul nostru.

El arăta îngrozit, de parcă ea i-ar fi cerut s-o ducă la Denver, sau San Francisco.

– Dacă tu... dacă el se naşte în căruţă?

Caroline pufni în rîs, apoi tresări, cînd un nou val de durere îi transformă muşchii din talie în oţel flexibil.

– El – sau ea – n-o să se nască în căruţă, Guthrie, răspunse ea răbdătoare, împleticindu-se înspre uşă. Dar cred că ar fi o idee bună să ne oprim la cabinetul doctorului Allen în drum spre casă şi să-i lăsăm un bilet pe panoul de mesaje.

Complet dezorientat, Guthrie o ajută pe soţia sa să coboare scările, îi puse pe umeri mantaua de lînă albastră cînd ajunseră la uşa de la intrare şi o conduse cu atenţie prin verandă, în jos pe scări şi apoi, pe alee, pînă la poartă. Pînă ce ajunseră în stradă, însă îşi recăpătase simţul umorului şi mormăi, spunînd că parcă urca în căruţă un urs, în loc de nevasta pe care deseori o caracterizase drept „slăbănoaga".

Abia după ce căruţa porni la drum, Caroline observă că încă mai strîngea în mînă scrisoarea de la Lily. Cea de la Kathleen rămăsese sus, în camera lui Miss Ethel, la un loc cu cecul acela de care n-avea trebuinţă.

Guthrie mînă cît putu de repede pe străzile acoperite de zăpadă şi sări aproape din mers, din căruţă cînd ajunseră la cabinetul doctorului.

Ca de obicei, doctorul Allen nu era acolo şi Caroline zîmbi printre contracţii cînd soţul ei scrijeli cu creta: „Sosește copilul Hayes, vino repede!" pe tabla agăţată pe perete, lîngă uşa cabinetului.

Pînă să ajungă la casa lor, o construcţie albă cu trei etaje cu frontoane şi un foişor, plus o verandă în stil sudist, zăpada începuse să cadă cu fulgi de mărimea oului de găină şi fusta Carolinei era complet udă.

Mary O'Hally, menajera irlandeză pe care Guthrie o angajase imediat ce casa fusese gata, îi aştepta în verandă.

– Ştiam eu! cotcodăci femeia cea roşcată, cînd Guthrie o ajută pe Caroline să coboare din căruţă, după care o împinse pe poartă, apoi pe alee, înspre casă. Am avut azi noapte un vis limpede ca lumina zilei.

Sus, în dormitorul principal, care se întindea pe toată lăţimea camerei şi pe jumătate din lungimea ei, Mary făcu focul, în timp ce Guthrie o dezbrăcă pe Caroline şi o ajută să îmbrace o cămaşă de noapte curată. Caroline nu era aşa de rău încît să nu se poată dezbrăca singură, dar soţul ei nu-i dădu nici o şansă.

– O să fie băiat, insistă Mary, scuturînd un deget înspre Caroline, în timp ce Guthrie o aranja în pat. Ţine minte cuvintele mele, doamnă Hayes. Visele mele nu mint.

Caroline fu cuprinsă de un nou val de durere de data acasta mai feroce decît celelalte. Ea se agăţă de mîna

lui Guthrie şi făcu o mărturisire care ştia că n-o să-l liniştească deloc.

– Mi-e frică.

El se aşeză pe marginea patului şi-i sărută mîinile.

– Şi mie, răspunse el cu o voce sugrumată.

Ca de obicei, el arăta nelalocul lui, aşa cum stătea acolo, sub baldachinul tivit cu dantela patului.

Durerile facerii progresau rapid şi Carolinei i se părea ciudat că, atunci cînd venea durerea, ea scotea aproape aceleaşi sunete ca atunci cînd atingea culmile pasiunii. Paradoxul era că, deşi nu suferise dureri aşa de mari în toată viaţa ei, n-ar fi dat această experienţă pe altceva.

Guthrie pleca de lîngă Caroline numai pentru a ţine în viaţă focul care ardea în şemineul dormitorului. În restul timpului, îi dădea Carolinei mîinile să se agaţe de ele şi-i şoptea cuvinte de încurajare. Între contracţii, cînd ea se străduia să-şi regleze respiraţia, el o făcea în mod intenţionat să rîdă. Cînd ea-şi arcuia spatele şi ţipa, el îi punea capul pe pieptul lui şi-i masa pîntecul tare ca piatra cu mişcări blînde.

Era întuneric afară cînd veni doctorul, dar Caroline mai putea să vadă fulgii de zăpadă, prin ferestrele mari din faţa patului. Dincolo de ele erau luminile oraşului, clipind ca nişte stele căzute de pe cer.

Doctorul era în vîrstă şi atitudinea lui era încurajator de calmă. El i se adresă lui Guthrie pe un ton potolit:

– Mă-ntreb dacă mă pot baza pe tine că poţi să încălzeşti nişte apă, domnule Hayes. O să ne trebuiască peste puţin timp.

Nerăbdător să fie de ajutor, Guthrie încuviinţă din cap, o sărută pe Caroline pe frunte şi ieşi din cameră.

Cu trupul scăldat de sudoare, sfîşiată de durere, Caroline îi zîmbi chinuit doctorului.

– Ai vrut numai să te descotoroseşti de el, îl acuză ea amuzată.

Doctorul Allen chicoti şi ridică din umeri. După ce-şi dezbrăcă haina, îşi descheie butonii şi-şi suflecă mînecile.

– Soţii nu sînt, de obicei, de prea mare ajutor în timpul consultaţiilor, mărturisi el. Şi pe urmă, bietul om arăta de parcă era gata să leşine.

După ce se spălă bine pe mîini pînă la coate, doctorul se apropie de pat şi dădu cuvertura la o parte.

Caroline era prinsă în cleştele unui nou val de durere cînd el începu s-o examineze şi, cînd contracţia se domoli, doctorul zîmbi.

– N-o să mai dureze mult, Caroline, spuse el. Micuţul este grăbit să apară pe lume.

Mary intră neauzită în cameră, goli ligheanul şi turnă apă proaspătă din cană. Doctorul Allen se spălă din nou pe mîini, dar nu-şi dădu mînecile jos.

O nouă contracţie o făcu pe Caroline să ridice şoldurile de pe pat şi să ţipe animalic, şi Guthrie dădu buzna în cameră, ţinînd în mînă o găleată cu apă fierbinte.

– Nu puteţi face ceva să n-o mai doară? întrebă el agitat, de parcă suferinţa Carolinei ar fi fost cumva din vina doctorului.

Răbdător, doctorul scutură din cap.

– Acum nu putem face altceva decît să aşteptăm, spuse el, deşi Caroline ar face bine să se plimbe puţin.

Înainte ca ea să protesteze că nu merge nicăieri, Guthrie o ridicase deja în picioare. O scoase afară pe hol, unde începură să se plimbe de colo-colo. După o oră, agonia Carolinei era atît de mare, încît ea începu să suspine şi declară că nu mai putea face nici măcar un pas.

Guthrie o duse înapoi în patul pe care Mary îl despuiase de cearşafurile de mătase şi de cuvertura dantelată şi îl acoperise cu cearşafuri de bumbac proaspăt spălate, dar vechi.

Patul era moale şi reconfortant, ca un cuib.

– Cred că sîntem pe drumul cel bun, declară doctorul Allen, după ce o examină din nou pe Caroline.

Apoi îi sugeră lui Guthrie să iasă din cameră.

Domnul Hayes refuză într-un limbaj colorat şi se aşează pe partea laterală a patului, s-o susţină pe Caroline de spate, în timp ce ea ridicase genunchii şi împingea copilul să se nască.

Procesul dură mult şi fu extrem de dificil dar, tocmai cînd Caroline credea că o să moară de durere, şi de efort, simţi cum copilul se desprinde din trupul ei.

Rîzînd de încîntare, bucuros de parcă experienţa era complet nouă pentru el, doctorul Allen prinse copilul în mînă şi-i curăţă gura cu dexteritate.

– Domnule şi doamnă Hayes, rosti el jovial, aşezînd copilul care ţipa în braţele Carolinei, vi-l prezint pe fiul dumneavoastră.

Caroline se uită uimită la băieţelul ei, apoi la pîntecul încă bombat.

– Se pare că tînărul nostru n-a sosit singur, explică doctorul în timp ce tăia cordonul care lega copilul de Caroline.

Mary luă copilul din braţele Carolinei să-l spele şi să-l înfeşe, iar Caroline fu prinsă din nou în cleştele durerii. Spasmele durerii îi sfîşiară trupul iarăşi, mai ţipă o dată şi-i dărui încă un fiu soţului ei. Ea întoarse capul către Guthrie în timp ce doctorul tăia cel de-al doilea cordon ombilical şi Mary îi punea din nou în braţe primul lor fiu şi văzu lacrimi în ochii lui.

– Te iubesc, spuse ea.

El se lăsă în genunchi lîngă pat şi o sărută apăsat.

– Şi eu te iubesc, răspunse el cu voce sugrumată.

Guthrie mîngîie capul mic şi fragil al primului său născut cu o mişcare plină de tandreţe şi de uimire.

Caroline era epuizată şi, deşi ecoul durerii încă îi mai dăinuia în trup, era extaziată. Starea ei emoţională semăna foarte mult cu ceea ce simţea Guthrie cînd

făcea dragoste cu ea şi plăcerea deveni aproape prea mare pentru a putea fi suportată.

Mary aşeză celălalt copil alături de Caroline, apoi ea şi doctorul ieşiră afară, lăsîndu-i singuri pe membrii familiei Hayes.

Cu multă blîndeţe, Guthrie se aplecă şi sărută mînuţele delicate ale copiilor, cu ochii aprinşi de emoţie.

– Cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru un asemenea dar? şopti el, privind la faţa Carolinei de parcă nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos.

– Poţi să-mi dăruieşti şi alţi fii, răspunse Caroline, cu ochii de asemenea scăldaţi în lacrimi. Oh, Guthrie, niciodată nu m-am simţit mai aproape de tine ca acum. Mă simt de parcă sufletele noastre s-au unit, aşa cum au făcut-o trupurile noastre.

– Şi eu simt la fel, spuse el.

Apoi luă copiii pe rînd şi-i aşeză cu grijă în frumosul leagăn de lemn, pe care-l construise şi-l încrustase cu mîinile lui. După aceea, se întoarse şi se lungi peste cuverturi alături de Caroline şi-o luă în braţe, cuprinzîndu-i un sîn cu mîna şi sfîrcul înmuguri, supus, sub degetele lui.

Caroline se înfioră şi oftă greoi, de parcă însuşi sufletul ei s-ar fi împerecheat cu sufletul lui Guthrie, producîndu-i o eliberare mult mai profundă decît simţise vreodată fizic.

Spre sfîrşitul zieli, sînii Carolinei se umplură cu lapte şi Guthrie rămase să privească în extaz cum ea-i hrănea fii pe rînd.

– Ce nume o să le punem? întrebă el.

Caroline zîmbi, mîngîind capul celui de-al doilea născut. Acesta sugea la fel de lacom ca tatăl său, dar ochii ei priveau spre celălalt fiu, care dormea, sătul, în leagăn.

– Acela este Guthrie Hayes II, anunţă ea. Şi acesta, spuse ea, aplecîndu-se să sărute căpşorul gol, acesta este Robert – Robert Edward Lee, după numele

generalului pe care tatăl tău l-a servit cu curaj şi credinţă.

Ochii lui Guthrie se umplură iarăşi de lacrimi şi el se ridică să scormonească jarul din vatră pînă ce-şi reveni.

Luna februarie fusese foarte bogată în zăpadă şi friguroasă, dar copiilor le mergea bine. Cînd a venit luna martie, Caroline i-a lăsat cu Mary, s-a învelit în mantaua ei cea mai călduroasă şi s-a dus la mină.

Îl găsi pe Guthrie în clădirea birourilor, singur. Se duse la el şi-l luă de mînă.

Îşi lipi buzele de urechea lui şi şopti.

– Am nevoie de soţul meu.

Apoi, fără să-i dea prea mult timp să-i răspundă, îl conduse la uşă şi-i dădu paltonul şi pălăria.

El era emoţionat ca un adolescent, dar era şi foarte nerăbdător. La urma urmei, trecuseră atîtea săptămîni lungi de cînd nu mai dormiseră împreună şi trupul lui era la fel de înfometat ca al ei.

Ajunşi acasă, urcară scările împreună, ignorînd-o pe Mary, care îi anunţa veselă că sosise o scrisoare pentru doamna Hayes.

După ce închiseră uşa de la dormitor în spatele lor, Caroline îi luă lui Guthrie paltonul şi pălăria şi le aruncă pe podea, apoi îi dădu bretelele jos şi-i scoase cămaşa din pantaloni. Cînd îl descheie la nasturi şi-şi răsfiră degetele pe pieptul lui, îi simţi sfîrcurile întărindu-se sub palmele ei şi sorbi cu plăcere geamătul lui de dorinţă.

Odată cu naşterea copiilor, între ei se formase un nou fel de legătură şi Caroline simţi o dulce agonie de bucurie cînd îngenunche la picioarele soţului ei, în faţa focului şi, cu mişcări lente, îi descheie centura şi nasturii de la pantaloni.

Bărbăţia lui izbucni afară, gata pregătită şi Guthrie gemu cînd Caroline îi coborî pantalonii în jos pe coapse şi, plină de îndrăzneală, îl cuprinse cu gura. Îşi afundă degetele în părul ei şi bolborosi incoerent, în timp ce ea îi aducea bucurie.

– Te vreau, imploră el gutural, cînd ştiu că n-o să mai poată rezista multă vreme atenţiilor acordate de buzele şi limba ei.

Dar dragostea Carolinei faţă de Guthrie căpătase o dimensiune nouă, motiv pentru care nu se putea desprinde de el. Îi strînse şoldurile în palmele ei şi-l ţinu prizonier pînă cînd el capitulă.

Guthrie se prăbuşi pe covorul din faţa şemineului, trăgînd-o pe Caroline după el şi ea ştiu că răzbunarea lui va fi cruntă, fiindcă îl chinuise atît de tare. Hainele de pe ei zburară ca luate de vînt şi Guthrie rămase stăpîn pe sînii care-i hrăneau pruncii.

– Sînt atît de frumoşi, gemu el, dar Caroline se simţi jenată, fiindcă pe sfîrc se ivi un picur de lapte.

Guthrie o dezmierdă cu limba, o modelă şi o supse pînă cînd sfîrcul deveni rozaliu şi se întări. Găsi apoi cu mîna grădina ei secretă şi-o invadă, punînd stăpînire pe comoara ei palpitîndă.

Ea scînci sub atingerea rotundă a degetelor lui, iar el continuă să-i sărute, să-i dezmierde şi să-i muşte sfîrcul.

– Guthrie, imploră ea, ridicînd şoldurile de pe covor în căutarea lui, te doresc atît de mult... nu mai pot să suport...

El alunecă în jos, acoperindu-i pîntecul cu sărutări, apoi se aşeză între coapsele ei. Îi puse genunchii pe umerii lui musculoşi şi îşi plimbă privirea pe trupul ei alb şi mătăsos şi zîmbi.

– Şi-o să mă doreşti încă şi mai mult, o avertiză el cu voce guturală.

Apoi se aplecă şi o cuprinse cu gura.

Caroline scăpă un ţipăt înăbuşit şi-şi ridică mîinile deasupra capului, iar mîinile lui Guthrie alunecară lent pe şoldurile ei, pe pîntec şi puseră apoi stăpînire pe sînii ei. Ea-şi înfipse călcăiele în spatele lui şi se arcui de spate, în timp ce el o chinuia tiranic cu limba.

Capul ei zvîcnea într-o parte şi-n alta pe covor şi carnea îi strălucea în lumina focului, în timp ce plăcerea căpătă proporţii sălbatice.

– Tot oraşul o să audă... izbucni Caroline, în timp ce trupul ei se pregătea să primească extazul produs de Guthrie.

Ea-şi împleti picioarele pe după gîtul lui cînd primul spasm trecu peste ea ca un val emoţional.

– O să... oh, Doamne, Guthrie.... eu....

El continuă, neîndurător, făcînd-o să răspundă pînă la ultimul fior, ultimul oftat, ultimul geamăt, înainte s-o coboare înapoi pe covor. Ea sperase să aibă o clipă de răgaz, dar Guthrie o excită din nou şi se pricepea al naibii de bine s-o facă.

Ridicîndu-i un picior de pe umărul lui, el îi sărută pielea fină de dinapoi a genunchiului, apoi glezna şi talpa. Repetă apoi ritualul cu celălalt picior, după care se lungi alături de ea, să-i modeleze sfîrcurile cu mîna, să-i guste urechea cu gura.

– O să fie minunat să pot pătrunde din nou în trupul tău, doamnă Hayes, îi şopti el şi Caroline fu străbătută de un fior de anticipaţie.

– O să fie minunat să te primesc din nou, domnule Hayes, răspunse ea, alunecînd cu mîna în jos pe pîntecul lui pînă ce-i găsi bărbăţia.

El era deja tare ca o bară de oţel şi Caroline savură senzaţia de flexibilitate dintre palma şi degetele ei.

Pe neaşteptate, el se rostogoli deasupra ei, sprijinindu-şi greutatea pe coate şi pe braţe şi-şi aplecă buzele pe gura ei.

Sărutul lui în sine era o posedare atît de dulce-amară, atît de puternică, încît Caroline se simţi prinsă în vîrtejul ei ca o frunză luată de ape învolburate. Cînd Guthrie alunecă în ea, pătrunzînd-o în forţă, ea-şi ridică şoldurile să-l primească.

El îşi desprinse buzele de gura ei, cu respiraţia întretăiată, ridicîndu-se pe palme, alunecă afară din trupul ei, apoi iarăşi înăuntru. Ochii lui verzi, întunecaţi, aruncară o vrajă asupra ochilor ei cafenii, pe care-i

ţineau captivi. Cu o încetineală chinuitoare, o pătrunse din nou.

Stăpînirea lui de sine însemna iadul pentru Caroline. Trupul ei zvîcni către el, păru apoi să explodeze în jurul lui şi Caroline fu ameţită de lumina ei orbitoare. Îşi încolăci picioarele pe trupul lui şi ţipă lung, înăbuşit, fără să mai ştie de nimic în afară de trupul lui şi de puterea lui de dominare.

Cînd, în sfîrşit, rămase nemişcată, cu lacrimile curgînd şiroaie, căci îi părea că însuşi sufletul ei îi fusese smuls şi pus apoi la loc, avu bucuria de a-l vedea pe Guthrie atingînd culmea extazului.

Un suspin gutural izbucni din pieptul lui şi el se scufundă din nou în trupul ei, iar Caroline îl apucă de şolduri şi strînse ca pentru a-l forţa să-şi verse esenţa pînă la ultimul strop. Ochii lui se aburiră şi respiraţia i se tăie, dar trupul lui continua să se onduleze pe trupul ei, dînd mereu şi mereu...

– Caroline, imploră el. O, Doamne, Caroline. ..

Într-un tîrziu, trupul lui puternic rămase nemişcat şi el se prăbuşi alături de ea, cu capul pe sînii ei. Ea-l mîngîie pe spate şi pe cap pînă ce el îşi recăpătă suflarea şi, imediat după aceea, îi prinse sfîrcul cu gura şi ritualul începu de la capăt.

Scrisoarea aştepta pe farfuria Carolinei, cînd, două ore mai tîrziu, ea coborî la cină, cu obrajii îmbujoraţi, cu ochii strălucitori, cu faţa înconjurată de părul negru ca de un nor întunecat.

Se încruntă cînd văzu ştampila de pe plic, care arăta că mesajul fusese scris foarte recent. Deşi scrisul nu-i era familiar, adresa de pe spate îi era cunoscută: plicul acela alb fusese pus la poşta din Fox Chapel, Pennsylvania.

Zîmbetul Carolinei se stinse şi deschise plicul. Oare se întîmplase ceva cu Lily? Oare abia aflase cîte ceva despre surorile ei ca să le piardă din nou?

– Se află în Chigaco! strigă Caroline după ce citi scrisoarea pînă la capăt.

Flutură plicul spre Guthrie.

– Este de la doamna Joss Halliday, şi zice că Lily s-a dus în Chicago să ne caute, pe Emma şi pe mine!

Guthrie zîmbi şi întinse mîna spre platoul cu biscuiţi.

– Atunci, cred că e cazul că pornim înspre est, doamnă Hayes. Părerea mea este că, dacă tu ai primit o scrisoare şi un cec, la fel au primit şi surorile tale. Vom începe prin a-i face o vizită misterioasei Kathleen.

– Dar nu ştiu unde locuieşte, se tîngui Caroline. Am aruncat scrisoarea de la ea.

– Iar eu m-am dus şi am luat-o de acolo după ce tu ai născut. O găseşti în sertarul de sus din dreapta de la biroul meu.

Uitînd de cină, Caroline sări de pe scaun şi se aplecă să-l sărute pe soţul ei pe creştet.

– Eşti un înger, Guthrie Hayes! exclamă ea.

El pufni în rîs.

– Nu ai spus la fel acum o oră, cînd te-am pus pe marginea patului...

– Guthrie! îl întrerupse Caroline, cu obrajii în flăcări.

Dar, deja spera că el o să facă la fel la terminarea serii, cînd aveau să se retragă în camera lor. Ea se prefăcu indignată cînd el o ciupi de fund înainte să plece de lîngă el.

Găsi scrisoarea acolo unde-i spusese Guthrie şi o citi pînă o învăţă pe dinafară, de la dată pînă la sentimentele transmise în încheiere.

În dimineaţa următoare, Guthrie îl puse pe maistrul său să se ocupe de treburile minei, după care familia Hayes se îmbarcă într-un tren care mergea către est, împreună cu Mary, care avea să aibă grijă de copii. Caroline avea mari speranţe şi, deşi încerca să le ţină în frîu pentru a evita o eventuală dezamăgire, ele căpătau tot mai mult aripi.

Călătoriră timp de cinci zile, petrecîndu-şi nopţile în cuşetele nu mai mari decît un dulap. Caroline abia mai putea îndura aşteptarea.

Cînd ajunseră în Chicago, nu mai vru să aştepte nici măcar pînă să închirieze camere la hotel. Insistă să caute imediat o trăsură şi Guthrie o urmări, zîmbind, cum îşi hrăneşte pruncii pe rînd, în timp ce trăsura îi ducea la adresa pe care le-o dăduse Kathleen în scrisoarea ei. Mary privea cu discreţie în altă parte, şi nu era un secret că nu era de acord cu felul deschis în care domnul şi doamna Hayes tratau aceste lucruri.

Cînd ajunseră la destinaţie, Caroline scosese deja capul pe fereastră şi văzu o altă trăsură aşteptînd în faţa casei. Nici nu aşteptă ca trăsura lor să oprească bine, că deschise grăbită portiera şi o porni înspre poarta casei.

Guthrie nu o însoţi, deşi Caroline ştia că el va fi acolo să o susţină şi să o încurajeze, indiferent ce s-ar fi întîmplat.

Ajunsese la jumătatea aleii cînd auzi un pian şi două voci răsunînd în perfectă armonie. Ochii i se umplură de lacrimi şi un suspin i se ridică în gît cînd desluşi cuvintele cunoscute...

Trei flori pe pajişte-nflorite
Îşi odihneau petalele în soare,
O margaretă, un crin şi-un trandafir...

Ştergîndu-şi lacrimile cu dosul palmei, Caroline deschise grăbită uşa de la intrare fără a mai bate şi se orientă după cîntecul care continua să răsune.

Trecînd printr-o uşă ovală, o găsi pe Lily, mlădioasă, blondă şi incredibil de frumoasă, cu faţa scăldată de lacrimi. Iar la pian stătea Emma, cu minunatul ei păr arămiu, şi cu ochii ei albaştri, atît de frumoşi.

Cînd corul începu din nou, Caroline îşi adăugă vocea celorlalte două, iar Lily şi Emma întoarseră către ea feţele uimite şi încîntate.

– Caroline! exclamară cele două surori ale ei într-un glas, uitîndu-se la ea de parcă nu le venea să creadă că era acolo.

Şi apoi, pentru prima dată după paisprezece ani, Lily şi Caroline şi Emma se îmbrăţişară, suspinînd de bucurie.

– Unde aţi fost? întrebă Lily cînd se mai liniştiră puţin, uitîndu-se cînd la Caroline, cînd la Emma.

– Oh, este o poveste foarte lungă, suspină Caroline, cu faţa strălucind de bucurie, sărutînd-o pe obraz pe Emma, apoi pe Lily, mirîndu-se cum de putea să suporte atîta bucurie, cum de putea să se simtă atît de întreagă.

Cuprinzîndu-şi surorile pe după taliile subţiri, le conduse către o canapea largă aflată la îndemînă, unde se aşezară, uitînd cu totul de restul lumii.

– Mi s-a spus că ai fost răpită de un bărbat îngrozitor, care avea un cîine beţiv! exclamă Lily, făcînd ochii mari.

Caroline izbucni în rîs.

– M-am măritat cu bărbatul acela, iar cîinele l-am convertit, spuse ea, apoi le povesti pe scurt ce se întîmplase de cînd se despărţiseră. Încheie anunţînd naşterea recentă a celor doi fii ai ei.

Lily stătea între Emma şi Caroline, ţinîndu-le mîinile în mîinile ei.

– Dar tu, Emma? Tu unde ai fost în toţi aceşti ani?

Emma zîmbi şi-şi şterse ochii cu gesturi delicate, folosind o batistă cu margini de dantelă.

– Eu m-am îndrăgostit de un proscris, spuse ea. Acum avem o casă frumoasă în New Orleans şi o fetiţă abia născută căreia i-am pus numele voastre.

Lily scăpă o exclamaţie de încîntare. Caroline îşi aminti că surorile sale mai mici găseau întotdeauna bucurie în lucrurile simple. Scoase un medalion de sub

corsajul rochiei şi le arătă o mică fotografie a celor doi fii ai ei.

Caroline pierdu noţiunea timpului. La un moment dat, Guthrie veni să aducă în casă copiii şi bona, dar avu grijă să nu se amestece în discuţia lor. Ceilalţi doi soţi, impozantul Caleb Halliday şi chipeşul soţ al Emmei, Steven Fairfax, sosiră şi ei ceva mai tîrziu.

– Aşadar, oftă Lily, stînd în picioare pe covorul din faţa şemineului, cu spatele la cameră, aici a locuit mama în tot acest timp. Mi-am imaginat-o trăind într-o dugheană şi bînd în neştire.

Emma o apucă pe Lily cu blîndeţe de umeri.

– Haideţi să cădem de acord şi să o iertăm, rosti ea cu blîndeţe. Pînă la urmă ne-am regăsit, şi toate avem soţi pe care-i iubim şi copii frumoşi. Trecutul ne-a produs destulă suferinţă. Eu nu vreau să mă mai gîndesc la el nici măcar o singură clipă.

Caroline se aşează la măsuţa de toaletă şi luă în mînă o fotografie mică. Nu-şi amintea cînd fusese făcută şi nici s-o mai fi văzut înainte de ziua aceea nefericită cînd ea şi surorile ei fuseseră îmbarcate în trenul de orfani, dar, de sub geamul ramei, o priveau trei feţe mici, cunoscute. A ei, a lui Lily şi a Emmei.

– Ea ne-a iubit, spuse Caroline. A vrut să-şi repare greşeala. Este suficient.

Lily şi Emma încuviinţară dînd din cap.

În ziua următoare, cele trei familii se adunară la casa pe care şi-o luaseră Lily şi soţul ei, iar Caroline fu mulţumită de alegerea făcută de sora ea – Caleb era un bărbat cumsecade, chipeş şi hotărît, potrivit pentru a avea grijă de Lily. Steven al Emmei nu era tot aşa de înalt precum Caleb, dar era la fel de chipeş, cu părul lui castaniu şi ochii aceia ageri, inteligenţi, şi avea în plus o graţie în mişcări care îi plăcea mult Carolinei.

După cină, soţii – doi rebeli şi un yankeu, se gîndi Caroline cu un zîmbet – rămaseră lîngă şemineul din

salon, să bea coniac şi să fumeze. În timpul acesta, Caroline, Lily şi Emma îşi traseră scaunele în cerc, încă încercînd să-şi împărtăşească miile de lucruri care li se întîmplaseră de cînd părăsiseră trenul de orfani. Copiii dormeau alături în coşuleţele lor împodobite cu perne colorate, supravegheaţi îndeaproape de bonele lor.

Se făcuse tîrziu şi cele trei surori încă stăteau la poveşti, oprindu-se din cînd în cînd din cauza lacrimilor stîrnite de vreo amintire, sau pur şi simplu de bucuria de a fi din nou împreună.

Caleb, Steven şi Guthrie plecară fiecare în camerele lor, iar copiii se treziră şi aşteptau să fie hrăniţi.

Caroline, Lily şi Emma stătură de vorbă cît îşi hrăniră copiii la sîn, apoi îi puseră înapoi în pat.

Se iveau zorile cînd Lily rosti cu tristeţe:

– Nu pot să suport gîndul că va trebui să mă despart din nou de voi. Mi-aş dori să putem locui toate trei în acelaşi oraş, dar eu şi Caleb trebuie să ne întoarcem acasă la timp pentru însămînţările de primăvară.

Emma încuviinţă din cap, şi părul ei minunat străluci în primele raze ale dimineţii.

– Iar noi avem o viaţă în New Orleans.

Caroline se gîndi la Bolton şi la casa ei frumoasă şi la mină. Ştiu că se putea întoarce acolo cu inima împăcată fiindcă găsise acea parte care lipsea vieţii ei – pe surorile ei.

– Am putea să ne întîlnim toate trei o dată sau de două ori pe an, poate în San Francisco sau în Denver.

Emma şi Lily dădură din cap, fericite.

– Şi putem să ne scriem. Important este că ne-am regăsit. Cînd o să mă gîndesc la voi, o să pot să-mi spun: „Lily este aici", „Emma este acolo".

Lacrimile îi umplură ochii din nou, dar erau lacrimi de fericire.

– Vă iubesc atît de mult, încheie ea.

Lily şi Emma izbucniră într-un rîs amestecat cu suspine şi luînd-o pe Caroline de talie, se adunară în cerc şi-şi aplecară frunţile, atingîndu-şi capetele. Undeva, în depărtare, în cealaltă parte a oraşului, unde cu atîta vreme înainte începuse aventura lor, fluieră o locomotivă, răsunînd ca o binecuvîntare stridentă.

SFÎRŞIT